O VIAȚĂ DE REZERVĂ

JODI PICOULT

virtual-project.eu

JODI PICOULT

O VIAȚĂ DE REZERVĂ

Original: *My Sister's Keeper* (2004)

Traducere din engleză de:
CLAUDIA TEODOSIA SPULBER

virtual-project.eu

2008

MULȚUMIRI

Fiind mama unui copil care în decurs de trei ani a trecut prin zece intervenții chirurgicale, aș vrea să le mulțumesc în primul rând medicilor și asistentelor care preiau cele mai grele momente prin care poate trece o familie: doctorului Roland Eavery și cadrelor medii de la Massachusetts Eye & Ear Infirmary – le mulțumesc pentru sfârșitul cu adevărat fericit pe care l-au adus în viața noastră. În timp ce scriam *O viață de rezervă,* mi-am dat seama cât de puțin știu și cât de mult mă bazez pe experiența și mintea strălucită a celorlalți. Pentru că-mi permit să mă inspir din viețile lor personale și profesionale sau îmi dau sfaturi minunate: le mulțumesc lui Jennifer Sternick, Sherry Fritzsche, Giancarlo Ciccetti, Greg Kachejian, dr. Vincent Guarerra, dr. Richard Stone, dr. Farid Boulad, dr. Eric Terman, dr. James Umlas, Wyatt Fox Andrea Greene și dr. Michael Goldman, Lori Thomson, Synthia Follensbee, Robin Kall, Mary Ann McKenney, Herriet St. Laurent, April Murdoch, Aidan Curran, Jane Picoult și Jo-Ann Mapson. Pentru noaptea în care am participat la campania de reciclare a deșeurilor și am făcut parte din echipa de pompieri: mulțumiri lui Michael Clark, Dave Hautanemi, Richard „Pokey" Los și Jim Bellenger (care primește și o bulină albă pentru felul cum mi-a corectat greșelile). Pentru sprijinul consistent cu care m-au copleșit, mulțumiri lui Carolyn Reidy, Judith Curr, Camille McDuffie, Laura Mullen, Sarah Branham, Karen Mender, Shannon McKenna, Paolo Sepe, Seale Ballennger, Anne Harris și invincibilei echipe de la Atria. În primul rând pentru că a crezut în mine, îi sunt profund recunoscătoare Laurei Gross. Toată prețuirea mea lui Emily Bestler, pentru felul remarcabil în care m-a îndrumat, ajutându-mă să-mi deschid larg aripile. Lui Scott și Amandei MacLellan și lui Dave Cranmer – care mi-au oferit șansa să înțeleg victoriile și tragediile unei vieți amenințate zilnic de o boală necruțătoare – vă mulțumesc pentru generozitatea voastră și vă doresc viață lungă și să vă bucurați de sănătate.

Și, ca întotdeauna, le mulțumesc lui Kyle, Jake, Sammy și îndeosebi lui Tim, pentru că sunt ceea ce contează cel mai mult pentru mine.

Prolog

„Nimeni nu pornește un război – sau, mai bine zis, niciun om întreg ia minte n-ar trebui s-o facă – fără a avea mai întâi clar în minte ce intenționează să realizeze prin acest război și cum vrea să-l conducă”.

Carl von Clausewitz, *Despre război*

În primele mele amintiri, am trei ani și încerc să o omor pe sora mea. Uneori senzația este atât de vie, încât pot simți asprimea feței de pernă sub mâna mea și vârful nasului ei ascuțit cum mă înțeapă în palmă. Nu are nicio șansă, desigur, dar tot nu reușesc. Tata trece pe acolo ca să se pregătească de culcare și o salvează. Pe mine mă duce înapoi în patul meu.

— Nu s-a întâmplat niciodată așa ceva, mi-a spus el.

Când am crescut amândouă, părea că eu nici nu exist decât în relație cu ea. O vedeam dormind în celălalt pat, în timp ce o umbră lungă se întindea peste camera noastră și număram alternativele. Otravă presărată pe cereale. O cădere fatală de pe mal. Un trăsnet.

Totuși, în cele din urmă, nu am omorât-o pe sora mea. A făcut-o ea singură.

Sau cel puțin așa-mi spun mie însămi.

Luni

Sunt un foc, frate,
Tălăzuind sub faldurile oceanului.
Nu te voi întâlni nicicând, frate –
Ani buni de-acum înainte;
Poate mii de ani, frate.
Atunci am să-ți dau căldură.
Am să mă țin aproape, am să-ți dau ocol în cercuri,
Am să te mistui și am să te transform –
Poate mii de ani, frate.

Carl Sandburg, *Rude*

Anna

Când eram mică, marele mister pentru mine era nu cum se fac copiii, ci de ce. Înțelegeam mecanismul – fratele meu mai mare, Jesse, mă pusese la curent – cu toate că, la momentul acela, eram convinsă că și el înțelesese, cel puțin pe jumătate, greșit. Alți copii de vârsta mea erau ocupați să caute cuvintele „penis" și „vagin" în dicționarul din clasă, pe când profesoara era întoarsă cu spatele, dar eu eram preocupată de alte detalii. Bunăoară, de ce unele mame aveau numai un copil, pe când alte familii păreau să se înmulțească văzând cu ochii. Sau, cum noua colegă de la școală, Sedona, spunea oricui voia s-o asculte, că o cheamă așa după locul în care părinții ei își petreceau vacanța în momentul în care au conceput-o („Bine că nu locuiau în orașul Jersey[11]", obișnuia să spună tata).

Acum, când am treisprezece ani, diferențierile astea sunt și mai complicate: tipa dintr-a opta care a renunțat la școală fiindcă „a dat de bucluc", o vecină care a rămas însărcinată în speranța că soțul ei nu va mai divorța. Vă spun eu, dacă extratereștrii ar veni azi pe pământ și ar studia cu atenție motivele pentru care se nasc copiii, ar ajunge la concluzia că mulți oameni au copii din întâmplare sau pentru că au băut prea mult într-o anumită seară, sau pentru că nu se poate asigura contracepție în proporție de sută la sută, sau pentru o mie de alte motive ce nu sunt prea flatante.

Pe de altă parte, eu m-am născut dintr-un motiv foarte clar. Nu sunt rezultatul unei sticle de vin ieftin, al unei nopți cu lună plină sau al vreunei patimi de moment. Eu m-am născut pentru că un specialist a luat ovulele mamei și sperma tatălui, creând

o anumită combinație de material genetic prețios. De fapt, când Jesse mi-a spus cum sunt concepuți copiii, iar eu, complet neîncrezătoare, m-am hotărât să-i întreb pe părinții mei care este adevărul, am aflat mai mult decât m-am așteptat. M-au pus să mă așez și mi-au spus, bineînțeles, toate chestiile obișnuite – dar mi-au explicat și de ce au ales micul meu embrion, și nu altul: pentru că eu puteam să o salvez pe sora mea, Kate.

— Te-am iubit și mai mult din cauza asta, nu a uitat să precizeze mama, pentru că știam exact ce vom obține.

Asta m-a făcut totuși să mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost sănătoasă Kate. Se prea poate ca eu să fi continuat să plutesc în cer sau pe altundeva, așteptând să intru într-un trup ca să petrec câtva timp pe Pământ. Cu siguranță, nu aș fi făcut parte din această familie. Vezi, spre deosebire de restul lumii libere, eu nu am ajuns aici din întâmplare. Și dacă părinții voștri v-au avut dintr-un anumit motiv, atunci acel motiv ar fi bine să existe. Pentru că, dacă el dispare, la fel dispăreți și voi.

•

Magazinele de amanet or fi ele pline de porcării, dar sunt și locul unde se înfiripă poveștile, dacă vrei să-ți spun părerea mea, nu că m-ai fi întrebat. Ce a putut face pe cineva să apeleze la un astfel de magazin? Cine a avut atât de mare nevoie de bani, încât să vândă un ursuleț de pluș fără un ochi? În timp ce merg spre tejghea, mă întreb dacă o să se uite cineva la medalionul în formă de inimioară la care tocmai vreau să renunț și dacă își va pune aceleași întrebări.

Bărbatul de la casa de marcat are un nas în formă de gulie și ochii atât de înfundați în orbite, încât nu-mi pot imagina cum poate vedea suficient de bine încât să-și poată rezolvă treburile.

— Dorești ceva? mă întreabă el.

Tot ce pot să fac este să nu-i întorc spatele și să merg înapoi spre ușă, prefăcându-mă că am intrat din greșeală. Sigurul lucru care mă ține pe loc este convingerea că nu sunt prima persoană care stă în fața acestei tejghele ținând în mână unicul obiect din lume de care nu aș fi crezut vreodată că mă voi despărți.

— Am ceva de vânzare, îi spun.

— Trebuie să ghicesc ce este?

— Oh! înghit în sec și scot medalionul din buzunarul blugilor. Inimioara cade pe sticla tejghelei peste lanțul ei încolăcit. E aur de paisprezece carate, pledez eu. De-abia dacă l-am purtat de câteva ori.

Asta este o minciună; până în dimineața asta, nu l-am scos de la gât în șapte ani. Tata mi l-a dat când aveam șase ani, după

transplantul de măduvă, spunând că cine îi face surorii ei un asemenea cadou important merită și ea unul. Văzându-l acolo, pe tejghea, mi-am simțit gâtul gol și tremurând.

Patronul își pune o lupă la ochi și acesta pare acum de mărime aproape normală.

— Îți dau douăzeci.

— De *dolari*?

— Nu, pesos. Ce credeai?

— Valorează de cinci ori mai mult, îmi dau eu cu presupusul.

Patronul ridică din umeri.

— Nu eu am nevoie de bani.

Iau medalionul, resemnată să închei târgul, și se petrece lucrul cel mai straniu cu putință – mâna mea pur și simplu se închide brusc precum o menghină. Mă înroșesc la față încercând cu disperare să-mi descleștez degetele. Mi se pare că trece o oră până când medalionul acela se prelinge în palma larg întinsă a patronului. Privirea lui, mai binevoitoare acum, poposește pe fața mea.

— Spune-le că l-ai pierdut, îmi aruncă el, gratis, un sfat.

•

Dacă domnul Webster s-ar fi hotărât să pună cuvântul „anapoda” în dicționarul lui, „Anna Fitzgerald” ar fi fost cea mai bună definiție pe care ar fi putut să o dea. Exact în felul ăsta arăt eu: slăbănoagă ca o refugiată de război, fără niciun pic de piept, cu părul de culoarea vântului turbat, cu obrajii năpădiți de pistrui, care, dă-mi voie să-ți spun, nu dispar dacă îi dai cu zeamă de lămâie sau cu cremă de bronzat și, din păcate, nici măcar dacă îi freci cu glaspapir. Nu. Se vede că Dumnezeu n-a fost în toane prea bune în ziua când m-am născut, căci a adăugat la înfățișarea asta a mea extraordinară cea mai măreață imagine – aceea a familiei în care am venit pe lume.

Părinții mei au încercat să dea vieții noastre un aspect normal, dar acesta este un termen relativ. Adevărul este că eu nu am fost niciodată realmente un copil. Ca să fiu cinstită, nici Kate și nici Jesse nu au fost. Cred că fratele meu s-ar fi putut să aibă momentele lui de fericire în cei patru ani înainte ca boala lui Kate să fie diagnosticată, dar, de atunci, am fost întruna acaparați de grija de a ne feri de primejdii ca să apucăm să creștem mari. Știi cum cred copiii mici că sunt ca personajele din desenele animate – dacă o nicovală cade în capul lor, ele se pot ridica de pe trotuar și își continuă drumul? Ei bine, eu nu am putut nici măcar o dată să cred chestia asta. Cum aș fi putut, când noi rezervaserăm, practic, Morții un scaun la masa noastră?

Kate are leucemie promielocitică acută – LPA. De fapt, lucrurile nu stau exact așa – nu o are chiar în momentul ăsta, dar boala hibernează ca un urs în trupul ei, până când se va decide să năvălească iar. I-au pus diagnosticul când avea doi ani; acum are șaisprezece. Relaps molecular și granulocite și perfuzie – aceste cuvinte fac parte din vocabularul meu, chiar dacă nu le voi găsi niciodată în vreun test de la școală. Sunt un donator alogen – sora care se potrivește perfect. Când Kate are nevoie de leucocite sau de celule stem, sau de măduva spinării ca să-și facă organismul să creadă că este sănătos, eu sunt cea care i le pune la dispoziție. Aproape de fiecare dată când Kate merge la spital, zbor și eu acolo.

Nimic din toate astea nu înseamnă ceva, cu excepția faptului că tu nu trebuie să crezi ceea ce auzi despre mine și, mai puțin ca orice, ceea ce îți spun eu însămi.

Pe când urc scările, mama iese din camera ei purtând o altă rochie de bal.

— Ah, spune ea, întorcându-se cu spatele spre mine, exact fata de care aveam nevoie.

Eu îi trag fermoarul și o privesc cum se rotește. Mama ar putea fi frumoasă dacă ar fi parașutată în viața altcuiva. Are părul lung, închis la culoare și claviculele fine ale unei prințese, dar colțurile gurii ei sunt căzute, ca și cum ar înghiți vești amare. Nu are prea mult timp liber, deoarece programul este o chestie care se poate schimba cu totul dacă sora mea se zgârie sau îi curge sânge din nas, dar cheltuie ceea ce are la Bluefly, comandând rochii de seară ridicol de fastuoase pentru evenimente la care n-o să participe niciodată.

— Ce părere ai? mă întreabă.

Rochia are toate culorile apusului de soare și e făcută dintr-un material care foșnește când se mișcă. Fără bretele, este ceea ce ar purta o stea de cinema alunecând pe covorul roșu – nicidecum potrivită unei case din Upper Darby, Rhode Island. Mama își răsucește părul într-un nod și-l ridică pe cap. Pe patul ei mai sunt trei rochii – una mulată și neagră, alta cu paiete strălucitoare, alta care pare imposibil de mică.

— Arăți…

„Obosită”. Cuvântul mi se topește pe buze.

Mama încremenește brusc și mă întreb dacă nu cumva l-am pronunțat fără să vreau. Ridică o mână, făcându-mi semn să tac și ciulește ureche aspre ușa întredeschisă.

— Ai auzit?

— Ce să aud?

— Kate.

— N-am auzit nimic.

Dar nu mă crede pe cuvânt, fiindcă atunci când e vorba de Kate ea nu crede pe nimeni pe cuvânt. Urcă treptele și deschide ușa dormitorului nostru ca să o găsească pe sora mea isterizată în patul ei, ca și cum lumea s-ar nărui din nou. Tata, cunoscător în ale astronomiei, a încercat să-mi explice găurile negre, cum sunt ele atât de dense încât absorb totul, chiar și lumina, exact în centrul lor. Momente ca acesta reprezintă același tip de vârtej: indiferent de ce anume te agăți, sfârșești prin a fi absorbit.

— Kate!

Mama se apleacă spre podea, cu rochia aia umflată ca un nor în jurul ei.

— Kate, iubire, ce te doare?

Kate strânge la piept o pernă, iar lacrimile continuă să-i curgă pe față. Părul ei deschis la culoare e lipit de chipul ei în șuvițe umede; respirația îi este sacadată. Stau nemișcată în ușa camerei mele, așteptând instrucțiunile: „Cheamă-l pe tata. Sună la Salvare. Cheamă-l pe doctorul Chance”. Mama merge până acolo încât o zgâlțâie pe Kate ca să obțină o explicație mai clară.

— Preston, hohotește ea. O părăsește de-adevăratelea pe Serena.

Atunci am observat televizorul. Pe ecran, un individ blond aruncă o privire ucigașă unei femei care plânge aproape la fel de tare ca sora mea și apoi trântește ușa.

— Dar ce te doare? întreabă mama, convinsă că trebuie să existe un motiv mai serios.

— Oh, Doamne, spune Kate pufnind pe nas. Știi prin câte au trecut împreună Serena și Preston? Știi?

Gheara care-mi strângea stomacul se destinde, acum când știu că totul este în ordine. Normalitatea, în casa noastră, este ca o pătură prea scurtă – uneori te acoperă tocmai bine, alteori te lasă dezgolit și tremurând de frig; și lucrul cel mai neplăcut este că nu știi niciodată ce o să se întâmple. Stau pe marginea patului lui Kate. Deși am numai treisprezece ani, sunt mai înaltă decât ea și, de multe ori, oamenii își închipuie, în mod greșit, că eu sunt sora mai mare. La începutul acestei veri a fost înnebunită după Callahan, Wyatt și Liam, personajele principale masculine ale serialului. Acum presupun că nu are ochi decât pentru Preston.

— A mai fost și spaima cu răpirea, completez eu. De fapt, am urmărit firul poveștii; Kate mă punea să înregistrez filmul în timpul ședințelor ei de dializă.

— Și atunci când ea era să se mărite din greșeală cu fratele lui geamăn, adaugă Kate.

— Nu uitați când el a murit în accidentul de barcă. Timp de două luni, în orice caz. Mama se alătură conversației și îmi amintesc că și ea obișnuia să urmărească serialul ăsta, stând cu Kate în spital.

Kate pare să remarce pentru prima oară rochia mamei.

— Cu ce ești îmbrăcată?

— Oh, cu o chestie pe care am s-o trimit înapoi.

Stă în picioare în fața mea ca să-i desfac fermoarul. Această nevoie nestăvilită de a comanda îmbrăcăminte prin poștă ar fi, în cazul oricărei alte mame, un semn îngrijorător de boală psihică necesitând terapie; în ceea ce o privește pe mama, asta poate fi probabil considerată o variație sănătoasă. Mă întreb dacă îi place atât de mult să intre pentru un timp în pielea altcuiva sau e mai degrabă posibilitatea de a se dovedi capabilă să renunțe la ceva ce nu i se potrivește. Se uită stăruitor la Kate.

— Precis nu te doare nimic?

După ce pleacă mama, Kate pare că se face mai mică. Acesta e singurul mod în care pot să descriu starea ei – cât de repede se retrag culorile de pe chipul ei, cum dispare ea sub perne. Cu cât boala avansează, cu atât se topește mai mult, încât mă tem că într-o bună zi o să mă trezesc și n-o s-o mai pot vedea deloc.

— Dă-te la o parte, îmi ordonă Kate, acoperi ecranul!

Așa că mă duc să mă așez pe patul meu.

— Sunt numai reclame pentru episoadele viitoare.

— Ei bine, dacă mor la noapte, vreau să știu ce am pierdut.

Îmi așez pernele sub cap. Kate, ca de obicei, le-a schimbat între ele în așa fel încât ea le are pe cele moi pe care nu le simți sub cap ca pe niște bolovani. Se presupune că ea le merită, fiindcă e cu trei ani mai mare decât mine sau fiindcă e bolnavă, sau fiindcă luna este în Vărsător – există întotdeauna un motiv. Mă chiorăsc la televizor, dorindu-mi să pot trece și pe alte canale, știind că nu am nicio șansă.

— Preston parcă e făcut din plastic.

— Atunci de ce te-am auzit noaptea trecută șoptind numele lui în pernă?

— Taci din gură, spun.

— Tu să taci. Apoi Kate îmi zâmbește. Probabil că totuși este homosexual.

— Ce păcat, având în vedere că surorile Fitzgerald…

Tresărind, îmi întrerupe fraza la jumătate și eu mă reped spre ea.

— Kate?

Își freacă șalele.

— Nu-i nimic.

Doar rinichii ei.

— Vrei să o chem pe mama?

— Nu încă.

Se așază între paturile noastre, care se află exact la distanța potrivită ca să ne putem atinge una pe alta dacă ne dăm silința amândouă, întind și eu mâna. Când eram mici făceam podul ăsta și încercam să vedem câte păpuși Barbie puteau să treacă pe el.

În ultima vreme am avut coșmaruri, în care eram tăiată în atât de multe bucăți, încât nu mai rămâneau destule ca să mă recompună la loc.

•

Tata spune că focul se stinge de la sine dacă nu deschizi fereastra ca să-l întețești. Presupun că asta fac eu, dacă stai să te gândești; dar tot tata spune că atunci când flăcările ți-au ajuns la călcâie trebuie să spargi un zid sau două dacă vrei să scapi. Așa că, atunci când Kate adoarme din cauza medicamentelor, eu iau mapa de piele pe care o țin între saltea și somieră și mă încui singură în baie. Știu că sora mea și-a băgat nasul – am împletit o ață roșie între dinții fermoarului ca să aflu cine prăduiește printre lucrurile mele fără permisiunea mea, dar, chiar dacă firul este rupt, înăuntru nu lipsește nimic Dau drumul să curgă apa în cadă așa încât să pară că stau acolo cu un motiv anume și mă așez pe jos ca să număr.

Dacă adaugi și cei douăzeci de dolari de la magazinul de amanet, am 136,87 de dolari. N-o să fie destul, dar trebuie să existe și o altă soluție. Jesse nu avea 2.900 de dolari când și-a cumpărat Jeep-ul lui hodorogit, iar banca i-a dat un fel de împrumut. Desigur, a trebuit ca și părinții mei să semneze actele și nu cred că vor dori să facă asta și pentru mine, date fiind împrejurările. Număr banii a doua oară, ca nu cumva bancnotele să se fi înmulțit în mod miraculos între timp, dar matematica este matematică și totalul rămâne același. Și atunci am citit tăieturile din ziar.

Campbell Alexander. E un nume stupid, după părerea mea. Sună ca denumirea unei băuturi alcoolice care costă prea mult sau ca numele unei firme de brokeraj. Dar nu poți nega performanțele omului.

Ca să ajungi în camera fratelui meu trebuie, de fapt, să ieși din casă, ceea ce lui îi convine de minune. Când a împlinit șaisprezece ani, Jesse s-a mutat în podul de deasupra garajului – un aranjament foarte bun, dat fiind că fratele meu nu voia ca părinții mei să vadă ce face el, iar părinții mei nu prea voiau nici ei să vadă. Accesul spre camera lui este blocat de patru anvelope pentru zăpadă, un mic zid de cutii de carton și un

birou de stejar răsturnat. Uneori cred că Jesse a pus obstacolele astea el însuși, ca să ajungem cât mai greu până la el.

Mă cațăr peste toate troacele și urc scările, care vibrează din cauza decibelilor de la muzica lui Jesse. Durează aproape cinci minute bune până când aude bătăile mele în ușă.

— Ce e? se răstește el, deschizând puțin ușa.

— Pot să intru?

Se gândește bine, apoi face un pas îndărăt și mă lasă să intru. Camera este o mare de rufe murdare, reviste și casolete în care fusese ambalată mâncarea adusă de la restaurantul chinezesc; miroase precum un bocanc de hochei transpirat. Singurul colțișor ordonat este raftul unde Jesse își ține colecția lui specială – mascota de argint a unui Jaguar, simbolul unui Mercedes, calul de la un Mustang – ornamente pentru capotă despre care îmi spune că le-a găsit întâmplător, deși nu sunt atât de proastă ca să-l cred.

Să nu mă înțelegi greșit – nu că părinților mei nu le-ar păsa de Jesse sau de încurcăturile în care ar putea intra el, dar, pur și simplu, nu prea au timp de asta, fiindcă este o problemă oarecum secundară în ierarhia preocupărilor familiei noastre.

Jesse mă ignoră, întorcându-se la treburile lui. Atenția mea este atrasă de o cratiță electrică de făcut friptură – care dispăruse din bucătărie în urmă cu câteva luni – și care stă acum pe televizorul lui Jesse, cu un tub de cupru spiralat ieșind afară din capac, coborând apoi printr-o sticlă de plastic pentru lapte umplută cu gheață și sfârșind într-un borcan de sticlă cu ghivent. O fi Jesse la limita legalității, dar e sclipitor. Tocmai mă pregătesc să ating drăcovenia, când Jesse se întoarce spre mine.

— Hei! Zboară efectiv peste canapea ca să-mi dea peste mână. O să paradești spirala de condensare.

— E ceea ce cred eu că este?

O strâmbătură urâtă îi schimonosește fața.

— Depinde de ce crezi tu că este.

Ia borcanul cu ghivent și forțează capacul până ce lichidul picură pe covor.

— Gustă.

Pentru un alambic făcut dintr-o sârmă de rotisor și niște lipici, produce un whiskey de contrabandă destul de tare. O arsură infernală îmi străbate atât de rapid burta și picioarele încât cad pe canapea.

— Dezgustător, icnesc eu.

Jesse râde luând și el o înghițitură, care, pe gâtul lui, coboară mai ușor.

— Ei, ce vrei de la mine?

— De unde știi că vreau ceva?

— Pentru că nimeni nu urcă până aici în vizită, spune el, doar ca să stea pe brațul canapelei. Și dacă ar fi fost vorba de Kate, mi-ai fi spus deja.

— Este vorba despre Kate. Oarecum.

Îndes tăieturile din ziar în mâna fratelui meu; ele vor putea explica mai bine decât aș fi eu în stare să o fac vreodată. Le parcurge cu privirea, apoi se uită drept în ochii mei. Ai lui au nuanța palidă a argintului, atât de surprinzătoare, încât, uneori, când te fixează cu privirea, poți uita complet ce ai intenționat să-i spui.

— Nu te pune cu sistemul, Anna, spune el cu amărăciune. Fiecăruia dintre noi i-a fost repartizat câte un rol bine definit. Kate este Martira, eu sunt Cauza Pierdută. Iar tu, tu ești Împăciuitoarea.

Crede că mă cunoaște, dar și eu îl cunosc pe el și confruntarea este ca un drog pentru Jesse. Mă uit drept la el.

— Cine spune asta?

*

Jesse este de acord să mă aștepte în parcare. E una dintre puținele situații pe care mi le amintesc când face ce îl rog. Mă îndrept spre intrarea din față a clădirii străjuite de doi mici monștri sculptați. Firma de avocatură Campbell Alexander Esquire este la etajul al treilea. Pereții sunt acoperiți cu lambriuri de culoarea castanei și, când pășesc, covorul oriental de pe podea este atât de gros încât adidașii mei se afundă vreo trei centimetri. Secretara poartă pantofi negri cu toc înalt atât de lucitori, încât îmi pot vedea propriul chip în ei. Arunc o privire la tăieturile din ziar și la încălțările mele, pe care de plictiseală le-am pictat săptămâna trecută cu markerul Magic.

Secretara are un ten perfect și sprâncene perfecte, și buze ca mierea de albine, pe care le folosește ca să țipe ca dracu' la cine o fi fost la celălalt capăt al firului:

— Doar nu te aștepți să spun asta unui judecător. Numai fiindcă tu nu vrei să auzi pălăvrăgeala lui Kleman nu înseamnă că eu trebuie să… nu, de fapt, mărirea asta era pentru treaba excepțională pe care o fac și porcăriile pe care le suport zilnic și, ca să spun așa, în timp ce noi… îndepărtează receptorul de ureche; pot distinge bâzâitul telefonului închis. Hai sictir! murmură ea și apoi pare să-și dea seama că mă aflu la un metru mai încolo. Ce dorești?

Mă măsoară din cap până-n picioare, așezându-mă pe o scară generală a impresiei la prima vedere și găsindu-mă teribil de neînsemnată. Ridic bărbia și mă prefac a fi mult mai calmă decât sunt de fapt.

— Am programare pentru o audiență la domnul Alexander. La ora patru.

— Vocea ta… spune ea. La telefon nu păreai atât de…

„Tânără?”

Zâmbește stânjenită.

— De regulă, nu luăm cazuri cu minori. Dacă vrei, pot să-ți dau numele unor avocați care…

Respir adânc.

— De fapt, o întrerup eu, vă înșelați. *Smith contra Whately, Edmunds contra Spitalul pentru Femei și Copii* și *Jerome contra Diocezei din Providence* au fost, toate, cazuri în care părți în proces erau persoane sub vârsta de optsprezece ani. În toate trei s-a dat câștig de cauză clienților domnului Alexander. Și acestea au fost numai cele de anul trecut.

Secretara clipește. Apoi un zâmbet îi destinde încet chipul, gândindu-se că, la urma urmei, s-ar putea chiar să-i placă de mine.

— Dacă stau să mă gândesc, nu crezi că ar fi mai bine să-l aștepți chiar în biroul lui? sugerează ea și se ridică pentru a mă conduce acolo.

•

Chiar dacă mi-aș petrece fiecare minut până la sfârșitul vieții citind, nu cred că voi reuși vreodată să parcurg numărul total de cuvinte înșirate de sus până jos în biblioteca din biroul domnului Campbell Alexander. Fac socoteala – dacă sunt cam 400 de cuvinte pe fiecare pagină și fiecare dintre aceste tratate de drept are 400 de pagini și sunt douăzeci pe un raft și șase rafturi în fiecare corp de bibliotecă – ei, ajungi la nouăsprezece milioane de cuvinte și astea sunt numai cele aflate într-o parte a camerei.

Stau singură în această încăpere destul de mult timp ca să observ că pe birou este atât de ordine, încât ai putea juca fotbal chinezesc pe tăblia lui; că nu există nici măcar o singură fotografie, a vreunei soții sau copil, sau chiar a lui; și că, în ciuda faptului că încăperea este perfect curată, pe podea se află un vas plin cu apă.

Mă trezesc căutând explicații: este o piscină pentru o armată de furnici. E un fel primitiv de a umezi aerul. E un miraj.

Sunt aproape convinsă că ultima presupunere e cea corectă și mă aplec să ating obiectul ca să văd dacă există cu adevărat când ușa se deschide brusc. Cad practic de pe scaun și dau nas în nas cu un ciobănesc german, care mă străpunge cu privirea, apoi se îndreaptă spre vas și începe să bea.

Campbell Alexander intră și el. Are părul negru și este cel puțin la fel de înalt ca tata – un metru optzeci – cu maxilarele dreptunghiulare și o privire glacială. Își scoate sacoul pe care-l atârnă frumos în spatele ușii, apoi smulge un dosar dintr-un

fișet și se îndreaptă spre biroul lui. Nu se uită nicio clipă la mine, dar începe totuși să-mi vorbească.

— Nu vreau prăjiturele de la Fetele Cercetașe, spune Campbell Alexander. Deși ai căpătat punctele Brownie pentru perseverență. Zâmbește de propria glumă.

— Nu vând nimic.

Se uită la mine curios, apoi apasă un buton pe telefon.

— Kerri, spune el când secretara răspunde, ce caută asta în biroul meu?

— Sunt aici ca să vă angajez, zic eu.

Avocatul ia degetul de pe butonul telefonului.

— Nu prea cred.

— Nici măcar nu știți dacă am un caz.

Fac un pas înainte; câinele face și el un pas. Observ pentru prima dată că poartă una dintre acele veste cu o cruce roșie pe ele, ca un St. Bernard care poate căra rom pe muntele înzăpezit. Întind mâna automat ca să-l mângâi.

— Nu, spune Alexander, Judge este un câine însoțitor.

Îmi retrag mâna.

— Dar dumneavoastră nu sunteți orb.

— Bine că mi-ai spus.

— Atunci ce aveți?

În clipa când îmi scapă aceste cuvinte, aș vrea să nu le fi rostit. Doar o văzusem pe Kate încasând această întrebare din partea a sute de oameni grosolani.

— Am un plămân de fier, îmi răspunde scurt Campbell Alexander, iar câinele mă ține departe de magneți. Acum, dacă ai vrea să-mi faci deosebita onoare de a pleca, secretara mea poate găsi pentru tine numele cuiva care…

Dar încă nu pot pleca.

— L-ați dat cu adevărat în judecată pe Dumnezeu?

Scot toate tăieturile din ziar și le răsfir pe biroul gol. Un mușchi tresare pe obrazul lui; după aceea ia articolul aflat deasupra.

— Am dat în judecată Dioceza din Providence în numele unui copil aflat în unul dintre orfelinatele ei și care avea nevoie de un tratament experimental ce necesita folosirea de țesut fetal, ceea ce, spuneau ei, viola regulile stabilite de Vatican. Dar e un titlu de ziar mult mai bun când spui că o fetiță de nouă ani îl dă în judecată pe Dumnezeu fiindcă i-a hărăzit lozul necâștigător la loteria vieții.

Mă holbez la el.

— Dylan Jerome, admite avocatul, voia să-L dea în judecată pe Dumnezeu, fiindcă nu avea suficientă grijă de el.

E ca și când un curcubeu s-ar fi ivit în mijlocul acelui mare birou de mahon.

— Domnule Alexander, spun eu, sora mea are leucemie.

— Îmi pare rău să aud asta. Dar, chiar dacă aș fi dispus să pledez iarăși împotriva lui Dumnezeu, ceea ce n-am de gând să fac, nu poți declanșa un proces în numele altcuiva.

Ar fi de dat prea multe explicații – sângele meu curgând prin venele surorii mele; asistentele medicale ținându-mă zdravăn ca să-mi recolteze globulele albe pentru sora mea; doctorul spunând că nu s-au luat destule la prima intervenție. Vânătăile și durerea vie din os după ce donez măduva; injecțiile care bagă în mine mai multe celule stem ca să fie în plus și pentru sora mea. Faptul că nu sunt bolnavă, dar, la fel de bine, aș putea fi. Faptul că singurul motiv pentru care m-am născut este ca să servesc drept rezervor pentru Kate. Faptul că acum se ia o decizie majoră în ce mă privește și nimeni nu se deranjează să mă întrebe ce părere am.

Ar fi de dat prea multe explicații și, de aceea, fac tot ce-mi stă în putere ca să-l conving.

— Nu vreau să-L dau în judecată pe Dumnezeu, ci pe părinții mei, spun eu. Vreau să-i dau în judecată pentru drepturile pe care le am asupra propriului corp.

Campbell

„Când tot ce ai e doar un ciocan, totul seamănă cu un cui”, obișnuia să spună tata, primul Campbell Alexander; aceasta este, după părerea mea, și piatra de temelie a sistemului judiciar civil american. Mai simplu spus, oamenii care au fost împinși spre margine vor face orice ca să-și croiască drum înapoi spre centru. Pentru unii, asta înseamnă să împartă pumni. Pentru alții înseamnă să deschidă un proces. Și, pentru asta, le sunt deosebit de recunoscător.

Pe marginea biroului, Kerri mi-a aranjat mesajele așa cum îmi place – cele urgente scrise pe hârtie verde, cele mai puțin presante pe galben, înșiruite pe coloane distincte ca un joc dublu de solitaire. Un număr de telefon îmi atrage atenția și încrunt din sprâncene, mutând hârtia verde pe partea celor galbene. „Mama dumneavoastră a sunat de patru ori!!!” a scris Kerri. Gândindu-mă mai bine, rup în două hârtia și o expediez la gunoi.

Fata care stă în fața mea așteaptă un răspuns, unul pe care îl amân în mod deliberat. Spune că vrea să-și dea în judecată părinții ca oricare altă adolescentă de pe planetă. Dar ea vrea proces pentru drepturile asupra propriului corp. Este exact acel tip de caz pe care-l evit ca pe ciumă – unul dintre acelea care necesită mult prea mult efort și dădăceală a clientei. Mă ridic cu un oftat.

— Cum spuneai că te cheamă?

— Nu am spus. Își îndreaptă puțin spatele. Anna Fitzgerald.

Deschid ușa și zbier la secretara mea:

— Kerri! Poți să-i dai domnișoarei Fitzgerald numărul de la Planificarea Familială?

— Ce?

Până să mă răsucesc, copila sărise în picioare.

— Planificare Familială?

— Ascultă, Anna, vreau să-ți dau un sfat. A-ți da părinții în judecată fiindcă nu te lasă să iei anticoncepționale sau să faci un avort este ca și cum ai folosi un ciocan ca să omori un țânțar. Îți poți economisi banii de buzunar mergând la cei de la Planificare Familială; ei știu mult mai bine cum să-ți rezolve problema.

Pentru prima dată de când am intrat în biroul meu, mă uit cu adevărat la ea. Furia radiază în jurul acestei copile ca electricitatea.

— Sora mea e pe moarte și mama vrea ca eu să-i donez un rinichi, spune ea fierbând. Nu cred deci că niște prezervative gratuite o să ajute la ceva.

Știi cum se întâmplă; când și când, vine câte un moment în care întreaga viață ți se așterne în față ca un drum bifurcat și, chiar dacă pornești pe poteca mai îmbietoare, ochii tăi stau tot timpul ațintiți pe cealaltă, încredințat fiind că ai făcut o greșeală. Kerri se apropie ținând în mână o bucată de hârtie cu numărul de telefon pe care îl cerusem, dar închid ușa fără să-l iau și mă întorc la biroul meu.

— Nimeni nu te poate obliga să donezi un organ dacă nu vrei.

— Serios? Se apleacă înainte, numărând pe degete. Prima dată când i-am dat ceva surorii mele a fost sânge pentru inimă și eram nou-născută. Ea are leucemie – LPA – și celulele mele o fac să-și revină. Când a avut iar o cădere, eu aveam cinci ani și au extras limfocite din mine, de trei ori la rând, fiindcă doctorilor nu li se părea niciodată suficient o singură dată. Când asta a încetat să dea rezultate, au recoltat măduvă pentru transplant. Când Kate are câte o infecție, eu trebuie să donez granulocite. Când are o nouă cădere, trebuie să donez celule stem de sânge periferial.

Vocabularul medical al fetei i-ar fi făcut de rușine pe unii dintre experții mei plătiți. Scot dintr-un sertar un blocnotes.

— Evident, ai acceptat să fii donator pentru sora ta mai înainte.

Ezită, apoi clătină din cap.

— Nu m-a întrebat nimeni niciodată.

— Le-ai spus părinților tăi că nu vrei să donezi un rinichi?

— Nu mă ascultă.

— Ar trebui să o facă, dacă le-ai spune.

Se uită în jos și părul îi acoperă fața.

— Nu-mi dau niciodată atenție cu adevărat, doar atunci când au nevoie de sângele meu sau de ceva de genul acesta. Nici măcar nu aș fi existat dacă n-ar fi fost Kate bolnavă.

„Un moștenitor și un înlocuitor" era un obicei care mergea departe în trecut, la strămoșii mei din Anglia. Sună cinic – să ai un alt copil doar fiindcă primul s-ar putea să moară – și totuși, cândva, a fost o chestie extrem de practică. Se prea poate ca acestei copile să nu-i pice bine că este tratată ca un fel de roată de rezervă, dar adevărul este că, în general, lumea nu face copii din motive admirabile, ci ca să lipească la loc cioburile unei familii cu probleme, să perpetueze numele, să-i modeleze după imaginea părinților.

— M-au avut ca să o pot salva pe Kate, explică fata. S-au dus la anumiți doctori, au făcut tot ce a trebuit și au ales embrionul care se potrivea perfect din punct de vedere genetic.

Erau cursuri de etică la Facultatea de Drept, dar, în general, erau considerate fie absolut inutile, fie absurde și, de obicei, săream peste ele. Totuși, oricine se uită din când în când la CNN ar trebui să fi auzit despre controversele legate de celulele stem. Organe de rezervă pentru copii, configurare de copii, știința de mâine ca să salveze copiii de azi.

Lovesc ușor cu creionul pe birou și Judge, câinele meu, vine mai aproape.

— Ce se întâmplă dacă nu-i dai surorii tale un rinichi?

— O să moară.

— Și vrei asta?

Buzele Annei se strâng formând o linie subțire.

— Doar mă aflu aici, nu?

— Da, te afli aici. Încerc doar să înțeleg de ce vrei să pui piciorul în prag tocmai acum, după atâta timp.

Își îndreaptă privirea spre dulapul cu cărți.

— Pentru că, spune ea simplu, n-o să înceteze niciodată.

Deodată, pare să-și amintească de ceva. Bagă mâna în buzunar și pune pe biroul meu o grămăjoară de bancnote mototolite și de monede.

— Și nici să nu vă fie teamă că nu plătesc. Am aici 136 de dolari și 87 de cenți. Știu că nu sunt destui, dar o să găsesc eu o cale să fac rost de mai mult.

— Eu cer două sute pe oră.

— *Dolari*?

— Mărgelele de sticlă nu se potrivesc la bancomat, spun eu.

— Poate că aș putea să vă plimb câinele sau altceva.

— Pe câinii ajutători îi plimbă stăpânii lor, ridic eu din umeri, dar găsim noi ceva.

— Nu puteți fi avocatul meu gratis, insistă ea.

— Bine. Atunci poți să-mi lustruiești clanțele de la uși.

Nu că aș fi un tip deosebit de milos, dar, dincolo de problema juridică, acest caz este un succes sigur: ea nu vrea să doneze un rinichi; niciun judecător în toate mințile n-ar putea să o oblige să renunțe la un rinichi; n-am de făcut nicio investigație legală; părinții o să cedeze înainte să ajungem la proces și asta va fi tot. În plus, cazul o să facă vâlvă și o să-mi ridice cota pe vreo zece ani buni.

— O să depun în numele tău o cerere la tribunalul familiei: emancipare legală în scop medical, spun eu.

— Și după aceea?

— O să fie o audiere și judecătorul o să numească un tutore, care este…

— „… O persoană pregătită să lucreze cu copiii și cu familiile în timpul proceselor, și care hotărăște ce este în interesul copilului”, recită Anna. Sau, cu alte cuvinte, alt adult care decide ce trebuie să se întâmple cu mine.

— Ei, așa funcționează legea și nu o poți ocoli. Dar, teoretic, un tutore se ocupă de tine, nu de sora ta sau de părinții tăi.

Mă urmărește cum iau un blocnotes și mâzgălesc câteva cuvinte.

— Vă deranjează faptul că numele dumneavoastră este răsturnat?

— Poftim? Mă opresc din scris și mă holbez la ea.

— Campbell Alexander. Numele de familie este nume de botez și numele de botez este nume de familie. Sau un fel de varză.

— Și ce legătură are asta cu cazul tău?

— Nu are, este Anna de acord, doar că a fost destul de proastă hotărârea pe care au luat-o părinții în locul dumneavoastră.

Mă aplec peste birou ca să-i dau o carte de vizită.

— Dacă ai vreo întrebare, dă-mi un telefon.

O ia și își trece degetele peste literele în relief ale numelui meu. Numele meu cel „răsturnat”. Doamne Sfinte! apoi se apleacă ea peste birou, îmi apucă blocnotesul și rupe partea de jos a paginii. Împrumutând creionul meu, scrie ceva și-mi dă înapoi hârtia. Mă uit la hârtia din mâna mea.

Anna 555.3211 ♥

— În cazul în care *dumneavoastră* veți avea vreo întrebare, spune ea.

•

Când m-am dus în holul de primire, Anna plecase și Kerri stătea la biroul ei cu un catalog plin de reclame desfășurat în fața ei.

— Știai că obișnuiau să folosească pungile acelea de pânză ca să transporte gheață?

— Mda. Și votcă, și cocteil Bloody Mary. Trambalate de la casa de vacanță la plajă în fiecare sâmbătă dimineață. Ceea ce îmi amintește că a sunat mama.

Kerri are o mătușă care își câștigă existența ca ghicitoare și, din când în când, această predispoziție genetică se manifestă și la ea. Sau poate că a lucrat pentru mine suficient de mult timp ca să-mi afle cele mai multe secrete. În orice caz, știe ce gândesc.

— Spune că tatăl tău s-a încurcat cu o puștoaică de șaptesprezece ani și că „discreție" nu există în vocabularul lui, și că se mută la azil, dacă nu o suni până la… Kerri se uită la ceas: Ah!

— De câte ori a amenințat că o să se mute săptămâna asta?

— Doar de trei ori, spune Kerri.

— Suntem încă mult sub medie. Mă aplec peste birou și închid catalogul. A venit vremea să ne câștigăm pâinea, domnișoară Donatelli.

— Ce s-a întâmplat?

— Fata asta, Anna Fitzgerald…

— Cu Planificarea Familială?

— Nu chiar, spun eu. O reprezentăm. Vreau să dictez o cerere pentru emancipare medicală ca să o poți depune mâine la tribunal.

— Asta-i bună! O reprezinți?

Îmi duc mâna la inimă.

— Mă simt lezat că ai o părere atât de proastă despre mine.

— De fapt, mă gândeam la portofelul tău. Părinții ei știu?

— O să afle mâine.

— Ești complet idiot?

— Poftim?

Kerri dă din cap.

— Și unde o să locuiască?

Întrebarea ei mă lasă mut. Efectiv, nu mă gândisem la asta. Da, unei fete care-și dă în judecată părinții n-o să-i fie prea comod să continue să trăiască sub același acoperiș cu ei, odată ce începe procesul.

Deodată, Judge este lângă mine și mă împinge cu botul. Dau din cap enervat. Tot ce contează este buna sincronizare.

— Lasă-mă un sfert de oră, îi spun lui Kerri, o să te chem eu când sunt gata.

— Campbell, insistă Kerri întruna, doar nu-ți închipui că un copil poate să-și poarte sigur de grijă.

Mă îndrept spre biroul meu. Judge mă urmează, oprindu-se exact în pragul ușii.

— Asta nu mă privește pe mine, spun eu; și apoi închid ușa, o încui bine și aștept.

Sara
1990

Vânătaia este de mărimea și forma unui trifoi cu patru foi și se întinde între omoplații lui Kate. Jesse este cel care a descoperit-o în timp ce erau amândoi în cadă.

— Mami, întreabă el, asta nu înseamnă că este norocoasă?

La început, încerc să o frec, crezând că este murdărie, dar fără succes. Iar fetița de doi ani, Kate, obiectul atenției mele, se uită fix la mine cu ochii ei albaștri ca de porțelan.

— Te doare? o întreb eu și ea dă din cap că nu.

Undeva, pe holul din spatele meu, Brain îmi povestește cum și-a petrecut ziua.

Miroase discret a țigară.

— Ei, și tipul a cumpărat o cutie de trabucuri scumpe, spune el, apoi le-a asigurat contra focului pentru 15.000 de dolari. După care, compania de asigurări primește o solicitare care pretindea că toate trabucurile s-au pierdut într-o serie de mici incendii.

— Le fumase? spun eu, limpezind de spumă părul lui Jesse.

Brian se sprijină de tocul ușii.

— Da, dar judecătorul a hotărât că de fapt compania a garantat că trabucurile pot fi asigurate împotriva focului, fără să precizeze ce fel de foc.

— Hei, Kate, nici acum nu te doare? spune Jesse și apasă puternic cu degetul mare pe vânătaia de pe coloana surorii lui.

Kate urlă, se dezechilibrează și mă stropește cu apă din cap până-n picioare.

O scot din apă, alunecoasă ca un pește, și i-o dau lui Brian. Cu capetele lor blonde și cârlionțate înclinate unul spre altul, formează un duo foarte potrivit. Jesse seamănă mai mult cu mine – slab, brunet, cerebral. Brian spune că în felul ăsta știm că familia noastră este completă: fiecare își are clona lui.

— Ieși imediat din cadă, îi spun lui Jesse.

Se ridică, un năzdrăvan de băiat de patru ani, și reușește să se împiedice când sare peste marginea lată a căzii. Se lovește

rău la genunchi și izbucnește în lacrimi.

Îl înfășor pe Jesse într-un prosop și încerc să-l liniștesc, în timp ce-mi continui conversația cu soțul meu. Acesta este limbajul căsniciei: codul Morse, întrerupt de servitul meselor, de îmbăieri și de poveștile dinainte de culcare.

— Deci, cine te-a solicitat? îl întreb pe Brian. Inculpatul?

— Procurorul. Compania de asigurări a plătit banii și, după aceea, a cerut reținerea lui pentru douăzeci și patru de tentative de incendiere. O să fiu expertul lor.

Brian este pompier profesionist, poate merge într-o clădire incendiată și să descopere locul de unde au pornit flăcările: un muc de țigară carbonizat, un fir electric neprotejat. Orice nenorocire pornește de la un tăciune aprins. Trebuie doar să știi unde să cauți.

— Judecătorul a renunțat la caz, nu?

— Judecătorul l-a condamnat la douăzeci și patru de termene consecutive de câte un an, spune Brian. O pune jos pe Kate și începe să-i tragă pijamaua pe cap.

În viața mea anterioară, am fost avocată. Până la un anumit punct cred cu adevărat că asta mi-am dorit să fiu, dar asta era înainte ca un nod de copil să-mi dea un pumn de violete ofilite. Înainte să înțeleg că un zâmbet de copil este ca un tatuaj: artă nepieritoare.

Asta o înnebunește pe sora mea, Suzanne. Ea este un geniu financiar care a reușit să-și surclaseze toți colegii de la Banca din Boston și, după părerea ei, e păcat de mintea mea. Însă eu cred că jumătate din bătălie se dă pentru a afla ce anume ți se potrivește ție, și sunt mult mai bună ca mamă decât aș fi fost vreodată ca avocat. Chiar mă întreb uneori dacă numai eu sau mai sunt și alte femei care descoperă care le este locul mergând în necunoscut.

Ridic privirea în timp ce-l șterg cu prosopul pe Jesse și-l văd pe Brian uitându-se la mine.

— Ți-e dor de așa ceva, Sara? mă întreabă el cu glas liniștit.

Îl înfășor pe fiul nostru în prosop și-l sărut în creștetul capului.

— Ca de durerea de măsele, spun eu.

•

Când mă trezesc în dimineața următoare, Brian plecase deja la muncă. Lucrează două zile și două nopți, și apoi e liber patru zile înainte ca acest ciclu să se repete. Uitându-mă la ceas, îmi dau seama că am dormit până după ora nouă. Lucru și mai uimitor, copiii nu m-au trezit. Îmbrăcată în halatul de baie, alerg pe scări în jos, unde îl găsesc pe Jesse jucându-se pe podea cu niște cuburi.

— Am mâncat de dimineață, mă informează el. Am pregătit și pentru tine ceva.

Bineînțeles, sunt cereale împrăștiate pe toată masa din bucătărie și un scaun periculos de înclinat stă sprijinit de dulapul unde se află fulgii de porumb. O dâră de lapte se întinde de la frigider până la castron.

— Unde este Kate?

— Doarme, spune Jesse. Am încercat să trag de ea ca să se trezească.

Copiii mei sunt ca un ceas deșteptător viu; gândul că Kate doarme atât de târziu îmi amintește că, în ultima vreme, a avut nasul cam înfundat și apoi mă întreb dacă nu cumva din cauza aceasta s-a simțit noaptea trecută atât de obosită. Urc scările strigând-o tare pe nume. În dormitorul ei, se rostogolește spre mine, ieșind din umbră și fixându-mă cu privirea.

— Soarele a răsărit, ziua bună a venit!

Ridic jaluzelele și las lumina să năvălească peste păturica ei. O așez în poponeț și o frecționez pe spate.

— Hai să ne îmbrăcăm, spun eu și îi trag pijamaua peste cap.

Înșiruindu-se de-a lungul coloanei ei vertebrale, ca niște mici mărgele albastre, se află un șirag de vânătăi.

•

— Anemie, nu? îl întreb pe doctor. Copiii de vârsta ei nu fac mononucleoză, nu-i așa?

Doctorul Wayne ia stetoscopul de pe pieptul îngust al lui Kate și îi trage în jos bluzița roz.

— Ar putea fi un virus. Aș vrea să-i recoltăm niște sânge și să-i facem câteva analize.

Jesse, care a așteptat răbdător jucându-se cu un soldățel fără cap, ciulește urechile la auzul acestei vești.

— Știi cum se recoltează sângele, Kate?

— Cu cariocile?

— Cu ace. Mari și lungi, pe care ți le înfig ca niște țepi…

— Jesse, îl amenință eu.

— Țepi? Kate se înfioară. Uuh?

Fata mea, care se bazează pe mine ca să-i spun când poate traversa strada, ca să-i tai carnea în bucățele și să o protejez de tot felul de lucruri oribile cum ar fi un câine mare, întunericul sau focurile zgomotoase de artificii, mă fixează cu o privire plină de speranță.

— Numai unul mic, promit eu.

Când asistenta vine cu tăvița ei, cu seringa, cu eprubetele și garoul de cauciuc, Kate începe să țipe. Inspir adânc.

— Kate, uită-te la mine. Plânsul i se domolește în mici sughițuri. O să fie doar o pișcătură foarte mică.

— Mincinoaso, șuieră Jesse printre dinți.

Kate se mai liniștește puțin. Asistenta o întinde pe masa de consultații și îmi cere să-i țin umerii în jos. Urmăresc cum intră acul în pielea albă a brațului ei; aud țipătul țâșnind, dar nu curge sânge.

— Îmi pare rău, păpușă, spune asistenta, trebuie să mai încerc o dată.

Scoate acul și înțeapă iar copilul, care urlă și mai tare. Kate se zbate din răsputeri la prima și la a doua eprubetă. La a treia, e complet moale. Nu știu care dintre situații este mai rea.

*

Așteptăm rezultatul analizelor de sânge. Jesse stă întins pe burtă pe mocheta din sala de așteptare, pricopsindu-se cu Dumnezeu știe ce fel de microbi de la toți copiii bolnavi care trec prin această încăpere. Nu vreau decât ca doctorul să vină, să-mi spună să o iau pe Kate acasă, să-i dau să bea mult suc de portocale și să fluture o rețetă de Ceclor în fața ochilor noștri ca o baghetă magică.

Mai trece o oră înainte ca doctorul Wayne să ne cheme iar în cabinetul lui.

— Analizele lui Kate mă pun pe gânduri, spune el. Adică numărul globulelor ei albe. Este mult mai scăzut decât normal.

— Ce înseamnă asta?

În clipa asta mă blestem singură fiindcă m-am dus la Facultatea de Drept și nu la Medicină. Încerc să-mi amintesc ce naiba fac globulele albe.

— S-ar putea să aibă un fel de deficiență autoimunitară. Sau, s-ar putea să fie, pur și simplu, o eroare de laborator. Mângâie părul lui Kate. Pentru mai multă siguranță, cred că am să vă trimit la un hematolog, la spital, ca să repete analizele.

Îmi spun în gând: „Cred că glumești”. Dar, în locul acestor cuvinte, văd cum mâna mea se mișcă cu de la sine putere ca să ia bucata de hârtie pe care mi-o întinde doctorul Wayne. Nu este o rețetă, cum am sperat, ci un nume: Ileana Farquad, Spitalul Providence, Hematologie/Oncologie.

„Oncologie”. Tresar.

— Dar ăsta e cancer.

Aștept ca doctorul Wayne să mă asigure că e numai o parte din specializarea medicului, să-mi explice că laboratorul pentru recoltat sânge și departamentul de oncologie doar se află în aceeași clădire și nimic mai mult.

Dar el nu face asta.

•

Dispecerul de la stația de pompieri îmi spune că Brian este chemat la o urgență medicală. A plecat cu mașina de

intervenție acum douăzeci de minute. Nu știu ce să fac. Mă uit la Kate care zace într-unul dintre scaunele de plastic din sala de așteptare a spitalului. O urgență medicală.

Mă gândesc la răspântiile unde se încrucișează drumurile vieții noastre când luăm hotărâri decisive, fără a fi măcar conștienți de lucrul ăsta. Cum ai parcurge cu privirea titlurile din ziar la culoarea roșie a semaforului și ai rata astfel furgoneta care nu se oprește și provoacă un accident. Cum ai intra în cofetărie într-o doară și-l întâlnești pe bărbatul cu care te vei căsători într-o bună zi, în timp ce el se caută prin buzunare după mărunțiș la tejghea. Sau cum i-ai transmite soțului tău să te caute, când ore de-a rândul ai încercat să te convingi singură că nu e nimic important.

— Anunțați-l prin stație că suntem la spital, spun eu.

•

E o ușurare să-l am pe Brian lângă mine, cum stăm noi acum ca o pereche de santinele, o dublă linie de apărare. Suntem la Spitalul Providence de trei ore și, cu fiecare minut care trece, îmi vine din ce în ce mai greu să cred că doctorul Wayne s-a înșelat. Jesse a adormit într-un scaun de plastic. Kate este supusă unei alte serii de analize traumatizante și unei radiografii la plămâni, fiindcă spusesem că a fost răcită.

— La cinci luni, spune Brian, gândindu-se bine, rezidentului care stă în fața lui cu un registru. Apoi se uită la mine. Nu atunci s-a răsucit singură prima oară?

— Cred că da.

Până acum doctorul ne-a întrebat tot felul de lucruri, începând cu ce eram îmbrăcați în noaptea în care am conceput-o pe Kate și sfârșind cu momentul în care a putut ține linguriță în mână.

— Primul ei cuvânt?

Brian zâmbește.

— „Tata”.

— Vreau să știu când?

— Oh, se încruntă ușor. Cred că era pe la un an.

— Scuzați-mă, zic eu. Puteți să-mi spuneți de ce sunt importante toate astea?

— E vorba doar antecedentele medicale, doamnă Fitzgerald. Vrem să știm tot ce se poate despre fiica dumneavoastră, astfel încât să putem înțelege ce e în neregulă cu ea.

— Doamna și domnul Fitzgerald? O femeie tânără se apropie, purtând un halat alb. Sunt medic laborant. Doctorița Farquad vrea să-i fac un examen de coagulare a sângelui lui Kate.

La auzul numelui ei, Kate clipește din poala mea. Aruncă o privire la halatul alb și își strecoară mâinile prin mânecile

propriei bluzițe.

— Nu-i puteți lua sânge din deget?

— Nu, asta e, într-adevăr, calea cea mai ușoară.

Deodată îmi amintesc cum, pe vremea când eram însărcinată cu Kate, îmi venea mereu să sughit. Ore la rând, stomacul îmi zvâcnea. Orice mișcare făcea, oricât de mică, mă forța să fac ceva ce nu puteam controla.

— Credeți, spun eu calm, că asta vreau să aud? Când mergeți la cofetărie și cereți o cafea, v-ar conveni să vă aducă o cola fiindcă e mai la îndemână? Când vreți să plătiți cu cartea de credit, v-ar conveni să vi se spună că e prea multă bătaie de cap și că ar fi mai bine să plătiți cu bani gheață?

— Sara!

Vocea lui Brian e ca o adiere îndepărtată.

— Credeți că este așa de ușor pentru mine să stau aici cu copilul și să nu am habar ce se întâmplă sau de ce faceți toate analizele astea? Credeți că este ușor pentru *ea*? De când s-a hotărât ca să se facă ce este *cel mai ușor*?

— Sara!

Doar când mâna lui Brian mă apucă de umăr îmi dau seama cât de tare tremur.

Încă un minut și apoi femeia se repede afară, tropăind pe pardoseală cu pantofii ei cu talpa groasă. În clipa în care a dispărut cad moale.

— Sara, ce se întâmplă cu tine?

— Ce se întâmplă cu mine? Nu știu, Brian, fiindcă nu vine nimeni să ne spună ce are…

Mă cuprinde cu brațele, cu Kate între noi doi ca o gură de aer.

— Șșșt, spune el. Mă liniștește că totul va fi bine și, pentru prima dată în viața mea, nu-l cred.

Deodată, doctorița Farquad, pe care nu o văzusem de câteva ore, intră în încăpere.

— Am auzit că a fost o mică problemă cu analiza de coagulare a sângelui.

Își trage un scaun în fața noastră.

— La Kate, hematograma completă prezintă niște aspecte anormale. Globulele albe sunt foarte puține – 1,3; hemoglobina este 7,5; hematocritul 18,4; trombocitele ei sunt 81.000 și neutrofilele sunt 0,6. Cifre ca acestea indică uneori o maladie autoimunitară. Dar Kate prezintă și douăsprezece la sută promielocite, iar cinci la sută din celulele sângelui sunt imature și asta sugerează un sindrom leucemie.

— „Leucemie”, repet eu. Cuvântul este alunecos ca albușul unui ou.

Doctorița Farquard dă din cap aprobator.

— Leucemia este un cancer al sângelui.

Brian se uită fix la ea, nemișcat.

— Ce înseamnă asta?

— Imaginați-vă că șira spinării este pentru celule ca o creșă pentru îngrijirea și creșterea copiilor. Organismele sănătoase produc celule de sânge care stau în măduva spinării până când sunt suficient de mature ca să se răspândească în corp și să lupte împotriva bolilor sau a cheagurilor de sânge, sau să transporte oxigen sau orice altceva trebuie să facă ele. La o persoană cu leucemie, porțile „creșei" se deschid prea devreme. Celule de sânge nematurizate ajung în corp și nu sunt capabile să-și facă treaba. Nu e întotdeauna neobișnuit să găsești promielocite într-o hematogramă, dar, când le-am studiat la microscop pe ale lui Kate, am descoperit aspecte anormale. Se uită, pe rând, la fiecare dintre noi. Am nevoie de o analiză a măduvei spinării ca să pot confirma, dar se pare că Kate are leucemie promielocitică acută.

Limba mea este înțepenită de greutatea întrebării pe care, câteva clipe mai târziu, Brian reușește să o formuleze.

— O… o să… moară?

Vreau să o zgâlțâi pe doctorița Farquad. Vreau să-i spun că sunt gata să recoltez eu însămi sânge pentru testul de coagulare din brațul lui Kate dacă asta înseamnă că-și va lua înapoi cuvintele pe care tocmai le rostise.

— LPA este o subgrupă foarte rară a leucemiei mieloide. Doar vreo mie două sute de persoane pe an sunt diagnosticate cu ea. Procentul de supraviețuire pentru pacienții cu LPA este de douăzeci sau treizeci la sută, dacă tratamentul începe imediat.

Îmi scot numerele din cap și mă prind cu dinții de ultima parte a frazei ei.

— Există un tratament, repet eu.

— Da, cu un tratament agresiv, leucemiile mieloide pot avea o rată de supraviețuire de la nouă luni la trei ani.

Săptămâna trecută, stăteam în ușa de la dormitorul lui Kate, privind-o cum dormea strângând în pumnișori tivul de la cuvertura ei preferată de satin, o fâșie de țesătură de care se despărțea rareori. „Ține minte vorbele mele, i-am șoptit lui Brian. N-o să renunțe niciodată la ea. Va trebui să i-o cos în căptușeala rochiei de mireasă".

— Va trebui să-i recoltăm puțină măduvă. O să o sedăm cu un anestezic general ușor. Și putem să-i facem testul de coagulare a sângelui în timp ce doarme.

Doctorița se înclină spre noi cu înțelegere.

— Trebuie să știți că micuții contrazic adesea pronosticurile. În fiecare zi lăsată de la bunul Dumnezeu.

— OK, spune Brian. Bate din palme ca și cum ar organiza un meci de fotbal. OK.

Kate își scoate capul din bluza mea. E îmbujorată și expresia chipului ei este bănuitoare.

Trebuie să fie o greșeală. Probabil că doctorița a analizat eprubetele de sânge ale altui nefericit. Uitați-vă la copilul meu, la strălucirea buclelor ei unduitoare și la zâmbetul ei ca zborul unui fluture. Ăsta nu e chipul cuiva care moare cu încetul.

O cunosc de numai doi ani. Dar dacă iei fiecare amintire, fiecare moment, dacă le pui cap la cap, ajungi la infinit.

*

Asistentele împăturesc un cearșaf și-l bagă sub burta lui Kate. O imobilizează pe masa de operație cu două benzi lungi. O asistentă mângâie mâna lui Kate chiar și după ce anestezia și-a făcut efectul și a adormit. Șalele îi sunt dezgolite pentru ca acul lung să poată intra în osul ei iliac ca să extragă măduvă.

Când întorc ușor fața lui Kate pe cealaltă parte, cearșaful de sub obrazul ei este ud. Aflu de la copilul meu că nu trebuie să fii treaz ca să plângi.

•

Ne întoarcem acasă și, în timp ce șofez, am brusc senzația că universul e umflat ca un balon și e gata să plesnească împreună cu copacii, iarba și casele la prima înțepătură de ac. Am senzația că, dacă virez mașina la stânga și izbesc țărușii gardului de la terenul de joacă Micul Tykes, o să sărim înapoi ca un parașoc de cauciuc. Depășim un camion. Pe una din laturile lui se poate citi: „Compania de Sicrie Batchelder”. Și apoi: „Conduceți prudent”. Nu e un conflict de interese?

Kate stă în scăunelul ei pe bancheta din spate și mănâncă biscuiți în formă de animale.

— Hai să ne jucăm, hotărăște ea.

În oglinda retrovizoare, fața ei arată luminoasă. „Obiectele sunt mai aproape de noi decât par”. O văd cum ține în mână primul biscuit.

— Ce spune tigrul? reușesc eu să întreb.

— Rrrrauu! Mușcă din capul animalului și apoi flutură alt biscuit.

— Ce spune elefantul?

Kate chicotește și apoi cântă pe nas ca o trompetă.

Mă întreb dacă o să se întâmple în somn. Sau dacă o să plângă. Dacă va fi vreo asistentă miloasă care să-i dea ceva contra durerii. Mi-l imaginez pe copilul meu murind, în timp ce el e vesel și râde la jumătate de metru în spatele meu.

— Ce spune girafa? întreabă Kate.

— Girafa?

Vocea ei este atât de plină de viitor!

— Girafele nu spun nimic, răspund eu.

— De ce?

— Pentru că așa s-au născut ele, îi spun eu și apoi mi se pune un nod în gât.

Telefonul sună chiar în momentul în care mă întorc de la vecina, după ce am aranjat ca ea să se ocupe de Jesse, în timp ce noi ne ocupăm de Kate. Nu suntem pregătiți pentru această situație. Ne-am ajutat până acum doar cu niște adolescente care sunt încă eleve la liceu; toți cei patru bunici au murit; nu am avut niciodată de a face cu creșa – îngrijirea copiilor este obligația mea.

Până să ajung în bucătărie, îl aud pe Brian vorbind la telefon cu persoana care a sunat. Firul de la telefon este înfășurat în jurul genunchilor lui ca un cordon ombilical.

— Da, spune el, greu de crezut. Eu nu am reușit asta la niciun meci din sezonul ăsta… nu văd cum, acum când s-au înțeles…

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei în timp ce pun ibricul pentru ceai.

— Oh, Sara e bine și copiii la fel, da. Bine. Transmite-i salutările mele lui Lucy. Mulțumesc de telefon, Don. Închide. Don Thurman, explică el. De la Școala de pompieri, îți amintești? De treabă tipul.

În timp ce mă fixează cu privirea, surâsul lui cordial îi dispare de pe chip. Ibricul începe să fluiere, dar niciunul din noi nu face vreo mișcare ca să-l ia de pe foc. Mă uit la Brian și încrucișez brațele.

— Nu am putut, spune el încet. Sara, pur și simplu, nu am putut.

•

În noaptea aceea, în pat, Brian este un obelisc, o altă formă străpungând întunericul. Deși stăm tăcuți de ore întregi, știu că este și el la fel de treaz ca mine.

Ni se întâmplă asta fiindcă am țipat la Jesse săptămâna trecută, ieri, acum câteva clipe. Ni se întâmplă pentru că nu i-am cumpărat lui Kate de la magazin bomboanele pe care și le dorea. Ni se întâmplă fiindcă odată, pentru o fracțiune de secundă, m-am întrebat ce ar fi fost viața mea dacă nu aș fi avut copii. Se întâmplă asta fiindcă nu mi-am dat seama cât de bine mi-a fost.

— Crezi că e vina noastră? întreabă Brian.

— A noastră? mă întorc eu spre el. Cum?

— Păi, genele noastre, știi tu.

Nu răspund.

— Cei de la Spitalul Providence nu știu nimic, spune el furios. Îți amintești când băiatul șefului și-a rupt mâna stângă

și ei i-au pus-o în ghips pe dreapta?

Stau iar cu ochii ațintiți în tavan.

— Ți-o spun ca să știi, ridic eu glasul mai tare decât aș fi vrut, n-am de gând să o las pe Kate să moară.

Și brusc aud lângă mine un sunet îngrozitor, ca de animal rănit, ca horcăitul cuiva care se îneacă. Apoi Brian își îngroapă fața în umărul meu și plânge în hohote. Mă înconjoară cu brațele și mă ține strâns ca și cum și-ar pierde echilibrul.

— N-o s-o las să moară, repet eu, dar chiar și pentru mine cuvintele astea sună ca și cum mi-aș face singură curaj.

Brian

La fiecare nouăsprezece grade Fahrenheit în plus, un foc își dublează dimensiunile. La asta mă gândesc în timp ce urmăresc scânteile aruncate din coșul crematoriului, o mie de stele noi. Decanul Facultății de Medicină de la Universitatea Brown își frânge mâinile lângă mine. Eu transpir în echipamentul meu greoi.

Am adus o pompă de incendiu, o scară și o mașină de intervenție Am studiat clădirea pe toate cele patru laturi, ne-am asigurat că nu este niciun om în interior. Mă rog, cu excepția cadavrului înțepenit în crematoriu și care a provocat asta.

— Era un bărbat voinic, spune decanul. Așa procedăm de fiecare dată cu materialul didactic la sfârșitul cursurilor de anatomie.

— Șefu', strigă Paulie. El este astăzi principalul meu operator la pompe. Red a pregătit hidrantul. Pot să încarc un rând?

Încă nu sunt sigur dacă o să iau furtunul. Aici trebuiau să ardă resturile umane la 870° Celsius. Mai arde focul peste și sub cadavru.

— Ei, spune decanul. N-ai de gând să faci ceva?

•

E cea mai mare greșeală pe care o fac începătorii: presupunerea că a lupta împotriva focului înseamnă să te repezi asupra lui cu un jet de apă. Uneori asta înrăutățește lucrurile. În acest caz, ar împrăștia peste tot reziduuri biologice potențial periculoase. Cred că trebuie să ținem focul închis și să ne asigurăm că nu iese din crematoriu. Un foc nu poate arde la nesfârșit, în cele din urmă se stinge singur.

— Da, îi spun. O să aștept și o să văd.

*

Când lucrez în tura de noapte, mănânc de două ori. Prima masă e devreme, ceva pregătit de familia mea, în așa fel încât să putem sta toți în jurul mesei împreună. În seara asta, Sara a

pregătit niște friptură. Așteaptă pe masă ca un copilaș adormit când Sara ne cheamă să mâncăm.

Kate e prima care se strecoară în scaunul ei.

— Salut, scumpete, îi spun strângându-i mâna. Când îmi zâmbește, îi ocolesc privirea. Ce-ai mai făcut azi?

Își plimbă prin farfurie boabele de fasole.

— Am salvat țările din Lumea a Treia, am făcut fisiunea câtorva atomi și am terminat Marele Roman American, între dialize, bineînțeles.

— Bineînțeles.

Sara se întoarce spre mine agitând un cuțit în mână.

— Dacă ți-am greșit cu ceva, zic eu ferindu-mă, te rog să mă ierți.

Ea nu mă ia în serios.

— Taie, te rog, friptura.

Apuc tacâmurile și tai friptura în felii chiar în clipa când Jesse năvălește în bucătărie. Îl lăsăm să locuiască deasupra garajului, dar trebuie să ia mesele cu noi; așa a fost înțelegerea. Ochii îi sunt roșii ca dracu'; hainele îmbibate cu miros de fum.

— Ia te uită, oftează Sara, dar, când mă întorc, inspectează friptura. Nu e suficient de bine pătrunsă.

Ia cratița cu mâinile goale, ca și cum ar avea azbest în loc de piele, și bagă friptura din nou în cuptor.

Jesse înhață castronul cu piure de cartofi și începe să-și umple farfuria. O dată, încă o dată și încă o dată.

— Duhnești, spune Kate încercând să alunge cu mâna mirosul.

Jesse nu-i dă atenție, luând o înghițitură din cartofii lui. Mă întreb ce se spune despre mine, care sunt de fapt încântat când constat că prin venele lui curge alcool, și nu Ecstasy, heroină și Dumnezeu mai știe ce altceva – care nu lasă în urmă doar un miros neplăcut.

— Nu ne dăm toți în vânt după Eau de Beție, mormăie Kate.

— Nu ne putem lua toți drogurile prin transfuzie, răspunde Jesse.

Sara ridică privirea.

— Te rog, nu putem…?

— Unde este Anna? întreabă Kate.

— Nu era în camera voastră?

— Nu, n-am mai văzut-o de dimineață.

Sara scoate capul pe ușa bucătăriei.

— Anna, e gata masa.

— Uitați ce am cumpărat azi, spune Kate trăgând de T-shirt-ul ei.

E o culoare psihedelică, cu un crab pictat pe piept și cuvântul Cancer[2].

— Înțelegeți?

— Tu ești Leu. Sara arată de parcă e cât pe ce să o podidească lacrimile.

— Cum e cu friptura aceea? întreb eu ca să-i mut gândurile în altă parte.

Chiar atunci, Anna intră în bucătărie. Se aruncă pe scaunul ei și își înclină capul.

— Unde ai fost? întreabă Kate.

— Pe aici. Anna se uită în jos spre farfurie, dar nu face niciun efort să se servească.

Asta nu este Anna. Sunt obișnuit să mă lupt cu Jesse, ca să-i ușurez situația lui Kate; dar Anna este constanta familiei noastre. Anna vine cu un zâmbet. Anna ne spune despre prihorul pe care l-a găsit cu o aripă ruptă și cu capul plin de sânge; sau despre mama pe care a văzut-o la supermarket nu cu una, ci cu două perechi de gemeni. Anna ne menține tonusul și, văzând-o stând acolo, fără să răspundă, înțeleg că și tăcerea înseamnă ceva.

— S-a întâmplat ceva astăzi?

Anna se uită la Kate, presupunând că întrebarea se adresează surorii ei, și apoi tresare când înțelege că vorbesc cu ea.

— Nu.

— Ești bine?

Din nou, Anna se uită întâi la sora ei; asta e o întrebare pe care o rezervăm, de obicei, lui Kate.

— Bine.

— Pentru că nu mănânci.

Anna se uită în farfurie, observă că este goală și pe urmă o umple cu vârf cu mâncare. Bagă fasole verde în gură, două furculițe deodată.

Din senin îmi amintesc când erau copiii mici, înghesuiți ca sardelele pe bancheta din spate a mașinii și eu le cântam. „Anna anna bo banna fanna fo fanna, me my mo manna… Anna”. „Bate din palme!” urla Jesse. „Bate din palme!”

— Hei, arată Kate spre gâtul Annei. Nu mai ai medalionul.

E cel pe care i l-am dat eu, în urmă cu mulți ani. Mâna Annei se ridică spre claviculă.

— L-ai pierdut? întreb eu.

Ridică din umeri.

— Poate că n-am chef să-l port.

Nu l-a dat jos niciodată, din câte știu eu. Sara scoate friptura din cuptor și o pune pe masă. În timp ce ia cuțitul să o taie, se uită la Kate.

— Că veni vorba de lucruri pe care n-avem chef să le purtăm, du-te și pune-ți altă bluză.

— De ce?

— Pentru că așa zic eu.

— Ăsta nu e un motiv.

Sara împunge friptura cu cuțitul.

— Pentru că mi se pare jignitor să porți așa ceva la masă.

— Nu e mai jignitor decât tricourile cu trupe de heavy-metal ale lui Jesse. Ce aveai pe tine ieri? Alabama Thunder Pussy?

Jesse își dă ochii peste cap. E o expresie pe care am mai văzut-o: calul într-un film western, devenit șchiop, în momentul în care e împușcat din milă.

Sara taie carnea. Roz înainte, acum prea arsă.

— Ia te uită! zice ea. Nu mai e bună.

— Ba da.

Iau felia pe care a separat-o de rest și tai o bucată mai mică. Parcă mestec cauciuc.

— Delicios! Mă duc la stația de pompieri să iau un ciocan de lipit ca să-i servim și pe ceilalți.

Sara clipește, apoi izbucnește în râs. Kate chicotește. Până și Jesse schițează un zâmbet. Abia acum îmi dau seama că Anna a plecat deja de la masă și, ceea ce e și mai grav, nimeni nu a băgat de seamă.

•

În stația de pompieri, patru dintre noi stăm sus în bucătărie. Red încălzește un sos pe plită; Paulie citește *ProJo,* iar Caesar scrie o scrisoare persoanei cu care ar vrea să facă sex săptămâna asta. Privindu-l, Red clatină din cap.

— Ar trebui să păstrezi chestia aia pe calculator și să tipărești mai multe copii deodată.

Caesar e doar o poreclă. Paulie a născocit-o acum mulți ani, pentru că e un mare hoinar.

— Ei bine, de data asta e altceva, zice Caesar.

— Daaa. A durat două zile întregi.

Red își toarnă pastele în strecurătoare deasupra chiuvetei, aburul ridicându-i-se în față.

— Fitz, fii bun și dă-i băiatului niște sfaturi.

— De ce eu?

Paulie își ridică privirea din ziar.

— Eu n-am cum, zice el, și e adevărat.

Nevasta lui Paulie l-a lăsat acum doi ani pentru un violoncelist care trecuse prin Providence într-un turneu al unei orchestre simfonice; Red este un burlac convins care nu ar ști ce e o doamnă nici dacă i-ar apărea sub nas. Pe de altă parte, eu și Sara suntem căsătoriți de douăzeci de ani.

Red îmi pune o farfurie în față chiar când încep să vorbesc.

— O femeie, spun eu, nu e așa de diferită de un foc.

Paulie aruncă ziarul și huiduie.

— Ia te uită: filosofia Tao a căpitanului Fitzgerald.

Nu-l bag în seamă.

— Un foc e un lucru foarte frumos, nu? Ceva de la care nu-ți poți lua ochii când arde. Dacă îl ții sub control, îți dă lumină și căldură. Numai când îl scapi de sub control trebuie să treci la ofensivă.

— Ce încearcă să-ți spună căpitanul, zice Paulie, este că trebuie să-ți ții fața la distanță de curenții care suflă din direcții opuse. Hei, Red, ai niște parmezan?

Ne așezăm să cinăm, ceea ce de obicei înseamnă că alarma va suna în câteva minute. Lumea pompierilor e guvernată de legile lui Murphy; criza apare exact atunci când ai mai puțin chef de ea.

•

— Hei, Fitz, îți amintești de tipul care-a murit fiindcă nu putea să iasă? întreabă Paulie. Când eram recruți?

Doamne, îmi amintesc. Un tip care cântărea două sute cincizeci de kilograme și a murit de atac de cord în pat. Departamentul de pompieri a fost chemat de cei de la pompe funebre, care nu puteau să-l aducă la parter.

— Frânghii și scripeți, îmi amintesc cu voce tare.

— Și urma să fie incinerat, dar era prea mare… rânjește Paulie. Pe Dumnezeu, jur pe mama mea care-i acum în Ceruri, a trebuit să-l ducă la veterinar.

Caesar clipește către el.

— De ce anume?

— Cum crezi că se procedează cu caii morți, Einstein?

Făcând legătura, ochii lui Caesar se lărgesc.

— Serios? zice el și, gândindu-se mai bine, dă deoparte pastele bologneze ale lui Red.

— Pe cine crezi că o să cheme să curețe hornul Facultății de Medicină? zice Red.

— Pe bieții tipi de la OSHA, răspunde Paulie.

— Pe zece dolari că sună aici și ne spun că asta-i treaba noastră.

— N-o să sune nimeni, zic eu, pentru că nu va rămâne nimic care să trebuiască să fie curățat. Focul ăla ardea prea tare.

— Ei, cel puțin știm că ăsta n-a fost pus intenționat, murmură Paulie.

În ultima lună am avut o serie de focuri provocate deliberat. Îți dai seama de fiecare dată – sunt urme de lichid inflamabil aruncat într-un stil special sau puncte multiple de origine, sau foc care arde cu fum negru, sau o concentrație neobișnuită a focului într-un anumit punct. Cel care pune focul este, de asemenea, inteligent – la câteva structuri combustibilul a fost pus sub scări, ca să ne taie accesul la flăcări. Focurile puse

intenționat sunt periculoase fiindcă nu urmează știința pe care o folosim ca să le combatem. Clădirile incendiate deliberat au șanse mari să se prăbușească în jurul nostru în timp ce noi suntem înăuntru, luptându-ne cu flăcările.

Caesar fornăie.

— Poate că a fost. Poate că tipul ăla gras a fost, de fapt, un sinucigaș care a pus focul intenționat. S-a târât în sus pe horn și și-a dat foc.

— Poate că era doar disperat să slăbească, adaugă Paulie, și ceilalți pufnesc în râs.

— Ajunge, spun eu.

— Ei, Fitz, trebuie să recunoști că e destul de amuzant.

— Nu și pentru părinții acelui tip. Pentru familia lui.

Se lasă tăcerea aceea inconfortabilă când ceilalți își caută cuvintele. În sfârșit, Paulie, care mă cunoaște de cel mai mult timp, vorbește:

— Se întâmplă ceva cu Kate din nou, Fitz?

Mereu se întâmplă ceva cu fiica mea cea mare; problema este că niciodată nu pare să se termine. Mă ridic de la masă și îmi pun farfuria în chiuvetă.

— Mă sui pe acoperiș.

Toți avem preferințele noastre: Caesar are fetele lui, Paulie – cimpoaiele, Red – gătitul, iar eu, eu am telescopul. L-am montat acum mulți ani pe acoperișul stației de pompieri, de unde pot avea cea mai bună vedere asupra cerului nopții.

Dacă n-aș fi pompier, aș fi astronom. Cere creierului meu prea multă matematică, știu asta, dar a fost întotdeauna ceva care m-a atras în trecerea pe hartă a stelelor. Într-o noapte cu adevărat întunecoasă poți vedea între 1.000 și 1.500 de stele, și sunt milioane care n-au fost descoperite. Este ușor să te gândești că lumea se învârte în jurul tău, dar tot ce trebuie să faci este să te uiți la cer ca să-ți dai seama că nu este deloc adevărat.

Numele adevărat al Annei este Andromeda. Este în certificatul ei de naștere, jur pe Dumnezeu. Constelația după care e numită spune povestea unei prințese care a fost înlănțuită de o stâncă pentru a fi sacrificată unui monstru marin – drept pedeapsă pentru mama ei, Cassiopeia, care s-a lăudat lui Poseidon cât este ea de frumoasă. Perseu, care zbura pe acolo, se îndrăgostește de Andromeda și o salvează. Pe cer, este reprezentată cu brațele întinse și cu mâinile în lanțuri.

După cum o înțelegeam eu, povestea avea sfârșit fericit. Cine nu și-ar dori așa ceva pentru un copil?

Când s-a născut Kate, îmi imaginam ce frumoasă o să fie în ziua nunții. Apoi a fost diagnosticată cu LPA și mi-am imaginat-o mergând pe o scenă să-și ia diploma de liceu. Când

i-a revenit boala, toate astea au zburat afară pe fereastră: mi-o imaginam reușind să reziste până la ziua de naștere la cinci ani. Acum nu mai am așteptări, și în felul ăsta le bate pe toate.

Kate o să moară. Mi-a luat mult timp să fiu în stare să spun asta. Noi toți o să murim, când stai să te gândești, dar nu trebuie să fie în felul ăsta. Kate ar trebui să fie cea care îmi spune mie adio.

Aproape am senzația că destinul ne-a trișat când, după atâția ani de luptă, contrar tuturor așteptărilor, nu o să fie omorâtă de leucemie. Dar doctorul Chance ne-a spus demult că așa se întâmplă de obicei – corpul pacientului se uzează din cauza luptei. Încetul cu încetul, bucăți din organism încep să nu mai funcționeze. În cazul lui Kate, rinichii.

Îmi îndrept telescopul către Barnard Loop și M42, care strălucește în sabia lui Orion. Stelele sunt focuri care ard mii de ani. Unele ard încet și pe termen lung, ca piticele roșii. Altele – giganții albaștri – își ard combustibilul atât de repede încât strălucesc pe distanțe foarte mari și sunt ușor de observat. Pe măsură ce li se împuținează combustibilul, ard heliu, se fac încă și mai fierbinți, și explodează într-o supernovă. Supernovele sunt mai strălucitoare decât cele mai luminoase galaxii. Mor, dar toată lumea le privește murind.

*

Mai devreme, după ce am mâncat, o ajutam pe Sara să curețe bucătăria.

— Crezi că se întâmplă ceva cu Anna? întreb eu, punând ketchupul înapoi în frigider.

— Pentru că și-a dat jos medalionul?

— Nu. Am ridicat din umeri. În general.

— În comparație cu rinichii lui Kate și a sociopatiei lui Jesse, aș zice că face bine.

— A vrut să termine masa înainte să înceapă.

Sara se întoarce de la chiuvetă.

— Ce crezi că este?

— Păi… un tip?

Sara îmi aruncă o privire.

— Nu iese cu nimeni.

„Mulțumesc lui Dumnezeu”.

— Poate că vreo prietenă o fi zis ceva care să o supere?

De ce mă întreabă Sara pe mine? De unde să știu eu ceva despre toanele fetelor de treisprezece ani?

Sara își șterge mâinile pe un prosop și se întoarce la mașina de spălat vase.

— Poate că pur și simplu se poartă ca o adolescentă.

Încerc să mă gândesc cum era Kate când avea treisprezece ani, dar tot ce-mi pot aminti e recidiva bolii și transplanturile

de celule stem pe care le suferise. Viața obișnuită a lui Kate avea un fel de a dispărea în fundal, umbrită de perioadele de criză.

— Trebuie să mă duc mâine la dializă cu Kate, zice Sara. Când te întorci acasă?

— Pe la opt. Dar sunt de serviciu și n-aș fi surprins dacă tipul care pune foc peste tot ar face-o din nou.

— Brian? întrebă ea. Cum ți s-a părut Kate?

„Mai bine decât Anna", mă gândesc, dar nu asta întrebase ea. Voia să măsor paloarea pielii lui Kate față de cea de ieri; voia să citesc în felul în care și-a rezemat coatele pe masă, prea obosită ca să-și țină corpul drept.

Kate arată foarte bine, mint eu, pentru că asta facem noi unul pentru altul.

— Nu uita să le spui noapte bună înainte să pleci, zice Sara și se întoarce să pregătească pilulele pe care Kate le ia la culcare.

•

E liniște în seara asta. Săptămânile au propriile ritmuri și zăpăceala unei nopți de tură de vineri sau sâmbătă e în contrast direct cu o plicticoasă zi de duminică sau luni. Pot de pe acum să spun: asta va fi una dintre acele nopți în care pot să mă cuibăresc și să reușesc chiar să și adorm.

— Tati? Trapa dinspre acoperiș se deschide și Anna se târăște afară. Red mi-a spus că ești aici.

Imediat îngheț. E ora zece seara.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Voiam doar să… fac o vizită.

Când copiii erau mici, Sara trecea pe aici cu ei tot timpul. Se jucau în secțiunile unde dormeau motoarele uriașe; adormeau sus în culcușul meu. Uneori, în partea cea mai caldă a serii, Sara aducea o pătură veche și o întindeam aici pe acoperiș, ne lungeam cu copiii între noi și priveam apropierea nopții.

— Mami știe unde ești?

— Ea m-a adus aici.

Anna merge tiptil de-a lungul acoperișului. Nu le-a prea avut niciodată cu înălțimile și este numai o buză de vreo opt centimetri în jurul cimentului. Mijindu-și ochii, se apleacă spre telescop.

— Ce vezi?

— Constelația Vega, îi spun.

Mă uit bine la Anna, ceva ce n-am făcut de mult timp. Corpul ei nu mai este drept ca un băț; a început să capete forme. Până și mișcările ei – când își dă părul după ureche, uitându-se prin telescop – au o anumită grație de femeie.

— Ai ceva să-mi spui?

Își mușcă buza de jos cu dinții și se uită în pământ spre adidași.

— Poate că tu ai putea să vorbești cu mine, sugerează ea.

Așa că o așez pe jacheta mea și îi arăt stelele. Îi spun că Vega e parte din constelația Lirei, acea liră care a aparținut lui Orfeu. Nu prea mă pricep la povești, dar mi le amintesc pe cele legate de constelații. Îi povestesc despre fiul zeului soare, a cărui muzică fermeca animalele și înmuia pietrele. Un bărbat care și-a iubit soția, pe Euridice, atât de mult, încât nu a vrut să lase moartea să o ia. Sfârșitul poveștii ne găsește întinși pe spate.

— Pot să stau aici cu tine? întreabă Anna.

O sărut în creștetul capului.

— Sigur că da.

— Tati, șoptește Anna, când eram sigur că a adormit, a reușit?

Abia după câteva clipe înțeleg că este vorba despre Orfeu și Euridice.

— Nu, admit eu.

Scoate un suspin.

— Îmi imaginam eu, zice ea.

Marți

E lumânarea mea aprinsă la capetele ei două;
În noapte se va stinge, mi s-a zis;
Dar ah, dușmani ai mei, și ah, prieteni – vă zic vouă
Lumina ce o face e de vis!

Edna St. Vincent Millay,
„Primul smochin”, *Câțiva smochini din Thistles*

Anna

Obișnuiam să-mi imaginez că doar trec prin această familie, în drum spre familia mea reală. Nu e o prea mare exagerare – iat-o pe Kate, imaginea perfectă a tatălui meu; pe Jesse, imaginea perfectă a mamei mele; iar eu sunt o colecție de gene recesive care au ieșit din ce-a mai rămas. În cantina spitalului, mâncând cartofi prăjiți cu gust de cauciuc și sucuri Jell-O roșii, îmi plimbam privirea de la o masă la alta, gândindu-mă că adevărații mei părinți sunt poate doar la o tavă depărtare de mine. Suspinau de bucurie că m-au găsit și mă duceau la castelul nostru din Monaco sau România și îmi dădeau o servitoare care mirosea a cearșafuri proaspete, și un câine, și o linie telefonică privată. Problema era că prima persoană căreia i-aș fi telefonat să mă laud ar fi fost Kate.

Ședințele de dializă ale lui Kate au loc de trei ori pe săptămână, timp de două ore pe zi. Are un cateter Mahhukar care arată exact ca vena ei cavă și iese din același loc prin pieptul ei. Această sondă o conectează la un aparat care face treaba pe care rinichii ei nu o mai fac. Sângele lui Kate (ei, este sângele meu dacă vreți să fim exacți) îi părăsește corpul printr-un tub, este curățat, și intră înapoi în corpul ei printr-un alt tub. Zice că nu doare. Este mai mult plicticos. Kate de obicei își aduce o carte sau CD player și căști. Uneori jucăm jocuri.

„Du-te în hol și apoi întoarce-te să-mi povestești despre primul tip superb pe care-l vezi”, mă instruiește Kate, sau „Strecoară-te după omul de serviciu care e conectat pe internet și uită-te ce fotografii cu femei goale descarcă”.

Când e legată de pat, eu sunt ochii și urechile ei.

Astăzi citește revista *Allure.* Mă întreb dacă măcar știe că fiecare model cu decolteu în formă de V pe care-l vede atinge sternul, în același loc unde ea are o sondă, și ele nu au.

— Ei bine, anunță mama din senin, asta e interesant.

Flutură o broșurică pe care a luat-o din avizierul de la intrarea în salonul lui Kate: *Tu și noul tău rinichi.*

— Știați că nu scot vechiul rinichi? Doar îl transplantează pe cel nou și îl conectează.

— Asta îmi face pielea de găină, zice Kate. Imaginează-ți-l pe medicul legist care te taie și găsește trei rinichi, în loc de doi.

— Cred că scopul unui transplant este ca legistul să nu te taie prea curând, replică mama.

Acest rinichi fictiv, despre care vorbește, se află în acest moment în corpul meu.

Am citit și eu broșurică aceea.

Donarea de rinichi este considerată o operație cu risc scăzut, dar, dacă mă întrebi pe mine, cred că persoana care a scris o compară probabil cu ceva gen transplant de inimă-plămâni sau cu extirparea unei tumori de pe creier. În opinia mea, operație cu risc scăzut este atunci când te duci în cabinetul doctorului și rămâi treaz tot timpul și procedura se termină în cinci minute – de exemplu, când ți se îndepărtează un neg sau ți se plombează o carie. În schimb, când donezi un rinichi, petreci noaptea de dinainte de operație fără să mănânci și luând laxative. Ți se face anestezie, care poate duce la atac de cord, apoplexie și la probleme cu plămânii. Operația de patru ore nu este nici ea o plimbare în parc – ai o șansă din 3.000 să mori pe masa de operație. Dacă nu mori, ești spitalizat între patru și șapte zile, deși e nevoie de patru și chiar de șase săptămâni ca să-ți revii complet. Și asta fără să mai pui la socoteală efectele pe termen lung: o șansă crescută să suferi de hipertensiune, risc de complicații dacă rămâi însărcinată, abținerea de la activități care ți-ar putea afecta rinichiul rămas.

Pe de altă parte, când îți scoate un neg sau ți se pune o plombă, singura persoană care beneficiază ești tu însăți.

Cineva ciocănește la ușă și un chip familiar se uită înăuntru pe furiș. Vern Stackhouse este șerif și, prin urmare, membru al aceleiași comunități de angajați publici ca și tata. Venea pe la noi acasă din când în când să ne salute sau să ne lase cadouri de Crăciun; mai recent, l-a salvat pe Jesse dintr-o mare încurcătură, în loc să lase justiția să rezolve problema. Când faci parte dintr-o familie cu o fiică muribundă, oamenii te mai scutesc de alte probleme.

Fața lui Vern e ca un sufleu, face găuri în cele mai neașteptate locuri. Pare să nu-și dea seama dacă are voie să intre în salon.

— Uh! zice el. Bună, Sara.

— Vern! Mama se ridică în picioare. Ce faci la spital? E totul în regulă?

— Da, sigur. Sunt aici cu treburi.

— Documente, bănuiesc.

— Hm! Vern își târșâie picioarele și își vâră mâna în jachetă ca Napoleon. Îmi pare foarte rău, Sara, zice el și îi întinde un plic.

La fel ca lui Kate, tot sângele îmi părăsește corpul. N-aș putea să mă mișc nici dacă aș vrea.

— Ce… Vern, sunt dată în judecată? Vocea mamei e mult prea liniștită.

— Ascultă, eu nu le citesc. Doar le distribui. Și numele tău era pe lista mea. Dacă, ăăă, e ceva ce eu… Nici nu-și termină propoziția. Cu pălăria în mână, se apleacă și iese din cameră.

— Mami? întreabă Kate. Ce se întâmplă?

— N-am idee.

Desface hârtia. Sunt destul de aproape ca să citesc peste umărul ei. În partea de sus a paginii scrie cât se poate de oficial.

STATUL RHODE ISLAND ȘI REGIUNEA PROVIDENCE, TRIBUNALUL PENTRU PROBLEMELE FAMILIEI AL DISTRICTULUI PROVIDENCE. CU RE: ANNA FITZGERALD, alias JANE DOE.

PETIȚIE PENTRU EMANCIPARE MEDICALĂ.

„Ce porcărie!” mă gândesc. Obrajii îmi sunt în flăcări; inima încetează să-mi mai bată. Mă simt ca atunci când directoarea școlii a trimis acasă o notiță disciplinară pentru că am desenat-o pe doamna Toohey și fundul ei colosal pe marginea caietului de matematică. Nu, de fapt, taie ce-am zis – e de un milion de ori mai rău.

„Ca ea să ia toate deciziile medicale în viitor”.

„Ca ea să nu fie forțată să se supună tratamentului medical care nu este în interesul ei sau pentru beneficiul ei”.

„Ca ea să nu fie obligată să se supună vreunui tratament medical în beneficiul surorii ei, Kate”.

Mama își ridică privirea spre mine.

— Anna, șoptește ea, ce dracu’ e asta?

Simt o gheară în stomac, acum că sunt pusă în fața faptului împlinit. Îmi scutur capul. Ce pot să-i spun?

— Anna! Face un pas către mine.

În spatele ei, Kate strigă:

— Mami, au, mami… Mă doare, cheamă asistenta.

Mama se întoarce pe jumătate. Kate e ghemuită pe o parte, cu părul risipit pe față. Mă gândesc că, prin el, se uită la mine, dar nu pot fi sigură.

— Mami, geme ea, te rog!

Pentru un moment mama e prinsă între noi două, ca un balon de săpun. Se uită când la mine, când la Kate.

Sora mea are dureri și eu mă simt ușurată. Ce spune asta despre mine?

Ultimul lucru pe care îl văd pe când fug afară din salon este cum mama apasă pe butonul soneriei care cheamă asistenta, prelung, de parcă ar fi detonatorul unei bombe.

•

Nu mă pot ascunde în cantină sau pe culoar, său oriunde se pot gândi că voi fi. Așa că urc scările până la etajul al șaselea, la maternitate. În hol este doar un telefon și este ocupat.

— Trei kilograme și jumătate, zice bărbatul, surâzând așa de tare, încât am impresia că fața i se despică. E perfectă.

Oare părinții mei au făcut asta când m-am născut? A trimis tata semnale de fum; mi-a numărat degețelele de la mâini și picioare, sigur că a descoperit numărul perfect din univers? M-a sărutat mama pe creștet și a refuzat să o lase pe asistentă să mă ia la spălat? Sau m-a dat pur și simplu, din moment ce valoarea mea reală se afla între burtă și placentă?

Proaspătul tată închide, în sfârșit, telefonul, râzând din senin.

— Felicitări! spun eu, când ceea ce vreau să-i spun de fapt este să ia bebelușul și să îl strângă tare la piept, să pună luna pe marginea pătuțului ei și să-i scrie numele în steluțe pentru ca niciodată, niciodată să nu-i facă lui ce le-am făcut eu părinților mei.

Îl sun pe Jesse cu taxă inversă. Peste douăzeci de minute trage mașina la intrarea din față. Între timp, șeriful Stackhouse a fost anunțat de dispariția mea; când ajung la ieșirea din spital îl găsesc la ușă.

— Anna, mama ta e extrem de îngrijorată pentru tine. I-a trimis mesaj pe pager tatălui tău. Au întors spitalul pe dos ca să te găsească.

Respir adânc.

— Atunci mai bine v-ați duce să le spuneți că sunt bine, zic eu și sar pe locul pasagerului prin ușa deschisă de Jesse.

Se îndepărtează luând strâns curba și aprinde o țigară, deși știu sigur că i-a spus mamei că s-a lăsat de fumat. Pornește muzica, bătând ritmul cu dosul mâinii pe marginea volanului. Abia când iese de pe autostradă, la ieșirea spre Upper Darby, închide radioul și încetinește.

— Așa. A explodat?

— I-a trimis lui tati un mesaj pe pager la serviciu.

În familia noastră este un păcat cardinal să îl chemi pe tata de la serviciu. Din moment ce la slujbă are de-a face cu urgențele, ce criză putem avea noi care să se compare cu asta?

— Ultima dată când i-a trimis un mesaj tatei, mă informează Jesse, a fost când Kate a fost diagnosticată.

— Excelent! îmi încrucișez brațele. El suflă un inel de fum.

— Surioară, zice el, bun venit în Zona întunecată!

•

Intră ca un uragan. Kate abia reușește să se uite la mine înainte ca tata să mă trimită sus, la mine în cameră. Mama își aruncă geanta și cheile de la mașină, apoi se îndreaptă spre mine.

— Ei bine, zice ea, cu voce atât de încordată că ar putea să plesnească. Ce se întâmplă?

Îmi dreg vocea:

— Mi-am luat avocat.

— Evident. Mama apucă telefonul mobil și mi-l dă. Acum scapă de el.

Fac un efort enorm, dar reușesc doar să clatin din cap și să dau drumul telefonului pe pernele canapelei.

— Anna, pentru numele…

— Sara.

Vocea tatei e ca un topor. Cade între noi făcându-ne pe amândouă să amuțim.

— Cred că trebuie să-i dăm Annei șansa să ne explice. Am căzut de acord să-i dăm șansa să se explice, nu-i așa?

Îmi las capul în jos.

— Nu mai vreau s-o fac.

Asta o întărâtă și mai tare pe mama.

— Ei bine, Anna, nici eu nu mai vreau. De fapt, nici Kate. Dar nu avem de ales.

Chestia este că eu am de ales. Exact din cauza asta eu sunt cea care trebuie să facă acest lucru.

Mama se apleacă spre mine.

— Ai mers la un avocat și l-ai făcut să creadă că asta e problema ta – și nu este. Este problema noastră. A tuturor.

Tata îi cuprinde umerii cu mâinile încercând s-o calmeze. Apoi, în timp ce se apleacă spre mine, simt miros de fum. A nimerit din focul altcuiva direct în mijlocul focului nostru și, din cauza asta cel puțin, mă simt jenată.

— Anna dragă, noi știm că tu crezi că faci ceea ce trebuie…

— Eu nu cred asta, întrerupe mama.

Tata închide ochii.

— Sara, fir-ar-să-fie! Taci din gură. Apoi se uită din nou la mine. Nu putem vorbi, doar noi trei, fără ca un avocat s-o facă pentru noi?

Ce spune el îmi umple ochii de lacrimi. Dar știam că așa va fi. De aceea îmi ridic bărbia și las lacrimile să curgă în același timp.

— Tati, nu pot.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Anna, zice mama. Îți dai măcar seama de consecințe?

Gâtul mi se închide precum obiectivul unui aparat foto, astfel încât aerul sau scuzele trebuie să treacă printr-un tunel subțire ca un ac. „Sunt invizibilă”, mă gândesc și îmi dau seama prea târziu că am zis-o cu voce tare.

Mama se mișcă atât de repede, că nici nu o văd venind. Dar mă plesnește peste față suficient de tare ca să-mi dea capul pe spate. Îmi lasă o urmă pe care o simt mult după ce a trecut. Așa, ca să știți: rușinea are cinci degete.

•

Odată, când Kate avea opt ani și eu cinci, ne-am certat și ne-am hotărât că nu mai vrem să împărțim aceeași cameră. Totuși, date fiind dimensiunile casei noastre, ca și faptul că Jesse locuia în cealaltă cameră liberă, nu aveam unde să ne ducem. Atunci Kate, care era mai mare și mai înțeleaptă, a decis să ne împărțim spațiul disponibil în jumătate.

— Ce parte vrei? m-a întrebat ea cu diplomație. Chiar te las să alegi.

Ei bine, voiam jumătatea unde era patul meu. În plus, dacă împărțeai camera pe din două, în jumătatea mea se afla și cutia care conținea toate păpușile noastre Barbie și rafturile cu ustensilele de desenat și pentru lucru manual. Kate s-a dus să ia o carioca de acolo, dar am oprit-o.

— Asta e pe partea mea, am arătat.

— Ei bine, atunci dă-mi și mie una, a cerut ea, și i-am dat culoarea roșie. S-a cocoțat pe birou, întinzându-se cât putea de mult spre tavan. Odată ce facem asta, tu poți să stai pe partea ta, și eu stau într-a mea, da?

Am aprobat din cap, tot atât de hotărâtă să mențin târgul ca și ea. Doar eu aveam toate jucăriile bune. Kate o să se roage de mine pentru o vizită cu mult mai înainte ca eu să o rog pe ea.

— Juri? m-a întrebă ea și am făcut o promisiune solemnă.

A tras o linie tremurată de la tavan, peste birou, peste covorul maro și înapoi peste noptieră până pe peretele opus. Apoi mi-a dat carioca înapoi.

— Nu uita, a zis ea. Numai mincinoșii nu-și țin promisiunea.

M-am așezat jos pe podea, scoțând toate păpușile Barbie pe care le aveam, îmbrăcându-le și dezbrăcându-le, și făcând mare caz din faptul că eu le aveam, și ea nu. Ea s-a cocoțat pe patul ei cu genunchii trași, privindu-mă. Nu reacționa deloc. Până când ne-a chemat mama la masă.

Atunci Kate mi-a zâmbit și a ieșit pe ușa dormitorului – care era pe partea ei.

M-am dus la linia pe care a tras-o pe covor, lovind-o cu degetele de la picioare. Nu voiam să fiu o mincinoasă. Dar nici nu voiam să-mi petrec restul zilelor la noi în cameră.

Nu știu cât timp i-a luat mamei să se întrebe de ce nu veneam la bucătărie pentru prânz, dar, când ai cinci ani, fiecare secundă pare o veșnicie. A stat în ușa dormitorului, uitându-se lung la linia trasată cu carioca pe covor și pe pereți, și a închis ochii pentru a-și păstra calmul. A intrat în cameră și m-a ridicat în brațe, moment în care am început să mă lupt cu ea.

— Nu, am strigat eu. N-o să mă mai pot întoarce niciodată.

Peste un minut a plecat, întorcându-se cu suporturi de ghivece, prosoape de bucătărie și pernuțe decorative. Le-a plasat la distanțe inegale, în partea lui Kate.

— Vino, a zis ea, dar eu nu m-am mișcat. Atunci a venit și s-a așezat lângă mine pe pat. O fi ăsta iazul lui Kate, a spus ea, dar astea sunt frunzele mele de nufăr.

Stând în picioare, mama a sărit pe un prosop de bucătărie și de acolo, pe o pernă. S-a uitat peste umăr până am călcat pe prosop. De acolo, pe pernă, pe un suport de ghiveci pe care Jesse îl făcuse în clasa întâi, de-a lungul părții lui Kate, până la ieșirea din cameră. Urmând pașii mamei era cel mai sigur drum afară.

*

Făceam un duș când Kate forțează încuietoarea și intră în baie.

— Vreau să vorbesc cu tine, zice ea.

Îmi ițesc capul prin marginea perdelei de plastic.

— Când termin, zic eu, încercând să câștig cât mai mult timp pentru conversația pe care n-am chef să o port.

— Nu, acum.

Se așază pe capacul de la toaletă și oftează.

— Anna… ce faci tu acum…

— E deja făcut, zic eu.

— Poți să renunți, știi, dacă vrei.

Sunt recunoscătoare pentru tot aburul dintre noi, pentru că nu aș suporta să-mi vadă fața în acest moment.

— Știu, șoptesc eu.

O perioadă de timp Kate este tăcută. Mintea îi aleargă în cerc, ca un șoricel pe o roată, la fel ca și mintea mea. Vânează orice posibilitate și tot nu ajunge nicăieri.

După un timp îmi ițesc capul din nou. Kate își șterge ochii și se uită în sus la mine.

— Îți dai seama că ești singura mea prietenă?

— Nu e adevărat, replic eu, dar amândouă știm că mint.

Kate și-a petrecut prea mult timp în afara vreunei organizații școlare pentru a găsi un grup în care să se integreze. Cei mai

mulți prieteni pe care și-i făcuse în timpul lungii perioade de remisie au dispărut – și reciproca. S-a dovedit a fi prea greu pentru un copil obișnuit să știe cum să se comporte cu cineva pe moarte; și, de asemenea, pentru Kate era prea greu să se entuziasmeze în legătură cu lucruri ca venitul acasă în vacanță sau examenele de admitere la facultate, când nu avea nicio garanție că va avea vreodată parte de așa ceva. Are câteva cunoștințe, evident, dar când vin pe la noi arată de parcă sunt pedepsite să o facă și stau pe marginea patului lui Kate numărând minutele până când pot pleca și mulțumi lui Dumnezeu că nu li s-a întâmplat lor.

Unui prieten adevărat îi este imposibil să-i pară rău pentru tine.

— Nu simt prietena ta, zic eu, trăgând perdeaua la loc. Sunt sora ta.

„Și mă descurc foarte prost în această ipostază", mă gândesc.

Îmi bag fața sub apa de la duș ca să nu-și dea seama că plâng.

Deodată perdeaua se trage la o parte, lăsându-mă goală complet.

— Despre asta voiam să vorbesc cu tine, zice Kate. Dacă nu vrei să mai fi sora mea e un lucru. Dar nu cred că aș rezista să nu te mai am de prietenă.

Trage perdeaua la loc și aburul se ridică în jurul meu. Un moment mai târziu, aud ușa deschizându-se și închizându-se la loc, și aerul rece ca un cuțit îmi vine la călcâie.

Nici eu nu aș rezista să o pierd pe ea.

•

În noaptea aceea, după ce Kate adoarme, mă strecor afară din patul meu și mă apropii de al ei. Când îmi duc mâna până sub nasul ei ca să văd dacă respiră, un suflu de aer îmi izbește palma. Aș putea să apăs acum, peste nas și peste gură, să o țin când se zbate. În ce fel ar fi asta diferit de ceea ce fac deja?

Sunetul pașilor din hol mă face să mă arunc în peștera mea de învelitori. Mă întorc pe o parte, în direcția opusă ușii, ca să nu mi se vadă pleoapele mișcând atunci când părinții mei intră pe ușă.

— Nu-mi vine să cred, șușotește mama. Pur și simplu nu-mi vine să cred că a făcut asta.

Tata e atât de tăcut, că mă întreb dacă nu cumva m-am înșelat, poate nu este deloc acolo.

— Ăsta e Jesse din nou, adaugă mama. O face ca să fie în centrul atenției.

Simt cum se uită spre mine, de parcă aș fi o creatură pe care n-a mai văzut-o vreodată.

— Poate că trebuie să o ducem undeva, singură. La un film sau la cumpărături, ca să nu se simtă ignorată. Să-i dăm de înțeles că nu trebuie să facă într-adevăr ceva nebunesc pentru a ne obliga să o remarcăm. Ce părere ai?

Tatei îi ia ceva timp până să răspundă.

— Ei bine, zice el liniștit, poate că nu este o nebunie.

Știți cum tăcerea poate să-ți strivească timpanele în întuneric, făcându-te surd? Asta se întâmplă, astfel încât aproape că pierd răspunsul mamei.

— Pentru Dumnezeu, Brian… de partea cui ești?

Și tata:

— Cine spune că sunt mai multe părți?

Dar chiar și eu i-aș putea răspunde. Sunt întotdeauna mai multe părți. Sunt cei care câștigă și cei care pierd. Pentru fiecare persoană care câștigă ceva există cineva care trebuie să dea de la el.

În câteva secunde ușa se închide și lumina de pe hol, care până acum a dansat pe tavan, dispare. Clipind, mă întorc pe partea cealaltă – și o văd pe mama în picioare în fața patului meu.

— Credeam că ai plecat, șoptesc eu.

Ea se așază la picioarele patului și eu mă trag puțin la o parte. Dar ea își pune mâna pe pulpa mea înainte să mă îndepărtez prea mult.

— Și ce altceva mai crezi, Anna?

Stomacul mi se strânge.

— Cred… cred că sigur mă urăști.

Chiar în întuneric pot să văd strălucirea din ochii ei.

— Oh, Anna! suspină mama, cum se poate să nu știi cât de mult te iubesc?

Își întinde brațele și eu mă strecor în ele, de parcă aș fi din nou mică și mi se potrivesc pe măsură. Îmi apăs fața tare în umărul ei. Ceea ce vreau, mai mult decât orice, este să dau un pic timpul înapoi. Să redevin copilul care eram, care credea sută la sută ce-i spunea mama, fără să mă uit prea atent și să văd crăpăturile cât un fir de păr.

Mama mă ține și mai strâns.

— O să mergem la judecător și o să-i explicăm. O să rezolvăm asta, zice ea. Putem să rezolvam orice.

Și pentru că astea sunt exact cuvintele pe care voiam să le aud, dau din cap.

Sara
1990

Mă cuprinde pe neașteptate o liniște ciudată să mă aflu la Secția de oncologie a spitalului, de parcă aș fi membra unui club. De la angajatul amabil din parcare care ne întreabă dacă asta e prima noastră vizită, până la legiunile de copii cu ligheane roz pentru vărsături, pe care le duc sub braț de parcă ar fi ursuleți – oamenii aceștia au fost aici înaintea noastră și numărul lor mare îmi dă un sentiment de siguranță.

Luăm liftul până la etajul al treilea, unde se găsește biroul doctorului Harrison Chance. Doar numele lui, „Șansă", și m-ar fi pus pe fugă. De ce nu doctor Victor?

— Întârzie, îi zic lui Brian, și verific ceasul pentru a douăzecea oară. O plantă decorativă zace, cafenie, pe un pervaz. Sper că lucrează mai bine cu oamenii.

Ca să o amuz pe Kate, care începe să-și piardă răbdarea, umflu o mănușă de cauciuc și o leg în forma de balon. Pe distribuitorul de mănuși de lângă chiuvete este un anunț vizibil, avertizându-i pe părinți să nu facă exact acest lucru. O dăm de la una la alta, jucând volei, până când doctorul Chance însuși intră fără să-și ceară scuze pentru întârziere.

— Domnul și doamna Fitzgerald.

E înalt și subțire ca un băț, cu ochi albaștri arțăgoși, măriți de lentile groase, și o gură strânsă. Prinde balonul lui Kate într-o mână și se încruntă la el.

— Văd că deja avem o problemă.

Eu și Brian schimbăm o privire. Oare acest om rece să fie cel care ne va conduce în acest război, generalul nostru, cavalerul nostru în armură albă? Înainte chiar ca noi să batem în retragere cu vreo explicație, doctorul Chance ia o carioca Sharpie și desenează o față pe balonul de latex, cu tot cu o pereche de ochelari care să semene cu ai lui.

— Poftim, zice el și, cu un zâmbet care-i schimbă fața, i-l dă înapoi lui Kate.

•

Mă întâlnesc cu sora mea Suzanne doar o dată sau de două ori pe an. Locuiește la mai puțin de o oră și la mai multe mii de convingeri filosofice depărtare.

Din câte știu, Suzanne este plătită cu foarte mulți bani ca să fie șefă. Ceea ce înseamnă, teoretic, că și-a făcut antrenamentul cu mine. Tatăl nostru a murit în timp ce tundea iarba de ziua lui, la patruzeci și nouă de ani; mama noastră nu și-a revenit complet de atunci. Suzanne, cu zece ani mai mare decât mine, a preluat comanda. Se asigura că îmi fac lecțiile și completa cereri de admitere la Facultatea de Drept și avea visuri mari. Era deșteaptă și frumoasă, și mereu știa ce să spună la momentul potrivit. Putea să facă față oricărei catastrofe, să-i găsească antidotul rațional și să o rezolve,

motiv pentru care a și avut așa un succes în carieră. Arăta la fel de confortabil în sala de ședințe ca și atunci când făcea jogging împreună cu familia Charles. Făcea ca totul să pară simplu. Cine nu și-ar dori un asemenea model?

Prima lovitură pe care i-am dat-o a fost să mă mărit cu un tip fără facultate. A doua și a treia au fost să rămân însărcinată. Cred că atunci când nu m-am mai dus să devin următoarea Gloria Allred a baroului american, s-a simțit îndreptățită să mă considere o ratată. Dar, până acum, eu am avut toate motivele să-mi spun că n-are dreptate.

Să nu mă înțelegeți greșit, ea își iubește nepoții. Le trimite sculpturi din Africa, scoici din Bali, ciocolată din Elveția. Jesse își dorește un birou cu pereți de sticlă exact ca al ei când o să se facă mare. „Nu putem fi toți ca mătușa Zanne", îi zic eu, când ceea ce vreau să spun de fapt este că eu nu pot fi ca ea.

Nu mai țin minte care din noi a încetat să mai telefoneze, dar e mai ușor astăzi. Nu e nimic mai rău decât momentele de tăcere, înșirate ca niște mărgele pe firul unei conversații delicate. Așa că îmi ia o săptămână până să pun mâna pe telefon. Sun pe linia directă.

— Biroul lui Suzanne Crofton, zice un bărbat.

— Da. Ezit. Este disponibilă?

— E într-o ședință.

— Vă rog… Trag adânc aer în piept. Vă rog să-i spuneți că este sora ei la telefon.

Peste un moment, vocea aceea sigură, relaxată, îmi pătrunde în urechi.

— Sara. A trecut ceva vreme.

Ea este persoana la care am fugit când mi-a venit prima oară ciclul; cea care m-a ajutat să îmi refac inima frântă prima dată; mâna pe care o apucam în mijlocul nopții când nu-mi mai puteam aminti pe ce parte își făcea tata cărare sau cum suna vocea mamei râzând. Indiferent cum este ea acum, a fost cea mai de nădejde prietenă a mea.

— Zanne? zic eu. Ce mai faci?

•

La treizeci și cinci de ore după ce a fost diagnosticată cu LPA, mie și lui Brian ni se oferă posibilitatea să punem întrebări. Kate se murdărește cu un lipici sclipicios împreună cu un specialist pentru copii, în timp ce noi ne întâlnim cu o echipă de medici, asistente și psihiatri. Asistentele, am învățat deja, sunt cele care ne dau răspunsurile pe care le așteptăm cu disperare. Spre deosebire de doctori, care se grăbesc de parcă ar trebui să fie în altă parte, asistentele răspund cu răbdare ca și

cum am fi prima pereche de părinți cu care se întâlnesc, nu a mia.

— La leucemie, explică o asistentă, nici măcar nu am introdus un ac pentru primul tratament că îl avem deja în vedere pe al treilea. Această boală are un prognostic prost, așa că trebuie să ne gândim dinainte la ce urmează să se întâmple. Ceea ce face LPA o boală mai dificilă este faptul că rezistă la chimioterapie.

— Ce-i aceea? întreabă Brian.

— În mod normal, în cazul leucemiilor mielogene, atâta vreme cât organele rezistă, poți să-l faci pe pacient să intre în remisie ori de câte ori revine boala. Organismul se extenuează, dar va răspunde la tratament de fiecare dată. Spre deosebire de asta, la LPA, odată ce s-a apelat la o terapie nu mai poate fi folosită și cu altă ocazie. Și până în prezent nu se pot face prea multe.

— Vreți să spuneți, înghite în sec Brian. Vreți să spuneți că o să moară?

— Vreau să spun că nu există garanții.

— Și ce o să faceți?

O altă soră medicală răspunde:

— Kate va face o săptămână de chimioterapie, cu speranța că asta o să distrugă celulele bolnave și o să intre în remisie. Probabil că îi va fi rău și va vomita, lucru pe care ne vom strădui să-l limităm cu antiemetice. Își va pierde părul.

În acest moment îmi scapă un mie țipăt. Este așa un lucru mărunt, și totuși este steagul care le va arăta altora că e în neregulă ceva cu Kate. Doar acum șase luni i-am tuns pentru prima dată părul; cârlionții aurii se răsuceau ca niște bănuți pe podeaua de la frizeria Superluts.

— S-ar putea să facă diaree. Există șanse ca, din cauza sistemului imunitar deficitar, să facă o infecție care va necesita spitalizarea. Chimioterapia mai poate provoca și întârzieri în dezvoltarea copilului. Va trece printr-o cură de consolidare a rezultatelor chimioterapiei, și apoi prin câteva ședințe de terapie de menținere. Numărul exact va depinde de rezultatele pe care le vom obține de la aspirările periodice de măduvă osoasă.

— Și pe urmă? întreabă Brian.

— Pe urmă o vom supraveghea, replică doctorul Chance. Cu LPA va trebui să fiți vigilenți la semnele reactivării bolii. Va trebui să revină la terapie de urgență dacă prezintă o hemoragie, febră, tuse sau infecție. Și, dacă răspunde la tratament, avem mai multe alternative. Important este să reușim să aducem organismul lui Kate în stare să producă măduvă osoasă sănătoasă. În situația puțin probabilă că vom

obține însănătoșirea sistemului ei molecular cu ajutorul chimioterapiei, putem recolta chiar celulele lui Kate pentru ca apoi să i le administrăm din nou – un fel de autoimunizare. Dar, dacă boala revine, putem încerca un transplant cu măduvă prelevată de la altcineva. Kate are frați?

— Un frate, spun eu. Un gând oribil mă înfioară. Ar putea avea și el așa ceva?

— E foarte puțin probabil. Dar s-ar putea ca el să fie soluția pentru un transplant alogen. Dacă nu, o punem pe Kate pe lista națională de transplant de măduvă osoasă pentru a găsi un donator neînrudit. Oricum, transplantul de la un străin este mult mai periculos decât cel de la o rudă, riscul mortalității crește mult.

Avalanșa de informații este nesfârșită, seria de săgeți lansată atât de rapid, încât nu pot să le mai simt loviturile. Ni se spune: „Nu mai stați pe gânduri; încredințați-ne nouă copilul, pentru că altfel o să moară". Pentru fiecare răspuns pe care ni-l dau ei, noi avem o nouă întrebare:

„O să-i crească părul la loc?"

„Va putea merge la școală?"

„Se poate juca cu prietenii?"

„E din cauza zonei în care locuim?"

„E din cauza noastră?"

— Cum se vor petrece lucrurile, mă trezesc întrebând, dacă moare?

Doctorul Chance se uită la mine.

— Depinde de cauza morții, explică el. Dacă este o infecție, va avea o insuficiență respiratorie și va fi pusă pe aparatul de respirat. Dacă este o hemoragie, va sângera până la pierderea cunoștinței. Dacă va ceda un organ, simptomele vor varia în funcție de organul respectiv. Adesea este o combinație din toate acestea.

— Ea o să-și dea seama ce se întâmplă? întreb eu, când, de fapt, încerc să înțeleg cum voi supraviețui eu tuturor acestora.

— Doamnă Fitzgerald, spune el, ca și cum mi-ar fi ghicit gândul, din cei douăzeci de copii care sunt azi aici, zece vor muri în câțiva ani. Nu știu în ce grup se va încadra Kate.

•

Pentru a salva viața lui Kate, o parte din ea trebuie să moară. Acesta este rostul chimioterapiei – să elimine toate celulele bolnave. În acest scop, o tubulatură complicată a fost plasată sub clavicula lui Kate, o perfuzie cu trei bifurcații care vor fi punctul de intrare a multiplei medicații administrate, a perfuziilor și a transfuziilor de sânge. Mă uit la tuburile care ies din pieptul ei plăpând și mă gândesc la un film științifico-fantastic.

A trecut deja prin teste EKG complete, ca să existe certitudinea că inima ei va suporta chimioterapia. A primit picături pentru ochi cu dexametazon fiindcă unul dintre medicamente provoacă adesea conjunctivită. I s-a recoltat sânge din vena cavă pentru a-i fi verificate funcțiile renale și hepatice.

Asistenta atârnă pungile cu perfuzie pe stativ și mângâie părul lui Kate.

— O să o doară? întreb eu.

— Nuu. Hei, Kate, ia uită-te aici!

Arată cu degetul spre punga cu Daunorubicin, acoperită cu o altă pungă neagră ca să o protejeze contra luminii. Pe ea sunt lipite mici desene viu colorate pe care Kate le făcuse cu ajutorul asistentei în timp ce noi așteptam. Am văzut pe stativul unui adolescent o bucată de hârtie pe care scria: „Iisus salvează. Chimioterapia marchează".

Iată ce a început să curgă prin venele ei: Daunorubicin, 50 mg; Citarabină, 46 mg într-o concentrație de D5W, o perfuzie continuă de 24 de ore; Allopurinol, 92 mg, sau, cu alte cuvinte, otravă. Îmi imaginez marea bătălie care se dă în organismul ei. Îmi reprezint armate strălucitoare, distrugeri care se evaporă prin porii ei.

Ne spun că este foarte probabil ca fetiței să-i fie rău în câteva zile, dar, după numai două ore, începe să vomite. Brian apasă butonul pentru situații de urgență și o asistentă intră în cameră. „Îi vom da niște Reglan", spune ea și apoi dispare.

Când Kate nu vomită, plânge. Eu stau pe marginea patului, ținându-i capul în poală. Surorile medicale nu au timp să o asiste. Personalul fiind redus, îi administrează antiemetic în perfuzie; stau câteva momente lângă Kate să vadă cum reacționează – dar, inevitabil, sunt chemate în altă parte, la altă urgență, și greul cade tot pe umerii noștri. Brian, care nu suporta să rămână în cameră când unul dintre copiii noștri avea vreo problemă, este un model de eficiență: ștergându-i fruntea, ținându-i umerii slabi, tamponând în jurul gurii cu șervețele.

— O să treci peste asta, murmură el de fiecare dată când copilul vomită, dar e ca și cum ar vorbi singur.

Nici eu nu mă mai recunosc. Sunt hotărâtă s-o salvez și dau o adevărată reprezentație din limpezirea tăviței renale și aducerea ei înapoi. Dacă te concentrezi asupra sacilor de nisip de la capul podului, poți ignora valul tsunami care se apropie.

Încercați în orice alt fel și veți înnebuni.

•

Brian îl aduce pe Jesse la spital pentru a i se face analize de sânge: o simplă înțepătură în deget. Trebuie ținut de Brian și de alți doi rezidenți; țipă ca din gură de șarpe. Eu mă dau

înapoi, îmi încrucișez mâinile și gândul îmi zboară la Kate care nu se plânge de procedurile de acum două zile.

Un medic va studia această mostră de sânge și va putea să analizeze șase proteine care plutesc nevăzute. Dacă aceste proteine sunt la fel ca ale lui Kate, atunci Jesse va fi o pereche identică – un potențial donator de măduvă osoasă pentru sora lui. „Cât de rău poate fi pronosticul, mă gândesc eu, să se potrivească de 6 ori?”

La fel de rău ca a face leucemie, înainte de toate.

Laborantul iese ducând mostra de sânge, iar Brian și doctorii îi dau drumul lui Jesse. El se năpustește de pe masă în brațele mele.

— Mami, m-au înțepat. Își ridică degetul înfășurat în leucoplast. Îi simt fața umedă și luminoasă pe pielea mea.

Îl țin lipit de mine. Îi spun cuvinte de iubire. Dar îmi vine atât de greu să-mi fie milă de el!

•

— Din păcate, spune doctorul Chance, fiul dumneavoastră nu poate fi un donator.

Ochii mei fixează planta de interior, care stă ofilită și îngălbenită pe etajeră. Cineva ar trebui să pună în loc o orhidee, o pasărea-paradisului sau alte flori proaspete.

— Este posibil ca un donator pereche neînrudit să se înscrie în registrul național de măduvă.

Brian se apleacă înainte, țeapăn și încordat.

— Dar ați spus că un transplant de la un donator neînrudit poate fi periculos.

— Da, am spus, zice doctorul Chance. Dar câteodată asta e singura șansă.

Ridic privirea.

— Și dacă nu puteți găsi un donator pereche în registru?

— Păi… Oncologul își freacă fruntea. În acest caz, vom încerca să o ținem pe linia de plutire până când știința va găsi o rezolvare la problema ei.

Vorbește despre fetița mea de parcă ar fi o mașinărie: o mașină cu carburator stricat, un avion al cărui tren de aterizare s-a blocat. În loc să fac față acestei vești, mă întorc tocmai când una dintre frunzele ofilite ale plantei a făcut saltul sinucigaș spre covor. Fără explicație, mă ridic în picioare și ridic ghiveciul. Ies din biroul doctorului Chance, trec de recepționer și de ceilalți părinți înmărmuriți care așteaptă împreună cu copiii lor bolnavi. La primul coș de gunoi pe care îl găsesc, arunc planta cu tot cu pământul ei uscat. Mă holbez la vasul de ceramică din mâna mea și tocmai mă gândeam să-l sfărâm de podea când aud o voce în spatele meu.

— Sara, spune doctorul Chance. Te simți bine?

Mă întorc încet, cu lacrimi țâșnindu-mi din ochi.

— Sunt bine. Sunt sănătoasă. Am să trăiesc o viață foarte, foarte lungă.

Dându-i înapoi ghiveciul, îmi cer scuze. El dă aprobator din cap și-mi oferă o batistă din buzunar.

— M-am gândit că Jesse o va putea salva. Îmi doream ca Jesse să fie acela.

— Toți ne-am dorit asta, răspunde doctorul Chance. Ascultă! Acum douăzeci de ani, rata de supraviețuire era și mai mică. Și cunosc o mulțime de familii în care unul dintre frați nu era un donator compatibil, dar alt frate s-a dovedit a fi.

— Noi îi avem numai pe aceștia doi, încep să-i povestesc, și apoi îmi dau seama că doctorul Chance vorbește despre familia pe care nu o avem încă, de copiii pe care nu ne gândiserăm să-i mai facem. Mă întorc spre el cu o întrebare pe buze.

— Probabil că Brian se întreabă unde am dispărut.

Doctorul se îndreaptă spre biroul său, ținând ghiveciul în mână.

— Ce plante, întreabă el glumind, n-aș fi în stare să omor?

•

Este așa ușor să presupui că, în momentul în care viața ta este dată peste cap de o mare nenorocire, la fel se întâmplă și cu viețile celorlalți. Dar gunoierii au ridicat gunoiul și ne-au lăsat lada în drum, ca întotdeauna. Am găsit înfiptă în ușa de la intrare nota de plată pentru păcura livrată. Frumos aranjată în cutia de scrisori stă corespondența de peste săptămână. În mod surprinzător, viața și-a urmat cursul obișnuit.

Kate a fost externată din spital după o săptămână de chimioterapie. Sonda centrală îi iese din piept și se vede prin bluză. Asistentele m-au încurajat și mi-au dat o listă întreagă de instrucțiuni de urmat: când să sun și când să nu sun la camera de urgență, când să revenim la chimioterapie, cum să avem grijă de Kate în perioadele de declin al imunității.

La șase dimineața în ziua următoare, ușa dormitorului nostru se deschide. Kate vine tiptil spre pat, în timp ce eu și Brian ne trezim brusc.

— Ce s-a întâmplat, scumpete? întreabă Brian.

Ea nu spune nimic; își ridică doar mâna spre cap și-și trece degetele prin păr. Se desprinde un smoc gros care se împrăștie pe covor ca un mic viscol.

•

— Gata! anunță Kate peste câteva seri la cină. Farfuria ei este încă plină; nu s-a atins de fasole sau de bucata de carne. Și pleacă legănându-se spre sufragerie ca să se joace.

— Și eu. Jesse dă să se ridice de la masă. Pot să plec?

Brian îi arată cu furculița mâncarea rămasă.

— Nu înainte să termini tot ce e verde la tine în farfurie.

— Dar urăsc fasolea.

— Nici ea nu se prăpădește de dragul tău.

Jesse se uită la farfuria lui Kate.

— Să mănânce și ea. Nu e drept.

Brian lasă furculița pe marginea farfuriei.

— Nu e drept? răspunse el cu o voce foarte joasă. Vrei să fie drept? Bine, Jess. Data viitoare când Kate o să facă o aspirare de măduvă, te vom lăsa să faci și tu una. Când îi vom curăța sonda, ne vom asigura ca și tu vei trece prin ceva la fel de dureros. Și data viitoare când va face chimioterapie, vom…

— Brian! îl întrerup eu.

Se oprește la fel de brusc precum a început și-și trece o mână tremurândă peste ochi. Apoi se uită lung la Jesse care s-a refugiat sub brațul meu.

— Îm… îmi pare rău Jess, n-am… Dar iese din bucătărie fără a putea să mai continue.

Rămânem o vreme tăcuți. Apoi Jesse se întoarce către mine.

— Este și tata bolnav?

Mă gândesc bine înainte să-i răspund.

— Vom fi bine cu toții, zic eu.

•

La împlinirea unei săptămâni de la întoarcerea acasă, suntem treziți în mijlocul nopții de o bufnitură. Eu și Brian ne năpustim amândoi spre camera lui Kate. Ea stă întinsă pe pat, tremurând atât de tare, încât a dat jos o lampă de pe noptieră.

— Arde, îi spun lui Brian după ce pun mâna pe fruntea ei.

Mă întrebasem cum voi hotărî dacă să chem sau nu doctorul, Kate ar fi trebuit să aibă vreun simptom ciudat? Mă uit la ea acum și nu-mi vine să cred că am fost atât de proastă încât să cred că nu voi ști imediat cum arată BOALA.

— Mergem la Urgență, anunț eu, cu toate că Brian înfășoară deja păturile în jurul ei și o ridică din pătuț.

Ne grăbim spre mașină și pornim motorul, dar apoi ne amintim că nu-l putem lăsa pe Jesse singur acasă.

— Du-te tu cu ea, spune Brian, citindu-mi gândurile. Rămân eu acasă. Dar nu-și ia ochii de la Kate.

Câteva minute mai târziu, gonim spre spital, cu Jesse pe scaunul din spate, lângă sora lui, întrebându-ne de ce a trebuit să ne sculăm înainte de răsăritul soarelui.

La Urgență, Jesse doarme într-un culcuș făcut din hainele noastre. Eu și Brian urmărim doctorii cum plutesc pe lângă trupul febril al lui Kate ca niște albine deasupra unui câmp cu flori, culegând ce pot de acolo. I s-au făcut analize în încercarea de a izola infecția și de a ține în frâu meningita. Un

radiolog aduce un aparat de radiografiat portabil, ca să vadă dacă infecția i-a cuprins plămânii.

Apoi, pune radiografia pe un panou luminos în afara ușii. Coastele lui Kate par la fel de fragile ca bețele de chibrit și se poate vedea o pată mare și gri chiar lângă centru. Mi se înmoaie genunchii și mă agăț de brațul lui Brian.

— Este o tumoare. Cancerul a ajuns la metastază.

Doctorul își pune mâna pe umărul meu.

— Doamnă Fitzgerald, spune el, aceea este inima lui Kate.

•

Pancitopenia este un cuvânt ciudat care înseamnă că nu există nimic în corpul lui Kate care să o protejeze de infecții. Înseamnă, spune doctorul Chance, că a dat rezultate chimioterapia – că o mare parte din celulele albe din corpul lui Kate au fost eliminate. De asemenea, mai înseamnă că acel nivel inferior al septicemiei – o infecție postchimioterapie – nu este o ipoteză, ci un fapt real.

I se dă Tylenol pentru a-i scădea febra. I se iau probe de sânge, urină și secreții respiratorii ca să i se poată administra antibioticele potrivite. Durează șase ore până când încetează convulsiile – o repriză de tremurături violente, atât de puternice, încât este în pericol de a aluneca din pat.

Asistenta – o femeie care i-a împletit părul lui Kate în codițe spic-de-grâu mătăsoase într-o după-amiază acum câteva săptămâni ca s-o facă să zâmbească – îi ia temperatura și apoi se întoarce către mine.

— Sara, spune ea blând, poți respira liniștită acum.

Fața lui Kate arată la fel de mică și de albă acum ca și stelele îndepărtate pe care Brian le găsește cu atâta plăcere prin telescopul lui – calme, îndepărtate, reci. Arată ca un cadavru… Dar ceea ce este și mai rău e că preferăm să o vedem așa decât s-o privim cum suferă.

— Hei! Brian îmi atinge creștetul capului. Jonglează cu Jesse pe celălalt braț.

E aproape de prânz și noi suntem încă în pijamale; nu ne-am gândit să ne luăm schimburi.

— Îl duc la bufet să luăm ceva de mâncare. Vrei ceva?

Dau din cap. Îmi trag repede scaunul mai aproape de patul lui Kate, îi netezesc învelitoarea peste picioare. Îi iau mâna și o măsor cu a mea. Deschide puțin ochii. O clipă se zbate, neștiind unde este.

— Kate, îi șoptesc eu. Sunt aici. În timp ce se întoarce și mă găsește cu privirea, îi ridic palma spre gura mea, și-i depun un sărut în mijlocul ei. Ești atât de curajoasă! îi spun și apoi îi zâmbesc. Când am să fiu mare vreau să fiu exact ca tine.

Spre surprinderea mea, Kate își scutură capul cu putere. Vocea ei e pierită, ca un firicel.

— Nu, mami, spune ea. Ai fi bolnavă.

•

În primul meu vis, lichidul perfuziei picură prea repede în sonda din pieptul lui Kate. Serul fiziologic pompează din interior spre exterior de parcă ar trebui umflat un balon. Încerc să reglez perfuzia, dar viteza de curgere se mărește. În timp ce mă uit la ea, trăsăturile lui Kate se destind, pierdute, ca și cum s-ar destrăma, până când fața ei devine un oval alb care ar putea fi al oricui.

În al doilea vis sunt la maternitate în timp ce nasc. Corpul meu își croiește drum, îmi aud inima bătând în pântec. O sforțare supremă și copilul sosește într-o revărsare de lumină. „E o fată", zâmbește asistenta și mi-o arată. Trag păturica roz de pe fața ei și încremenesc. „Asta nu este Kate", spun eu. „Bineînțeles, aprobă asistenta, dar e tot a ta".

•

Îngerul care sosește poartă taior Armani și latră într-un telefon mobil în timp ce intră în salon.

— Vinde! ordonă sora mea. Nu-mi pasă dacă trebuie să-ți instalezi un chioșc de înghețată în Fanueil Hall și să renunți la acțiunile tale, Peter, am spus să vinzi. Apasă pe un buton și întinde brațele spre mine. Hei, Zanne mă consolează când izbucnesc în lacrimi. Chiar credeai c-o să te ascult când mi-ai spus să nu vin?

— Dar…

— Faxuri. Telefoane. Pot lucra de la tine de acasă. Cine altcineva o să aibă grijă de Jesse?

Eu și Brian ne uităm unul la altul; nu ne gândiserăm atât de departe. Drept răspuns, Brian se ridică și o îmbrățișează stângaci pe Zanne. Jesse aleargă spre ea cât poate de repede.

— Sara, ai adoptat un copil? Fiindcă nu e posibil ca Jesse să fie atât de mare… Îl desprinde pe Jesse de genunchii ei și se așază pe patul de spital unde doarme Kate. Pun pariu că tu nu-ți amintești de mine, spune Zanne și ochii ei strălucesc, dar eu te țin minte.

Totul a devenit atât de ușor, să o las pe ea să se ocupe de toate. Zanne îi dă lui Jesse un joc de tic-tac-toe și beștelește restaurantul chinezesc care nu a adus prânzul la timp. Eu stau lângă Kate, lăsându-mă în grija surorii mele. Încerc să cred că ea poate rezolva problemele care mă depășesc pe mine.

•

După ce Zanne l-a luat acasă pe Jesse ca să-l culce noaptea, eu și Brian ne așezăm în întuneric încadrând-o pe Kate, precum coperțile filele unei cărți.

— Brian, șoptesc eu, mă gândeam…

Se foiește pe scaunul lui.

— La ce?

Mă aplec spre el ca să-i prind privirea.

— Să mai avem un copil.

Ochii lui Brian se îngustează.

— Iisuse Hristoase, Sara! Se ridică în picioare și se întoarce cu spatele la mine. Doamne Sfinte!

Mă ridic și eu în picioare.

— Nu e ce crezi tu.

Când se întoarce cu fața spre mine, suferința îi schimonosește fiecare trăsătură a chipului.

— Nu putem, pur și simplu, să o înlocuim pe Kate dacă moare, spune el.

Pe patul de spital, Kate se mișcă făcând cearșafurile să foșnească. Mă străduiesc să mi-o imaginez la patru ani, purtând un costum de Halloween; la doisprezece încercând un ruj de buze; la douăzeci dansând într-o cameră de cămin studențesc.

— Știu. De aceea trebuie să ne asigurăm că asta nu se va întâmpla.

Miercuri

Voi citi în cenușă, dacă mi-o vei cere.
Voi privi focul și-ți voi spune despre biciuștile gri.
Iar din limbile roșii și dungile negre,
Îți voi spune cum apare focul
Și cum se întinde el precum o mare nesfârșită.

Carl Sandburg,
Pagini de foc

Campbell

Noi toți avem, presupun eu, îndatoriri față de părinții noștri – problema este cât de multe? Asta-mi trece prin minte în timp ce mama perorează despre ultima aventură a tatălui meu. Nu e pentru prima oară când îmi doresc să am frați, dacă numai în felul ăsta aș primi în zori de ziuă telefoane ca acesta numai o dată sau de două ori pe săptămână, în loc de șapte.

— Mamă, o întrerup, nu cred că are chiar șaisprezece ani.

— Îl subestimezi pe tatăl tău, Campbell.

Tot ce se poate, dar știu și că tata este judecător federal. I s-or aprinde lui călcâiele după puștoaice, dar nu ar face niciodată ceva ilegal.

— Mamă, întârzii la tribunal. Te sun eu mai târziu, spun și închid telefonul înainte ca ea să poată protesta.

Nu mă duc la tribunal, dar totuși. Inspir adânc, scutur din cap și-l descopăr pe Judge fixându-mă cu privirea. „Motivul numărul 106 pentru care câinii sunt mai deștepți decât oamenii, îmi zic. Odată ce au părăsit cuibul, întrerup orice legătură cu mama”.

Mă duc la bucătărie în timp ce-mi înnod cravata. Apartamentul meu este o bijuterie. Elegant și minimalist, dar ceea ce există e de cea mai bună calitate – o canapea unicat din piele neagră, un televizor cu ecran plat fixat în perete, o vitrină plină de edițiile princeps cu autograf ale unor scriitori precum Hemingway și Hawthorne. Cafetiera mea e importată din Italia; frigiderul meu este de ultimă generație. Îl deschid și găsesc o ceapă, o sticlă de ketchup și trei role de film alb-negru.

Nici asta nu constituie o surpriză. Mănânc rareori acasă. Judge este atât de obișnuit cu mâncarea de la restaurant, încât nu ar recunoaște un castron nici dacă i-ar aluneca pe gât.

— Ce părere ai? îl întreb. Rosie’s sună bine?

Latră în timp ce-i pun zgarda. Eu și Judge suntem împreună de șapte ani. L-am cumpărat de la un crescător de câini polițiști, dar a fost antrenat special pentru mine. Cât despre nume, ei bine, care avocat nu și-ar dori să poată pune la locul lui un judecător câteodată?

Rosie's este ceea ce își dorise Starbucks să fie: un local eclectic, extravagant, cu clienți care să citească literatură rusească în original, să țină contabilitatea firmei pe laptop ori să scrie scenarii de film în timp ce își administrează cafeină. Eu și Judge mergem acolo de obicei și stăm la masa noastră obișnuită, mai în spate. Comandăm un espresso dublu și doi croasanți cu ciocolată și flirtăm fără jenă cu Ofelia, ospătărița de douăzeci de ani. Dar astăzi, când intrăm, Ofelia nu e de găsit nicăieri și la masa noastră stă o femeie care-i dă să mănânce un covrig unui copil. Asta mă pune atât de mult pe gânduri, încât Judge trebuie să mă târască spre singurul loc liber, unul care dă spre stradă.

Șapte jumate dimineața și ziua este deja distrusă.

Un puști slab ca un țâr, cu suficiente inele în sprâncene, încât să semene cu vergeaua de plastic a perdelei de la duș, se apropie cu un carnețel. Îl vede pe Judge la picioarele mele.

— Îmi pare rău, nene, nu-i voie cu câini.

— Ăsta e un câine ajutător, îi explic eu. Unde e Ofelia?

— A plecat. Fugită cu iubitul, noaptea trecută.

„Fugită cu iubitul?" Mai fac oamenii chestia asta?

— Cu cine? întreb, deși nu-i treaba mea.

— Cu un fel de sculptor care modelează rahatul de câine în formă de busturi ale liderilor mondiali. Se presupune că-i un fel de „manifest".

Pentru un moment, mi se face milă de biata Ofelia. Ascultă-mă pe mine: iubirea e precum un curcubeu – frumoasă când apare și gata să dispară cât ai clipi din ochi.

Barmanul scoate din buzunarul de la spate un card de plastic pe care mi-l întinde.

— Uite meniul scris în Braille.

— Vreau un espresso dublu și doi croasanți, și nu sunt orb.

— Atunci la ce-i bun Grivei?

— Am sindromul respirator acut sever, zic eu. Spune oamenilor că pot să-i infectez.

Ospătarul pare că nu-și poate da seama dacă glumesc. Se îndepărtează, ezitând, ca să aducă ce am comandat.

Spre deosebire de masa mea obișnuită, asta dă spre stradă. Privesc o doamnă în vârstă de-abia evitând un taxi; un băiat dansează ducând în echilibru pe umăr un radio de trei ori mai mare decât capul lui. Doi gemeni în uniforma unei școli parohiale chicotesc în spatele paginilor unei reviste pentru

adolescenți. Și o femeie cu o cascadă de păr lung și negru își varsă cafeaua pe fustă scăpând paharul de plastic pe jos.

Inima mi se oprește pentru o secundă. Aștept să-și ridice fața – ca să văd dacă este cine cred eu că este –, dar ea își îndepărtează pata de pe fustă cu un șervețel. Un autobuz taie lumea în două și mobilul meu începe să sune. Arunc o privire la numărul de pe ecran și închid fără să mă mai deranjez să preiau apelul mamei mele. Mă uit din nou pe fereastră, dar, între timp, autobuzul a plecat și, odată cu el, femeia cu părul lung și negru.

•

Deschid ușa biroului, lătrând deja ordine către Kerri:

— Sună la Osterlitz și întreabă-l dacă este disponibil să depună mărturie la procesul lui Weiland; fă o listă și cu celelalte plângeri împotriva New England Power în ultimii cinci ani; fă-mi o copie cu dispoziția Melbourne; și telefonează-i lui Jerry la tribunal și întreabă-l cine va fi judecător la audierea copilului Fitzgerald.

Îmi aruncă o privire pe când telefonul începe să sune.

— Apropo!

Face un semn cu capul în direcția ușii de la biroul meu. Anna Fitzgerald stă în prag cu un spray într-o mână și o bucată de piele de căprioară în cealaltă, lustruind clanța.

— Ce faci aici? întreb.

— Ce mi-ați spus să fac. Se uită la câine. Salut, Judge!

— Linia doi e pentru tine, ne întrerupe Kerri.

Îi arunc o privire agasată – nu pot înțelege de ce o tot lasă pe fata asta să intre aici – și încerc să trec în biroul meu, dar Anna și-a dat silința prea mult, clanța este alunecoasă și-mi scapă din mână. Mă chinui o vreme până când fala apucă clanța cu o cârpă și-mi deschide ușa.

Judge se face covrig pe podea găsind locul cel mai confortabil. Apăs butonul luminos ca să vorbesc pe linia doi.

— Campbell Alexander.

— Domnule Alexander, sunt Sara Fitzgerald. Mama Annei.

Aștept să treacă un timp pentru ca informația să se sedimenteze.

Mă uit la fiica ei, care lustruiește de zor la nici doi metri depărtare.

— Doamnă Fitzgerald, răspund eu și, așa cum mă așteptam, Anna se oprește din treabă.

— Vă sun deoarece… în sfârșit, vedeți dumneavoastră, e vorba de o neînțelegere.

— Ați completat un răspuns la petiție?

— Nu va fi necesar. Am vorbit cu Anna aseară și nu va continua procesul. Vrea să facă totul pentru a o ajuta pe Kate.

— Așa deci. Vocea mea devine neutră. Din păcate, dacă totuși clienta mea vrea să renunțe la proces, va trebui să aud asta chiar de la ea. Ridic din sprânceană și prind privirea Annei. Știți cumva unde este ea acum?

— A ieșit să alerge, spune Anna Fitzgerald. Dar vom veni la tribunal în după-amiaza asta. Vom vorbi cu judecătorul și vom lămuri situația.

— Ne vom vedea atunci, deci. Închid telefonul și-mi încrucișez brațele, uitându-mă la Anna. Vrei să-mi spui ceva?

Ea ridică din umeri.

— Nu neapărat.

— Mama ta nu pare să gândească așa. Ea crede că tu vrei să renunți la acțiune.

Anna se uită spre recepție unde Kerri, bineînțeles, ascultă cu mare atenție tot ce spunem. Închide ușa și vine spre biroul meu.

— N-am putut să-i spun că vin aici, mai ales după cele întâmplate noaptea trecută.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută?

Când Anna a amuțit, mi-am pierdut răbdarea.

— Ascultă! Dacă n-ai de gând să deschizi un proces… dacă mă faci să-mi pierd timpul… te rog să ai decența să-mi spui acum, nu mai târziu. Fiindcă nu sunt terapeutul familiei sau cel mai bun amic; sunt avocatul tău. Și, ca să fiu avocatul tău, trebuie să existe un caz. Așa că, te mai întreb încă o dată: te-ai răzgândit cu privire la proces?

Mă așteptam ca această tiradă să pună capăt litigiului, să facă din Anna un cățeluș orbecăind nehotărât. Dar, spre surprinderea mea, ea se uită drept la mine, calmă și stăpână pe ea.

— Mai vreți să mă reprezentați?

În ciuda gândului înțelept, am spus „da”.

— Atunci nu, spune ea, nu m-am răzgândit.

•

Prima oară când am concurat la o regată a clubului de iaht cu tatăl meu aveam paisprezece ani și el era întru totul împotrivă. Nu eram suficient de mare; nu eram suficient de matur; vremea era capricioasă. Ceea ce voia el de fapt să spună era că, avându-mă pe mine în echipajul lui, era foarte posibil să-l fac să piardă cupa, în loc să o câștige. În ochii tatălui meu, dacă nu erai perfect, pur și simplu nu existai.

Ambarcațiunea lui era o iolă clasa-ntâi, o minune din mahon și tec, pe care o cumpărase de la clăparul formației J. Geils în Marbelhead. Cu alte cuvinte, un vis, un simbol al statutului social și un rit al trecerii, învești mântată toată în albul sclipitor al pânzelor și al învelișului de culoarea mierii.

Am demarat în trombă chiar în momentul când tunul a dat semnalul de pornire. M-am străduit să fiu mereu cu un pas înainte acolo unde și-ar fi dorit tata să fiu, ghidând cârma chiar înainte ca el să dea ordinul schimbării direcției velei la proră și răsucind-o până când mușchii mă usturau din cauza efortului. Și poate că finalul ar fi fost fericit, dar atunci a izbucnit o furtună dinspre nord, aducând rafale de ploaie și valuri înalte de trei metri azvârlindu-ne și aruncându-ne de pe creste în abis.

Îl urmăream pe tata umblând de colo-colo cu pelerina lui galbenă. Nu părea să bage de seamă că plouă; cu siguranță, nu dorea să se târască în vreun cotlon, să se țină de pântece și să moară, așa cum aș fi făcut eu. „Campbell a urlat el, vino încoace!”

Dar a mă întoarce însemna să fiu aruncat dintr-o parte în alta. „Campbell, a repetat tata, acum”.

Un canal s-a deschis în fața noastră: iola s-a cufundat atât de brusc, încât mi-am pierdut echilibrul. Tatăl meu s-a repezit, apucând cârma. Pentru o clipă binecuvântată, pânzele au rămas nemișcate. Apoi și-au luat avânt cu putere și ambarcațiunea s-a răsucit în sens opus.

— Îmi trebuie coordonatele! mi-a ordonat tata.

Asta însemna să cobor în cală unde se aflau hărțile și să fac diverse calcule ca să aproximez în ce direcție trebuia s-o luăm ca să ajungem la următoarea geamandură a cursei. Dar acolo jos, departe de aerul curat de afară, lucrurile stăteau și mai rău. Am desfăcut o hartă tocmai în clipa când nu m-am mai putut abține să nu vomit.

Tata m-a găsit imediat, fiindcă nu mă întorsesem cu un răspuns. A băgat capul înăuntru și m-a văzut stând într-o băltoacă de vomă.

— Doamne Sfinte, a murmurat el și a plecat.

Mi-am adunat cu greu ultimele forțe ca să-l pot urma. El smucise timona și mânuia cârma. S-a făcut că nu mă vede. Și, când a schimbat vela, nu a zis nimic. Vela a șuierat de-a curmezișul bărcii, brăzdând linia orizontului. Estacada a zburat, m-a pocnit în cap pe la spate și mi-am pierdut cunoștința.

Mi-am revenit tocmai când tata se strecura pe lângă o altă ambarcațiune la câțiva metri de linia de sosire. Ploaia se transformase în ceață și, cum el a pus iola noastră între briza mării și concurentul nostru cel mai apropiat, celălalt a rămas în urmă. Am câștigat la o diferență de câteva secunde.

Mi-a spus să curăț porcăria și să iau un taxi, în timp ce el s-a dus cu șalupa la iaht club ca să sărbătorească. O oră mai târziu,

când am ajuns, în sfârșit, și eu acolo, tata era în mare formă, sorbind scotch din cupa de cristal pe care o câștigase.

— Ți-a venit echipajul, Cam! i-a strigat un prieten.

Tata a ridicat cupa victoriei în semn de salut, a băut până la fund și apoi a trântit-o pe bar cu atâta forță încât i-a rupt mânerul.

— Oh, ce păcat! a spus un prieten de-al lui.

Tata își ținea întruna ochii ațintiți asupra mea.

— Ăsta să fie necazul, a spus el.

•

Pe bara de protecție din spate la fiecare al treilea automobil din Rhode Island veți vedea un abțibild alb-roșu comemorând victimele unora dintre accidentele de circulație cele mai îngrozitoare din stat: „Prietena mea, Katy DeCubellis, a fost omorâtă de un șofer beat. Prietenul meu, John Sisson, a fost omorât de un șofer beat". Acestea sunt distribuite la serbări școlare, la colectări de fonduri și la coafor, și nu contează dacă nu-l cunoști pe copilul care a fost omorât; lipești abțibildul pe vehiculul tău din solidaritate și te bucuri în secret ca această tragedie nu ți s-a întâmplat ție.

Anul trecut, a fost un abțibild alb-roșu cu numele unei noi victime: Dena DeSalvo. Spre deosebire de alte victime, pe aceasta o cunoșteam oarecum. Avea doisprezece ani și era fiica unui judecător, despre care se spune că a făcut o cădere nervoasă în timpul unui proces de custodie desfășurat la scurt timp după funeraliile fetei lui și omul și-a luat un concediu de trei luni ca să-și trateze depresia. Întâmplător, acest judecător a fost numit să rezolve cazul Annei Fitzgerald.

În timp ce străbat Complexul Garrahy, unde își are sediul Tribunalul pentru Probleme de Familie, mă întreb dacă un om cu asemenea povară va fi în stare să examineze un caz în care o decizie favorabila clientei mele va grăbi moartea tinerei ei surori.

La intrare este un paznic nou, un bărbat cu o ceafă groasă ca arborele de sequoia și, mai mult ca sigur, cu o istețime pe măsura.

— Îmi pare rău, dar nu e voie cu animale, spune el.

— Acesta este un câine ajutător.

Nedumerit, paznicul se apleacă spre mine și se uită fix în ochii mei. Îi susțin privirea…

— Sunt miop și câinele mă ajută să citesc semnele de circulație.

Dând ocol individului, eu și Judge o luăm pe culoarul care duce la sala de ședințe. Înăuntru, un funcționar îi face zile fripte mamei Annei Fitzgerald. Cel puțin așa presupun eu,

fiindcă, de fapt, femeia nu seamănă deloc cu fiică-sa care stă lângă ea.

— Sunt sigură că, în acest caz, judecătorul va înțelege, argumentează Sara Fitzgerald. Soțul ei așteaptă cu câțiva pași în turna ei, deoparte.

Când Anna mă zărește, o undă de ușurare îi străbate chipul. Mă adresez grefierului:

— Sunt Campbell Alexander, spun. E vreo problemă?

— Încercam să-i explic doamnei Fitzgerald că numai avocații au voie să intre în sala de judecată.

— Ei bine, eu o reprezint aici pe Anna, replic eu.

Grefierul se întoarce spre Sara Fitzgerald.

— Pe dumneavoastră cine vă reprezintă?

Mama Annei pare nesigură pentru o clipă. Se întoarce spre soțul ei.

— E ca și cum ai merge pe bicicletă, spune ea calmă.

Soțul ei dă din cap.

— Ești sigură că vrei să faci asta?

— Nu vreau, dar trebuie s-o fac.

— Ia stai puțin, spun eu, sunteți avocată?

Sara se întoarce.

— Ei bine, da.

Mă uit neîncrezător la Anna.

— Și nu mi-ai spus asta.

— Nu m-ați întrebat, a șoptit ea.

Grefierul ne dă fiecăruia câte un formular de intrare la audieri și-l cheamă pe polițist.

— Vern, zâmbește Sara, ce bine-mi pare să te revăd!

Din ce în ce mai bine!

— Salut! Polițistul o sărută pe amândoi obrajii și dă mâna cu soțul: Brian!

Deci nu numai că este avocată, dar îi mai are și pe toți funcționarii la degetul mic.

— Ei, gata cu amintirile din copilărie? întreb eu și Sara își rotește ochii spre polițist, parcă spunând: „Individul este o javră, dar n-ai ce-i face”.

— Stai aici, îi spun Annei și o urmez pe mama ei în sala de judecată.

Judecătorul DeSalvo este un bărbat scund, cu o singură sprânceană și o slăbiciune pentru cafeaua cu lapte.

— Bună dimineața, spune el și ne invită să stăm jos. Ce-i cu câinele ăsta?

— E un câine ajutător, domnule, și, înainte ca el să mai poată spune ceva, mă lansez în tipul genial de conversație care precede fiecare ședință la tribunalul din Rhode Island.

Suntem un stat mic, și unul și mai mic în comunitatea noastră de juriști. Nu e numai posibil ca oponentul tău să fie nepoata sau cumnata judecătorului cu care te întâlnești, ci e chiar foarte plauzibil. În timpul conversației, arunc o privire spre Sara, care încearcă să vadă cu cine are de-a face. Poate că a practicat avocatura, dar nu în ultimii zece ani de când sunt eu în branșă. Este stresată, aranjându-și întruna bluza. Judecătorul DeSalvo observă și el asta.

— Nu știam că ai revenit în barou.

— Nu-mi propusesem, domnule, dar reclamanta este fiica mea.

Auzind asta, judecătorul se întoarce spre mine.

— Ce-i povestea asta, domnule avocat?

— Fata cea mică a doamnei Fitzgerald dorește independență medicală în relația cu părinții ei.

Sara dă din cap.

— Nu-i adevărat, domnule judecător.

Auzindu-și numele, câinele meu, Judge[3], ciulește urechile.

— Am vorbit cu Anna, continuă Sara, și m-a asigurat că nu vrea asta cu adevărat. A avut o zi proastă și simțea nevoia să i se acorde puțin mai multă atenție. Ridică din umeri și adaugă: Știți cum sunt adolescenții de treisprezece ani.

Se lasă brusc o liniște atât de adâncă, încât pot să-mi aud pulsul bătând. Judecătorul DeSalvo n-are de unde să știe cum sunt adolescenții de treisprezece ani. Fiica lui a murit când avea doisprezece.

Obrajii Sarei sunt roșii ca focul. Ca toată lumea din statul ăsta, a aflat și ea despre Dena DeSalvo. Din câte știu, are și ea lipit abțibildul cu numele copilului pe capota camionetei ei.

— Dumnezeule, îmi pare rău, nu voiam să…

Judecătorul se uită în altă parte.

— Domnule Alexander, când ai vorbit ultima oară cu clienta dumitale?

— Ieri-dimineață, domnule. Era în biroul meu când m-a sunat mama ei ca să-mi spună că este vorba de o neînțelegere.

Așa cum era de așteptat, Sarei i-a picat fața.

— Nu poate fi adevărat. Plecase să facă jogging.

Mă uit la ea.

— Sunteți sigură de asta?

— Ar fi trebuit să fie la jogging…

— Domnule judecător, intervin eu, exact acest aspect vreau să-l sublimez și motivul pentru care am acceptat cererea Annei Fitzgerald. Propria mamă nu știe unde își petrece diminețile, iar decizii medicale care o privesc pe Anna sunt luate cu aceeași superficialitate…

— Mulțumesc, domnule avocat.

Judecătorul se întoarce către Sara.

— Fiica dumneavoastră v-a spus că vrea să vă dea în judecată?

— Da.

Judecătorul se uită la mine.

— Și v-a spus că dorește să continue acest proces?

— Exact.

— Atunci trebuie să stau și eu de vorbă cu Anna.

Când judecătorul se ridică și iese din sala de ședință, ne ducem și noi după el. Anna stă pe o bancă pe hol cu tatăl ei. Șiretul de la unul din adidașii ei este desfăcut.

— Am văzut ceva verde, o aud spunând și apoi o văd ridicând privirea.

— Anna, zic eu exact în același timp cu Sara Fitzgerald.

E de datoria mea să-i explic Annei că judecătorul DeSalvo dorește să stea de vorbă numai cu ea. E necesar s-o îndrum ca să declare ceea ce trebuie în așa fel, încât judecătorul să nu respingă cazul înainte ca ea să obțină ceea ce vrea. Este clienta mea și, în consecință, se presupune că-mi urmează sfaturile.

Dar când i-am pronunțat numele, ea s-a întors spre mama ei.

Anna

Nu cred că ar veni cineva la înmormântarea mea. Părinții mei, presupun, și mătușa Zanne și, poate, domnul Ollincott, profesorul de științe sociale. Îmi imaginez același cimitir la care am fost pentru înmormântarea bunicii, deși acela era la Chicago, așa că, de fapt, n-are nicio noimă. Ar trebui să fie dealuri rotunde care seamănă cu catifeaua verde și statui ale divinităților și îngerilor și gura aceea mare și cafenie în pământ, ca o spintecătură, așteptând să înghită corpul care am fost eu cândva.

Mi-o imaginez pe mama hohotind sub voalul negru de la pălăria ei în stil Jackie O. Și pe tata susținând-o. Kate și Jesse uitându-se la luciul coșciugului și încercând să negocieze cu Dumnezeu pentru iertarea mizeriilor pe care mi le-au făcut uneori. E posibil ca și câțiva tipi din echipa mea de hochey să vină ținând crini și încercând să dea dovadă de sânge rece. „Și Anna asta”, ar spune ei, dar nu ar plânge, deși ar vrea.

Ar fi un anunț mortuar în ziar, la pagina douăzeci și patru, iar Kyle McFee poate că l-ar vedea și ar veni la înmormântare cu frumosul lui chip schimonosit de regretul că a ratat ocazia să-i fiu prietenă. Cred că ar fi sângele-voinicului, gura-leului și bulgări albaștri de hortensie. Sper să cânte cineva *Amazing Grace* și nu doar primul vers, ci tot cântecul. Și, mai târziu,

când frunzele vor fi căzut și se va fi așternut zăpada, să revin ocazional în amintirea fiecăruia, precum un val.

La înmormântarea lui Kate o să vină toată lumea. Asistentele de la spital, cu care ne-am împrietenit și ceilalți pacienți bolnavi de cancer, sperând încă în steaua lor norocoasă, și oamenii din oraș care au colectat bani pentru tratamentele ei. Cimitirul va fi neîncăpător pentru cei veniți la funeraliile ei. Vor fi atât de multe coșuri cu flori luxuriante, încât unele vor fi donate organizațiilor de caritate. Ziarul va relata povestea tragică a scurtei ei vieți.

Țineți minte ce vă spun, va fi pe prima pagină.

•

Judecătorul DeSalvo poartă șlapi, la fel cum fac jucătorii de fotbal când își scot crampoanele. Nu știu de ce, dar asta mă face să mă simt puțin mai bine. Vreau să spun că este destul de rău că mă aflu aici, în sala asta de tribunal și sunt condusă spre biroul lui undeva în spate, dar e totuși drăguț să știu că nu sunt singura care nu se prea potrivește cu decorul.

Judecătorul ia o cutie de suc din frigider și mă întreabă ce-aș vrea să beau.

— Cola ar fi grozav, spun eu.

Judecătorul deschide cutia.

— Știai că, dacă pui dintele unui copil într-un pahar cu Coca, va dispărea complet în câteva săptămâni? Acid carbonic. Îmi zâmbește. Fratele meu este dentist în Warwick. Face trucul ăsta pentru copiii de la grădiniță în fiecare an.

Iau o sorbitură de cola și-mi imaginez mărunțaiele dizolvându-se. Judecătorul DeSalvo nu stă la biroul lui, ci ia un scaun și se așază lângă mine.

— Uite care-i problema, Anna, spune el. Mama ta îmi spune că tu vrei să faci una, iar avocatul tău îmi spune că vrei alta. Acum, în împrejurări normale, m-aș aștepta ca mama ta să te cunoască mai bine decât un individ oarecare pe care l-ai întâlnit acum două zile. Numai că tu l-ai angajat pe individul ăsta ca să te reprezinte. Și, din cauza asta, vreau să aud direct de la tine ce crezi despre toate astea.

— Pot să vă întreb ceva?

— Desigur, spune el.

— Va fi un proces?

— Păi… dacă părinții tăi ar fi de acord cu independența ta medicală, lucrurile s-ar rezolva de la sine, spune judecătorul.

Ceea ce nu se va întâmpla vreodată.

— Pe de altă parte, odată ce a fost depusă o petiție, așa cum ai făcut tu, atunci cei reclamați, adică părinții tăi, trebuie să meargă la tribunal. Dacă părinții tăi chiar sunt convinși că nu ești pregătită să iei tu însăți astfel de hotărâri, trebuie să-mi

prezinte argumentele lor sau riscă să decid în favoarea ta din lipsă de motive.

Aprob cu capul. Mi-am spus că, orice-ar fi, o să mă țin tare. Dacă o să mă răzgândesc, judecătorul o să mă creadă incapabilă de a lua vreo hotărâre, oricare ar fi ea. Am toate ideile astea măreațe, dar atenția îmi este atrasă de imaginea judecătorului care duce la gură cutia lui de suc de mere.

Nu cu multă vreme în urmă, când Kate era la spital pentru un control la rinichi, o asistentă nouă i-a dat o cană și i-a spus să urineze în ea pentru analiză.

— Să fii gata până mă întorc, a spus ea.

Kate, căreia nu-i place să i se poruncească, a decis să-i servească asistentei o lecție. M-a trimis la automat să-i aduc o cutie de suc exact ca aceea pe care o bea acum judecătorul. A turnat sucul în cana pentru analiză și, când asistenta s-a întors, Kate a îndreptat cana spre lumină.

— Ooh! e cam tulbure! Ia să o mai filtrăm o dată și, ducând cana la buze a băut conținutul până la fund.

Asistenta s-a albit la față și a dispărut din salon. Eu și Kate am râs de ne-a durut burta. Până la sfârșitul zilei, era suficient să ne uităm una la alta și iar ne prăpădeam de râs.

Ca un dinte și apoi n-a mai rămas nimic.

— Anna? spune judecătorul DeSalvo și atunci pune idioata aceea de cutie de suc pe masă între noi, iar eu izbucnesc în lacrimi.

— Nu pot să-i dau un rinichi surorii mele. Pur și simplu nu pot.

Fără un cuvânt, judecătorul DeSalvo îmi întinde o cutie cu șervețele. Iau câteva și-mi șterg ochii și nasul. El tace o vreme, dându-mi răgazul să-mi revin. Când ridic privirea, îl găsesc în așteptare.

— Anna, niciun spital din țara asta nu va preleva un organ împotriva voinței donatorului.

— Și cine dă semnătura? întreb eu. Nu copilul dus în scaunul cu rotile la sala de operație, ci părinții lui.

— Tu nu mai ești un copil mic; poți, desigur, să spui ce dorești, afirmă el.

— Oh, bine, zic eu, lăcrimând din nou. Când te plângi fiindcă cineva înfige un ac în tine pentru a zecea oară, se consideră o procedură operatorie standard. Toți adulții se uită împrejur cu zâmbete prefăcute și-și spun unii altora că nimeni nu cere de bunăvoie mai multe ace. Îmi suflu nasul în șervețel. Astăzi, este rinichiul. Mâine, o să fie altceva. Se ivește întotdeauna altceva.

— Mama ta mi-a spus că vrei să renunți la proces, zice el. M-a mințit?

— Nu, înghit cu greu.

— Atunci… de ce ai mințit-o tu pe ea?

Există o mie de răspunsuri la întrebarea asta; îl aleg pe cel mai ușor.

— Pentru că o iubesc, spun eu și iar mă năpădesc lacrimile. Îmi pare rău, chiar îmi pare rău.

Mă privește îndelung.

— Știi ceva, Anna? Voi numi pe cineva care-l va ajuta pe avocatul tău să-mi spună ce este mai bine pentru tine. Ce părere ai?

Îmi căzuse tot părul peste față; mi-l dau după ureche. Chipul meu este atât de roșu încât îl simt umflat.

— OK, răspund eu.

— OK.

Apasă un buton al interfonului și cere ca toți ceilalți să vină la el în birou.

Mama intră prima și vrea să se apropie de mine, dar Campbell și câinele lui îi taie calea. El ridică din sprâncene și-mi face semnul de încurajare ridicând mâna cu degetul gros îndreptat în sus, dar este o întrebare.

— Nu înțeleg exact ce se întâmplă, spune judecătorul DeSalvo, așa că voi numi un custode ad litem ca să petreacă două săptămâni cu ea. Nu e nevoie să mai precizez că aștept deplina cooperare a ambelor părți. Vreau ca custodele să-mi raporteze și atunci vom avea o audiere. Dacă mai apare ceva nou între timp, îmi veți comunica atunci.

— Două săptămâni… spune mama.

Știu ce gândește.

— Domnule judecător, vă rog respectuos să acceptați faptul că două săptămâni e foarte mult, dacă ținem seama de gravitatea bolii celeilalte fiice ale mele.

Are aspectul unei persoane pe care nu o recunosc. Am văzut-o mai demult ca pe o tigroaică, luptându-se cu un sistem medical insuficient de rapid în rezolvarea doleanțelor ei. Am văzut-o ca pe o stâncă ce ne-a dat nouă tuturor un punct de sprijin. Am văzut-o ca pe un luptător împleticindu-se în ring înainte să primească următoarea lovitură a destinului. Dar nu am văzut-o avocată niciodată până acum.

Judecătorul DeSalvo dă din cap.

— Bine. Vom avea audierea lunea viitoare. Între timp vreau ca dosarele medicale ale lui Kate să fie aduse la…

— Domnule judecător, intervine Campbell Alexander, după cum vă puteți da seama, datorită circumstanțelor neobișnuite ale acestui caz, clienta mea locuiește împreună cu partea adversă. Aceasta constituie o flagrantă încălcare a prevederilor legii.

Mamei i se taie respirația.

— Doar nu vreți să sugerați să-mi fie luat copilul.

Luată? Unde să mă duc?

— Nu pot fi sigur că partea adversă nu va încerca să profite în propriul interes de continuarea conviețuirii, domnule judecător, sau pentru a face presiuni asupra clientei mele. Campbell se uită fără să clipească în ochii judecătorului.

— Domnule Alexander, nu am cum să dau copilul afară din casa lui, spune judecătorul DeSalvo, dar apoi se întoarce către mama. Totuși, doamnă Fitzgerald, nu puteți vorbi despre acest caz cu fiica dumneavoastră decât în prezența avocatului ei. Dacă nu acceptați aceasta sau dacă aud că acest zid chinezesc familial nu este respectat, s-ar putea să fiu obligat să iau măsuri mai drastice.

— Am înțeles, domnule judecător, spune mama.

— Bine. Judecătorul DeSalvo se ridică. Ne vom întâlni cu toți săptămâna viitoare, spune el și iese din birou, tropăind ușor pe dale cu papucii lui.

În clipa în care a dispărut, mă întorc spre mama. „Pot să explic", aș vrea să-i spun, dar cuvintele nu vor să iasă. Deodată, un nas umed poposește în palma mea. Judge. Inima mea, care gonea cu viteza unui tren, se mai potolește.

— Trebuie să vorbesc cu clienta mea, spune Campbell.

— În clipa asta este fiica mea, răspunde mama, mă ia de mână și mă trage de pe scaun.

Din pragul ușii, reușesc să arunc o privire înapoi. Campbell spumegă. Aș fi putut să-i spun că lucrurile s-ar putea petrece așa. Cuvântul „fiică" este cartea câștigătoare în orice partidă.

•

Al treilea război mondial începe imediat, nu cu vreun arhiduce asasinat sau cu un dictator nebun, ci cu ratarea unui viraj la stânga.

— Brian, zice mama întinzându-și gâtul. Era North Park Street.

Tata clipește tresărind din gândurile lui.

— Trebuia să-mi spui înainte să trec de ea.

— Ți-am spus.

Înainte de a cântări pagubele și câștigurile unei intervenții în conflictul altora, mă implic și eu.

— Nu te-am auzit.

Mama întoarce capul.

— Anna, exact în clipa asta, tu ești ultima persoană de a cărei intervenție am nevoie sau chef.

— Voiam numai să…

Ridică mâna ca pe un perete despărțitor într-un taxi și dă din cap.

Mă ghemuiesc pe bancheta din spate cu picioarele strânse sub mine și cu fața spre spetează, așa încât nu văd decât negru în fața ochilor.

— Brian, spune mama, iar ai trecut de strada noastră.

•

Când intrăm în casă, furia mamei trece pe lângă Kate, care ne deschisese ușa, și de Jesse, care se uită la televizor la un program deocheat. În bucătărie, mama deschide și închide ușile dulapurilor, trântindu-le. Ia mâncarea din frigider și o aruncă pe masă.

— Salut, îi spune tata lui Kate. Cum te simți?

Ea nu-i răspunde și intră în bucătărie.

— Ce s-a întâmplat?

Mama mă fixează cu privirea.

— De ce n-o întrebi pe sora ta ce s-a întâmplat?

Kate se întoarce spre mine, numai ochi și urechi.

— Uimitor cât ești de tăcută acum, când nu te ascultă niciun judecător, zice mama.

Jesse închide televizorul.

— Te-a pus să vorbești cu un judecător? Ei drăcie, Anna.

Mama închide ochii.

— Jesse, știi că acum ar fi momentul cel mai potrivit să pleci.

— Nu-i nevoie să-mi spui de două ori, zice el cu o voce spartă.

Auzim ușa de la intrare deschizându-se, apoi închizându-se la loc și atât.

— Sara.

Tata intră în încăpere.

— Să încercăm toți să ne liniștim puțin.

— Am un copil care tocmai a semnat sentința la moarte a surorii ei și mi se cere să stau liniștită.

În bucătărie se lasă o asemenea liniște, încât se aude zumzăind motorul frigiderului.

Cuvintele mamei atârnă grele ca un fruct prea copt și, când ele cad pe podea și crapă, ea se înfioară.

— Kate, spune ea, repezindu-se spre sora mea cu brațele larg deschise. Kate, nu trebuia să spun asta, nu asta am vrut să spun.

Se pare că în familia noastră avem o chinuitoare tradiție în a nu spune ceea ce trebuie spus și a gândi altceva decât ceea ce am spus de fapt. Kate își acoperă gura cu mâna. Iese cu spatele din bucătărie, dă peste tata, care bâjbâie, și nu o prinde în timp își croiește drum pe scări în sus. Aud ușa de la camera noastră trântită. Mama se duce, desigur, după ea.

Așa că eu fac ce știu mai bine. O apuc în direcția opusă.

*

Există oare vreun loc pe planetă unde să miroasă mai frumos decât într-o spălătorie publică de rufe? Este ca o duminică ploioasă când nu trebuie să ieși afară de sub cuvertură sau ca și cum ai lenevi întinsă pe spate în iarba pe care tatăl tău tocmai a cosit-o, hrană plină de desfătare pentru nasul tău. Când eram mică, mama lua din uscător hainele calde și le punea peste mine când stăteam pe canapea. Obișnuiam să mă prefac a crede că erau ca și pielea mea, că eram înfășurată strâns în ele ca o inimă mare.

Celălalt motiv pentru care le iubesc este că spălătoriile publice îi atrag precum un magnet pe oamenii singuratici. Este acolo un tip care zace pe niște scaune în spate, purtând bocanci de militar și un tricou pe care scrie: „Nostradamus a fost un optimist”. O femeie la masa pliantă triază un teanc de cămăși bărbătești, încercând să-și rețină lacrimile. Pune laolaltă zece oameni într-o spălătorie publică și ai toate șansele să descoperi că nu o duci cel mai rău dintre toți. Stau pe un scaun în fața unor rânduri de mașini de spălat și încerc să ghicesc cui aparține îmbrăcămintea. Chiloții roz și cămașa de noapte din dantelă aparțin fetei care citește un roman de dragoste. Șosetele roșii de lână și cămașa cadrilată sunt ale studentului excentric și adormit. Jerseul de fotbalist și salopetele de copil trebuie să fie ale puștoaicei care-i tot dă maică-sii cearșafuri subțiri și albe și care vorbește la telefon. Ce fel de persoană o fi asta care-și permite un telefon celular, dar nu și o mașină de spălat cu uscător.

Joc un joc cu mine însămi, uneori, încercând să-mi imaginez cum ar fi dacă aș fi persoana ale cărei haine sunt spălate în fața ochilor mei. Dacă aș avea blugii aceia de dulgher probabil că aș fi un bărbat bronzat, cu brațe puternice, care face acoperișuri în Phoenix. Dacă aș avea cearșafurile acelea înflorate, aș putea fi un student la Harvard aflat într-o pauză a studiilor sale de psiholog criminalist. Dacă aș fi posesoarea acelei cape de satin, aș putea avea abonament la balet. Și apoi încerc să-mi imaginez cum aș face eu toate aceste activități, și nu reușesc. Tot ce pot să fac este să mă văd pe mine însămi ca fiind donatoarea lui Kate, așteptând să apară mereu o nouă solicitare.

Eu și Kate suntem surori siameze; doar că nu se poate vedea porțiunea unde suntem lipite una de alta. Ceea ce face mult mai dificilă separarea noastră.

Când ridic privirea, fata de la spălătorie se uită la mine, cu inelul din buză și codițele cu șuvițe albastre.

— Ai nevoie de mărunțiș? mă întreabă.

Ca să-ți spun adevărul, mi-e frică să-mi aud propriul răspuns.

Jesse

Eu am fost copilul care s-a jucat cu chibriturile. Obișnuiam să le fur de pe etajera de deasupra frigiderului și să merg în baia părinților mei. Băltind în baie, Jean Nate poate lua foc, știați asta? Îl torni pe jos, scaperi chibritul și se aprinde. Arde cu o flacără albastră și, când alcoolul s-a terminat, se oprește.

Odată, Anna a dat peste mine când eram în baie.

— Hei, ia fii atentă la asta, i-am spus.

Am vărsat niște Jean Nate pe jos; inițialele ei. Apoi le-am aprins. Am crezut că va fugi țipând ca o coțofană. Dar nu, ea s-a așezat pe marginea căzii, a luat sticla de Jean Nate, a desenat cu lichidul câteva rotocoale și mi-a spus să mai aprind o dată.

Anna este singura dovadă pe care o am că sunt născut în această familie, și nu lepădat în pragul ușii acestei case de vreun cuplu de Bonnie și Clyde dispărut apoi în noapte. La suprafață suntem la poluri opuse. Pe sub piele însă, suntem identici. Oamenii își închipuie că știu cu cine au de a face și se înșală întotdeauna.

•

„Lua-i-ar dracu' pe toți". Ar trebui să port cuvintele astea tatuate pe frunte, de atât de multe ori le-am gândit. De obicei sunt în tranzit, gonind în jeepul meu până nu-mi mai simt plămânii. Azi am condus cu nouăzeci și cinci. Am făcut slalom în și pe lângă trafic. Oamenii zbierau la mine din spatele geamurilor închise ale mașinilor lor. Eu le arătam degetul.

S-ar fi rezolvat o mulțime de probleme dacă aș fi zburat cu jeepul peste parapet. Nu că nu m-aș fi gândit la asta, știi. Pe permisul meu auto stă scris că sunt un donator de organe, dar adevărul este că eu mă consider un organ „martir". Sunt sigur că valorez mult mai mult mort decât viu – suma părților face mai mult decât întregul. Mă întreb cine s-ar nimeri să se învârtă prin lume cu ficatul meu sau cu plămânii, sau chiar cu ochii mei. Mă întreb ce nefericit o să se căpătuiască cu ceva ce se consideră a fi inima mea.

Spre mâhnirea mea totuși, am făcut tot drumul până la ieșire fără o zgârietură. Ies de pe pantă și o tai de-a lungul Allens Avenue. Este acolo un pasaj subteran unde știu că-l voi găsi pe Duracell Dan. E un vagabond, veteran din Vietnam, care-și petrece cea mai mare parte a timpului adunând bateriile pe care oamenii le aruncă la gunoi. Nu știu ce naiba o fi făcând cu ele. Știu doar că le desface. Spune că CIA ascunde mesajele

pentru agenții săi în cele fabricate de Energizer double-As, iar FBI în bateriile marca Evereadys.

Eu și Dan avem o înțelegere: eu îi aduc de câteva ori pe săptămână câte ceva de mâncare de la McDonald's și, în schimb, el are grijă de lucrurile mele.

Îl găsesc chircit deasupra unei cărți de astrologie pe care o consideră manifestul său.

— Dan, spun eu ieșind din mașină și-i dau casoleta cu Big Mac. Ce mai faci?

El se uită bănuitor la mine.

— Luna este-n Vărsător. Bagă-n gură un cartof prăjit. N-ar fi trebuit să ies din pat.

Asta-i o noutate pentru mine, nu știam că Dan are un pat.

— Îmi pare rău, spun eu. Mi-ai adus?

Își întoarce capul spre butoiașele din spatele pilonului de beton unde ține lucrurile mele. Acidul percloric șterpelit din laboratorul de chimie de la liceu e intact; în alt butoiaș este rumeguș. Iau la subsuoară fața de pernă burdușită și o arunc în mașină. Îl găsesc așteptând lângă portieră.

— Mulțumesc!

Se sprijină de mașină și nu mă lasă să intru.

— Mi-au dat un mesaj pentru tine.

Chiar dacă tot ce iese din gura lui Dan este o aiureală, mi se întoarce stomacul pe dos.

— Cine anume?

Se uită de-a lungul șoselei și apoi la mine.

— Știi tu, șoptește, aplecându-se mai mult spre mine. Gândește-te mai bine.

— Asta era mesajul?

Dan dă aprobator din cap.

— Mda, ăsta era sau „pilește-te mai bine", nu mai sunt sigur.

— De sfatul ăsta ar trebui, de fapt, să țin seama, nu?

Îl îmbrâncesc puțin, ca să pot intra în mașină. E mai ușor decât pare, ca și cum conținutul corpului său s-ar fi evaporat de mult. Cu un astfel de raționament, e de mirare că nu mi-am luat încă zborul spre cer.

— Mai târziu, îi spun și apoi demarez spre depozitul pe care pusesem ochii.

Caut locuri care-mi seamănă: mari, goale, uitate de aproape toți. Acesta este în zona Olneyville. Fusese folosit cândva drept depozit al unui magazin. Acum, nu-i decât un adăpost pentru o numeroasă familie de șobolani. Parchez suficient de departe ca să nu-i vină cuiva vreun gând în legătură cu mașina mea. Îndes sub geacă fața de pernă cu rumeguș și o iau din loc.

Se dovedește că, în cele din urmă, am învățat ceva de la bătrânul meu tată: pompierii sunt experți în a pătrunde în locuri unde n-ar trebui să se afle. Nu-mi ia mult timp să scot lacătul, după care nu mai trebuie decât să mă hotărăsc de unde să încep. Tai o gaură în fața de pernă și las rumegușul să curgă pe acolo sub forma a trei litere mari JBI. După aceea, iau acidul și stropesc literele cu el.

E prima oară când fac asta în plină zi.

Scot din buzunar un pachet de țigări și-mi vâr una în gură. Bricheta mea aproape a rămas fără gaz; trebuie să-mi amintesc să o umplu. Când termin, mă ridic în picioare, mai trag un fum și arunc țigara aprinsă peste rumeguș. Știu că se va aprinde rapid, așa că alerg deja când peretele de flăcări se înalță în spatele meu. Ca de obicei, vor căuta indicii. Dar această țigară și inițialele mele vor fi dispărut de mult. Întreaga podea de sub ele se va fi topit. Zidurile se vor șubrezi și vor ceda.

Prima mașină a pompierilor vine exact în momentul când ajung înapoi la jeepul meu și scot binoclul din portbagaj. Între timp, focul a făcut ceea ce trebuia, adică s-a întins rapid. Geamurile ferestrelor au explodat, fumul negru se înalță și acoperă totul.

Aveam cinci ani când am văzut-o pe mama plângând pentru prima oară. Stătea în picioare în fața geamului de la bucătărie, prefăcându-se că nu plânge. Tocmai răsărea soarele, un nod mai mare.

— Ce faci? am întrebat-o. Doar mulți ani mai târziu mi-am dat seama că am înțeles complet greșit răspunsul ei. Că spusese: „jelesc”, nu: „privesc”.

Cerul este acum sufocat de un fum negru și gros. Plouă cu scântei de la acoperișul prăbușit. Sosește un al doilea echipaj de pompieri, chemați în timp ce luau masa sau făceau duș, sau se odihneau. Cu ajutorul binoclului, pot să disting numele lui, sclipind pe spatele salopetei sale ca și cum ar fi fost scris cu diamante. Fitzgerald. Tatăl meu pune mâna pe un furtun cu apă, iar eu intru în mașină și plec.

Acasă, mama are o cădere nervoasă. Zboară în întâmpinarea mea de îndată ce aude motorul mașinii.

— Slavă Domnului! spune ea. Am nevoie de ajutorai tău.

Nici măcar nu se uită în urmă, să vadă dacă o urmez, și așa știu că este vorba despre Kate. Ușa de la camera surorilor mele este dată de perete, tocul de lemn făcut țăndări. Sora mea zace încă în patul ei. Apoi revine brusc la viață scuipând sânge. O pată se întinde pe cămașa ei și pe șalul înflorat, maci roșii acolo unde mai înainte nu erau.

Mama se așază lângă ea, dându-i părul spre spate și ștergând-o la gură cu un prosop când vomită din nou sânge.

— Jesse, spune ea, taică-tău a fost chemat la un incendiu și nu pot să dau de el. Am nevoie să ne duci la spital, ca să pot sta pe bancheta din spate cu Kate.

Buzele lui Kate sunt alunecoase precum cireșele. O iau în brațe. E numai piele și os.

— Când Anna a fugit, Kate nu m-a lăsat în camera ei, spune mama alergând alături de mine. Am lăsat-o puțin singură ca să se liniștească. Și atunci am auzit-o tușind. A trebuit să intru acolo.

„Deci ai spart ușa", îmi spun în gând și nu sunt surprins. Ajungem la mașină și mama îmi deschide portiera ca să o pot pune pe Kate pe banchetă. Ies de pe aleea noastră și gonesc mai rapid decât de obicei prin oraș și pe autostradă spre spital.

Azi, când părinții mei erau la tribunal cu Anna, eu și Kate ne uitam la televizor. Ea voia să-și vadă serialul preferat, dar eu am tras o înjurătură și am dat pe canalul cu chestii gen Playboy. Acum, când gonesc trecând pe culoarea roșie a semaforului, îmi doresc să o fi lăsat să vadă serialul ăla neghiob. Încerc să nu mă uit la porțiunea din fața ei palidă care îmi apare în oglinda retrovizoare. Ai crede că, de-a lungul anilor acestora când am fost obligați să ne obișnuim cu situații de genul ăsta, astfel de momente nu trebuie să ne șocheze. Întrebarea pe care nu o putem pune pulsează prin venele mele cu fiecare bătaie a inimii: „Acum a sosit clipa? Acum? Acum?"

În secunda în care am oprit la intrarea pavilionului de Terapie intensivă, mama e deja afară din mașină, zorindu-mă s-o iau pe Kate. Suntem un grup pe cinste cum trecem printre ușile automate, eu cu Kate sângerând în brațele mele și mama abordând-o pe prima asistentă care-i iese-n cale.

— Are nevoie de transfuzie de trombocite! ordonă mama.

Îmi este luată din brațe și, pentru câteva momente, chiar și după ce echipa de la terapie intensivă și mama au dispărut cu Kate în spatele draperiilor trase, rămân încremenit cu brațele întinse, încercând să mă obișnuiesc cu faptul că nu se mai află nimeni pe ele.

•

Doctorul Chance, oncologul, pe care-l cunosc, și doctorul Nguyen, un specialist pe care nu l-am mai văzut, ne spun ceea ce ne imaginaserăm deja: acestea sunt simptomele care anunță stadiul final al bolii, când rinichii cedează. Mama stă lângă pat. Mâna ei strânge cu putere suportul de care e agățată perfuzia lui Kate.

— Mai puteți face transplantul? întreabă ea, ca și cum Anna nu i-ar fi dat în judecată, ca și când asta nu ar fi însemnat nimic.

— Kate este într-o situație foarte gravă, îi spune doctorul Chance. V-am spus de mai înainte că nu știu dacă este suficient de rezistentă ca să supraviețuiască unei astfel de operații; acum șansele sunt și mai reduse.

— Dar dacă ar exista un donator, spune ea, ați opera-o?

— Așteptați. Ai fi zis că am gura plină cu paie. Rinichiul meu ar merge?

Doctorul Chance clătină din cap.

— Un donator de rinichi nu trebuie să fie identic într-un caz obișnuit. Dar sora ta nu este un caz obișnuit.

Când doctorii au plecat, simt privirea mamei ațintită asupra mea.

— Jesse, spune ea.

— Nu că m-aș fi oferit. Voiam, doar așa, să știu.

Dar, în sinea mea ard la fel de puternic ca focul care a cuprins depozitul. Ce m-o fi făcut să cred că sunt bun de ceva, chiar și acum? Ce m-o fi făcut să cred că o pot salva pe sora mea, când eu nu mă pot salva nici pe mine însumi?

Kate a deschis ochii și se uită drept la mine. Își trece limba peste buze; sunt încă pline de sânge și asta o face să semene cu un vampir. Cel întors din moarte. Numai de-ar fi așa.

Mă aplec mai mult spre ea, căci vorbele ei nu au destulă putere să străbată aerul care ne desparte.

— Spune, șoptește ea, ca să n-o audă mama.

Îi răspund la fel de încet.

— Ce să spun? Vreau să fiu sigur că am înțeles bine.

— Spune-i Annei…

Dar ușa salonului se dă de perete și tata umple încăperea cu fum. Părul, hainele și pielea lui sunt atât de îmbibate, încât mă aștept să iasă scântei din ele.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el ducându-se direct la pat.

Mă strecor afară din salon, căci nimeni nu mai are nevoie de mine. În lift aprind o țigară în fața semnului NU FUMAȚI.

Ce să-i spun Annei?

Sara
1990 – 1991

Din pură întâmplare sau poate prin lucrarea Karmei, toate cele trei cliente din salonul de coafură sunt însărcinate. Stăm sub căști cu mâinile împreunate peste burți ca un șir de Buddha.

— Preferatele mele sunt Freedom[4], Low și Jack, spune fata de lângă mine care și-a vopsit părul în roz.

— Și dacă nu-i băiat? întreabă femeia care stă în cealaltă parte.

— Oh, se potrivesc și-ntr-un caz, și-n altul.

Îmi ascund un zâmbet.

— Eu votez pentru Jack.

Fata își mijește ochii, privind pe fereastră la vremea rea.

— Sleet sună drăguț, spune ea absentă și apoi încearcă să vadă cum ar merge: „Sleet, strânge-ți jucăriile. Sleet, scumpo, vino-ncoace sau o să întârziem la concertul lui Wilco". Scotocește prin buzunarele salopetei ei de gravidă, scoate o bucată de hârtie și un creion și mâzgălește numele.

Femeia de la stânga mea îmi zâmbește.

— E primul copil?

— E al treilea.

— Și al meu. Am doi băieți. Acum țin pumnii strânși pentru o fată.

— Eu am un băiat și o fată, îi spun. De cinci și de trei ani.

— Știi ce-o să fie de data asta?

Știu totul despre acest copil, de la sexul ei până la amplasarea cromozomilor, inclusiv a celor care fac din ea donatorul perfect pentru Kate. Știu exact ce voi avea: un miracol.

— E o fetiță, răspund eu.

— Ooh, sunt atât de geloasă! Soțul meu și cu mine nu am aflat la ultrasunete. Cred că, dacă aș fi auzit că-i tot băiat, n-aș mai fi dus sarcina încă cinci luni până la capăt. Oprește casca și o dă deoparte. Te-ai gândit la un nume?

Îmi dau seama deodată că nu. Deși sunt în luna a noua, deși am avut tot timpul să-mi fac visuri, n-am reflectat niciodată la individualitatea acestui copil.

M-am gândit la această fiică a mea numai în termeni de utilitate pentru fiica pe care o am deja. N-am recunoscut asta nici măcar față de Brian, care stă noaptea cu capul pe burta mea cea mare, așteptând loviturile vestitoare – crede el – prima fată fotbalist din echipa Patriots. Și nici visurile mele pentru ea nu sunt mai puțin exaltate; vreau ca ea să salveze viața surorii ei.

— Mai așteptăm, îi spun femeii.

Uneori, am impresia că numai asta am făcut mereu.

•

A fost un moment, după cele trei luni de chimioterapie ale lui Kate, anul trecut, când am fost suficient de proastă să cred că am învins răul. Doctorul Chance spunea că fata pare a-și reveni și că trebuie să fim atenți la ce va urma. Și, pentru scurt timp, viața mea chiar a revenit la normal: îl duceam pe Jesse la

antrenamentul de fotbal, o ajutam pe Kate cu activitățile pentru grădiniță și mai făceam și câte o baie fierbinte să mă relaxez.

Și totuși, o parte din ființa mea știa că e ceva în neregulă. Acea parte din mine examina în fiecare dimineață perna lui Kate, chiar și atunci când părul începuse să-i crească din nou, cu vârfurile arse, în caz că va începe să-i cadă iar. Acea parte din ființa mea s-a dus la specialistul în genetică recomandat de doctorul Chance. A elaborat un embrion care să fie potrivirea perfectă pentru Kate. A luat hormoni pentru fertilizarea in vitro și a creat acel embrion, pentru orice eventualitate.

Am aflat că boala lui Kate revenise în timpul unei analize de rutină de măduvă osoasă. Pe dinafară, ea părea ca oricare altă fetiță de trei ani. Pe dinăuntru, cancerul își croise drum din nou, zădărnicind progresele făcute cu ajutorul chimioterapiei.

Acum, pe bancheta din spate împreună cu Jesse, Kate dă din picioare și se joacă cu un telefon de jucărie. Jesse stă lângă ea, uitându-se pe geam.

— Mami, autobuzele cad vreodată peste oameni?

— Ca din copaci?

— Nu. Ca… doar peste. Face un gest explicativ cu mâna.

— Doar dacă este vreme foarte urâtă sau șoferul merge prea repede.

Dă din cap, acceptând explicația mea pentru siguranța lui în acest univers. Apoi:

— Mami, ai un număr preferat?

— Treizeci și unu, îi spun. Ăsta este sorocul pentru mine. Dar tu?

— Nouă. Fiindcă poate fi un număr sau câți ani ai, sau un șase stând în cap. Tace doar ca să-și tragă sufletul. Mami, avem o foarfecă specială de tăiat carnea?

— Avem.

O iau la dreapta și trec pe lângă cimitir, partea de sus a pietrelor de mormânt înclinate înainte și înapoi ca niște dinți îngălbeniți.

— Mami, întreabă Jesse, aici o să meargă Kate?

Întrebarea, așa nevinovată cum sunt toate întrebările lui Jesse, îmi înmoaie picioarele. Trag mașina pe dreapta și aprind luminile de poziție. Apoi îmi desfac centura de siguranță și mă întorc spre el.

— Nu, Jesse, îi spun, ea o să stea cu noi.

•

— Doamna și domnul Fitzgerald? spune producătorul. Aici veți sta dumneavoastră.

Ne așezăm pe niște scaune în studioul televiziunii. Am fost invitați aici din cauza felului neobișnuit în care am conceput copilul. În efortul nostru de a o însănătoși pe Kate, am devenit

fără să vrem reprezentativi și am ajuns în centrul dezbaterilor științifice.

Brian mă ia de mână când se apropie de noi Nadya Carter, realizatoarea știrilor.

— Suntem aproape gata. Am pregătit deja o introducere despre Kate. N-o să fac decât să vă pun câteva întrebări și vom termina înainte să vă dați seama.

Chiar înainte să pornească aparatul de filmat, Brian își șterge machiajul de pe față cu mâneca de la cămașă. Aflat în spatele reflectoarelor, machiorul mormăie supărat.

— Pentru numele lui Dumnezeu! îmi șoptește Brian, doar n-o să apar la televizor cu pudră pe față.

Aparatul de filmat pornește cu mult mai puțină ceremonie decât m-aș fi așteptat, doar un mic zumzet care mă face să tresar.

— Domnule Fitzgerald, spune Nadya, pentru început, ne puteți explica de ce ați preferat să vă adresați unui specialist în genetică?

Brian se uită la mine.

— Fetița noastră de trei ani are o formă foarte agresivă de leucemie. Medicul ei ne-a sugerat să găsim un donator de măduvă osoasă, dar celulele fiului nostru mai mare nu se potrivesc genetic. Există un registru național, dar până când s-ar ivi un donator compatibil e posibil ca ea să… nu mai fie. Așa că ne-am gândit că ar fi o idee bună să vedem dacă o altă soră de-a lui Kate nu ar avea genele potrivite.

— O soră care nu există, spune Nadya.

— Nu încă, replică Brian.

— Ce v-a determinat să vă adresați unui specialist în genetică?

— Timpul ne presează, intervin eu brusc. Nu putem să facem copii an după an până când unul va fi compatibil cu Kate. Doctorul a putut analiza mai mulți embrioni ca să vadă dacă vreunul ar fi donatorul ideal pentru Kate. Am avut norocul ca al patrulea să corespundă și mi-a fost implantat în uter.

Nadia se uită pe notițele ei.

— Ați primit scrisori pline de ură, nu-i așa?

Brian dă aprobator din cap.

— Lumea-și închipuie că vrem un copil perfect.

— Și nu vreți?

— N-am cerut un copil cu ochi albaștri sau înalt de un metru optzeci, sau cu un coeficient de inteligență de două sute. Desigur, am vrut să aibă anumite caracteristici, dar nu cele pe care oamenii le consideră ca fiind modelul uman ideal. Noi am vrut doar să aibă trăsăturile genetice specifice lui Kate. Nu

vrem un supercopil; noi vrem doar să salvăm viața fiicei noastre.

Strâng puternic mâna lui Brian. Doamne, cât îl iubesc!

— Doamnă Fitzgerald, ce veți spune acestui copil când va crește? întreabă Nadya.

— Cu puțin noroc, zic eu, îi voi spune să n-o mai necăjească pe sora ei.

•

Travaliul începe în ajunul Anului Nou. Moașa care se ocupă de mine încearcă să-mi distragă atenția de la contracții vorbindu-mi despre zodii.

— O să fie Capricorn, zice Emelda în timp ce-mi masează umerii.

— Și e bine?

— Oh, Capricornii nu lasă treaba neterminată.

Inspiră, expiră.

— E… bine… de știut, îi spun.

Se mai nasc încă doi copii.

— O femeie, spune Emelda, stă cu picioarele încrucișate. Încearcă să amâne nașterea până la miezul nopții. Copiii născuți de Anul Nou primesc pachete cu scutece gratis și depozite în valoare de 100 de dolari de la Banca Populară pentru viitoarele lor studii universitare.

Când Emelda se duce în biroul asistentelor lăsându-ne singuri, Brian mă ia de mână.

— Te simți bine?

Încerc să-i zâmbesc printre grimasele provocate de durere.

— M-aș simți mai bine dacă s-ar termina mai repede.

Îmi zâmbește. Pentru un pompier antrenat în acordarea primului ajutor o naștere obișnuită la spital e ceva de care nu are habar. Dacă mi s-ar fi rupt apa în timpul unui accident feroviar sau pe bancheta din spate a unui taxi…

— Știu la ce te gândești, mă întrerupe el, deși n-am spus niciun cuvânt cu glas tare, și n-ai dreptate. Îmi ridică mâna și îmi sărută încheieturile.

Deodată, o ancoră se desfășoară în mine. Lanțul gros ca un pumn, se răsucește în abdomenul meu.

— Brian, icnesc eu, cheamă doctorul.

Obstetricianul vine și mă examinează. Se uită la ceas.

— Dacă mai stai un minut, copilul ăsta va fi celebru, zice el, dar eu dau din cap că nu.

— Scoate-l, îi spun eu, acum.

Mă gândesc la bani, dar asta nu are nicio legătură cu taxele. Capul copilului trece printre membrane. Mâinile doctorului îl susțin, îndepărtează cordonul ombilical de pe gâtul ei, ajută umerii ei să iasă unul după altul.

Încerc să mă ridic puțin ca să văd ce se petrece acolo jos.

— Cordonul ombilical, îi reamintesc doctorului. Aveți grijă. El îl taie și trimite imediat minunatul sânge la camera frigorifică unde va fi congelat până când Kate va avea nevoie de el.

•

Ziua zero a pregătirilor pentru transplantul lui Kate începe în dimineața următoare nașterii Annei. Cobor din pavilionul cu maternitatea și mă întâlnesc cu Kate la Radiologie. Purtăm amândouă halate de protecție din plastic galben și asta o face să râdă.

— Mami, spune ea, ne potrivim.

I s-a administrat un amestec de sedative pentru copii și, în alte împrejurări, ar fi fost nostim, deoarece Kate nu se poate ține pe picioare. Ori de câte ori vrea să se ridice, cade. Mă bate gândul că așa va arăta ea când se va ameți pentru prima oară cu vreo tărie din piersică în timpul liceului sau al facultății; și apoi îmi amintesc deodată că e posibil ca fata să nu apuce niciodată vârsta aceea.

Când asistenta vine să o ia în sala de radiologie, Kate se agață de piciorul meu.

— Scumpo, spune Brian, o să fie totul bine.

Ea dă din cap neîncrezătoare și se lipește și mai tare de piciorul meu. Când mă aplec spre ea, se aruncă în brațele mele.

— Îți promit că nu-mi dezlipesc ochii de pe tine, îi spun.

Încăperea este mare, cu picturi murale. Acceleratorul de particule e încastrat în tavan și un vas se află sub masa pe care stă pacientul, care este puțin mai mare decât un pătuț de copii de pânză, acoperit cu un cearșaf. Asistenta pune niște bucăți groase în formă de boabe de fasole pe pieptul lui Kate și-i spune să nu se miște.

O fixez pe Kate cu privirea prin peretele de protecție din sticlă. Raze gamma, leucemie, părinți. Situațiile neprevăzute sunt suficient de puternice ca să te omoare.

•

Există și în oncologie o lege a lui Murphy, una nescrisă, dar e o credință larg răspândită: dacă nu te simți rău, nu te vei simți bine. Deci, dacă chimioterapia îți provoacă stări îngrozitor de proaste, dacă radiațiile îți ard pielea înseamnă că totul e în ordine. Pe de altă parte, dacă suporți tratamentul bine, cu greață și durere neglijabile, există posibilitatea ca medicamentele să fi fost cumva eliminate de organismul tău și nu-și fac efectul.

Conform acestor criterii, cu siguranță Kate ar fi trebuit să se vindece până acum. Spre deosebire de anul trecut, tratamentul de acum a transformat într-o epavă un copil căruia nici măcar

nu-i curgea nasul. Trei zile de radioterapie au provocat o diaree permanentă și a fost nevoie iar de pamperși. La început lui Kate i-a fost rușine, dar acum se simte atât de rău că nu-i mai pasă. Următoarele cinci zile de chimioterapie i-au umplut gâtul cu mucozități care o fac să depindă de un tub absorbant ca și cum ar fi un tub de ventilație care o ține în viață. Când e trează nu face decât să plângă.

Începând cu ziua a șasea, când numărul globulelor albe și ale neutrofilelor au început să deranjeze, Kate a intrat la izolare completă. Orice microb din lume ar putea s-o omoare acum; de aceea lumea trebuie să stea la distanță. Vizitele în salonul ei sunt restricționate, iar cei cărora li se permite accesul arată precum astronauții, mascați și înmănușați. Kate trebuie să poarte și ea mănuși de cauciuc, dacă se uită la cărțile cu poze. Nu sunt admise flori sau plante fiindcă pot fi purtătoare de bacterii care-o pot omorî. Orice jucărie i se dă, trebuie frecată mai întâi cu dezinfectant. Doarme cu ursulețul ei preferat înfășurat într-o pungă sterilă care fâșâie toată noaptea și uneori o trezește din somn.

Eu și Brian stăm în fața anticamerei, așteptând. În timp ce Kate doarme, învăț să fac injecții și exersez pe o portocală. După transplant, Kate va avea nevoie de injecții cu întăritoare și corvoada va cădea pe mine. Bag acul pe sub coaja groasă a fructului până când simt țesutul moale de dedesubt. Va trebui să administrez medicamentele subcutanat, injectate exact sub piele. Trebuie să mă asigur că unghiul de pătrundere este corect și presiunea suficientă. Viteza cu care introduci acul poate provoca mai multă sau mai puțină durere. Portocala nu plânge, desigur, când greșesc. Dar surorile tot îmi spun că nu voi simți mare diferență când îi voi face injecția lui Kate.

Brian ia a doua portocală și începe să o curețe de coajă.

— Pune-o jos!

— Mi-e foame. Face un semn cu capul spre portocala din mâna mea. Și tu ai deja un „pacient”.

— Din câte știu eu, asta era a altcuiva. Dumnezeu știe ce are în ea.

Deodată, doctorul Chance apare de după colț și se apropie de noi. Donna, o asistentă de la oncologie, merge în spatele lui, ducând o pungă de perfuzie plină cu un lichid roșu.

— Atențiune, spune ea. Atențiune! Atențiune!

Pun jos portocala, îi urmez în anticameră și mai departe, așa încât mă pot apropia la jumătate de metru de fiica mea. Într-un minut Donna agață punga de perfuzie pe suportul de metal și atașează tubul de curgere la acul din brațul lui Kate. E un lucru atât de obișnuit încât copilul nici măcar nu se trezește. Eu și Brian stăm de-o parte și de alta a patului. Îmi țin respirația. Mă

uit fix la șoldurile lui Kate, la osul iliac, unde este produsă măduva osoasă. Printr-un fel de miracol, aceste celule stem ale Annei vor ajunge în fluxul sanguin din pieptul lui Kate și-și vor croi drum spre zona care trebuie.

— Bine, spune doctorul Chance și noi toți urmărim sângele inimii curgând încet prin tuburi, un fir încâlcit al posibilităților.

Julia

După ce timp de două ore am locuit din nou cu sora mea, mi-a venit foarte greu să cred că pe vremuri am stat împreună în același uter. Isobel mi-a aranjat deja CD-urile în funcție de anul apariției lor, a măturat sub canapea și a aruncat la gunoi jumătate din mâncarea din frigider.

— Termenul de valabilitate este prietenul nostru, Julia. Oftează. Ai aici iaurt de pe vremea când la Casa Albă guvernau democrații.

Trântesc ușa și număr până la zece. Dar când Izzy se duce spre aragaz căutând detergent, îmi pierd răbdarea.

— Sylvia nu trebuie curățată.

— Asta-i altă trăsnaie: Sylvia, aragazul, Smilla, frigiderul. Chiar trebuie să botezăm tot ce avem în bucătărie?

Tot ce am în bucătărie. Eu. În bucătăria mea. A mea, nu a noastră, fir-arsă fie!

— Înțeleg perfect de ce Janet a rupt-o cu tine, murmur eu.

Când aude asta, Izzy se oprește brusc și mă privește lung.

— Ești oribilă, spune ea. Ești oribilă și, după ce m-am născut eu, trebuia s-o fi cusut pe mama. Aleargă în baie plângând.

Isobel e cu trei minute mai mare decât mine, dar eu am fost întotdeauna aceea care a avut grijă de ea. Eu sunt bomba ei nucleară: când o supără ceva eu intervin și fac prăpăd, fie că-i vorba de unul dintre cei șase frați ai noștri mai mari care o necăjesc sau de diavolița de Janet care a ajuns la concluzia că nu este lesbiană după șapte ani de conviețuire cu Izzy. În copilărie, Izzy era un fel de Papă-Lapte în timp ce eu veneam cu pumnii gata de luptă sau cu părul ras de pe cap ca să obțin mai mulți bani de buzunar de la părinții noștri, sau purtând bocanci de armată cu uniforma de liceu. Chiar și acum, când avem treizeci și doi de ani, eu posed cardul de membru al clubului Raliul Șobolanilor, în timp ce Izzy este o lesbiană care face bijuterii din clame de prins hârtia și ace cu gămălie. Vă puteți imagina.

Ușa de la baie nu se încuie, dar Izzy nu știe asta încă. Așa că am intrat, am așteptat să se spele cu apă rece pe față și i-am întins un prosop.

— Iz, n-am vrut să te supăr.

— Știu.

Se uită la mine în oglindă. Majoritatea oamenilor nu ne mai pot deosebi acum când am și eu o meserie adevărată care necesită o pieptănătură normală și îmbrăcăminte normală.

— Măcar tu ai avut o relație, subliniez eu. Ultima oară când m-am dus eu la o întâlnire a fost când am cumpărat iaurtul ăsta.

Izzy își ține buzele și se întoarce spre mine.

— Are și WC-ul un nume?

— Mă gândeam să-i spun Janet, răspund eu și sora mea izbucnește în râs.

Sună telefonul și mă duc în sufragerie să răspund.

— Julia? Sunt judecătorul DeSalvo. Am un caz care are nevoie de un tutore și sper că mă poți ajuta.

Am devenit tutore cu un an în urmă, când mi-am dat seama că activitățile nonprofit nu-mi plătesc chiria. Un tutore este angajat de un tribunal ca să asiste un minor aflat în proces. Nu-i nevoie să fii judecător sau să ai studii ca să fii tutore, dar trebuie să ai o dimensiune morală și suflet. Ceea ce, de fapt, lipsește majorității avocaților profesioniști și-i face nepotriviți pentru treaba pe care o fac eu.

— Julia, mai ești acolo?

Aș face orice pentru judecătorul DeSalvo; a tras multe sfori ca să-mi facă rost de primul meu job când am devenit tutore.

— Oricând aveți nevoie, promit eu. Despre ce e vorba?

Îmi dă câteva informații cu caracter general-expresiv precum „emancipare medicală”, „treisprezece ani”, „mamă cu pregătire juridică” plutesc în jurul meu. Dar două cuvinte îmi rețin atenția: „urgent” și numele avocatului.

„Doamne, nu pot să fac asta”, îmi spun în gând, dar răspund imediat:

— Pot ajunge acolo într-o oră.

— E bine. Deoarece cred că puștoaica asta are nevoie de ajutorul cuiva.

— Cine era? întreabă Izzy.

Despachetează cutia cu materialele de care au nevoie pentru a-și face munca: unelte și mici recipiente cu bucățele de metal care sună ca niște dinți scrâșniți când le pune jos.

— Un judecător, răspund eu. E vorba de o fată care are nevoie de ajutor.

Ceea ce nu-i spun surorii mele este că mă refer la mine însămi.

•

Nu-i nimeni acasă la familia Fitzgerald. Sun la ușă de două ori, căci sunt sigură că-i vorba de o greșeală. Din cele spuse de

judecătorul DeSalvo, am înțeles că este o criză în familie. Dar iată-mă stând în fața unei case bine întreținute, cu straturi îngrijite de flori de-a lungul aleii.

Când vreau să mă întorc la mașina mea ca să plec, o văd pe fată. Are încă înfățișarea aceea de mânz nărăvaș specifică preadolescenților; sare peste gardul viu.

— Salut, spun eu când este suficient de aproape ca să mă audă. Tu ești Anna?

Bărbia ei țâșnește în sus.

— Poate.

— Eu sunt Julia Romano. Judecătorul DeSalvo mi-a cerut să fiu tutorele tău. Ți-a explicat ce înseamnă asta?

Ochii Annei se îngustează.

— A fost o fată în Brockton care a fost răpită de cineva care zicea că mama ei i-a spus să o ia și să o ducă la locul de muncă al mamei.

Mă scotocesc în geantă și scot permisul meu de conducere și un teanc de hârtii.

— Poftim, îi spun, convinge-te singură.

Se uită la mine și apoi la poza îngrozitoare de pe permisul meu; citește copia după cererea ei de emancipare pe care o luasem de la tribunal înainte să vin aici. Dacă sunt un asasin psihopat, atunci mi-am făcut bine temele. Dar îi dau dreptate Annei să fie precaută: nu este un copil care să se aventureze nechibzuit în necunoscut. Dacă stă mult pe gânduri înainte să meargă cu mine înseamnă că a reflectat îndelung când s-a hotărât să se desprindă din plasa familiei.

Îmi dă înapoi hârtiile.

— Unde-s ceilalți?

— Nu știu. Credeam c-o să-mi spui tu.

Privirea Annei se întoarce nervoasă spre ușa de la intrare.

— Sper că nu i s-a întâmplat ceva lui Kate.

Îmi înclin capul, uitându-mă cu atenție la această fată care-a reușit deja să mă surprindă.

— Ai timp să stăm de vorbă? o întreb.

•

Zebrele sunt prima oprire în Grădina Zoologică Roger Williams. Dintre toate animalele din sectorul Africa acestea au fost întotdeauna favoritele mele.

Elefanții da și nu. Felinele nu-s niciodată de găsit, dar zebrele mă captivează. Ele sunt singurele animale valabile, dacă am fi avut suficient noroc să trăim într-o lume-n alb și negru.

Trecem de căprițele albastre, de un fel de antilope și de ceva numit șobolanul golaș, care nu iese din vizuina lui. Îi iau deseori pe copii la grădina zoologică atunci când mi se

repartizează un caz. Spre deosebire de întrevederile în doi avute la tribunal sau chiar de întâlnirile de ia cofetărie, copiii sunt mult mai predispuși să mi se destăinuie când suntem la grădina zoologică. Se uită la giumbușlucurile maimuțelor ce fac tumbe precum gimnaștii la olimpiadă și încep pur și simplu să povestească despre cele întâmplate acasă, fără să-și dea măcar seama ce fac.

Anna este totuși mai mare decât toți ceilalți copii cu care am lucrat și nu prea încântată să se afle aici. Gândind retrospectiv, îmi dau seama că a fost o alegere proastă. Ar fi trebuit să o iau la cumpărături sau la un film.

Ne plimbăm pe potecile șerpuitoare ale grădinii zoologice. Anna vorbește numai când n-are încotro. Îmi răspunde politicos când îi pun întrebări despre sănătatea surorii ei. Confirmă că mama ei este, într-adevăr, avocatul părții adverse. Îmi mulțumește când îi cumpăr o înghețată.

— Ia spune, ce ți-ar plăcea să fii? zic eu. Așa, ca să ne mai distrăm.

— Jucător de hochey, răspunde Anna. Într-o vreme am fost portar.

— Ai fost?

— Cu cât crești mai mare, cu atât antrenorul se supără mai tare dacă lipsești de la un meci. Ea ridică din umeri. Nu-mi place să las baltă o echipă întreagă.

„Interesantă formulare”, mă gândesc eu.

— Prietenii tăi mai joacă hochey?

— Prieteni? Dă din cap. Nu-ți poate veni nimeni în casă când sora ta trebuie să se odihnească. Nu te invită nimeni să dormi peste noapte când mama ta vine la două dimineața să te ia la spital. A trecut probabil ceva timp de când ai fost elevă, dar majoritatea oamenilor își închipuie că ciudățeniile sunt contagioase.

— Atunci, cu cine stai tu de vorbă?

Se uită la mine.

— Cu Kate, răspunde ea și apoi mă întreabă dacă am un telefon mobil.

Scot unul din buzunar și o urmăresc cum formează din memorie numărul de la spital.

— Caut un pacient, spune Anna când operatoarea răspunde. Kate Fitzgerald.

Se uită la mine.

— Mulțumesc oricum.

Apasă pe butoane și-mi înapoiază telefonul.

— Kate nu este înregistrată.

— Asta-i bine, nu?

— Se poate doar ca hârtiile să nu fi ajuns încă la operatoare. Uneori durează câteva ore.

Mă sprijin de un grilaj de lângă țarcul elefanților.

— Acum pari destul de îngrijorată pentru sora ta, subliniez eu. Ești sigură că ești gata să faci față celor ce vor urma dacă încetezi să-i fii donator?

— Știu ce urmează să se întâmple, spune ea cu o voce joasă. N-am spus niciodată că-mi place. Își ridică privirea spre mine, provocându-mă s-o contrazic.

Mă uit la ea o clipă. Ce aș face eu dacă aș afla că Izzy are nevoie de un rinichi sau de o parte din ficatul meu, sau de măduvă? Răspunsul nu poate fi decât unul singur – să-mi spună cât de repede putem merge la spital să facem treaba.

Dar atunci ar fi fost alegerea mea, decizia mea.

— Părinții tăi te-au întrebat vreodată dacă vrei să fii donator pentru sora ta?

Anna ridică din umeri.

— Oarecum. În felul în care pun părinții întrebări la care ei au răspuns deja în mintea lor. „Nu din vina ta întreaga clasă a doua nu și-a luat pauză, nu-i așa?” Sau: „Vrei niște brocoli, da?”

— Le-ai spus vreodată părinților tăi că nu ești fericită cu alegerea pe care ei au făcut-o pentru tine?

Anna pleacă de lângă elefanți și începe să urce cu greu dealul.

— Cred că m-am plâns de câteva ori, dar ei sunt și părinții lui Kate.

Mici acrobați în acesta încurcătură încep să se agațe de mine. În mod tradițional, părinții sunt cei care iau decizii în legătură cu copiii fiindcă se presupune că ei sunt preocupați de ceea ce e în interesul copilului. Dar dacă părinții sunt orbiți numai de ceea ce este în interesul unuia dintre copiii lor, sistemul se prăbușește. Și, undeva, sub tot molozul sunt victime, precum Anna.

Întrebarea este: a declanșat ea acest proces fiindcă simte într-adevăr că poate alege mai bine decât părinții ei în legătura cu îngrijirea ei medicală sau pentru ca părinții ei să o audă, în sfârșit, când plânge?

Ajungem în fața ursilor polari, Trixie și Norton. Pentru prima oară de când am venit aici, chipul Annei se luminează. Îl privește pe Kobe, puiul lui Trixie, recent venit pe lume. El o lovește ușor pe mama lui întinsă pe niște pietre și încearcă să o facă să se joace cu el.

— Ultima oară când a fost aici un pui de urs polar, zice Anna, l-au dat altei grădini zoologice.

Are dreptate; îmi amintesc fragmente din articolele publicate în *ProJo.*

A fost o mare dezbatere publică în Rhode Island.

— Crezi că s-o fi întrebat cu ce-a greșit de l-au luat de acolo?

În calitate de tutore, suntem antrenați să detectăm semnele depresiei. Știm cum să interpretăm limbajul corpului și lipsa de reacție afectivă, și schimbările bruște de dispoziție. Mâinile Annei se încleștează pe barele de metal. Ochii ei devin mohorâți ca aurul vechi.

„Fata asta ori o pierde pe sora ei, îmi spun în gând, ori se pierde pe ea”.

— Julia, mă întreabă ea, te-ar deranja dacă am merge acasă?

•

Cu cât ne apropiem de casa ei, simt că Anna se îndepărtează tot mai mult de mine. O chestie destul de sâcâitoare dat fiind că spațiul fizic dintre noi rămâne neschimbat. Ea se îndepărtează de fereastra mașinii mele, uitându-se la străzile care curg pe lângă noi.

— Ce se va întâmpla mai departe?

— O să vorbesc cu toți ceilalți. Cu mama și cu tatăl tău, cu fratele și cu sora. Cu avocatul tău.

Un jeep rablagit este parcat în fața casei și ușa de la intrare este deschisă. Opresc motorul, dar Anna nu face niciun gest ca să-și desfacă centura de siguranță.

— Vrei să vii cu mine?

— De ce?

— Fiindcă mama o să mă omoare.

Această Anna, sincer panicată, seamănă foarte puțin cu cea împreună cu care am petrecut ultima oră. Mă întreb cum poate fi o fată suficient de curajoasă încât să declanșeze un proces și speriată să dea ochii cu propria mamă.

— Cum așa?

— Am plecat azi de acasă fără să-i spun unde mă duc.

— Faci asta deseori?

Anna dă din cap că nu.

— De obicei fac ce mi se spune.

Ei, va trebui să am o convorbire și cu Sara Fitzgerald, mai devreme sau mai târziu. Ies din mașină și aștept să facă și Anna la fel. Mergem pe aleea de la intrare, trecem de straturile îngrijite cu flori și intrăm în casă.

Sara nu este dușmanul pe care mi l-am închipuit eu. Mai întâi, mama Annei este mai scundă decât mine și mai zveltă. Are părul închis la culoare, privirea chinuită și pășește ușor. Când aude zgomotul ușii, aleargă spre Anna.

— Pentru numele lui Dumnezeu, strigă ea, zgâlțâind-o de umeri pe fiica sa. Unde ai fost? Ai idee ce…

— Scuzați-mă, doamnă Fitzgerald. Aș vrea să mă prezint. Fac un pas înainte, cu mâna întinsă. Sunt Julia Romano, tutorele numit de tribunal.

Își petrece brațul după umerii Annei, o demonstrație rigidă de tandrețe.

— Vă mulțumesc că ați adus-o pe Anna acasă. Sunt sigură că aveți multe de discutat cu ea, dar, chiar în clipa asta…

— De fapt, speram să pot vorbi cu dumneavoastră. Tribunalul mi-a cerut să-mi prezint concluziile în mai puțin de o săptămână, așa încât, dacă mi-ați putea acorda câteva minute…

— Nu pot, mi-o taie Sara. Acum chiar nu e deloc momentul potrivit. Tocmai am internat-o iar la spital pe cealaltă fiică a mea. Se uită la Anna care stă în pragul ușii de la bucătărie: Sper că ești mulțumită.

— Îmi pare rău să aud asta.

— Și mie. Sara își drege glasul. Apreciez faptul că ați venit să stați de vorbă cu Anna. Și știu că vă faceți doar meseria. Dar, în cele din urmă, se va lămuri totul. Este o neînțelegere. Sunt sigură că judecătorul DeSalvo vă va spune la fel într-o zi sau două.

Face un pas în spate, provocându-ne pe mine și pe Anna să o contrazicem. Mă uit la Anna, care-mi prinde și ea privirea, și dă din cap aproape imperceptibil, rugându-mă astfel să ne oprim deocamdată aici.

Pe cine protejează – pe mama ei sau pe sine însăși?

Un semnal de alarmă îmi răsună în minte. „Anna are treisprezece ani. Anna locuiește împreună cu mama ei. Mama Annei este avocatul părții adverse. Cum e posibil ca Anna să locuiască în aceeași casă cu mama ei și să nu fie dominată de Sara Fitzgerald?”

— Anna, am să te sun mâine.

Apoi, fără să-mi iau rămas-bun de la Sara Fitzgerald, ies din casa ei și mă îndrept spre singurul loc de pe Pământ unde n-aș vrea niciodată să merg.

•

Biroul de avocatură al lui Campbell Alexander arată exact așa cum mi-l închipuisem: într-o clădire de sticlă neagră, la capătul unui culoar acoperit cu un covor persan, dincolo de două uși masive de mahon care împiedică zgomotele de afară să ajungă aici. La recepție stă o fată cu trăsături de porțelan și cu microfonul de la telefon ascuns sub părul ei des. Nu-i dau atenție și mă îndrept spre singura ușă închisă.

— Hei! țipă ea, nu puteți intra acolo.

— Sunt așteptată, zic eu.

Campbell nu-și ridică privirea de la ce-o fi scriind el acolo foarte nervos. Mânecile cămășii lui sunt suflecate până la coate. Ar trebui să se tundă.

— Kerri, spune el, vezi dacă poți găsi vreo stenogramă de-a lui Jenny Jones despre gemenii identici care nu știu că…

— Salut, Campbell.

Mai întâi se oprește din scris. Apoi înalță capul.

— Julia!

Sare în picioare, ca un școlar prins cu mâța-n sac.

Intru și închid ușa în spatele meu.

— Sunt tutorele numit în cazul Anna Fitzgerald.

Un câine pe care nu-l remarcasem până acum vine și se așază lângă Campbell.

— Am auzit că ai urmat Facultatea de Drept.

Harvard. Cu bursă.

— Providence e un orășel destul de mic… Continuam să… Vocea lui ezită, se stinge, iar el clatină din cap. Ei, eram sigur că o să dăm unul peste altul la un moment dat.

Îmi zâmbește și, brusc, am iar șaptesprezece ani, vârsta la care mi-am dat seama că iubirea nu ascultă de reguli, vârsta la care am înțeles că nimic nu valorează atât de mult cât ceea ce nu poți obține.

— Nu-i atât de greu să eviți pe cineva, dacă-ți dai silința, îi răspund cu răceală. Tu ar trebui s-o știi mai bine ca oricine.

Campbell

Sunt foarte calm, într-adevăr, până în momentul în care directorul liceului Ponaganset începe să-mi țină la telefon o prelegere despre corectitudinea politică.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spumegă el. Ce fel de mesaj transmitem când un grup de elevi nativi americani își numesc liga lor de baschet „Albii”?

— Cred că e un mesaj identic cu cel pe care l-ați transmis dumneavoastră când ați ales Chieftains drept mascota școlii.

— Noi suntem Chieftains din Ponaganset din 1970, se răstește directorul.

— Da, iar ei sunt membrii tribului Narragansett de când s-au născut.

— E nesemnificativ. Și incorect politic.

— Din păcate, subliniez eu, o persoană nu poate fi dată în judecată pentru incorectitudine politică, altfel dumneavoastră ați fi primit o citație cu ani în urmă. Totuși, pe cealaltă parte, Constituția protejează diferitele drepturi individuale ale americanilor, inclusiv ale nativilor americani, cum ar fi dreptul

la asociere și la exprimare liberă, ceea ce sugerează că denumirea „Albii” este permisă chiar dacă amenințarea dumneavoastră ridicolă cu darea în judecată a găsit uși deschise la tribunal. Căci, în felul acesta, ar putea fi dată în judecată întreaga omenire pentru rasismul implicit al denumirilor Casa Albă, Munții Albi sau Pagini Albe.

O liniște adâncă se lasă la celălalt capăt al firului.

— Să înțeleg, așadar, că-i pot spune clientului meu că renunțați la acțiunea injustiție?

După ce închide telefonul, apăs butonul interfonului.

— Kerri, sună-l pe Ernie Fishkiller și spune-i că s-a rezolvat.

Când mă apuc să rezolv maldărul de dosare de pe biroul meu.

Judge scoate un suspin. A adormit făcut covrig în stânga biroului meu. Dă din lăbuță.

«Așa-i viața», mi-a spus ea, în timp ce ne uitam la un cățeluș care alerga în jurul cozii. Asta vreau să fiu într-o existență viitoare.

Am râs.

«O să devii o pisică, i-am spus. N-au nevoie de nimeni altcineva.»

«Eu am nevoie de tine», a replicat ea.

«Bine, am zis. Poate mă reîncarnez în iarba-mâțelor.»”.

Mă frec la ochi. E clar, n-am dormit suficient; mai întâi a fost momentul acela la cafenea, acum asta. Mă încrunt la Judge, ca și cum ar fi vina lui și apoi îmi concentrez atenția asupra însemnărilor pe care le-am scris pentru un dosar. Un nou client – un distribuitor de droguri surprins de procurori într-o înregistrare video. Pe ăsta nu-i chip să-l scap de condamnare, doar dacă n-o avea vreun frate geamăn ținut la secret de maică-sa.

Ceea ce mă duce cu gândul la…

Ușa se deschide și, fără să ridic privirea, expediez un ordin lui Kerri:

— Vezi dacă poți găsi vreo copie de-a lui Jenny Jones despre gemenii identici care nu știau că…

— Salut, Campbell.

Simt că înnebunesc; categoric, simt că înnebunesc. Pentru că la jumătate de metru în fața mea stă Julia Romano pe care n-am mai văzut-o de cincisprezece ani. Acum are părul mai lung și două riduri discrete la colțurile gurii, ca niște paranteze ce încadrează o lume de cuvinte pe care eu nu am fost prin preajmă ca să le aud.

— Julia, îngaim eu.

Închide ușa și, la zgomotul acesteia, Judge sare în picioare.

— Sunt tutorele numit în cazul Anna Fitzgerald, spune ea.

— Providence este un orășel destul de mic… Am continuat să… Ei, eram sigur că o să dăm unul de altul la un moment dat.

— Nu-i atât de greu să eviți pe cineva dacă-ți dai silința. Tu ar trebui s-o știi mai bine ca oricine. Apoi, brusc, furia ei pare să dispară. Scuză-mă. Asta a fost complet neprevăzut.

— A trecut mult timp, am replicat eu, când, de fapt, aș fi vrut s-o întreb ce a făcut în ultimii 15 ani. Dacă mai bea ceaiul și cu lapte, și cu lămâie. Dacă este fericită. Nu mai ai părul roz, spun eu fiindcă sunt un idiot.

— Nu, nu-l mai am. E asta vreo problemă?

Ridic din umeri.

— Ai dreptate. Ei…

Unde sunt cuvintele când ai nevoie de ele?

— Îmi plăcea rozul, mărturisesc eu.

— Da, dar nu dă prea bine la tribunal, admite Julia.

Asta mă face să zâmbesc.

— De când îți pasă ce gândește lumea despre tine?

Nu răspunde, dar intervine o schimbare. Temperatura camerei sau poate zidul care apare în ochii ei.

— În loc să dezgropăm trecutul, poate că ar fi mai bine să vorbim despre Anna, sugerează ea cu diplomație.

Aprob. Dar mă simt ca și cum am sta pe bancheta îngustă a unui autobuz, cu un necunoscut între noi, cineva a cărui prezență niciunul din noi nu-i dispus s-o recunoască sau s-o menționeze, și așa ajungem să vorbim pe lângă el sau prin el, și să aruncăm pe furiș priviri când celălalt nu se uită. Acum s-ar cuveni să mă concentrez pe cazul Anna Fitzgerald când, de fapt, eu mă întreb dacă Julia s-a trezit vreodată în brațele cuiva și dacă, pentru numai o clipă, înainte să se dezmeticească, s-a gândit că s-ar putea să fiu eu acela.

Simțind tensiunea, Judge se ridică și vine lângă mine. Julia pare să observe pentru prima oară că nu suntem singuri în încăpere.

— Partenerul tău?

— Doar un asociat, spun eu, dar el a ajuns în *Revista Juridică.*

Îl scarpină pe Judge în spatele urechii – al naibii băftos – și, cu o grimasă, o rog să înceteze.

— Este un câine ajutător. Nu trebuie mângâiat.

Julia ridică privirea surprinsă. Dar, înainte ca ea să poată pune vreo întrebare, eu schimb subiectul.

— Deci, Anna.

Judge își bagă nasul în palma mea. Ea își încrucișează brațele.

— Am fost s-o văd.

— Și?

— Copiii de treisprezece ani sunt puternic influențați de părinții lor. Și mama Annei pare convinsă că acest proces nu va avea loc. Am senzația că s-ar putea să încerce să o convingă și pe Anna că așa va fi.

— Pot să mă ocup eu de chestia asta.

Se uită la mine bănuitoare.

— Cum?

— O scot pe Sara Fitzgerald din casă.

Îi pică fața.

— Glumești, nu?

Judge începe să mă tragă de haine cu anticipație. Când nu răspund, latră de două ori.

— Ei bine, sunt sigur că nu clienta mea e cea care trebuie să plece. Nu ea a încălcat dispozițiile judecătorului. O să fac rost de un ordin de interdicție temporară a accesului, care s-o împiedice pe Sara Fitzgerald să mai aibă vreun contact cu fiica ei.

— Campbell, e mama ei.

— Săptămâna asta se opune avocatului și, dacă aduce vreun prejudiciu clientei mele, de orice natură ar fi el, trebuie să i se interzică să o facă.

— Clienta ta are un nume și o vârstă, și o lume care se prăbușește în jurul ei – ultimul lucru de care are nevoie este de și mai multă instabilitate în viața ei. Ai încercat să o cunoști vreun pic?

— Bineînțeles, mint eu, în timp ce Judge începe să schelălăie la piciorul meu.

Julia își coboară privirea spre el.

— E ceva în neregulă cu câinele tău?

— N-are nimic. Uite ce e. Treaba mea este să apăr drepturile legale ale Annei și să câștig cazul, și exact asta am de gând să fac.

— Bineînțeles că asta ai de gând să faci. Nu neapărat fiindcă asta-i în interesul Annei… ci într-al tău. Ce ironie că puștoaica asta care nu mai vrea să fie folosită în beneficiul altei persoane s-a nimerit să dea de numele tău în Pagini Aurii.

— Nu știi nimic despre mine, spun eu printre dinți.

— Și a cui e vina?

Parcă zicea să nu dezgropăm trecutul. Mă trec fiorii și-l apuc pe Judge de zgardă.

— Scuză-mă, zic eu și ies din birou, părăsind-o pe Julia a doua oară în viața mea.

•

Dacă stau să mă gândesc bine, școala Wheeler era ca o fabrică ce scotea pe bandă rulantă debutante și viitori investitori la bancă. Noi toți arătam la fel și vorbeam la fel. Pentru noi, vară era un verb.

Erau, desigur, și elevi care nu se încadrau în tiparul ăsta. Precum bursierii, care se țineau deoparte și învățau pe brânci, fără să-și dea vreodată seama că noi eram tot timpul conștienți de faptul că ei nu erau de-ai noștri. Erau și vedete, precum Tommy Boudreaux, care a fost selecționat de echipa Detroit Redwings pe când era încă junior. Sau cazurile celebre, care încercau să-și frângă încheieturile, sau amestecau alcoolul cu drogurile și apoi părăseau campusul tot atât de neștiuți pe cât de multă zarvă făcuseră cândva pe aici.

Eram în clasa a noua în anul în care Julia Romano a venit la Wheeler. Purta bocanci de armată și un tricou ieftin pe sub jacheta de la uniformă; putea să memoreze sonete întregi fără să greșească. În timpul recreațiilor, când noi, ceilalți, fumam pe la spatele directorului, ea urca la ultimul etaj și stătea cu spinarea lipită de conducta de încălzire, citind cărțile lui Henry Miller și Nietzsche. Spre deosebire de colegele noastre, a căror cascadă de păr blond și moale era prinsă cu niște fundițe ca de păpușă, al ei era o formidabilă tornadă de bucle negre. Și nu se machia niciodată – doar trăsăturile acelea ascuțite care-ți plăcea sau nu. Avea cel mai subțire inel pe care l-am văzut vreodată, un fir de argint prin sprânceana stângă. Mirosea a aluat proaspăt de gogoși.

Umblau tot felul de zvonuri despre ea: că a fost dată afară de la o școală de corecție pentru fete; că este un fel de copil-minune cu nota zece pe linie; că e cu doi ani mai mică decât noi toți; că are un tatuaj. Nimeni nu prea știa ce e cu ea. Au poreclit-o Ciudata fiindcă nu era una de-a noastră.

Într-o bună zi, Julia Romano a venit la școală tunsă scurt și cu părul vopsit roz. Toți am presupus că va fi exmatriculată, dar s-a dovedit că, în regulamentul referitor la ținuta obligatorie în școala Wheeler, nu se pomenea nimic despre coafură. Asta m-a făcut să mă întreb de ce nu era niciun tip în școală cu codițe și mi-am dat seama că nu se datora vreunei interdicții, ci fiindcă noi nu doream acest lucru.

În ziua respectivă, la ora prânzului, a trecut pe lângă masa la care stăteam împreună cu un grup de tipi din echipa de canotaj și unele dintre prietenele lor.

— Hei, a spus una dintre ele, nu doare?

Julia a încetinit pasul.

— Ce să doară?

— Să cazi în mașina de făcut vată pe băț.

Nici măcar n-a clipit.

— Îmi pare rău, dar nu-mi pot permite să mă coafez la Cooperativa Spală, Tunde și Frizează.

Apoi și-a continuat drumul până în colțul sălii de mese unde mânca întotdeauna singură, jucând solitaire cu un pachet de cărți care aveau pictați pe spate poze cu sfinți.

— Drace, a zis unul dintre prietenii mei, asta-i genul de tipă cu care n-aș vrea să am de-a face.

Am râs fiindcă au râs toți ceilalți. Dar am și urmărit-o cum s-a așezat, a împins tava mai încolo și a început să-și înșire cărțile. M-am întrebat cum o fi când nu dai doi bani despre ce cred alții despre tine.

Într-o după-amiază, am lăsat baltă echipa de canotaj al cărui căpitan eram și am urmărit-o. Am avut grijă să stau suficient de departe în spate ca ea să nu-și dea seama că eram acolo. S-a îndreptat spre Blackstone Boulevard, a cotit-o spre cimitirul Swan Point și a urcat până-n punctul cel mai înalt. Și-a deschis rucsacul, și-a scos manualele și mapa, și s-a tolănit în fața unui mormânt.

— Ai putea să te arăți totuși, spuse ea atunci, iar eu aproape că mi-am înghițit limba așteptând apariția vreunei fantome, până când mi-am dat seama că ea mi se adresa mie. Și, pentru un sfert de dolar, poți chiar să te apropii.

Am ieșit de după trunchiul unui stejar mare, cu mâinile înfundate în buzunare. Acum, că mă aflam acolo, nu aveam nicio idee de ce venisem. Am arătat cu capul spre mormânt.

— E vreo rudă?

M-a privit peste umăr.

— Cum să nu. Bunica stătea chiar pe fotoliul de lângă el pe puntea lui Mayflower. M-a măsurat din cap până-n picioare. N-ai vreun meci de crichet la care să mergi?

— Polo, zic eu, schițând un zâmbet. Tocmai îmi aștept calul să sosească aici.

Nu se prinde de poantă… sau poate n-o consideră nostimă.

— Ce vrei?

Nu puteam recunoaște că o urmăream.

— Să mă ajuți, spun eu, la teme.

Adevărul e că nu știam ce lecție avem la engleză. Iau o foaie din mapa ei și citesc cu voce tare: „Dai peste un accident îngrozitor în care sunt implicate patru mașini. Sunt oameni care se vaită de durere și corpuri împrăștiate peste tot. Ai obligația să oprești?”

— De ce-aș ajuta?

— Ei, legal, n-ar trebui. Dacă tragi pe cineva afară din mașină și-l rănești mai rău, te poate da în judecată.

— Vreau să spun, de ce te-aș ajuta pe tine?

Foaia de hârtie cade pe jos.

— Nu-ți prea pasă de mine, nu-i așa?

— Nu-mi pasă de niciunul dintre voi, punct. Sunteți o gașcă de idioți superficiali, care nu v-ați apropia nici morți de cineva care-i diferit de voi.

— Tu nu faci la fel?

Mă fixează cu privirea câtva timp. Apoi începe să-și bage lucrurile în rucsac.

— Ai bani, nu-i așa? Dacă ai nevoie de ajutor, du-te și plătește-ți un meditator.

Pun piciorul pe un manual.

— Nu vrei?

— Să te meditez? Nici prin cap nu-mi trece.

— Să oprești. La accidentul de mașină.

Mâinile ei se liniștesc.

— Ba da. Chiar dacă legea zice că nimeni nu-i răspunzător pentru nimeni altcineva, e corect să-i ajuți pe cei care au nevoie de ajutor.

Mă așez lângă ea, suficient de aproape încât pielea brațului ei să vibreze chiar lângă mine.

— Crezi asta sincer?

Își coboară privirea spre poală.

— Da.

— Atunci, întreb eu, cum poți să fugi de mine?

•

Apoi mă șterg pe față cu prosopul de hârtie de la aparatul automat și-mi aranjez cravata. Judge tropăie în cercuri mici în jurul meu, cum face el de obicei.

— Bravo, îl laud eu, bătând ușor cu palma blana deasă de pe ceafa lui.

Când mă întorc în birou, Julia plecase. Kerri stă la calculator, într-unul din rarele ei momente de productivitate, scriind.

— A spus că, dacă ai nevoie de ea, ai putea dracului s-o cauți. Astea au fost cuvintele ei, nu ale mele. Și a cerut toate dosarele medicale. Kerri se uită la mine peste umăr. Arăți ca dracu'.

— Mulțumesc.

Un plic portocaliu de pe biroul ei îmi atrage atenția.

— Asta-i adresa la care vrea să trimiți dosarele?

— Da.

Bag plicul în buzunar.

— O să mă ocup eu de asta, îi spun.

•

O săptămână mai târziu în fața aceluiași mormânt, am desfăcut șireturile de la bocancii Juliei Romano. I-am scos

geaca de camuflaj. Picioarele ei erau înguste și la fel de roz ca interiorul unei lalele. Clavicula ei era un mister.

— Știam eu că ești frumoasă pe aici pe dedesubt, și am sărutat-o pentru prima oară.

•

Familia Fitzgerald locuiește în Upper Darby, într-o casă care ar putea aparține oricărei familii americane tipice. Un garaj dublu, exteriorul de aluminiu. Abțibilduri speciale la ferestre pentru ca pompierii să găsească cu ușurință camerele copiilor. Când ajung, soarele coboară dincolo de linia acoperișului.

Tot drumul până aici, am încercat să mă conving că spusele Juliei n-au avut nicio influență asupra deciziei mele de a-mi vizita clienta. Că plănuisem dintotdeauna să fac acest mic ocol înainte de a mă îndrepta spre casă seara.

Dar adevărul este că, în toți anii ăștia de când sunt avocat, acum e prima oară când fac o vizită la domiciliu.

Anna deschide ușa când sun.

— Ce faci aici?

— Am venit să văd cum stau lucrurile.

— Mă costă în plus?

— Nu, îi răspund sec. Face parte dintr-o strategie nouă pe care-o promovez luna asta.

— Oh! își încrucișează brațele. Ai vorbit cu mama?

— Mi-am dat silința să n-o fac. Presupun că nu-i acasă.

Anna dă din cap că nu.

— E la spital. Au internat-o iarăși pe Kate. Cred că ar trebui să te duci până acolo.

— Kate nu e clienta mea.

Asta pare mai degrabă s-o dezamăgească. Își dă părul după urechi.

— Nu vrei să intri?

O urmez până-n sufragerie și mă așez pe canapeaua în nuanțe vesele de albastru. Judge adulmecă marginile mobilei.

— Am auzit că te-ai întâlnit cu tutorele.

— Julia. M-a dus la grădina zoologică. Pare a fi o tipă în regulă. Mă străpunge cu privirea. Ți-a spus ceva despre mine?

— E îngrijorată că mama ta ți-ar putea vorbi despre acest caz.

— Altul decât al lui Kate, zice ea, despre ce altceva să vorbim?

Ne uităm unul la altul pentru un moment. Dincolo de relația client-avocat sunt pierdut.

Aș putea să o rog să-mi arate camera ei, numai că nu-i de conceput ca un avocat de sex masculin să urce vreodată scările spre dormitor singur împreună cu o adolescentă de treisprezece ani. Aș putea s-o invit să luăm cina în oraș, dar nu cred că i-ar

plăcea Cafe Nuovo, una dintre vizuinile mele favorite, iar eu simt că n-aș putea suporta atmosfera de la un Whopper. Aș putea s-o întreb cum mai merge cu școala, dar e-n vacanță.

— Ai copii? mă întreabă Anna.

Râd.

— Tu ce crezi?

— E mai bine, admite ea. Nu te supăra, dar nu prea arăți a părinte.

Mă fascinează.

— Dar cum arată un părinte?

Pare să caute un răspuns.

— Știi cum e acrobatul de la circ care merge pe frânghia întinsă și vrea să-i facă pe toți să creadă că asta-i o artă, dar poți vedea cum, în sinea lui, nu-și dorește decât să ajungă cu bine la capăt. Așa este. Se uită la mine. Poți să te relaxezi, să știi. N-am de gând să te leg și să te oblig să asculți muzică rap.

— Perfect, glumesc eu. În cazul ăsta… îmi lărgesc nodul la cravată și mă tolănesc între perne.

Un zâmbet scurt îi străbate chipul.

— Nu trebuie să te prefaci că-mi ești prieten sau mai știu eu ce.

— Nu vreau să mă prefac. Îmi trec mâna prin păr. Chestia e că e ceva nou pentru mine.

— Ce anume?

Arăt încăperea cu un gest larg al brațului.

— Să vizitez un client. Să stau la palavre. Să nu las cazul încuiat în biroul meu la sfârșitul zilei.

— Ei bine, și pentru mine e ceva nou, mărturisește Anna.

— Ce anume?

Își răsucește o șuviță de păr în jurul degetului mic.

— Să sper, spune ea.

•

Cartierul unde se află apartamentul Juliei este renumit pentru burlacii divorțați care locuiesc acolo, amănunt care mă irită tot timpul cât încerc să găsesc un loc de parcare. Apoi portarul îi aruncă o privire lui Judge și-mi barează drumul.

— Nu-i voie cu câini, zice el. Îmi pare rău.

— Ăsta-i un câine ajutător.

Cum răspunsul meu nu pare să-i spună nimic, reiau pe un ton mai ridicat:

— Știți dumneavoastră. Ca pentru nevăzători.

— Nu păreți a fi orb.

— Sunt un alcoolic în recuperare, îi spun. Câinele stă între mine și o bere.

Apartamentul Juliei este la etajul al șaptelea. Bat la ușa ei și apoi văd un ochi uitându-se la mine pe vizor. Crapă puțin ușa,

dar nu scoate lanțul.

Are o băsmăluță înfășurată în jurul capului și pare să fi plâns.

— Salut, zic eu. Putem continua?

Își suflă nasul.

— Cine naiba ești?

— Bine. Poate că merit asta. Mă uit la lanț. Hai, lasă-mă, te rog, să intru!

Se uită la mine de parcă aș fi nebun.

— Ești drogat?

Se aud zgomote, o altă voce, apoi ușa se deschide larg și eu îmi spun în gând ca un prost: „Sunt două”.

— Campbell, spune adevărata Julia, ce cauți aici?

Îi arăt dosarele medicale încercând să-mi revin din șoc. Cum naiba a reușit să nu spună niciodată de-a lungul anului aceluia la Wheeler că are o soră geamănă?

— Izzy, acesta-i Campbell Alexander. Campbell, ea e sora mea.

— Campbell…

O urmăresc pe Izzy cum îmi cântărește numele în minte. Dacă mă uit mai bine la ea, îmi dau seama că nu seamănă deloc cu Julia. Nasul ei este puțin mai lung, iar tenul nu are aceeași nuanță aurie. Ca să nu mai spun că atunci când urmăresc mișcarea gurii ei nu mi-e greu.

— Doar nu-i *acel* Campbell, spune ea întorcându-se spre Julia. De la…

— Ba da, oftează ea.

Ochii lui Izzy se îngustează.

— Știam eu că nu trebuie să-l las să intre.

— E-n ordine, insistă Julia și-mi ia dosarele. Mi le-ai adus. Mulțumesc.

Izzy își agită degetele și face un gest cu mâna spre ușă.

— Acum poți să pleci.

— Termină! Julia o apucă de mână pe sora ei. Campbell este avocatul cu care lucrez săptămâna asta.

— Dar nu-i el tipul care…

— Da, mulțumesc, încă nu mi-am pierdut memoria.

— Deci, întrerup eu. Am trecut pe la Anna.

Julia se întoarce spre mine.

— Și?

— Doamne, Julia, zice Izzy, ăsta-i un comportament autodistructiv.

— Nu și când îți aduce niște bani, Izzy. Lucrăm împreună la un caz, bine? Și chiar că n-am niciun chef să-mi ții tocmai tu o predică despre comportamentul autodistructiv. Cine dracu’ o

implora pe Jenet să o mai reguleze o dată chiar în noaptea când tipa s-a cărat?

— Hei! Mă întorc spre Judge. Ce zici despre cei de la Red Sox?

Izzy iese pe hol.

— Te sinucizi, țipă ea și apoi aud o ușă trântindu-se.

— Cred că mă place cu adevărat, spun eu, dar Julia nu zâmbește.

— Mulțumesc pentru dosarele medicale. La revedere!

— Julia…

— Hei, tocmai te-am scutit de scandal. Probabil că a fost greu să antrenezi un câine să te tragă afară din cameră când vrei să scapi dintr-o situație delicată ca aceea în care o fostă iubită îți spune niște adevăruri. Cum se procedează? Faci semne cu mâna? Dai ordine? Fluieri?

Mă uit melancolic de-a lungul culoarului gol.

— Cred că-mi doresc să am iar de-a face cu lzzy.

Julia încearcă să mă împingă afară pe ușă.

— Bine. Îmi pare rău. N-am vrut să scap de tine azi la birou. Dar… a fost o urgență.

Se uită la mine.

— De ce spuneai că ai nevoie de câine?

— Nu am.

Când se întoarce cu spatele, eu și Judge o urmăm în interiorul apartamentului, închizând ușa după noi.

— Deci, am fost s-o văd pe Anna Fitzgerald. Aveai dreptate – înainte să cer un ordin de interdicție împotriva mamei, trebuia să vorbesc cu ea.

Și?

Îmi amintesc de noi doi, stând pe o canapea dungată, consolidându-ne încrederea dintre noi.

— Cred că gândim la fel.

Julia nu răspunde, doar ia un pahar cu vin alb de pe masa din bucătărie.

— Oh, da, aș vrea și eu, spun.

Ea ridică din umeri.

— E în Smilla.

Frigiderul, desigur. Vrea să sugereze zăpada. Când mă duc și iau sticla, simt cum se abține să nu zâmbească.

— Uiți că te cunosc.

— Mă cunoșteai, corectează ea.

— Atunci fă-mă să aflu. Ce-ai făcut în ultimii cincisprezece ani? Fac un semn cu capul spre camera lui Izzy. Vreau să spun, altceva decât să te clonezi.

Un gând îmi trece prin cap și, înainte să apuc să-i dau glas, Julia răspunde.

— Toți frații mei au devenit constructori, bucătari și instalatori. Părinții mei doreau ca fetele lor să urmeze o facultate și și-au închipuit că, dacă învață în ultimul an de liceu la Wheeler, o să-și vadă visul cu ochii. Eu am avut note suficient de bune ca să obțin o bursă parțială aici; Izzy – nu. Părinții mei nu și-au putut permite să ne dea la o școală particulară decât pe una din noi.

— A mers și ea la facultate?

— RISD, spune Julia. E creatoare de bijuterii.

— O creatoare de bijuterii ostilă.

— O mare decepție te poate face așa.

Ochii noștri se întâlnesc și Julia își dă seama ce a spus.

— S-a mutat chiar azi la mine.

Parcurg din ochi apartamentul, căutând cu privirea vreo crosă de hochey, vreun exemplar din revista *Sportul în imagini,* un scaun marca La-Z-Boy, ceva care să indice o prezență masculină.

— E greu să te obișnuiești cu o colegă de cameră?

— Am locuit singură înainte de venirea ei, dacă asta ai vrut să știi, Campbell. Se uită la mine pe deasupra paharului cu vin. Dar tu, Campbell?

— Am șase neveste, cincisprezece copii și o turmă de oi.

Zâmbește.

— Oameni ca tine mă fac întotdeauna să mă simt o neisprăvită.

— Ei da, într-adevăr, faci degeaba umbră pământului. Absolventă de Drept la Harvard, o inimă simțitoare de tutore…

— De unde știi unde am făcut facultatea?

— Judecătorul DeSalvo, mint eu și ea mă crede.

Mă întreb dacă Julia nu are cumva impresia că totul s-a întâmplat ieri, și nu cu mulți ani în urmă, când eram împreună. Dacă, stând cu mine la această masă, se simte la fel de eliberată ca mine. E ca și cum ai lua o partitură necunoscută și, atunci când încerci s-o descifrezi, îți dai seama că este de fapt o melodie pe care ai învățat-o cândva pe de rost și o poți cânta chiar fără să vrei.

— Nu credeam că vei deveni tutore, recunosc eu.

— Nici eu, zâmbește Julia. Am încă momente în care mă văd stând pe un bax de săpunuri în Boston Common, perorând împotriva societății patriarhale. Din păcate, nu poți plăti chiria cu discursuri. Se uită la mine. Desigur, tot în mod eronat, mi-am închipuit că, până acum, vei fi ajuns deja președintele Statelor Unite.

— Am încercat, mărturisesc eu. A trebuit să mai cobor ștacheta. Cât despre tine, ei bine, adevărul e că am crezut că

locuiești la periferie, dădăcind conștiincios un ciopor de copii și un tip norocos.

Julia clătină din cap.

— Cred că mă confunzi cu Muffy sau Bitsie, sau Toto, sau mai știu eu cu care naiba dintre fetele de la Wheeler.

— Nu. Mă gândeam doar dacă… dacă aș putea fi eu tipul.

Se lasă o liniște adâncă.

— Nu ai vrut să fii tu acel tip, spune Julia în cele din urmă. Ai dat asta de înțeles destul de clar.

„Nu-i adevărat”, am vrut s-o contrazic. Dar cum altfel să-i fi apărut ei faptul că, după aceea, n-am vrut să mai am de-a face cu ea. Faptul că, după aceea, m-am purtat ca oricare altul.

— Îți amintești… am început eu.

— Îmi amintesc totul, Campbell, mă întrerupe ea. Dacă nu mi-aș aminti, nu mi-ar fi atât de greu.

Inima începe să-mi bată atât de tare, încât Judge sare în picioare și-și freacă botul de șoldul meu, alarmat. Crezusem atunci, demult, că nimic n-o poate răni pe Julia, care părea atât de liberă. Crezusem că pot fi atât de norocos.

Mă înșelasem în ambele privințe.

Anna

În sufrageria noastră, avem un raft întreg dedicat istoriei vizuale a familiei noastre. Sunt aici pozele fiecăruia din fragedă pruncie până am devenit școlari și, de asemenea, diverse instantanee din vacanțe, aniversări și excursii. Ele mă fac să mă gândesc la găurile pe o curea sau la inscripțiile scrijelite pe zidul unei închisori – dovadă a timpului care trece și a faptului că n-am plutit, pur și simplu, în eter.

Sunt rame duble, simple, 20 pe 25 și de 9 pe 13. Sunt făcute din lemn auriu sau din lemn încrustat și una, foarte frumoasă, din mozaic de sticlă. Mă uit la o poză care-l înfățișează pe Jesse. Are vreo doi ani și este îmbrăcat în costum de cowboy. Când o privești, nu poți să-ți dai seama ce avea să urmeze.

Aici e Kate cu păr și Kate cheală; una cu Kate bebeluș stând în poala lui Jesse; una cu mama ținându-i pe amândoi pe marginea unui bazin. Sunt și fotografii de-ale mele, dar nu prea multe. Sunt de când eram mică până pe la zece ani, grămadă.

Poate pentru că am fost al treilea copil și erau sătui și obosiți să mai țină catalogul vieții. Poate pentru că au uitat.

Nu-i vina nimănui și nici nu-i mare scofală, dar e puțin deprimant totuși.

O fotografie spune: „Erai fericit și vreau să reții asta”. O fotografie spune: „Erai atât de important pentru mine încât am

lăsat totul deoparte ca să vin să te văd”.

Tata sună la unsprezece ca să întrebe dacă vreau să vină să mă ia.

— Mama o să rămână la spital, explică el. Dar dacă nu vrei să stai singură în casă poți veni să dormi la stație.

— Nu, e-n regulă, îi spun. Pot să mă duc la Jesse dacă am nevoie de ceva.

— Bine, zice tata.

„Jesse”. Ne prefacem amândoi că putem conta pe el.

— Cum se mai simte Kate? întreb.

— Destul de rău încă. Au pus-o iar pe tratament.

Îl aud trăgând aer în piept.

— Știi tu, Anna, începe el, dar se aude o sirenă stridentă sunând. Scumpo, trebuie să plec.

Mă lasă cu un mare gol în suflet.

Pentru o secundă, rămân cu receptorul în mână, închipuindu-mi-l pe tata cum își încalță cizmele și își trage bretelele de la pantaloni, îmi imaginez poarta stației căscându-se precum peștera lui Aladin și motorul urlând, în timp ce mașina se năpustește afară cu tata stând pe scaunul de lângă șofer. De câte ori pleacă la muncă, trebuie să stingă incendii.

E chiar încurajarea de care am nevoie. Înhățând un pulover, ies din casă și mă îndrept spre garaj.

•

Era un puști la noi la școală, Jimmy Stredboe, care era un mare fraier. Făcea boacănă după boacănă; avea un șobolan pe nume Orfana Annie; și, odată, la ora de biologie l-a băgat în acvariul cu pești. Nimeni nu vorbea cu el niciodată de teamă să nu se molipsească de prostie. Dar mai târziu, într-o vară, a fost diagnosticat cu scleroză multiplă. După asta, nimeni nu l-a mai necăjit pe Jimmy. Dacă treceai pe culoar pe lângă el, îi zâmbeai. Dacă se așeza lângă tine la masa de prânz, îl salutai, Era ca și cum faptul de a fi atât de bolnav anula mizeriile pe care i le făcuseși înainte.

Din clipa în care m-am născut, eu am fost fata cu sora bolnavă. Toată viața mea, funcționarii de la bancă mi-au dat acadele; directorii de școală mă știau după nume. Nimeni nu mi-a făcut vreodată vreun rău.

Mă întreb cum aș fi tratată dacă aș fi ca toți ceilalți. Poate sunt o persoană de o calitate destul de proastă, nu că ar avea cineva curajul să mi-o spună în față. Poate unii cred că sunt grosolană, urâtă sau proastă, dar ei trebuie să fie drăguți cu mine fiindcă e posibil ca problemele din viața mea să mă fi făcut așa.

Ajung să mă întreb dacă ceea ce fac acum nu-mi stă, de fapt, în fire.

•

Farurile altei mașini se reflectă în oglinda retrovizoare, și de acolo în ochii lui Jesse. Conduce cu o singură mână pe volan, cu un gest leneș. Ar trebui să se tundă, și asta urgent.

— În mașina ta miroase a fum, zic eu.

— Da, dar acoperă mirosul de whisky vărsat. Dinții îi strălucesc în întuneric. De ce? Te deranjează?

— Oarecum.

Se întinde spre torpedoul mașinii. Ia un pachet de țigări și o brichetă, aprinde și trimite un rotocol de fum spre mine.

— Îmi pare rău, spune el, deși nu-i adevărat.

— Îmi dai și mie una?

— Ce să-ți dau?

— O țigară. Sunt atât de albe, încât par să strălucească.

— Vrei o țigară? se minunează Jesse.

— Nu glumesc, spun eu.

Jesse ridică o sprânceană și apoi răsucește volanul atât de brusc încât am impresia că jeepul o să se rostogolească. Oprește într-un nor de praf. Jesse aprinde lumina în interior și scutură pachetul în așa fel încât să iasă din el o țigară.

O simt prea delicată între degetele mele, ca pe un os fin de pasăre. O țin cum îmi închipui că ar face-o o regină dintr-o tragedie, făcând menghină din degetul arătător și cel mijlociu. O duc spre buze.

— Trebuie s-o aprinzi mai întâi, râde Jesse și-mi aruncă bricheta.

Nu e deloc simplu să scapăr cremenea ca să apară flacăra; risc să-mi aprind mai degrabă părul decât țigara.

— Aprinde-mi-o tu, zic eu.

— Nuu. Dacă vrei să înveți, atunci înveți tot, și-mi aruncă iar bricheta.

Reușesc să aprind țigara și trag din ea cu sete așa cum îl văzusem făcând pe Jesse. Pieptul parcă-mi crapă în bucăți și încep să tușesc atât de tare încât, pentru un minut, am impresia că o să-mi scuip plămânii. Jesse se prăpădește de râs și-mi ia țigara din mână înainte să o scap pe jos. Trage cu sete din ea de vreo două ori și-o aruncă pe geam afară.

— Frumoasă încercare, zice el.

Vocea mea sună ca și când aș avea nisip pe gât.

— E ca și cum ai linge o frigăruie.

În timp ce încerc să-mi recapăt suflul, Jesse pornește din nou la drum.

— De ce vrei să fumezi?

Ridic din umeri.

— Credeam că pot și eu.

— Dacă vrei o listă a degradării pot să-ți dau eu una. Când vede că nu răspund, se întoarce spre mine. Anna, spune el, nu faci un lucru rău.

Între timp am ajuns în parcare la spital.

— Dar nici nu fac un lucru bun, accentuez eu.

Jesse oprește motorul, dar rămâne în mașină.

— Te-ai gândit la dragonul de la gura peșterii?

Îngustez ochii.

— Nu pricep.

— Ei bine, îmi închipui că mama doarme la jumătate de metru de Kate.

Drace. Nu că aș crede că mama m-ar da afară, dar precis n-o să mă lase singură cu Kate și asta-i tot ce-mi doresc mai mult în clipa de față. Jesse se uită la mine.

— N-o să te simți mai bine dac-o vezi pe Kate.

Nu pot, într-adevăr, să explic de ce simt nevoia să știu că sora mea este bine, cel puțin acum, cu toate că am început o acțiune care va pune capăt acestui fapt.

Pentru prima oară totuși, cineva pare să înțeleagă. Jesse se uită afară pe geam.

— Lasă asta în seama mea, spune el.

•

Aveam unsprezece, respectiv paisprezece ani și ne antrenam pentru *Cartea recordurilor.* Eram convinse că nu au existat vreodată două surori capabile să stea simultan în cap atât de mult timp încât obrajii lor. să ajungă tari ca prunele și să nu mai vadă decât roșu în fața ochilor. Kate semăna cu o zână, cu mâinile și picioarele ca niște macaroane; și când se apleca să-și atingă vârful picioarelor, părea delicată ca un păianjen care merge pe un perete. Iar eu sfidam gravitatea cu o bușitură înfundată.

Ne-am balansat în tăcere timp de câteva secunde.

— Aș vrea să am capul mai turtit, am zis eu simțind că îmi ies ochii din orbite.

— Crezi că va veni cineva aici la noi ca să ne cronometreze? Sau e suficient să trimitem o înregistrare video prin poștă?

— Cred că ne vor anunța. Kate și-a întins brațele pe covor.

— Crezi că vom fi celebre?

— S-ar putea să ajungem la televizor, la emisiunea aceea *Spectacolul zilei.* L-au arătat pe copilul acela de unsprezece ani care putea cânta la pian cu picioarele. A stat pe gânduri un moment. Mama știe pe cineva care a fost omorât de un pian care i-a căzut în cap de la o fereastră.

— Nu-i adevărat. De ce ar vrea cineva să arunce pianul pe fereastră?

— Ba-i adevărat. Întreab-o! Și nu-l aruncau pe fereastră, ci-l băgau înăuntru. Și-a încrucișat picioarele sprijinite de perete, așa încât părea că stă pur și simplu răsturnată cu capul în jos. Care crezi că este cea mai bună modalitate de a muri?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, i-am spus eu.

— De ce? Eu mor. Și tu mori.

Când m-am încruntat, a zis:

— Ei da, mori și tu. Apoi a zâmbit. Doar că, întâmplător, eu sunt mai bine „înzestrată" pentru așa ceva decât tine.

— E o discuție idioată.

Deja începuse să mă mănânce pielea în locuri unde nu ajungeam să mă scarpin.

— Poate o catastrofă aviatică, și-a dat Kate cu presupusul. Ar fi nasol, știi, când îți dai seama că te prăbușești… dar asta se întâmplă într-o clipită și, pur și simplu, nu-ți dai seama când te faci una cu pământul. Oare cum de ajung oamenii să dispară și totuși să se găsească haine în copaci și acele cutii negre?

Începuse deja să mă ia cu amețeală.

— Taci odată, Kate!

Și-a dat picioarele jos de pe perete și a revenit în poziție normală.

— Dacă ai dormi în timp ce mori, dar e cam plictisitor.

— Taci! am repetat eu, furioasă că am rezistat doar vreo douăzeci de secunde și că va trebui să o luăm iar de la capăt ca să obținem recordul.

M-am ridicat și eu în picioare și am încercat să dau deoparte smocul de păr care-mi căzuse pe față.

— Știi, oamenii normali nu-și petrec timpul tot gândindu-se la moarte.

— Mincinoaso! Toată lumea se gândește la moarte.

— Toată lumea se gândește la moartea ta, am spus eu.

În încăpere s-a lăsat o asemenea tăcere, încât m-am întrebat dacă n-ar fi cazul să ne pregătim pentru doborârea altui record și anume cât de mult timp pot două surori să-și țină respirația.

Apoi un surâs chinuit i-a străbătut chipul.

— Eh, măcar acum spui adevărul.

•

Jesse îmi dă o bancnotă de douăzeci de dolari pentru taxi; căci acesta este singurul cusur al planului lui: odată ce terminăm cu povestea asta, nu el mă duce acasă. O luăm pe scări până la etajul opt, și nu cu liftul, fiindcă nu ne-au lăsat să intrăm prin față, pe la ghișeul asistentelor, ci prin spate. Apoi mă înghesuie într-o debara pentru lenjerie plină cu perne din plastic și cearșafuri cu ștampila spitalului.

— Așteaptă, spun eu când e pe punctul de a pleca. Cum o să știu când e momentul?

Începe să râdă.

— O să știi, crede-mă.

Scoate o sticluță de argint din buzunar – de fapt, cea pe care tata a primit-o de la șeful lui și credea că a pierdut-o acum trei ani – deșurubează capacul și-și toarnă whisky pe cămașă, pe piept. Apoi începe să meargă pe culoar. Mă rog, „să meargă" este un fel de-a spune pentru că Jesse se ciocnea ba de un perete, ba de altul precum o bilă de biliard, lovind și un cărucior plin cu detergenți pentru curățenie.

— Mamăăă! urlă el. Mamăăă, unde ești?

Nu este beat, dar știe al naibii de bine să se prefacă. Asta mă face să mă întreb dacă și altă dată, când îl vedeam noaptea pe fereastra camerei mele împleticindu-se printre rododendroni, nu era decât un spectacol nevinovat.

Asistentele dau buzna din spatele birourilor lor încercând să-l stăpânească pe băiatul care are jumătate din vârsta lor, dar e de trei ori mai puternic decât ele, și care, chiar în acest moment, răstoarnă cel mai înalt dulap de lenjerie, făcând un zgomot atât de puternic încât îmi sparge timpanele. Ca un făcut, toate soneriile încep să sune, dar cele trei asistente de gardă sunt ocupate să-l țină pe Jesse care lovește în dreapta și-n stânga.

Ușa de la camera lui Kate se deschide și, cu ochii împăienjeniți, apare mama. Îi aruncă o privire lui Jesse și, pentru o secundă, întregul ei chip devine ca de gheață dându-și seama că, de fapt, lucrurile pot sta și mai rău. Jesse își răsucește capul spre ea, ca un taur mare, și trăsăturile i se destind.

— Bună, mami, o salută el și-i zâmbește tâmp.

— Îmi cer scuze, le spune mama asistentelor. Închide ochii în timp ce Jesse se împleticește în față și-și încolăcește brațele lui ciudate în jurul ei.

— Este cafea în filtru, sugerează una dintre surori, dar mamei îi este prea rușine ca să-i poată răspunde. Doar se îndreaptă spre lifturi cu Jesse agățat de ea precum midia de carapace și apasă iar și iar butonul de coborâre a liftului în speranța deșartă că va face ca ușa să se deschidă mai repede.

Când ei pleacă, totul e aproape prea ușor. O parte dintre asistente se grăbesc să răspundă la apelurile pacienților care sunau din domnitoare; altele se întorc la biroul lor schimbând pe șoptite impresii la adresa lui Jesse și a bietei lui mame, ca într-un fel de joc de cărți. Nimeni nu mă observă când mă strecor afară din debaraua cu lenjerie, merg tiptil pe culoar și intru în salonul surorii mele.

•

Într-un an, de Ziua Recunoștinței, Kate nu era internată în spital și noi încercam să ne prefacem că suntem o familie obișnuită. Am urmărit la televizor parada și am văzut cum un balon uriaș a fost luat de vânt și s-a spart înfășurându-se pe stâlpul unui semafor. Am pregătit singuri friptura de curcan. Mama a adus la masă iadeșul păsării și ne-am luptat între noi să vedem cine va avea dreptul de a-l rupe-n două ca să i se îndeplinească o dorință. Am câștigat eu și Kate. Înainte ca eu să apuc zdravăn partea mea de os, mama s-a aplecat spre urechea mea și mi-a șoptit: „Știi ce dorință trebuie să-ți pui". Am închis ochii și mi-am dorit să se facă bine Kate, chiar dacă planificasem să cer un CD player, și am avut o satisfacție idioată când am pierdut întrecerea.

După ce am terminat de mâncat, tata ne-a scos afară să jucăm o partidă de fotbal doi contra doi, în timp ce mama spăla vasele. A venit și ea afară când eu și Jesse marcaserăm deja două goluri.

— Spuneți-mi că visez, a spus ea. N-a trebuit să mai adauge nimic. Noi toți o văzuserăm de multe ori pe Kate căzând ca un copil normal și ridicându-se cu o julitură sângerând abundent ca unul bolnav.

— Oh, Sara! Tata era numai zâmbet. Kate este în echipa mea. N-o s-o las să se lovească.

Era mândru de el și a sărutat-o atât de lung, încât au început să-mi ardă mie obrajii căci eram sigură că vecinii o să-i vadă. Când a ridicat capul, ochii mamei aveau o culoare pe care n-o mai văzusem niciodată până atunci și nici nu cred c-o s-o mai văd vreodată.

— Ai încredere în mine, a spus el și apoi i-a aruncat mingea lui Kate.

Ce îmi amintesc despre ziua aceea este cât de rece era pământul când te așezai pe jos – primul semn al iernii ce se apropia. Îmi amintesc cum mă dribla tata de la înălțimea lui în așa fel, încât să simt doar căldura corpului său, nu și greutatea lui.

Mi-o amintesc pe mama aplaudând ambele noastre echipe.

Și-mi amintesc cum i-am aruncat lui Jesse mingea și cum Kate s-a repezit spre ea și expresia ei de uimire totală când mingea i-a căzut în brațe și tata i-a strigat s-o pună pe linia de marcaj. A luat-o la fugă și aproape marcase punctul când Jesse a sprintat, a prins-o și a trântit-o la pământ, strivind-o sub el.

În momentul acela totul s-a sfârșit. Kate era lungită pe jos, nemișcată, cu brațele și picioarele întinse. Tata s-a repezit într-un suflet, îmbrâncindu-l pe Jesse.

— Ce dracu' te-a apucat?

— Am uitat.

— Unde te doare? Poți să te ridici? intervine și mama.

Dar când s-a întors cu fața, Kate zâmbea.

— Nu mă doare. Mă simt minunat.

Părinții mei s-au uitat unul la altul. Niciunul din ei nu a înțeles, așa cum înțelegeam și eu și Jesse, că nu contează cine ești, fiindcă există o părticică în ființa ta care-și dorește întotdeauna ca tu să fii altcineva și când, pentru o fracțiune de secundă, această dorință se împlinește, e ca un miracol.

— A uitat, a spus Kate fără să se adreseze cuiva anume și a rămas întinsă pe spate uitându-se la soarele cu dinți.

•

Saloanele de spital nu sunt niciodată complet cufundate în întuneric; există mereu o lumină slabă în dreptul patului pentru ca, în caz de urgență, aceasta să permită asistentelor sau doctorilor să ajungă la bolnav. Am văzut-o de sute de ori pe Kate în paturi ca acesta, deși tuburile și firele erau altele. Ea pare întotdeauna mai mică decât mi-o amintesc eu.

Încerc să mă așez lângă ea cât mai ușor. Venele de pe gâtul și pieptul lui Kate sunt vizibile precum șoselele pe o hartă rutieră, ca niște drumuri ce nu duc nicăieri. Mă păcălesc singură că pot vedea acele celule bolnave de leucemie răspândindu-se prin capilarele ei.

Când deschide ochii, sunt cât pe ce să cad din pat; e un moment decisiv.

— Anna? zice ea, uitându-se fix la mine.

N-am văzut-o atât de înspăimântată de când eram mici și Jesse ne convinsese că fantoma unui indian bătrân se întorsese să-și ceară osemintele îngropate din greșeală sub casa noastră.

Dacă ai o soră pe moarte, încetezi să spui că ai o soră? Sau ai mereu o soră, chiar și atunci când cealaltă jumătate a ecuației nu mai e?

Mă strecor în pat, care este îngust, dar suficient de mare ca să încăpem amândouă. Îmi pun capul pe pieptul ei, atât de aproape, încât pot vedea lichidul din perfuzie picurând în ea. Jesse s-a înșelat. N-am venit s-o văd pa Kate fiindcă asta m-ar face să mă simt mai bine. Am venit fiindcă fără ea îmi este greu să-mi amintesc cine sunt.

Joi

Hei, tu! Dacă simțirea s-ar însoți cu gândul,
Când eu îți spun că stelele trimit pe rând
semnale orbitoare și pline de urgie.
Tu nu te-ai mai întoarce spunând șoptit răspunsul:
„E-o noapte minunată și plină de magie”.

D.H. Lawrence,
Sub stejar

Brian

Noi nu știm niciodată de la început dacă ne îndreptăm spre ceva bun sau spre ceva rău. Noaptea trecută la 2.46 luminile s-au aprins la etaj. Sirenele au început și ele să sune, dar nu pot spune dacă le-am auzit cu adevărat. În zece secunde eram îmbrăcat și ieșeam pe ușa camerei, îndreptându-mă către stație. În douăzeci, intram în echipamentul meu, trăgând bretelele lungi și elastice, și făcându-mi loc în salopeta mea ca o carapace de țestoasă. În cele două minute cât au trecut, Caesar conducea mașina pe străzile din Upper Darby; Paulie și Red se ocupau de rezervor și de hidrant, stând în picioare pe treapta din spate.

În scurt timp, am reintrat în rutina obișnuită: ne-am amintit să ne verificăm aparatele de respirat, ne-am pus mănușile; dispeceratul ne-a chemat ca să ne spună că era vorba de o clădire de pe Hoddington Drive. Se părea că e vorba fie de o întreagă structură incendiată, fie doar de o cameră în flăcări.

— Ia-o la stânga, i-am spus lui Caesar. Hoddington era la doar opt case de locuința mea.

Clădirea semăna cu botul unui dragon. Caesar a făcut înconjurul ei cât de repede a putut, încercând să mă ajute s-o văd de pe trei laturi. Apoi am coborât cu toții din mașină și am privit casa pentru un moment – patru David împotriva lui Goliat.

— Pornește furtunul de șase centimetri, îi spun lui Caesar, operatorul de serviciu la pompă în noaptea aceea.

O femeie în cămașă de noapte vine spre mine în fugă, hohotind, cu trei copii agățați de poala ei.

— *Mija,* strigă ea, arătându-mi un punct cu degetul! *Mija!*

— *Donde este?* mă opresc eu în fața ei, astfel încât să nu poată vedea decât chipul meu. *Cuantos anos tiene?*

Îmi arată o fereastră de la etajul doi.

— *Tres,* strigă ea.

— Șefu', răcnește Caesar, noi suntem gata aici.

Aud apropiindu-se sirenele de la un alt echipaj care vine să ne ajute.

— Red, escaladează colțul de nord-est al acoperișului. Paulie, pune jetul de apă peste flăcări și încearcă să deschizi o cale de acces. Am un copil la etajul doi. Încerc să văd dacă pot ajunge la el.

Nu este ca în filme, o scenă tare, concepută pentru ca eroul principal să câștige Oscarul. Dacă ajung acolo și scările se prăbușesc… dacă se duce în jos și clădirea… dacă dogoarea în interior este atât de mare încât nimicește totul, atunci mă retrag și le spun oamenilor mei să facă la fel. Siguranța salvatorului are prioritate asupra salvării victimei.

Întotdeauna.

•

Sunt un laș. Există momente când mi se termină schimbul, iar eu rămân în continuare și rulez un furtun sau pregătesc cafeaua pentru echipa care va intra în tura următoare, în loc să mă duc direct acasă. M-am întrebat adesea de ce mă simt mai liniștit într-un loc unde sunt trezit de trei ori pe noapte. Cred că asta se explică prin faptul că, în timpul unui incendiu, nu ești cu gândul la nenorociri care s-ar putea întâmpla. Când trec pragul casei, încep să mă întreb ce necazuri ne-ar mai putea aștepta.

Odată, pe când era în clasa a doua, Kate a desenat un pompier care avea o aură de sfânt deasupra căștii. Ea le-a spus colegilor ei de clasă că mie nu mi se va permite să merg decât în rai, fiindcă, dacă aș merge în iad, aș stinge toate focurile de acolo.

Am și acum desenul acesta.

Sparg într-un castron vreo duzină de ouă și le bat cu frenezie. Șunca sfârâie deja pe cuptor; tigaia se încălzește pentru clătite. Pompierii mănâncă împreună sau, cel puțin, asta încearcă să facă înainte să sune sirena. Îi voi trata cu acest mic dejun pe oamenii mei care stau încă sub dușuri ca să îndepărteze de pe pielea lor urmele incendiului de noaptea trecută. În spatele meu aud zgomot de pași.

— Apropiați-vă scaunele, spun eu peste umăr. Sunt aproape gata.

— Oh, nu, mulțumesc, rostește o voce de femeie. Nu vreau să deranjez.

Mă răsucesc ținând încă în mână furculița. Glasul unei femei aici este neașteptat; iar al uneia care sună timid la șapte dimineața e încă și mai surprinzător. E mică de statură, cu un

păr bogat ce pare sălbatic ca un incendiu de pădure. Mâinile ei sunt acoperite cu inele de argint strălucitoare.

— Domnule căpitan, sunt Julia Romano. Sunt tutorele numit în cazul Annei.

Sara mi-a vorbit despre ea. E femeia pe care judecătorul o va audia când treaba va deveni serioasă.

— Miroase grozav, spune ea zâmbind. Se apropie și-mi ia furculița din mână. Nu pot vedea pe cineva gătind fără să-l ajut. E o deficiență genetică.

O văd cum deschide frigiderul și scotocește prin el. Din tot ce-i acolo, alege un borcan cu hrean.

— Speram să putem sta de vorbă câteva minute.

— Desigur.

— Hrean?

Adaugă o lingură în ouă și apoi scoate zeamă de portocală din cutia cu mirodenii și niște praf de chili, și le presară deasupra.

— Cum se mai simte Kate?

Torn un guguloi de aluat în tigaie și aștept să înceapă să se prăjească. Când întorc clătită, este un maro uniform. Vorbisem deja cu Sara în dimineața aceea. Kate avusese o noapte liniștită, dar nu și Sara. Din cauza lui Jesse.

Există un moment în timpul oricărui incendiu când știi că trebuie ori să ataci energic, ori să te dai bătut. Observi tavanul gata să se prăbușească și casa scărilor cuprinsă de flăcări, și mocheta sintetică topindu-se sub tălpile cizmelor tale. Suma părților devine copleșitoare și atunci te retragi și încerci să-ți amintești că orice foc se stinge de la sine chiar și fără ajutorul tău.

Zilele astea mă lupt cu focul din șase direcții.

Mă uit în fața mea și o văd pe Kate bolnavă. În spatele meu, o văd pe Anna cu avocatul ei. Jesse nu bea doar atunci când se droghează. Sara se luptă cu morile de vânt, iar eu, eu am scos mașina pompierilor întreagă din incendiu. Port cu mine duzini de cârlige, fiare și prăjini, toate unelte destinate să distrugă, pe când eu aș avea nevoie de ceva care să ne lege unii de alții.

— Domnule căpitan… Brian.

Vocea Juliei Romano mă scoate din gândurile mele și mă aduce în bucătăria care s-a umplut de fum. Trece pe lângă mine și ia de pe plită tigaia arsă.

— Doamne! Arunc în chiuvetă rotocolul carbonizat care a fost clătită și acolo începe să sfârâie. Îmi pare rău.

Precum un „Sesam, deschide-te”, aceste trei cuvinte simple au schimbat atmosfera.

— Bine că avem omleta, spune Julia Romano.

•

Într-o casă incendiată, te orientează cel de-al șaselea simț. Nu poți vedea din cauza fumului. Nu poți auzi din cauză că focul face totul să trosnească cu zgomot. Nu poți atinge nimic fiindcă s-a terminat cu tine.

În fața mea, Paulie, omul cu furtunul. Un șir de pompieri îl ajută din urmă; un furtun plin cu apă e dificil de manevrat. Ne-am croit drum pe scările încă intacte, cu intenția să scoatem acest foc în exterior prin spărtura pe care Red o făcuse în acoperiș. Ca orice lucru îngrădit cu forța, și focul are un instinct natural de a evada.

M-am lăsat în genunchi și am început să mă târâi în patru labe pe coridor. Mama spusese că este a treia ușă pe stânga. Focul se rostogolea de cealaltă parte a tavanului, împins de vânt. Când șuvoiul de apă a țâșnit, un abur alb i-a înghițit pe ceilalți pompieri.

Ușa de la camera copiilor era deschisă. M-am târât strigând-o pe nume. O formă mai mare lângă fereastră m-a atras ca un magnet, dar s-a dovedit a fi un animal de pluș supradimensionat. Am căutat în debarale și sub pat, însă nu era nimeni acolo.

M-am întors iar pe coridor și aproape că m-am împiedicat de furtunul gros cât pumnul. Un om poate gândi; focul – nu. Focul poate urma un drum anume; un copil – nu. Unde m-aș duce dacă aș fi înspăimântat?

Mișcându-mă repede, am început să bag capul pe ușile care mi-au ieșit în cale. O încăpere era roz, camera bebelușului. Alta cu mașinuțe împrăștiate peste tot și cu paturi de metal. Una nu era o cameră, ci o debara. Dormitorul mare era departe, la capătul scărilor.

Dacă aș fi copil, aș vrea la mama.

Spre deosebire de celelalte dormitoare, acesta era plin de un fum gros și negru. Focul arsese pragul ușii. Am deschis-o, știind că voi lăsa să intre aerul, că nu era bine să fac asta și că era singura posibilitate pe care o aveam la îndemână.

După cum era de prevăzut, focul mocnit s-a aprins, flăcările au cuprins cadrul ușii. Am năvălit ca un taur, simțind tăciunii căzând pe casca și salopeta mea.

— Luisa! am urlat orbecăind prin cameră până am găsit debaraua. Am bătut cu putere în ușa ei și l-am strigat iarăși pe copil pe nume.

Era foarte slab, dar era categoric un ciocănit de răspuns.

•

— Am avut noroc, îi spun Juliei Romano, cu siguranță ultimele cuvinte pe care s-ar fi așteptat să le audă din gura mea. Sora Sarei îi supraveghează pe copii dacă e vorba de mai mult timp. Pentru perioade mai scurte, facem cu schimbul, știi,

Sara stă cu Kate o noapte la spital și eu merg acasă la ceilalți copii și viceversa. E mai ușor acum. Sunt mai mari și își mai pot purta de grijă și singuri.

Când spun aceste cuvinte, notează ceva în carnețelul ei și asta mă face să mă simt stingher pe scaunul meu. Anna are numai treisprezece ani – o fi oare prea mică pentru a sta singură acasă? Serviciile sociale ar putea spune asta, dar Anna este diferită de alți copii, Anna s-a maturizat cu ani în urmă.

— Crezi că Annei îi este bine? întreabă Julia.

— Nu cred că ne-ar fi dat în judecată dacă i-ar fi fost, ezit eu. Sara zice că Anna vrea mai multă atenție din partea noastră.

— Dar tu ce crezi?

Ca să trag de timp, gust din omletă. Hreanul s-a dovedit a fi neașteptat de bun. Pune în valoare portocala. Îi spun asta Juliei Romano, își împăturește șervetul și-l pune lângă farfuria ei.

— Nu ai răspuns la întrebarea mea, domnule Fitzgerald.

— Nu cred că-i așa de simplu. Pun deoparte tacâmul. Ai frați sau surori?

— Și una, și alta. Șase frați mai mari și o soră geamănă.

Fluier a uimire.

— Probabil că părinții tăi au avut al naibii de multă răbdare.

Ea dă din cap și ridică din umeri.

— Buni catolici. Nu știu cum au făcut ei, dar niciunul dintre noi nu a fost doborât.

— Așa gândești întotdeauna? o întreb. Ai simțit vreodată când erai copil că, poate, unii erau favorizați?

Trăsăturile feței i s-au încordat, puțin de tot, și m-am simțit prost c-am abordat subiectul.

— Știm cu toții că părinții ar trebui să-și iubească în mod egal copiii, dar lucrurile nu se întâmplă întotdeauna așa.

Mă ridic în picioare.

— Ai puțin timp liber? Aș vrea să cunoști pe cineva.

•

Iarna trecută, pe un ger năprasnic, am fost chemați să-l salvăm pe un individ care locuia pe un drum de țară. Antreprenorul pe care-l angajase ca să-i asfalteze drumul l-a găsit și a sunat la numărul de urgență 911; se pare că tipul ieșise din mașina lui în noaptea precedentă, alunecase și înghețase chiar pe pietriș; contractorul era să treacă din greșeală cu mașina peste el.

Când am ajuns noi acolo, stătuse afară de aproape opt ore și nu mai era decât un cub de gheață fără puls. Avea genunchii îndoiți; îmi amintesc asta fiindcă atunci când am reușit în cele din urmă să-l luăm și să-l punem pe o targă, picioarele lui stăteau țepene în aer. Am dat drumul la căldură în ambulanță și

l-am băgat înăuntru, începând să tăiem hainele de pe el. Până când am completat noi documentele pentru a-l transporta la spital, tipul își revenise și vorbea cu noi.

Îți povestesc întâmplarea asta ca să-ți arăt că, în ciuda celor ce se spun, se întâmplă și miracole.

•

Știu că e un clișeu, dar motivul pentru care m-am făcut pompier a fost, în primul rând, pentru că voiam să salvez oameni. Așa că, în momentul în care am apărut în cadrul ușii de la intrare cu Luisa în brațe, când mama ei ne-a văzut și a căzut în genunchi, am știut că mi-am făcut datoria, și încă bine. Apoi femeia s-a apropiat de paramedicii de la a doua echipă de intervenție care i-au înfipt fetiței în braț o perfuzie și i-au pus o mască cu oxigen pe față. Copila tușea speriată, dar avea să se facă bine.

Focul nu fusese încă stins cu totul. Băieții erau încă înăuntru, făcându-și datoria. Fumul acoperise cu un văl cerul nopții; n-aș fi putut identifica nicio stea din constelația Scorpionului. Mi-am scos mănușile și m-am frecat cu mâinile la ochi, deși știam că aveau să mă usture ore în șir.

— Bună treabă, i-am spus lui Red, care strângea furtunul.

— Dumnezeu să-i dea sănătate căpitanului, mi-a întors el urarea.

Ar fi fost mai bine, desigur, ca Luisa să fi fost în camera ei, așa cum se aștepta mama ei. Dar copiii nu stau unde cred adulții. Te învârți peste tot și nu o găsești în dormitor, ci ascunsă în debara; te uiți peste tot și vezi că nu are trei, ci treisprezece ani. A fi părinte înseamnă doar să urmărești, să speri că puștii tăi n-o iau atât de repede înainte încât să nu le poți vedea următoarea mișcare.

Îmi scot casca și încerc să-mi destind mușchii prea încordați ai gâtului. Privesc în sus la structura care a fost cândva o casă. Deodată, simt niște degete apucându-mi mâna. Lângă mine stătea, cu lacrimi în ochi, femeia care locuise aici. Îl ținea încă în brațe pe mezin; ceilalți copii stăteau în mașina pompierilor sub supravegherea lui Red. A ridicat în tăcere degetele mele spre buzele ei. Un nor de funingine s-a ridicat din costumul meu și i-a murdărit obrazul.

— Pentru puțin, îi spun.

În drumul nostru înapoi spre stație, l-am rugat pe Caesar s-o ia pe strada unde locuiesc. Jeepul lui Jesse era în parcare. În casă erau stinse toate luminile. Mi-am imaginat-o pe Anna cu cuvertura trasă până la bărbie, ca de obicei; patul lui Kate – gol.

— Suntem gata? a întrebat Caesar.

Autospeciala înainta acum cu viteza melcului, aproape oprindu-se în dreptul casei mele.

— Da, am terminat, am spus. Hai să mergem acasă!

M-am făcut pompier fiindcă voiam să salvez oameni. Dar ar fi trebuit să mă exprim mai precis. Ar fi trebuit să dau nume.

Julia

Mașina lui Brian Fitzgerald e plină de stele. Sunt hărți pe scaunul din dreapta și planșe înghesuite în consola dintre noi; bancheta din spate este o paletă de copii xerox ale nebuloaselor și planetelor.

— Scuză-mă, spune el, înroșindu-se. Nu așteptam musafiri.

Îl ajut să facă puțin loc pentru mine și, cu ocazia asta, iau o hartă plină de punctulețe.

— Ce-i asta? întreb eu.

— Un atlas al cerului. Ridică din umeri. E un fel de hobby.

— Când eram copil, am încercat o dată să botez fiecare stea de pe cer cu numele uneia dintre rudele mele. Partea înfricoșătoare este că nu am terminat lista de nume înainte să adorm.

— Anna a primit numele unei galaxii, spune Brian.

— E mult mai drăguț decât să porți numele unui sfânt, cuget eu. Odată am întrebat-o pe mama de ce strălucesc stelele. Mi-a spus că sunt faruri în noapte pentru ca îngerii să poată găsi drumul spre Rai. Dar când l-am întrebat pe tata, a început să-mi vorbească despre niște gaze, astfel că nu știu cum s-a făcut, dar am ajuns la concluzia că din cauza hranei pe care ne-o dă Dumnezeu trebuie să facem o mulțime de drumuri la baie în mijlocul nopții.

Brian râde cu poftă.

— Iar aici am încercat să explic copiilor mei fuziunea atomică.

— Și a mers?

Se gândește o clipă.

— Probabil că toți pot găsi Carul Mare cu ochii închiși.

— Impresionant! Pentru mine toate stelele par la fel.

— Nu-i chiar așa greu. Reperezi o anumită constelație – să zicem centura lui Orion – și deodată e mai ușor să-l găsești pe Rigel la piciorul lui și pe Betelgeuse la umărul lui. Ezită pentru o clipă. Dar nouăzeci la sută din univers e format din stele pe care nici măcar nu le putem vedea.

— Atunci de unde știi că sunt acolo?

Încetinește la culoarea roșie a semaforului.

— Materia întunecată are o influență gravitațională asupra altor obiecte. N-o poți vedea, n-o poți simți, dar poți urmări

cum ceva este atras în direcția ei.

•

Ieri-seară, la zece secunde după ce a plecat Campbell, Izzy a intrat în sufrageria unde tocmai trăgeam una din acele porții zdravene de plâns eliberator cu care o femeie ar trebui să se trateze cel puțin o dată pe lună.

— Mda! a zis ea sec. Văd că sunt exclusiv relații profesionale.

— Tragi cu urechea? m-am răstit eu la ea.

— Nu-i vina mea că tu și Romeo al tău stăteați *tête-à-tête* lângă un perete subțire.

— Dacă ai ceva de spus, spune, i-am sugerat.

— Eu? Izzy s-a încruntat. Doar nu-i treaba mea, nu-i așa?

— Nu, nu e.

— Exact. Așa că-mi voi păstra părerile pentru mine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Haide-odată, Isobel, dă-i drumu'!

— În sfârșit, credeam că n-o să mai întrebi! S-a așezat lângă mine pe canapea. Știi, Julia, când o insectă vede pentru prima dată roșul strălucitor al flăcării i se pare că e Dumnezeu. A doua oară fuge în direcția opusă.

— În primul rând, nu mă compara pe mine cu un țânțar. În al doilea rând, *zboară* în direcția opusă, nu fuge. În al treilea rând, nu există a doua oară. Gâza moare.

Izzy s-a strâmbat.

— Chiar că vorbești ca o avocată!

— N-o să-l las pe Campbell să mă facă praf.

— Atunci cere un transfer.

— Aici nu suntem la Marină. Am luat în brațe una dintre pernele de pe canapea. Și nu pot să fac asta acum. O să-și închipuie că sunt atât de fraieră, încât nu-s în stare să-mi fac meseria din cauza unui… incident prostesc din adolescență.

— Nu poți. Izzy a dat din cap. Este un egoist care o să te mănânce de vie și pe urmă o să scuipe resturile; și ai o tendință îngrozitoare să te îndrăgostești de nemernici de care ar trebui să fugi ca de dracu'; și n-am niciun chef să stau să ascult cum încerci să te convingi singură că nu mai simți nimic pentru Campbell Alexander când, de fapt, tu ți-ai petrecut ultimii cincisprezece ani încercând să umpli golul pe care l-a lăsat în tine.

— Oau! am spus țintuind-o cu privirea.

Ea a ridicat din umeri.

— Cred că, în cele din urmă, a trebuit să mă eliberez de multe din câte aveam pe suflet.

— Îi urăști pe toți bărbații sau doar pe Campbell?

Izzy a părut să reflecteze o clipă la întrebarea mea.

— Doar pe Campbell.

În acel moment, singurul lucru pe care mi-l doream era să fiu singură în sufragerie și să pot arunca diverse obiecte, cum ar fi telecomanda de la televizor sau vaza de sticlă sau, și mai bine, pe sora mea. Dar n-o puteam goni pe Izzy dintr-o casă în care se mutase doar cu câteva ore înainte. M-am ridicat și mi-am smuls cheile de la casă de pe poliță.

— Ies, i-am spus. Nu mă aștepta.

•

Nu prea sunt o petrecăreață, ceea ce explică de ce nu am frecventat mai înainte barul Shakespeare's Cat, deși se afla la doar câteva blocuri de locuința mea. Barul era întunecat și aglomerat, și mirosea a patchouli și a cuișoare. Mi-am croit drum înăuntru, sperând să găsesc un scaun liber la bar, și i-am zâmbit bărbatului de lângă mine. Aveam chef s-o fac pe ultimul rând dintr-o sală de cinema cu cineva care nici măcar să nu știe cum mă cheamă. Aș fi vrut ca trei tipi să se bată pentru onoarea de a-mi oferi ceva de băut.

Voiam să-i arăt lui Campbell Alexander ce-a pierdut.

Bărbatul de lângă mine avea ochi de culoarea cerului, părul negru strâns într-o coadă de cal și un rânjet à la Cary Grant. M-a salutat politicos, după care mi-a întors spatele și a început să se sărute pe gură cu un domn cu părul alb. M-am uitat în jurul meu și am remarcat ceea ce nu observasem la început: barul era plin cu bărbați care dansau, flirtau sau se îmbrățișau între ei.

— Cu ce te servesc?

Barmanul avea părul roz și țepos, iar un belciug îi străpungea nările.

— E un bar pentru homosexuali?

— Nu, e clubul ofițerilor de la West Point. Vrei sau nu ceva de băut?

I-am arătat sticla cu tequila din spatele lui, iar el a luat un pahar.

Am scotocit în poșetă și am scos o bancnotă de cincizeci de dolari.

— O cumpăr pe toată, am zis mijindu-mi ochii. Pun pariu că Shakespeare nici măcar nu avea pisoi[5].

— Te-ai sculat cu fundu-n sus? întreabă barmanul.

L-am țintuit cu privirea și i-am spus:

— Tu nu ești homo.

— Bineînțeles că sunt.

— Având în vedere experiența mea, dacă ai fi homo, probabil că te-aș găsi atractiv. Dar așa…

M-am uitat la cuplul de lângă mine și apoi am ridicat din umeri către barman. S-a albit la față, apoi mi-a dat înapoi

bancnota. Am băgat-o în portofel.

— Cine zicea că nu poți cumpăra prieteni, am murmurat eu.

Trei ore mai târziu, eram singura persoană din bar, cu excepția lui Șapte, așa cum se rebotezase barmanul în august anul trecut, după ce se hotărâse să se descotorosească de numele de Niel. Șapte nu însemna absolut nimic, exact așa cum își dorea el.

— Poate că pe mine ar trebui să mă cheme Șase, i-am spus când aproape că golisem sticla de tequila, iar tu ai putea fi Nouă.

Șapte terminase de stivuit paharele curate.

— Gata. Ești criță.

— Îmi spunea Nestemata, i-am zis eu și asta a fost îndeajuns ca să mă facă să izbucnesc în plâns.

„O nestemată e doar o piatră supusă unei încălziri și presiuni enorme. Lucrurile extraordinare sunt ascunse întotdeauna în locuri unde oamenilor nu le dă niciodată prin minte să caute”.

Dar lui Campbell îi dăduse prin minte să caute. Și după aceea mă părăsise reamintindu-mi că ceea ce găsise nu merita nici timpul, nici efortul pierdut.

— Într-o vreme aveam părul roz, i-am spus lui Șapte.

— Iar eu aveam o meserie adevărată, a răspuns el.

— Ce s-a întâmplat?

A ridicat din umeri.

— Mi-am vopsit părul roz. Dar tu?

— Eu l-am lăsat pe-al meu să revină la culoarea lui naturală.

Șapte a șters stropul de salivă care-mi sărise din gură fără să-mi dau seama.

— Nimeni nu prețuiește ceea ce are, a conchis el.

•

Anna stă singură la masa din bucătărie, mâncând un castron de cereale. Face ochii mari când mă vede împreună cu tatăl ei, dar nu lasă să se vadă mai mult.

— A fost un incendiu noaptea trecută, nu? spune ea pufnind.

Brian traversează bucătăria și-o strânge-n brațe.

— Unul mare.

— Piromanul? întreabă ea.

— Nu cred. De obicei dă foc unor clădiri goale, iar de data asta era un copil în casă.

— Pe care l-ai salvat, ghicește Anna.

— Desigur, spune el și mă privește. Mă gândeam s-o duc pe Julia la spital. Vrei să vii și tu?

Fata nu-și ridică ochii din castronul cu cereale.

— Nu știu.

— Hei! Brian îi ridică bărbia. Nimeni nu te oprește să o vezi pe Kate.

— Dar nici n-o să fie nimeni prea încântat să mă vadă acolo, spune ea.

Telefonul sună și el răspunde. Ascultă câteva momente și apoi zâmbește.

— E grozav! Minunat! Bineînțeles că vin. Îi întinde Annei receptorul. Mami vrea să vorbească cu tine, zice el și se scuză că trebuie să se ducă să-și schimbe hainele.

Anna ezită, apoi ia receptorul. Își vâră capul între umeri, dorind parcă să se ascundă de cei prezenți.

— Alo! Și apoi, încet: într-adevăr?

Câteva clipe mai târziu, pune receptorul în furcă. Se așază din nou la masă și mai ia o lingură de cereale. Apoi dă deoparte castronul.

— Era mama? întreb eu așezându-mă la masă în fața ei.

— Da, Kate s-a trezit, zice ea.

— Asta-i o veste bună.

— Așa cred.

Îmi pun coatele pe masă.

— De ce n-ar fi o veste bună?

Dar Anna nu-mi răspunde la întrebare.

— A întrebat unde sunt.

— Mama?

— Kate.

— Ai vorbit cu ea despre proces, Anna?

Ia cutia de cereale, fără să mă bage în seamă, și o întoarce.

— S-a răsuflat, spune ea. Nimeni nu scoate tot aerul afară sau nu închide bine capacul.

— I-a spus cineva lui Kate ce se petrece?

Anna apasă capacul cutiei ca să-l fixeze mai bine.

— Nici măcar nu-mi place marca asta de cereale, spune ea iar, cutia îi scapă din mână și conținutul ei se împrăștie pe jos. Fir-ar să fie!

Se bagă sub masă încercând să adune cerealele.

Mă las și eu în genunchi pe podea alături de ea și o văd adunând cerealele. Nu se uită în direcția mea.

— Putem cumpăra alte cereale înainte să se întoarcă sora ta acasă, îi spun eu cu blândețe.

Anna se oprește și se uită la mine. Fără povara acestui secret, chipul ei pare mult mai tânăr.

— Julia? Dacă Kate mă urăște?

Îi dau o șuviță de păr pe după ureche.

— Și dacă nu te urăște?

•

— Partea proastă, mi-a explicat Șapte, noaptea trecută, e că nu ne îndrăgostim niciodată de persoana care trebuie.

M-am uitat la el, suficient de nedumerită ca să-mi ridic capul de pe tejgheaua barului.

— Nu-i numai cazul meu?

— Bineînțeles că nu. A așezat la loc câteva pahare curate. Ia gândește-te: Romeo și Julieta au sfidat sistemul și uite ce-au pățit. Lui Superman i s-au aprins călcâiele după Lois Lane când era evident că se potrivea mai bine cu Wonder Woman. Dawson și Joey – e cazul să mai continui? Și nu mă pune să pomenesc de Charlie Brown și de puștoaica roșcată.

— Dar tu? l-am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Ți-am spus, li se întâmplă tuturor.

S-a sprijinit cu coatele de tejghea și s-a apropiat suficient de mult ca să-i pot vedea rădăcina neagră a părului său vopsit roz.

— La mine a fost Linden[6].

— Și eu aș fi rupt-o cu cineva cu nume de copac, l-am aprobat eu. Fată sau băiat?

S-a strâmbat.

— Nu contează.

— Și ce n-a fost în regulă?

Șapte a oftat.

— Ei bine, ea…

— Aha! Ai spus „ea”!

Și-a dat ochii peste cap.

— Da, detectiv Julia, m-ați prins în acest stabiliment de homo. Sunteți mulțumită?

— Nu neapărat.

— Am trimis-o pe Linden înapoi în Noua Zeelandă. Permisul de ședere îi expirase. Trebuia să plece sau să mă însor cu ea.

— Și ce cusur avea?

— Absolut niciunul, mi-a mărturisit Șapte. Făcea curățenie ca o femeie; nu mă lăsa să spăl o farfurie; făcea tot ce-i spuneam; era ca un uragan în pat. Era nebună după mine și, nu știu dacă mă crezi, eram făcuți unul pentru altul. Era nouăzeci și opt la sută perfect.

— Și celelalte două procente?

— Habar n-am.

A început să stivuiască paharele curate într-un colț al barului.

— Lipsea ceva. N-aș putea spune ce anume dacă m-ai întreba, dar s-a sfârșit. Și dacă te gândești la o relație ca la o entitate vie, cred că una e dacă cele două procente sunt unghia de la un deget, să zicem, și cu totul altceva dacă-i vorba de inimă. S-a întors spre mine. N-am plâns când s-a urcat în

avion. Am trăit împreună patru ani și, când a plecat, n-am simțit nimic.

— Ei, eu am avut cealaltă problemă, i-am spus. Eu am avut inima relației, dar nu și corpul în care să se dezvolte.

— Și ce s-a întâmplat atunci?

— Ce putea să se întâmple? am spus eu. A crăpat.

•

Ironia constă în faptul că de fapt Campbell s-a simțit atras de mine fiindcă mă țineam departe de toți colegii de la liceul Wheeler; iar el m-a atras fiindcă simțeam o nevoie disperată să comunic cu cineva. Au fost comentarii, știu, și perplexitate când prietenii lui încercau să înțeleagă de ce Campbell își pierdea timpul cu una ca mine. Nu mă îndoiesc că mă considerau o parașută.

Dar nu era așa. Ne întâlneam în cimitir după ore. Uneori vorbeam despre poezie. Odată, am încercat să întreținem o conversație fără a folosi litera „s”. Stăteam sprijiniți unul de spatele celuilalt încercând să ne ghicim gândurile unul altuia – prefăcându-ne că avem talente paranormale – când, în realitate, era vorba doar de faptul că el se gândea întruna la mine, iar eu mă gândeam întruna la el.

Îmi plăcea cum mirosea când își înclina capul ca să audă mai bine ce spuneam – la fel ca soarele care atinge obrazul unei roșii sau ca un săpun care se usucă pe capota unei mașini. Iubeam alunecarea mâinii lui pe șira spinării mele. Iubeam.

— Ce-ar fi dacă, i-am spus într-o noapte, furând respirația de pe buzele lui, ce-ar fi dacă am face-o?

Stătea întins pe spate, urmărind luna legănându-se pe un hamac de stele. Ținea o mână îndoită sub cap și cu cealaltă mă strângea la piept.

— Ce să facem?

N-am răspuns. Doar m-am ridicat într-un cot și l-am sărutat atât de apăsat că s-a lăsat pământul sub noi.

— Oh, a spus Campbell răgușit. Chestia aia.

— Ai încercat vreodată? l-am întrebat.

Doar a zâmbit. Mă gândeam că le regulase deja pe Muffy sau Buffy sau Puffy, sau pe toate trei în sala de baseball de la Wheeler, sau după o petrecere acasă la unul dintre ei când amândoi miroseau încă a burbonul lui tăticu’. Mă întrebam atunci de ce nu încercase să se culce cu mine. Am presupus că pentru că eu nu eram Muffy sau Buffy, sau Puffy, ci doar Julia Romano, care nu era destul de bună pentru el.

— Nu vrei? l-am întrebat.

Era unul dintre acele momente când conștientizam că nu era genul de conversație potrivit. Și cum nu știam ce să spun, pentru că niciodată până atunci nu mai trecusem prin asemenea

situație, i-am atins cu mâna șlițul pantalonilor. A făcut un pas înapoi.

— Nestemata mea, a spus el, nu vreau să crezi că de aceea sunt aici.

Ascultați-mă pe mine: dacă dați peste un singuratic să nu credeți ce vă spune, că îi place singurătatea. Adevărul e că a încercat să se bucure de compania oamenilor și a fost dezamăgit.

— Atunci de ce ești aici?

— Fiindcă știi toate cuvintele de la *Plăcinta americană,* a spus Campbell. Fiindcă atunci când zâmbești aproape că pot vedea dintele acela puțin strâmb dintr-o parte. M-a fixat cu privirea. Fiindcă nu semeni cu niciuna dintre fetele pe care le-am cunoscut.

— Mă iubești? l-am întrebat șoptit.

— Tocmai ți-am spus-o, nu?

De data asta, când am început să-i desfac nasturii de la blugi, nu s-a mai ferit. Îl simțeam atât de fierbinte în palma mea încât aveam impresia că-mi va lăsa o cicatrice. Spre deosebire de mine, el știa cum se face. M-a sărutat, m-a îmbrățișat, l-am simțit în trupul meu. Apoi a rămas nemișcat.

— Nu mi-ai spus că ești virgină.

— Nu m-ai întrebat.

Dar bănuise. Apoi totul a continuat plin de fiori, dezlănțuit, minunat.

Privirea mi-a căzut pe piatra de mormânt de care mă sprijineam, iar cuvintele mi-au rămas întipărite în minte: Nora Deane, n. 1832, m. 1838.

— Nestemată, mi-a șoptit el când totul s-a terminat. Cred…

— Știu ce crezi.

M-am întrebat ce se întâmplă când te oferi cuiva, iar respectivul te deschide și descoperă că nu ești cadoul la care se aștepta, dar trebuie să zâmbească, să accepte și să mai spună și „mulțumesc”.

•

Îl acuz în întregime pe Campbell pentru ghinionul meu în relațiile cu bărbații. E jenant să recunosc, dar am făcut sex doar cu alți trei bărbați și jumătate și cu niciunul dintre ei nu am trăit o experiență mai satisfăcătoare decât prima oară.

— Lasă-mă să ghicesc, mi-a spus Șapte noaptea trecută. Primul era un nestatornic, iar al doilea era însurat.

— De unde știi?

A râs.

— Fiindcă ești un clișeu.

Mi-am înmuiat degetul mic în paharul cu martini. Iluzia optică produsă făcea degetul să pară despicat și strâmb.

— Celălalt era un instructor de surf de la Clubul Mediteraneean.

— Ăsta cred că a meritat, a spus Șapte.

— Era absolut superb, am răspuns. Și avea un mădular mititel…

— Oh!

— De fapt, am glumit eu, nici nu puteai să-l simți.

Șapte a zâmbit.

— Deci el era jumătate.

M-am înroșit ca o sfeclă roșie.

— Nu, a fost alt tip. Nu-i știu numele, recunosc eu. M-am trezit cu el călare pe mine după o noapte ca asta.

— Experiențele tale sexuale sunt ca niște vagoane de tren avariate, sărite de pe șine.

Dar n-are dreptate. Un tren deraiat este un accident, pe când eu sar în fața trenului pe șine. Sunt în stare chiar să mă leg de șine când locomotiva se apropie cu viteză. Există în ființa mea un fel de porțiune irațională, care încă își închipuie că, dacă vrei să apară Superman, trebuie să existe cineva care merită salvat.

•

Kate Fitzgerald este o fantomă în devenire. Pielea ei este aproape transparentă, iar părul atât de deschis la culoare, încât se confundă cu fața de pernă.

— Cum te mai simți, draga mea? murmură Brian și se apleacă s-o sărute pe frunte.

— Cred că trebuie să renunț la concursul „Omul de fier”, glumește Kate.

Anna apare la ușă în fața mea; Sara ridică mâna. E semnalul care-i dă curaj Annei să se apropie de patul lui Kate, și-mi notez în minte acest mic gest al mamei către copilul ei. Apoi Sara mă vede în cadrul ușii.

— Brian, zice ea, ce caută aici?

Aștept ca Brian să-i explice, dar el nu pare înclinat să scoată vreo vorbă. Așa că-mi pictez un zâmbet pe față și pășesc înainte.

— Am auzit că Kate se simte mai bine azi și m-am gândit c-ar fi un moment potrivit să stăm de vorbă.

Kate se străduiește să se ridice într-un cot.

— Cine ești tu?

Mă aștept ca Sara să mă înfrunte, dar Anna este cea care intervine.

— Nu cred că-i o idee așa de bună, zice ea, cu toate că știe precis că acesta este motivul pentru care am venit aici. Vreau să spun că Kate este încă destul de bolnavă.

Îmi trebuie câtva timp, dar în cele din urmă înțeleg: în viața Annei, oricine vorbește cu Kate este de partea lui Kate. Iar ea, Anna, vrea să mă împiedice să încalc această regulă.

— Anna are dreptate, adaugă Sara repede. Kate a depășit cu greu un moment dificil.

Îmi pun mâna pe umărul Annei.

— Nu te teme. Apoi mă întorc spre mama ei. Înțelesesem că ați dorit această întrevedere…

Sara mi-o retează scurt:

— Domnișoară Romano, putem vorbi afară?

Ieșim pe culoar și Sara așteaptă să treacă o asistentă cu un suport de seringi.

— Știu ce crezi despre mine, spune ea.

— Doamnă Fitzgerald…

Își scutură capul.

— O susții pe Anna și e corect ce faci. Am profesat și eu cândva și te înțeleg. E de datoria ta să procedezi așa cum îți cere meseria. Se freacă pe frunte cu mâna strânsă pumn. Datoria mea este să am grijă de fetele mele. Una din ele este extrem de bolnavă, cealaltă – extrem de nefericită. Și se prea poate ca mie să nu-mi fie încă foarte clar care-i soluția, dar… știu precis că nu se va însănătoși mai repede Kate dacă va afla că ești aici fiindcă Anna nu renunță la proces. Așa că îți cer să nu-i spui. Te rog!

Am acceptat dând încet din cap și Sara a pornit spre camera lui Kate. În pragul ușii s-a întors ezitând.

— Le iubesc pe amândouă, spune ea, o ecuație pe care ar trebui să fiu în stare s-o rezolv.

•

I-am spus lui Șapte, barmanul, că adevărata iubire e vicleană.

— Nu și dacă ai peste optsprezece ani, a zis el, închizând sertarul casei cu bani.

Între timp, barul însuși devenise o anexă, un al doilea trunchi care-l susținea pe al meu.

— Scoate sufletul din tine, am accentuat eu. Îl face incapabil să rostească un singur cuvânt. Am îndreptat șovăielnic spre el gâtul sticlei goale. Îi fură inima.

El a șters cu o cârpă tejgheaua din fața mea.

— Orice judecător ar șterge cu el pe jos, acest caz.

— Ai să fii surprins.

Șapte a întins cârpa pe bara de alamă să se usuce.

— Sună ca o un delict, dacă vrei să știi părerea mea.

Mi-am culcat obrazul pe lemnul răcoros și umed.

— În niciun caz, am spus. Dacă ai apucat să intri-n horă, trebuie să joci.

•

Brian și Sara au dus-o pe Anna jos la bufet. M-au lăsat singură cu Kate, care-i foarte curioasă. Îmi închipui că poate număra pe degetele de la două mâini situațiile în care mama ei nu a fost în preajma ei. Îi spun că o ajut pe familia ei să ia niște decizii referitoare la îngrijirea ei.

— Comisia de Etică? încearcă să ghicească Kate. Sau ești de la Departamentul juridic al spitalului? Pari a fi avocată.

— Cum arată un avocat?

— Ca un fel de doctor care nu vrea să-ți spună cum ți-au ieșit rezultatele de laborator.

Trag un scaun mai aproape.

— Mă bucur să aflu că te simți mai bine azi.

— Mda. Se pare că ieri eram cam pe ducă.

— Știi care-i starea sănătății tale în momentul acesta?

Dă afirmativ din cap.

— După hemoragie, am suferit de reacția grefă-contra-gazdă, ceea ce e bine fiindcă elimină celulele leucemiei, dar face rău pielii și unor organe, așa că medicii mi-au dat steroizi și ciclosporină ca să controleze efectele secundare. Și au dat rezultate, dar mi-au distrus rinichii, care au devenit prima urgență pe luna asta. Cam așa se petrec lucrurile; când se rezolvă o problemă, apare imediat alta. Mereu se defectează ceva în mine.

Povestea toate astea firesc, de parcă am fi discutat despre vreme sau despre meniul servit la prânz. Aș putea s-o întreb dacă a vorbit cu medicul nefrolog despre un transplant de rinichi, dacă o încearcă vreun sentiment mai neobișnuit că trebuie să suporte atâtea tratamente complicate și dureroase. Dar asta este exact ce se așteaptă Kate să fac și poate că de aceea din gura mea a pornit o întrebare total diferită.

— Ce vrei să te faci când vei fi mare?

— Nimeni nu mi-a pus vreodată întrebarea asta. Se uită la mine cu mare atenție. Ce te face să crezi că voi trăi să mă fac mare?

— Ce te face să crezi că nu? Nu de aceea faci toate astea?

Tocmai când credeam că nu-mi va răspunde o aud vorbind:

— Mi-am dorit mereu să fiu balerină. Brațul ei se ridică desenând slab un arabesc. Știi ce au balerinele?

„Probleme cu alimentația”, răspund în gând.

— Control absolut. În privința corpului lor, știu exact ce se va întâmpla și când. Kate ridică din umeri, revenind în prezent în camera de spital. Asta e, spune ea.

— Vorbește-mi despre fratele tău.

Kate începe să râdă.

— Încă n-ai avut plăcerea să-l întâlnești, bănuiesc.

— Nu încă.

— Îți poți forma o părere despre Jesse în primele treizeci de secunde pe care le petreci cu el. Intră într-o mulțime de buclucuri.

— Vrei să spui droguri, alcool?

— Poți continua, zice Kate.

— A dat mult de furcă familiei tale?

— Cam da. Dar nu cred că o face intenționat. E felul lui de a se face remarcat, știi? Vreau să spun, imaginează-ți că ești o veveriță și locuiești împreună cu un elefant în aceeași cușcă de la grădina zoologică. Vine cineva odată acolo și spune: „Hei, ia uite o veveriță!" Nu, fiindcă există ceva mult mai mare pe care-l observi întâi.

Kate își trece degetele în sus și-n jos pe tuburile care ies din pieptul ei.

— Uneori mai șterpelește din magazine, alteori se mai îmbată. Anul trecut a fost un pericol de antrax. Cam ăsta-i genul de isprăvi pe care le face Jesse.

— Și Anna?

Kate începe să-și împăturească pledul în poală.

— Într-un an am fost internate în spital în fiecare vacanță, chiar și de Ziua Comemorării[171]. Nu fusese nimic planificat dinainte, bineînțeles, dar așa s-a nimerit. De Crăciun am avut un brad în salon, de Paști am căutat ouăle și ne-am plimbat în pavilionul ortopedic. Anna avea vreo șase ani și s-a supărat fiindcă nu putea aduce artificii în spital pe Patru Iulie din cauza buteliilor de oxigen. Kate se uită la mine. A fugit. Nu prea departe – cred că a ajuns în holul de la intrare înainte să o prindă cineva. Mi-a spus că s-a dus să-și caute o altă familie. Cum ți-am spus, avea numai șase ani și nimeni nu a luat-o în serios. Dar mă întreb de multe ori cum ar fi fost să fiu normală. Așa că am înțeles pe deplin de ce și ea și-a pus aceeași întrebare.

— Când nu ești bolnavă, tu și Anna vă înțelegeți bine?

— Cred că suntem ca oricare altă pereche de surori. Ne certăm cine să-și pună prima CD-ul preferat; vorbim despre băieți; ne furăm una alteia oja de unghii. Scotocește printre lucrurile mele și eu țip la ea. Scotocesc și eu printre lucrurile ei și ea face scandal în toată casa. Uneori e extraordinară. Iar alteori îmi doresc să nu se fi născut niciodată.

Toate astea îmi sună atât de familiar, încât zâmbesc.

— Am și eu o soră geamănă. Ori de câte ori spuneam și eu ce-ai spus tu, mama mea mă întreba dacă pot să-mi imaginez cu adevărat ce înseamnă să fii un copil singur.

— Și puteai?

Încep să râd.

— Oh… categoric, erau momente când îmi puteam imagina viața fără ea.

Dar Kate nu zâmbește.

— Vezi, spune ea, sora mea trebuie să-și imagineze mereu cum e viața fără mine.

Sara
1996

La opt, Kate este o împletitură de brațe și picioare, semănând uneori mai mult a creatură făcută din lumina soarelui și fire decât a fetiță.

Bag capul pe ușa camerei ei pentru a treia oară în dimineața aceea ca să o găsesc iar îmbrăcată în altceva. De data asta este o rochiță albă imprimată cu cireșe roșii.

— O să întârzii la serbarea de ziua ta, îi spun.

Croindu-și drum, Kate își dă jos rochia.

— Arăt ca o înghețată de fructe.

— Sunt și lucruri mai rele, subliniez eu.

— Dacă ai fi în locul meu, ai purta fusta roz sau fusta în dungi? Mă uit la amândouă cum erau împrăștiate pe podea.

— Pe cea roz.

— Nu-ți plac dungile?

— Atunci poart-o pe aceea.

— O să pun rochița cu cireșe, hotărăște ea și se întoarce cu spatele ca să o ia.

Pe spatele coapsei ei este o vânătaie de mărimea unei monede de jumătate de dolar, ca o cireașă care a pătat țesătura.

— Kate, întreb eu, ce-i asta?

Răsucindu-se cu spatele, ea se uită spre pata pe care i-o arăt.

— Cred că am pătat-o.

Timp de cinci ani, Kate nu a mai avut probleme cu leucemia. La început, când transplantul de sânge ombilical părea să dea rezultate, continuam să cred că mi se va spune că diagnosticul ei a fost o greșeală. Când Kate se plângea că o doare piciorul, mă repezeam la doctorul Chance crezând că este durerea de oase ce anunță revenirea bolii. Dar aflam doar că adidașii i-au rămas mici. Când cădea, în loc să-i dau un pupic pe zgârietură, mă întrebam dacă trombocitele ei sunt în regulă.

O vânătaie apare atunci când există o hemoragie în țesutul de sub piele, de obicei, dar nu întotdeauna, ca urmare a unei lovituri.

Au fost cinci ani încheiați, am mai spus lucrul acesta?

Anna își bagă capul pe ușă.

— Tati zice că mașina cu primii musafiri tocmai a sosit și că, dacă Kate vrea să se îmbrace cu un sac de făină, el nu se supără. Ce-i acela un sac de făină?

Kate reușește să-și pună rochița de vară peste cap, apoi trage de tiv și-și freacă vânătaia.

— Ah! spune ea.

Jos, în sufragerie, sunt douăzeci și cinci de copii de clasa a doua, un tort în formă de unicorn și un elev de la liceul vecin angajat ca să facă săbii, urși și coroane din baloane. Kate își deschide cadourile – coliere făcute din mărgele sclipitoare, truse de meșterit, zorzoane pentru Barbie. Lasă la urmă cutia cea mai mare – cea pe care i-o dăduserăm eu și Brian. Într-un bol de sticlă înoată un peștișor de aur cu coada în formă de evantai.

Kate își dorise dintotdeauna un animăluț. Dar Brian este alergic la pisici, iar un câine necesită o îngrijire deosebită, așa că am preferat peștișorul. Kate era în culmea fericirii. S-a plimbat cu el în brațe cât timp a durat petrecerea. L-a botezat Hercule.

După ce au plecat musafirii, în timp ce făceam curat, m-am surprins contemplând peștișorul. Strălucitor ca un bănuț, înoată în cercuri, fericit să ajungă niciunde.

•

Durează numai treizeci de secunde ca să-ți dai seama că va trebui să anulezi toate planurile pe care le aveai, să renunți la orice ai programat. Durează șaizeci de secunde ca să înțelegi că nu ai o viață normală, chiar dacă ai încercat să te păcălești singur că nu-i așa.

Rezultatul unei analize de rutină a măduvei osoase – una ce fusese programată cu mult înainte de apariția vânătăii – indică prezența unor promielocite atipice. Apoi un test al reacției în lanț al polimerazei – cel care permite studiul ADN-ului – arată că la Kate cromozomii 15 și 17 erau inversați.

Toate acestea premerg o nouă cădere a sistemului imunitar, iar simptomele clinice nu vor întârzia să apară. Poate că nu vor fi găsite semne timp de o lună. Poate nu va fi sânge în urina sau în scaunele ei timp de un an. Dar, în cele din urmă, toate astea se vor întâmpla.

Ei spun cuvântul „cădere”, cum ar spune „aniversare” sau „ultima zi de plată a taxelor”, ca pe ceva obișnuit și care a devenit parte integrantă a vieții tale, indiferent dacă-ți convine sau nu.

Doctorul Chance mi-a explicat că aceasta este una dintre marile dileme dezbătute de oncologi – repari roata stricată sau aștepți până când mașina nu mai merge deloc. El recomandă să i se administreze lui Kate acid transretinoic (ATR). Are forma

unor pastile cât jumătate din degetul meu mare și a fost de fapt furat din vechea medicină chineză care-l folosea de ani de zile. Spre deosebire de chimioterapii care distrug tot în calea lor, ATR merge direct la cromozomul 17. Din moment ce inversarea cromozomilor 15 și 17 e cea care împiedică parțial maturizarea corectă a promielocitelor, acidul transretinoic ajută la reașezarea genelor care s-au încâlcit și stopează dezvoltarea anomaliilor.

Doctorul Chance spune că acidul transretinoic poate ajuta sistemul imunitar al lui Kate să revină la normal.

Iar organismul lui Kate ar putea dezvolta din nou o rezistență și la acest antidot.

— Mami.

Jesse intră în sufragerie unde stau pe canapea. Sunt aici de câteva ore. Nu reușesc să mă ridic să fac ceva. Căci ce rost are să împachetezi sandvișuri pentru școală sau să tivești o pereche de pantaloni, sau chiar să mergi să plătești factura la încălzire.

— Mami, spune iar Jesse. N-ai uitat, nu-i așa?

Mă uit la el de parcă ar vorbi chinezește.

— Poftim?

— Spuneai că mă duci să-mi cumperi ghete de fotbal cu crampoane după ce mergem la dentist. Mi-ai promis.

Da, i-am promis. Fiindcă începe campionatul de fotbal peste două zile și perechea veche i-a rămas mică. Dar acum nu mai știu dacă pot trage de mine să merg la dentist, unde asistenta o să-i zâmbească lui Kate și o să-mi spună, ca de obicei, ce copii frumoși am. Iar gândul că trebuie să trec și pe la Autoritatea Sportivă mi se pare de-a dreptul obscen.

— Am anulat programarea ia dentist, spun eu.

— Grozav! Zâmbește și aparatul ortodontic din gura lui sclipește argintiu. Mergem doar să-mi cumpăr ghetele?

— Acum nu-i un moment potrivit.

— Dar…

— Jesse! Lasă-mă-n pace! Pleacă de-aici!

— Nu pot juca dacă n-am ghete noi. Și nici măcar nu ai nimic de făcut. Doar stai aici degeaba.

— Sora ta, spun eu încet, e îngrozitor de bolnavă. Îmi pare rău că trebuie să amânam mersul la dentist și cumpăratul ghetelor. Dar astea nu sunt importante acum. Credeam că, dacă ai zece ani, ești suficient de matur ca să poți înțelege că lumea nu se învârte numai în jurul tău.

Jesse se uită pe geam afară, unde Kate călărește craca unui stejar, învățând-o pe Anna cum să se cațăre.

— Da, bine, ea-i bolnavă, zice el. Da' tu de ce nu te maturizezi? De ce nu poți să-ți închipui că lumea nu se învârte numai în jurul ei.

Pentru prima oară în viața mea am început să înțeleg cum își poate răni copilul un părinte – din cauză că te poți uita în ochii lui și-ți vezi reflectată propria imagine așa cum nu ți-ai dorit-o. Jesse fuge sus pe scări și trântește ușa de la camera lui.

Închid ochii și respir adânc. Și brusc îmi dau seama că nu toți oamenii mor de bătrânețe. Oamenii sunt călcați de mașini sau pier în catastrofe aviatice, sau se înecă cu arahide. Nu există absolut deloc garanții cu privire la viitorul cuiva.

Cu un oftat urc scările, bat la ușa fiului meu. A descoperit de curând muzica; o aud cum răzbate prin dâra îngustă și luminoasă de sub ușă. Cum Jesse oprește instalația stereo, decibelii scad brusc.

— Ce-i?

— Aș vrea să vorbesc cu tine. Aș vrea să-mi cer scuze.

Se aud zgomote de cealaltă parte a ușii care se deschide apoi brusc. Gura lui Jesse este plină de sânge ca a unui vampir. Din ea se văd ieșind bucăți de sârmă ca niște ace de croitorie. Observ furculița din mâna lui și înțeleg cum a reușit să-și smulgă din gură aparatul ortodontic.

— De-acum nu mai trebuie să mă duci nicăieri, spune el.

•

Tratamentul cu acid transretinoic durează de două săptămâni.

— Știați, spune Jesse într-o zi pe când îi pregăteam lui Kate medicamentul, că o țestoasă uriașă poate trăi 177 de ani?

Citește *Incredibil, dar adevărat.*

— O scoică arctică poate trăi 220 de ani.

Anna stă la masă și mănâncă unt de arahide cu lingura.

— Ce este o scoică arctică?

— Ce contează? zice Jesse. Un papagal poate trăi optzeci de ani. O pisică poate trăi treizeci.

— Dar Hercule? întreabă Kate?

— În cartea mea scrie că, dacă este bine îngrijit, un peștișor de aur poate trăi șapte ani.

Jesse se uită la Kate cum își pune pe limbă pastila, ia o înghițitură de apă și o înghite.

— Dacă tu ai fi Hercule, spune el, ai fi deja moartă.

•

În biroul doctorului Chance, eu și Brian ne așezăm pe aceleași scaune de acum cinci ani și avem senzația că ni se potrivesc ca o mănușă. A trecut timpul, dar nimic nu pare să se fi clintit. Chiar și fotografiile de pe biroul medicului au rămas aceleași – soția lui poartă aceeași pălărie cu boruri largi pe un dig stâncos din Newport; fiul lui a rămas încremenit la vârsta de șase ani, ținând în mâini un păstrăv pătat accentuându-mi

senzația că, în ciuda a ceea ce am crezut eu, noi nu am plecat niciodată de acolo.

Acidul transretinoic a avut efect. Timp de o lună, sistemul imunitar al lui Kate a revenit la normal. Apoi, o nouă analiză a sângelui a evidențiat iarăși un număr mare de promielocite.

— Putem s-o mai ținem pe ATR, spune doctorul Chance, dar rezultatul analizei ne spune că organismul ei nu mai răspunde la acest tratament.

— N-ar fi bine să i se facă un transplant de măduvă?

— E riscant, mai ales la un copil la care nu s-au manifestat pe deplin toate semnele clinice ale bolii. Se uită la noi. Mai întâi, putem încerca altceva. Se numește infuzie de limfocite prelevate de la un donator. Uneori o transfuzie de globule albe poate ajuta celulele din sânge să lupte împotriva celulelor leucemice. Puteți să vi le reprezentați ca pe o armată suplimentară, venită să sprijine linia frontului.

— O s-o ajute să se însănătoșească? întreabă Brian.

Doctorul Chance dă din cap.

— E o măsură provizorie de încetinire a vitezei de înmulțire a celulelor bolnave. Kate va avea, după toate probabilitățile, o nouă cădere – dar cu această infuzie de globule albe câștigăm timp pentru ca sistemul ei imunitar să devină mai puternic înainte de a demara tratamente mai agresive.

— Și cât va mai dura până când îi veți face infuzia de limfocite? întreb eu.

Doctorul Chance se întoarce spre mine.

— Depinde de cât de repede o puteți aduce pe Anna.

•

Când ușile ascensorului se deschid, înăuntru mai e doar o singură persoană, un vagabond purtând ochelari de soare cu lentile de un albastru strident și șase sacoșe pline cu resturi.

— Închideți dracului ușa, țipă el de îndată ce pășim în lift. Nu vedeți că sunt orb?

Apăs pe butonul de la parter.

— O pot aduce pe Anna după programul de la grădiniță. Mâine termină la prânz.

— Nu te atinge de punga mea, mârâie vagabondul.

— Nu m-am atins, răspund eu distant și politicos.

— Nu cred că ar trebui să faci asta, zice Brian.

— Nici măcar nu stau lângă el!

— Sara, mă refer la transfuzie. Nu cred c-ar trebui s-o aduci pe Anna să doneze sânge.

Fără niciun motiv, ascensorul se oprește la etajul unsprezece, apoi pornește din nou.

Vagabondul începe să scotocească prin sacoșele lui de plastic.

— Când am avut-o pe Anna, îi reamintesc eu lui Brian, știam că urmează să fie donatorul lui Kate.

— Asta a fost demult. Iar ea nu-și amintește ca noi să-i fi făcut așa ceva.

Aștept până când se uită la mine.

— Tu ai dona sânge pentru Kate?

— Iisuse Hristoase, Sara, ce fel de întrebare e asta?

— Și eu aș dona. I-aș da jumătate din inima mea, pentru numele lui Dumnezeu, dacă asta ar ajuta-o. Ai face orice trebuie făcut când e vorba de oamenii pe care-i iubești, nu?

Brian aprobă.

— Ce te face să crezi că Anna ar simți altfel?

Ușile liftului se deschid, dar eu și Brian rămânem înăuntru, uitându-ne unul la altul. Din spate, vagabondul își croiește drum printre noi, cu lucrurile foșnind în brațele lui.

— Nu mai țipați atâta, strigă el, deși domnește o liniște deplină. Doar nu sunt surd.

•

Pentru Anna e ca o vacanță. Mama și tatăl ei își vor petrece timpul numai cu ea. Merge de mână cu noi amândoi prin parcare. Ce dacă mergem la spital?

I-am explicat că sora ei nu se simte bine și că doctorii trebuie să ia ceva de la Anna și să-i dea lui Kate pentru ca ea să se simtă mai bine. Am crezut că sunt destule informații.

Așteptăm în cabinet și colorăm cărticele cu pterodactili și T-Rex.

— Astăzi, în timpul gustării, Ethan a spus că toți dinozaurii au murit fiindcă au răcit, zice Anna, dar nu l-a crezut nimeni.

Brian zâmbește.

— Dar tu de ce crezi c-au murit?

— Pentru că, ăăă, aveau un milion de ani. Apoi se uită la el. Pe vremea lor își sărbătoreau ziua de naștere?

Ușa se deschide și intră doctorița.

— Salut, gașcă! Mami, ia-o te rog pe genunchi!

Așa că mă îndrept spre masa de operație și o țin pe Anna în brațe. Brian stă în spatele nostru astfel încât s-o apuce pe Anna de umeri și de coate ca s-o imobilizeze.

— Gata? o întreabă doctorița pe Anna, care încă zâmbește.

Și apoi ia seringa.

— E doar o mică înțepătură, promite doctorița, exact cuvintele care nu trebuiau spuse și Anna începe să se zbată. Mă lovește cu mâinile peste față, în burtă. Brian n-o poate ține. Peste țipetele ei, el strigă la mine:

— Credeam că i-ai spus.

Doctorița, care ieșise din cabinet fără ca eu să bag măcar de seamă, a revenit împreună cu niște asistente.

— Copiii nu se prea împacă cu transfuziile, zice ea în timp ce asistentele mi-o iau pe Anna și o liniștesc cu mâinile lor pricepute și cu vorbele lor și mai pricepute.

— Nu vă temeți, suntem obișnuite.

Nu-i deloc ceva nou, exact ca în ziua când Kate a fost diagnosticată. „Ai grijă ce-ți dorești”, mă gândesc eu. Anna seamănă perfect cu sora ei.

•

Ajung cu dereticatul în camera fetelor când mânerul aspiratorului răstoarnă bolul lui Hercule făcând peștele să zboare afară. Nu s-a spart nimic, dar durează câteva momente până când îl găsesc zbătându-se pe covor în spatele biroului lui Kate.

— Ține-te bine, amice, șoptesc eu și-l arunc în bolul pe care-l umplu repede cu apă de la baie. El plutește la suprafață.

— Nu, te rog!

Mă așez pe marginea patului. Cum să-i spun lui Kate că i-am omorât peștele? Oare o să-și dea seama că l-am înlocuit, dacă mă duc la magazin să cumpăr altul? Brusc Anna este lângă mine, căci s-a întors de la grădiniță.

— Mami, de ce nu mai mișcă Hercule?

Deschid gura, gata să-mi mărturisesc vinovăția. Dar, chiar în acel moment, peștișorul de aur se răsucește și începe să înoate.

— Uite, zic eu, n-are nimic.

•

Când cinci mii de limfocite par a nu fi suficiente, doctorul Chance cere zece mii. Programarea Annei pentru a doua recoltare de sânge cade în mijlocul serbării de aniversare a uneia dintre colegele ei de la sala de gimnastică. Sunt de acord să o las să participe puțin și apoi s-o iau de la serbare să mergem la spital.

Fetița este o prințesă vată-de-zahăr cu un păr atât de blond, încât pare alb, o copie mai mică a mamei ei. În timp ce-mi scot pantofii ca să pot merge pe podeaua mochetată, încerc cu disperare să-mi amintesc numele lor. Copila este… Mallory. Și mama e… Monica? Margaret?

O reperez pe Anna undeva mai departe, stând pe o plasă elastică în timp ce un instructor îi face sară în sus și-n jos ca niște floricele de porumb pe cale de a se prăji. Mama fetei vine spre mine, cu un zâmbet mare pe față.

— Probabil că ești mama Annei. Eu sunt Mittie, spune ea. Îmi pare atât de rău că trebuie să plece, dar înțelegem situația, desigur. Probabil că este extraordinar să te duci într-un loc unde ceilalți nu vor merge vreodată.

La spital?

— Ei, să sperăm că nu va trebui să faci asta niciodată.

— Oh, știu eu? Amețesc și atunci când urc cu ascensorul. Apoi se întoarce spre trambulină: Anna scumpă, a venit mama ta.

Anna se rostogolește de-a curmezișul podelei mochetate. Exact așa aș fi vrut să-mi aranjez sufrageria când copiii mei erau mici: să tapetez pereții și să mochetez podeaua ca să-i protejez. Și totuși, s-a dovedit că puteam s-o țin pe Kate și sub un clopot de sticlă, pentru ea pericolul venea din interiorul ei.

— Ce spui? intervin eu și Anna îi mulțumește mamei lui Mallory.

— Oh, cu multă plăcere. Îi întinde Annei o punguță cu dulciuri. Spune-i soțului tău că ne poate suna oricând. Ne-ar face mare plăcere s-o luăm pe Anna la noi cât timp ești în Texas.

Anna, care-și leagă șiretul la un pantof, are un moment de ezitare.

— Mittie, întreb eu, ce ți-a spus ție Anna?

— Că trebuie să plece mai devreme ca să puteți ajunge toată familia la aeroport. Fiindcă, după ce vei începe antrenamentele la centrul spațial de la Houston, n-o să vă mai vedeți decât după zbor.

— După zbor?

— Cu racheta…?

Pentru o clipă sunt uimită că Anna a inventat o poveste atât de ridicolă și că această femeie a putut s-o creadă.

— Nu sunt astronaut, mărturisesc eu. Și nici măcar nu înțeleg de ce a spus Anna așa ceva.

O trag în sus pe Anna înainte să-și termine de legat șiretul la celălalt pantof.

O târăsc afară din sala de gimnastică și mergem spre mașină fără să spun un cuvânt.

— De ce ai mințit?

Anna are o privire posomorâtă.

— De ce a trebuit să plec de la serbare?

— Pentru că sora ta e mai importantă decât prăjiturile și înghețata; pentru că nu pot eu face asta pentru ea; pentru că așa am spus eu.

Sunt atât de furioasă, încât nu pot descuia mașina decât la a doua încercare.

— Și nu te mai purta ca un copil de cinci ani, o acuz eu și apoi îmi amintesc că exact asta este.

•

— Era atât de cald, zice Brian, încât un serviciu de ceai din argint se topise. Pixurile se îndoiseră de la jumătate.

Îl privesc peste ziar.

— Cum a început?

— Pisica și câinele s-au alergat unul pe altul când stăpânii erau în vacanță. Au deschis cuptorul. Își scoate blugii. M-am ales cu arsuri de gradul doi doar cât m-am lăsat în genunchi pe acoperiș.

Pielea lui este jupuită și plină cu bășici. Mă uit la el cum se unge cu Neosporin și pune tifon. Continuă să vorbească, spunându-mi ceva despre un țăran poreclit Caesar care tocmai se angajase la ei. Dar privirea mea este atrasă de rubrica de sfaturi din ziar.

> Dragă Abby.
>
> De câte ori vine la noi în vizită, soacra mea insistă să curețe frigiderul. Soțul meu spune că încearcă doar să ne ajute, dar eu mă simt ca și cum m-ar judeca. Mi-a făcut viața un calvar. Cum să o fac pe această femeie să înceteze înainte să-mi distrugă căsnicia?
>
> Cu stimă.
>
> Expirata, Seattle

Ce fel de femeie consideră asta ca fiind cea mai mare problemă a ei? Mi-o imaginez mâzgălind un bilet dragei de Abby pe un suport de hârtie pânzată. Mă întreb dacă o fi simțit vreodată un copil mișcându-se în pântecele ei, mâini și picioare micuțe pășind în cercuri lente, ca și cum interiorul unei mame trebuie inspectat cu atenție.

— Ce te ține lipită de ziarul acela? întreabă Brian apropiindu-se să citească articolul peste umărul meu.

Dau din cap neîncrezătoare.

— O femeie a cărei viață a fost distrusă de urmele lăsate de borcanele de dulceață.

— Smântână s-a stricat, adaugă Brian, chicotind.

— Salată lipicioasă. Oh, Doamne, cum suportă să trăiască? Începem amândoi să râdem. E molipsitor. Nu putem decât să ne uităm unul la altul și să râdem și mai tare.

Și apoi, la fel de brusc, toate astea au încetat să ne mai amuze. Nu toată lumea trăiește într-o lume în care frigiderul conține barometrul fericirii personale. Unii dintre noi muncesc în case care ard. Alții avem fetițe care sunt pe moarte.

— Băga-o-aș în mă-sa de salată dietetică, spun cu vocea gâtuită. Nu e drept!

Brian traversează camera într-o clipă și mă cuprinde în brațe.

— Niciodată nu e drept, scumpo, răspunde el.

O lună mai târziu, revenim pentru a treia recoltare de limfocite. Eu și Anna ne așezăm pe scaunele noastre în biroul

doctorului, așteptând să fim chemate în cabinet. După câteva minute, mă trage de mânecă.

— Mami, zice ea.

O privesc. Anna dă din picioare. Are unghiile pictate cu oja cu nuanțe schimbătoare a lui Kate.

— Cee?

Îmi zâmbește.

— În caz că uit să-ți spun după aceea, nu a fost chiar atât de rău pe cât credeam c-o să fie.

•

Într-o zi, sora mea sosește neanunțată și, cu acordul lui Brian, mă ia cu ea la Boston să-mi mai ridice moralul. Închiriază un apartament la hotelul Ritz Carlton.

— Putem face orice-ți dorești, îmi spune ea. Să mergem la muzee de artă, să ne plimbăm cu Freedom Trail, să luăm masa la restaurantele din port.

Dar ceea ce-mi doresc cu adevărat este să uit, așa că, trei ore mai târziu, stau pe podea lângă ea, terminând cea de-a doua sticlă de vin de 100 de dolari.

Ridic sticla apucând-o de gât.

— Aș fi putut să-mi cumpăr o rochie cu asta.

Zanne pufnește.

— La Filene's Basement[8] poate.

Își sprijină picioarele pe un scaun de brocart și stă lungită pe covorul alb. La televizor, Oprah ne sfătuiește să reducem la minimum grijile cotidiene.

— Și-n plus, când dai gata un Pinot Noir extra, nu pari niciodată grasă.

Mă uit la ea, plângându-mi brusc de milă.

— Ei, nu. Doar n-o să te pui acum pe bocit. Asta nu e prevăzut în nota de plată.

Și dintr-odată nu mă pot împiedica să aud cât de stupid sună vorbele invitatelor lui Oprah, cu agendele lor pline și îmbrăcămintea lor țeapănă. Mă întreb ce-o fi pregătit Brian de mâncare. Dacă se simte bine Kate.

— O să sun acasă.

Se răsucește într-un cot.

— Ai voie să iei o pauză, știi. Nu e obligatoriu să fii martiră douăzeci și patru din douăzeci și patru, șapte zile din șapte.

Dar o înțeleg greșit.

— Eu cred că, din moment ce ai acceptat să fii mamă, asta-i singura variantă care ți se oferă.

— Am spus „martiră", râde Zanne, nu „mamă".

Zâmbesc puțin.

— Și este vreo diferență?

Îmi ia receptorul din mână.

— Vrei să-ți scoți coroana de spini din valiză mai întâi? Ascultă-te ce spui, Sara, și încetează să te mai porți ca un personaj de tragedie. Da, ai tras un loz necâștigător. S-a nimerit să-ți pice ție.

Mă înroșesc toată.

— Nu știi cum e viața mea.

— Nici tu nu știi, zice Zanne. Tu nu trăiești, Sara. Tu aștepți să moară Kate.

— Nu-i adevărat, încep eu, dar apoi mă opresc. De fapt, așa este.

Zanne îmi mângâie părul și mă lasă să plâng.

— E atât de greu uneori, mărturisesc eu, cuvinte pe care nu le-aș fi spus nimănui, nici măcar lui Brian.

— Bine totuși că nu e așa tot timpul, spune Zanne. Scumpa mea, Kate n-o să moară mai repede dacă tu bei încă un pahar de vin sau dacă stai peste noapte la hotel, sau dacă râzi în hohote de un banc prost. Așa că așază-te lângă mine pe covor și poartă-te ca un om normal.

Mă uit înjur, la opulența camerei, la festinul nostru decadent cu sticle de vin și căpșune trase-n ciocolată.

— Zanne, spun eu ștergându-mi ochii, oamenii normali nu fac ce facem noi acum.

Îmi urmărește privirea.

— Ai perfectă dreptate.

Ia telecomanda și butonează canalele până când îl găsește pe Jerry Springer.

— Așa-i mai bine?

Încep să râd, apoi începe și ea să râdă și, în curând, camera se învârte în jurul meu și stăm întinse pe spate, uitându-ne la coroana în relief care decorează marginea tavanului. Îmi amintesc deodată cum, pe vremea când eram copii, Zanne obișnuia să mi-o ia înainte în drum spre stația de autobuz. Aș fi putut să alerg s-o ajung din urmă, dar n-am făcut-o niciodată. Îmi era suficient s-o urmez.

•

Hohotele de râs năvălesc prin ferestre. După trei zile de ploaie torențială, copiii sunt fericiți să poată ieși afară la un meci de fotbal cu Brian. Când viața e normală, totul e atât de normal!

Intru în camera lui Jesse, încercând să navighez printre piese de lego și cărți cu benzi desenate ca să-i pot pune așternuturile curate. Apoi mă duc în camera fetelor și împăturesc separat lenjeria fiecăreia.

Când pun tricourile lui Kate în dulapul ei, îl văd: Hercule înoată cu burta în sus agitat. Bag mâna în bol și-l întorc

ținându-l de coadă; pare bucuros la început și apoi plutește încet spre suprafață, cu burta albă și gâfâind.

Îmi amintesc că Jesse spusese că, dacă este bine îngrijit, un peștișor poate trăi șapte ani. Acesta are numai șapte luni.

Mă duc în dormitorul meu cu bolul în brațe, iau receptorul și formez numărul de la Informații.

— Protecția animalelor, cer eu.

Când îmi dau legătura, întreb pe o funcționară despre Hercule.

— Ați dori să cumpărați un alt peștișor? mă întreabă ea.

— Nu, vreau să-l salvez pe acesta pe care-l am.

— Stimată doamnă, vorbim despre un mic peștișor auriu, nu-i așa?

Așa că sun trei doctori veterinari, dar niciunul nu tratează pești.

Mă uit la Hercule cum o să moară în minutele următoare și atunci telefonez la Departamentul de oceanografie al Universității, rugând să fiu pusă în legătură cu oricare dintre profesorii disponibili.

Doctorul în științe Oreste îmi spune că el studiază mareele, moluștele și aricii-de-mare, dar nu peștișorii aurii. Atunci încep să-i povestesc despre fiica mea care are leucemie promielocitică acută. Despre Hercule, care a supraviețuit o dată în pofida tuturor așteptărilor.

Biologul marin tace câteva clipe.

— I-ați schimbat apa?

— Azi-dimineață.

— A plouat mult pe la dumneavoastră în ultimele două zile?

— Da.

— Aveți un puț?

Ce legătură o avea cu ce-i spun eu?

— Da.

— E doar o presupunere, dar din cauza ploilor abundente e posibil ca apa dumneavoastră să conțină prea multe minerale. Umpleți bolul cu apă plată îmbuteliată și s-ar putea să scape.

Așa că golesc de apă bolul, îl curăț bine și torn apă plată. Durează douăzeci de minute, dar apoi Hercule începe iar să înoate. Navighează printre plantele artificiale. Ronțăie din mâncare.

Kate mă găsește contemplându-l jumătate de oră mai târziu.

— Nu trebuia să-i schimbi apa. I-o schimbasem eu, azi-dimineață.

— N-am știut, mint eu.

Își lipește obrazul de sticla bolului, zâmbind fericită.

— Jesse spune că peștișorii aurii pot fi atenți la tine numai nouă secunde, zice Kate, dar eu cred că Hercule știe exact cine

sunt eu.

Îi mângâi părul. Și mă întreb dacă am asistat la un miracol.

Anna

Dacă urmărești prea multe programe de teleshopping, începi să crezi tot felul de chestii trăsnite: că mierea braziliană poate fi folosită drept ceară pentru epilat pe picioare, că poți tăia metale cu cuțitul, că puterea gândirii pozitive este atât de mare, încât poate funcționa ca o pereche de aripi care te duc oriunde dorești. Datorită unei mici insomnii și mult prea multe emisiuni cu Tony Robbins, am decis într-o bună zi să mă forțez să-mi imaginez cum ar fi după moartea lui Kate. În acest fel, sau așa se jura Tony, când se va întâmpla cu adevărat, voi fi pregătită.

M-am ținut de treaba asta săptămâni întregi. E mai greu decât vă imaginați să te menții întruna în viitor, mai ales când sora mea este prin preajmă. Felul meu de a rezolva problema era să-mi închipui că Kate devenise deja un strigoi care mă bântuia. Când am încetat să-i mai vorbesc, și-a închipuit că-mi greșise cu ceva, ceea ce nu era exclus oricum. Au fost săptămâni întregi când n-am făcut altceva decât să plâng; altele când m-am simțit de parcă aș fi înghițit o farfurie cu plumb; alteori m-am străduit în mod serios să îndeplinesc precum un robot acțiunile strict necesare – îmbrăcatul, făcutul patului, supravegherea vocabularului – fiindcă era mai ușor decât orice altceva.

Dar au mai fost atunci și momente în care am lăsat vălul să se ridice și alte idei au început să-și facă loc. Bunăoară, ce-ar fi dacă aș studia oceanografia la Universitatea din Hawaii. Ori să încerc să fac scufundări. Ori să mă mut la Praga.

Ori un milion de alte visuri. Am încercat să mă plasez pe mine însămi într-unul din aceste scenarii, dar era ca și cum ai purta o pereche de adidași cu două numere mai mici – poți face câțiva pași însă apoi te așezi și-i scoți din picioare, fiindcă te dor prea tare tălpile. Sunt convinsă că există pe creierul meu un cenzor cu un steguleț roșu reamintindu-mi lucrurile la care nici măcar n-am voie să mă gândesc, indiferent cât de seducătoare ar fi ele.

•

Eu și părinții mei stăm împreună la o masă în bufetul spitalului, deși folosesc în mod eronat cuvântul „împreună”. Suntem mai degrabă ca niște astronauți purtând fiecare casca lui, alimentați fiecare de propria sursă de oxigen. Mama mea are în fața ei un mic container dreptunghiular cu pachețele de zahăr. Le pune în ordine cu strictețe, mai întâi pe cel rafinat

obișnuit, apoi pe cel mai puțin rafinat și mai puțin dulce și, în sfârșit, pe cel nerafinat, cu cristale naturale de culoare brună. Se uită la mine.

— Dulceață.

De ce termenii de dezmierdare sunt deseori alimente? Dulceață, bombonică, zăhărel, dovlecel. E ca și cum a avea grijă de cineva nu este suficient pentru a te simți împlinit.

— Înțeleg ce încerci tu să faci aici, continuă mama. Și sunt de acord că eu și tatăl tău ar trebui poate să ne ocupăm de tine un pic mai mult. Dar Anna, nu e nevoie ca un judecător să ne ajute să facem asta.

Inima mi-e ca un burete moale uitat în capul pieptului.

— Vrei să spui că putem să ne oprim?

Când îmi zâmbește, mă simt ca prima zi cu soare din martie după o veșnicie de zăpadă, când îți amintești brusc ce simți vara mergând desculță și cum e să-l simți în păr.

— Exact, zice mama.

Gata cu transfuziile. Gata cu granulocitele, limfocitele, celulele stern sau rinichii.

— Dacă vrei, îi spun eu lui Kate, mă ofer eu.

— Nu-i nevoie.

— Bine. Din moment ce judecătorul DeSalvo știe, putem să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic niciodată.

Undeva, în adâncul minții mele, un ciocan lovește.

— Dar… n-o să întrebe Kate de ce nu mai sunt donatoarea ei?

Mama a rămas nemișcată.

— Când am spus că ne putem opri, mă referam la proces.

Dau cu putere din cap, respingând vehement propunerea ei.

— Dumnezeule, Anna! spune mama înmărmurită. Ce ți-am făcut ca să merităm asta?

— Nu-i vorba despre ce mi-ați făcut.

— E vorba despre ce nu ți-am făcut, da?

— Nu mă ascultați niciodată, țip eu și, chiar în acel moment, Vern Stackhouse se apropie de masa noastră.

Directorul adjunct se uită la mine și la mama, apoi la tata și încearcă să zâmbească.

— Cred că nu e cel mai potrivit moment să intervin, spune el. Îmi pare rău, Sara, Brian.

Îi dă mamei un plic, ne salută și pleacă.

Ea scoate hârtia din plic, o citește și mi-o întinde.

— Ce i-ai spus? mă întreabă ea.

— Cui?

Tata ia hârtia. E plin de termeni juridici, la fel de neînțeles ca limba chineză.

— Ce-i asta?

— Un ordin de interdicție. Ia hârtia din mâna tatei. Îți dai seama că tu ceri să fiu dată afară din casă și să nu am niciun contact cu tine? Chiar asta vrei?

Să fie dată afară din casă? Nu mai pot respira.

— N-am cerut asta niciodată.

— Ei bine, un avocat n-ar fi putut cere asta în numele lui, Anna.

Știi cum se întâmplă uneori – când mergi cu bicicleta și începi să frânezi pe nisip sau când te împiedici de o treaptă și începi să te rostogolești pe scări în jos – sunt acele lungi secunde când știi că te vei lovi rău de tot.

— Nu știu ce se întâmplă, spun eu.

— Atunci, cum poți crede că ești pregătită să iei singură decizii?

Mama se ridică atât de brusc, încât scaunul ei lovește cu zgomot pardoseala.

— Dacă asta vrei, Anna, putem începe chiar acum.

Vocea ei e răgușită și aspră ca o frânghie în momentul în care mă părăsește.

•

Acum vreo trei luni am împrumutat trusa de machiaj a lui Kate. Mă rog, „împrumutat" este un fel de-a spune; de fapt am furat-o. Eu nu am trusă. Ai mei nu mă lasă să mă fardez până nu împlinesc cincisprezece ani. Dar s-a produs un miracol și Kate nu era acolo ca să-i cer voie, iar situațiile disperate cer măsuri disperate.

Miracolul avea părul de culoarea mătăsii de porumb și un zâmbet care mă făcea să simt pământul învârtindu-se ca un titirez sub picioarele mele. Îl chema Kyle și se mutase aici din Idaho, chiar în casa din spate. Nu aflase nimic despre mine și familia mea, așa încât, atunci când m-a întrebat dacă vreau să merg cu el la film, știam că n-o făcuse de milă. Am văzut un nou film din seria *Omul-Păianjen,* sau – cel puțin – el a văzut. Eu mi-am petrecut tot timpul încercând să înțeleg cum poate electricitatea să parcurgă spațiul îngust dintre brațul meu și al lui.

Când m-am întors acasă, pluteam încă la douăzeci de centimetri deasupra pământului, ceea ce explică modul cum de a putut Kate să mă atace fără să sesizez din timp. M-a trântit în pat, ținându-mă de umeri.

— Hoață, m-a acuzat ea. Ai umblat în baie la sertarul meu fără să-mi ceri voie.

— Și tu îmi iei mereu lucrurile. Ai împrumutat hanoracul meu albastru acum două zile.

— E cu totul altceva. Un hanorac poate fi *spălat.*

— Nu te deranjează ca germenii mei să zburde prin arterele tale, dar nu-ți convine să-i știi pe afurisitul tău de ruj de buze Max Factor Cherry Bomb. Dau cu umărul puțin mai tare și reușesc să mă rostogolesc și să ajung eu deasupra.

Ochii ei se luminează.

— Ce-i asta?

— Care *asta*?

— Anna, tu te-ai machiat, trebuie să ai un motiv.

— Lasă-mă-n pace, zic eu.

— Ei, pe naiba!

Kate îmi zâmbește. Apoi își bagă mâna liberă pe sub brațul meu și mă răstoarnă, luându-mă atât de repede prin surprindere, încât o las să-mi scape. Un minut mai târziu ne luptăm lângă pat, fiecare din noi încercând s-o pună la pământ pe cealaltă.

— Oprește-te acum, Anna, gâfâie Kate, mă omori.

Au fost de ajuns aceste câteva cuvinte ca să-mi iau mâinile de pe ea de parcă m-ar fi fript. Zăcem una lângă alta între paturile noastre, uitându-ne în tavan și gâfâind, prefăcându-ne amândouă că ceea ce spusese ea nu răsucise cuțitul în rană.

•

În mașină, părinții mei se ceartă.

— Poate ar trebui să angajăm un avocat adevărat, spune tata, iar mama îi răspunde:

— Și eu sunt avocat.

— Dar, Sara, dacă povestea asta se complică, tot ce vreau să spun e că…

— Ce vrei să spui, Brian? îl înfruntă mama. Că un domn în costum negru pe care nu l-a văzut în viața ei e capabil să-i explice Annei situația mai bine decât propria mamă? Și apoi tata conduce în tăcere tot restul drumului.

Când ajungem, am alt șoc. Pe treptele tribunalului, așteaptă camerele de filmat ale televiziunilor. Sunt sigură c-au venit aici pentru ceva cu adevărat ieșit din comun, așa că imaginează-ți surpriza mea când mă trezesc cu un microfon sub nas și o reporteră cu părul ca o cască întrebându-mă de ce-mi dau în judecată părinții. Mama o dă deoparte pe femeie. „Fiica mea nu are nimic de comentat, spune ea iar și iar, și când un tip mă întreabă dacă știu că sunt primul copil „proiectat” din Rhode Island, am impresia pentru câteva secunde că e în stare să-l pună la pământ.

Știu încă de la vârsta de șapte ani cum am fost concepută, și nu mi s-a părut mare scofală. În primul rând, părinții mi-au spus adevărul în perioada când mi se părea mult mai dezgustător să mi-i imaginez făcând sex decât să fi fost creată într-o eprubetă. În al doilea rând, de atunci mii de oameni au

luat medicamente pentru fertilitate, s-au născut și sextupli și povestea mea nu mai era deloc originală. Dar un copil „proiectat”? Mda, bine. Dacă părinții tot s-au străduit atâta, s-ar fi putut crede că au avut grijă să-mi fie implantate și genele supunerii, ale smereniei și ale recunoștinței.

Tata stă lângă mine pe o bancă, cu mâinile împreunate între genunchi. În biroul judecătorului se aud certându-se mama și Campbell Alexander. Aici pe culoar e o tăcere nefirească, de parcă cei doi ar fi luat cu ei toate cuvintele existente pe lume și ne-ar fi lăsat fără nimic. Aud o femeie înjurând și apoi Julia dă colțul.

— Anna, iartă-mă c-am întârziat; am trecut cu greu printre ziariști. Ești bine?

Dau din cap că „da” apoi că „nu”.

Julia se lasă în genunchi în fața mea.

— Vrei ca mama ta să plece din casă?

— Nu! Fără să vreau, mi se umplu ochii de lacrimi. M-am răzgândit. Nu vreau să mai continui. Vreau să renunț la tot.

Se uită lung la mine, apoi dă din cap.

— Intru să vorbesc cu judecătorul.

După ce pleacă, încerc să trag aer în piept. Sunt atâtea lucruri pe care trebuie să le rezolv acum și pe care eram obișnuită să le fac instinctiv – să respir, să tac din gură, să fac ceea ce se cuvine. Privirea apăsătoare a tatălui meu mă face să mă întorc.

— Chiar vrei? mă întreabă el. Vrei să renunți la proces?

Nu răspund. Și nici nu mă clintesc.

— Pentru că, dacă încă nu ești sigură, poate că nu este o idee chiar atât de rea, să ai puțin spațiu să respiri. Vreau să spun că am un pat în plus în camera mea, la noi la stație. Se scarpină pe ceafă. N-ar fi ca și cum am pleca de acasă sau mai știu eu ce. Doar… Se uită la mine.

— … Să respir, îi termin eu vorba și chiar asta fac.

Tata se ridică în picioare și-mi dă mâna. Ieșim din tribunal mergând unul lângă altul. Reporterii se reped ca lupii, dar, de data aceasta, întrebările lor nu mă ating. Îmi simt pieptul plin de strălucire și heliu, așa cum se întâmpla când eram mică și mă lua tata pe umerii lui în amurg, când știam că, dacă aș ridica mâinile și mi-aș răsfira degetele ca o plasă, aș putea prinde stelele.

Campbell

Probabil că există în iad un colț special pentru avocații care-și fac reclamă cu nerușinare, dar pun pariu că suntem cu toții pregătiți pentru fotografii făcute de aproape. Când ajung la

tribunal și găsesc o hoardă de reporteri, ofer de jur-împrejur frânturi de informații ca pe niște acadele și mă asigur că aparatele de filmat sunt ațintite spre mine. Spun ceea ce se cuvine despre cât de neobișnuit este acest caz, dar extrem de dureros pentru toți cei implicați. Dau de înțeles că decizia judecătorului ar putea influența drepturile minorilor la nivel național, precum și cercetările în domeniul celulelor stem. Apoi îmi netezesc haina de la costumul meu Armani, îl trag pe Judge de zgardă și mă scuz că trebuie neapărat să merg să discut cu clienta mea.

Înăuntru, Vern Stackhouse îmi prinde privirea și-mi face semnul victoriei ridicând degetul gros. Dădusem peste ajutorul de șerif mai devreme și îl întrebasem cu multă inocență dacă sora lui, care este reporter la *ProJo,* va veni azi la tribunal.

— Nu știu nimic precis, dar audierea, am dat eu de înțeles… va fi ceva deosebit.

În acel colț de iad care ne este rezervat, există probabil un tron pentru aceia dintre noi care încearcă să adune capital din munca lor voluntară.

Câteva minute mai târziu, suntem în biroul judecătorului.

— Domnule Alexander, judecătorul DeSalvo îmi arată ordinul de interdicție. Puteți să-mi spuneți de ce ați solicitat această măsură, din moment ce eu am decis clar în privința acestui subiect ieri?

— Am avut prima mea întâlnire cu tutorele ad litem, domnule judecător, i-am replicat eu. În prezența doamnei Romano, Sara Fitzgerald i-a spus clientei mele că procesul este o neînțelegere care se va încheia de la sine. Îi arunc o privire Sarei, care nu trădează nicio emoție, ci doar își încordează maxilarele. Aceasta constituie o violare directă a ordinului dumneavoastră, domnule judecător. Deși această curte a încercat să găsească o modalitate de a evita separarea familiei, nu cred că vor exista rezultate atâta timp cât doamna Fitzgerald nu poate separa rolul ei de părinte de rolul ei de avocat al părții adverse. Până atunci cred că o separare fizică este necesară.

Judecătorul DeSalvo bate ușor cu degetele pe birou.

— Doamnă Fitzgerald, ați spus așa ceva Annei?

— Ei bine, desigur că i-am spus, explodează ea. Încerc să rezolv odată povestea asta.

Faptul că a recunoscut este ca prăbușirea acoperișului unui circ, lăsându-ne pe toți muți. Tocmai în momentul acesta a ales și Julia să năvălească pe ușă.

— Scuzați-mă că am întârziat, spune ea gâfâind.

— Doamnă Romano, o întreabă judecătorul, ați avut ocazia să vorbiți azi cu Anna?

— Da, chiar acum. Se uită la mine și apoi la Sara. Cred că este foarte dezorientată.

— Ce părere aveți despre cererea de interdicție formulată de domnul Alexander?

Își dă după ureche o șuviță de păr.

— Nu cred că am informații suficiente pentru a formula o decizie oficială, dar simt că ar fi o greșeală ca mama Annei să fie îndepărtată din casă.

Mă crispez imediat. Câinele sare și el în picioare.

— Domnule judecător, doamna Fitzgerald a recunoscut adineauri că a încălcat dispoziția tribunalului. În cel mai bun caz, ar trebui reclamată baroului pentru violarea eticii profesionale și…

— Domnule Alexander, în acest caz este vorba de mai mult decât de litera legii. Judecătorul DeSalvo se întoarce spre Sara. Doamnă Fitzgerald, vă recomand insistent să aveți în vedere angajarea unui avocat independent care să vă reprezinte pe dumneavoastră și pe soțul dumneavoastră. Nu voi da curs azi acestui ordin de interdicție, dar vă previn încă o dată să nu discutați cu copilul dumneavoastră despre acest caz până la audierea de săptămâna viitoare. Dacă mi se aduce la cunoștință la o dată ulterioară că ați încălcat din nou această dispoziție, vă voi reclama eu însumi baroului și voi asista personal la îndepărtarea dumneavoastră de la domiciliu.

Închide cu zgomot coperta dosarului și se ridică.

— Vă rog să nu mă mai deranjați până luni, domnule Alexander.

— Trebuie să-mi văd clienta, anunț eu și mă grăbesc să ies din biroul lui pe culoar unde știu că așteaptă Anna și tatăl ei.

După cum era de prevăzut, Sara Fitzgerald se ține scai de mine. Pe urmele ei – cu intenția vădită de a potoli spiritele – vine Julia. Toți trei ne oprim brusc când îl vedem pe Vern Stackhouse moțăind pe banca unde stătuse Anna.

— Vern, spun eu.

Sare imediat în picioare, dregându-și vocea, în defensivă.

— Am lumbago. Trebuie să stau jos din când în când, să mai elimin presiunea.

— Știi unde s-a dus Anna Fitzgerald?

Arată cu capul spre ușa de la intrarea în tribunal.

— A plecat împreună cu tatăl ei cu câtva timp în urmă.

Judecând după expresia de pe chipul ei, nici Sara nu știe unde sunt cei doi.

— Vrei să trecem pe la spital? întreabă Julia.

Dă din cap că „nu” și se uită prin ușa de sticlă la ziariștii care așteptau.

— E vreo ieșire prin spate?

Lipit de mine, Judge își bagă nasul în palma mea. „Fir-ar să fie!”

Julia o conduce pe Sara spre partea din spate a clădirii.

— Trebuie să vorbesc cu tine, îmi strigă ea peste umăr.

Aștept să se întoarcă cu spatele. Apoi îl iau pe Judge de lesă și încep să merg de-a lungul coridorului.

— Hei!

Câteva clipe mai târziu, tocurile de la pantofii Juliei tropăie pe dale în spatele meu.

— Ți-am spus că vreau să stau de vorbă cu tine.

Preț de o secundă, mă gândesc serios să sar pe fereastră. Apoi mă opresc brusc, mă întorc și arborez cel mai încurajator zâmbet posibil.

— Tehnic vorbind, ai spus că „trebuie” să vorbești cu mine. Dacă spuneai că „vrei” să vorbim, s-ar fi putut să mai aștept.

Judge își înfige dinții în costumul meu, costisitorul meu costum Armani, și trage.

— Chiar acum totuși trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

— Ce dracu’ s-a întâmplat cu tine? zice ea. Mi-ai spus că ai vorbit cu Anna despre mama ei și că suntem toți trei de aceeași părere.

— Așa am spus, dar Sara a obligat-o și Anna a vrut să renunțe. I-am explicat care sunt alternativele.

— Alternativele? E un copil de treisprezece ani. Știi câți copii am văzut care au o cu totul altă părere despre proces decât părinții lui? O mamă vine și promite că fiul ei va depune mărturie împotriva agresorului lui, fiindcă vrea ca agresorul să fie îndepărtat pe viață. Dar copilului nu-i pasă ce se întâmplă cu agresorul atâta vreme cât nu va mai trebui să locuiască niciodată în aceeași încăpere cu tipul. Sau se gândește că poate ar trebui să i se mai acorde o șansă agresorului, așa cum și părinții lui îi mai dau o șansă când greșește. Nu te poți aștepta ca Anna să se comporte ca un client adult. Nu are capacitatea emoțională să ia decizii independent de situația din casa ei.

— Păi, ăsta-i și rostul acestei cereri de interdicție, spun eu.

— De fapt, Anna mi-a spus acum o jumătate de oră că s-a răzgândit în legătură cu toată această cerere. Julia ridică din sprâncene. Nu știai, nu-i așa?

— Nu mi-a vorbit despre asta.

— Fiindcă nu-i vorbești despre ceea ce trebuie. Ai avut cu ea o discuție despre căile legale de a o proteja împotriva presiunilor ce ar putea-o determina să renunțe la acțiunea injustiție. Bineînțeles că abia a așteptat să-i propui așa ceva. Dar crezi tu cu adevărat că înțelegea ea ce însemna asta de fapt – că un părinte va părăsi casă, că nu va mai pregăti mâncarea, că n-o va mai duce cu mașina la școală, că n-o va mai ajuta la

lecții, că nu va mai putea să-și sărute mama înainte să se ducă seara la culcare, că toată familia va fi foarte supărată pe ea. Tot ce-a auzit ea când i-ai vorbit tu au fost cuvintele „fără presiune”. N-a auzit niciodată „despărțire”.

Judge începe să schelălăie puternic.

— Trebuie să plec.

Se ia după mine.

— Unde?

— Ți-am spus. Trebuie să mă întâlnesc cu cineva.

De-a lungul coridorului se înșiră o mulțime de încăperi, toate încuiate. În sfârșit, nimeresc o clanță care se răsucește în mâna mea. Intru și încui ușa în urma mea. „Bărbați”, spun eu din toată inima.

Julia zgâlțâie clanța. Bate în micul pătrat de geam fumuriu. Îmi simt fruntea transpirând.

— N-o să mai fugi de data asta, țipă ea la mine prin ușă. Te aștept chiar aici.

— Sunt ocupat, țip și eu la ea.

Când Judge își împinge botul în fața mea, îmi scufund degetele în blana deasă pe gâtul lui.

— E-n ordine, îi spun și apoi mă întorc cu fața spre încăperea goală.

Jesse

Există situații în care, ocazional, trebuie să mă contrazic pe mine însumi și să cred în Dumnezeu, ca de exemplu în acest moment, când mă întorc acasă și găsesc o tipă formidabilă stând pe prag. Se ridică în picioare și mă întreabă dacă-l cunosc pe Jesse Fitzgerald.

— Cine întreabă? zic eu.

— Eu.

Îi ofer cel mai fermecător zâmbet al meu.

— Iată-mă.

Lăsați-mă să revin puțin și să vă spun că e mai mare decât mine, dar cu cât mă uit mai bine la ea, cu atât diferența de vârstă devine mai nesemnificativă. Are un păr în care poți să te pierzi și o gură atât de catifelată și ademenitoare, încât cu greu pot să-mi iau ochii de la ea ca să inspectez și restul. Mă mănâncă mâinile să-i ating pielea – chiar și prin părțile decente – numai ca să văd dacă este la fel de mătăsoasă pe cât pare.

— Sunt Julia Romano, spune ea. Sunt tutore ad litem.

Toate viorile din pieptul meu amuțesc.

— Ești un fel de polițistă?

— Nu. Sunt o avocată și lucrez cu un judecător ca să o ajut pe sora ta.

— Pe Kate?

Sesizez o crispare pe chipul ei.

— Pe Anna. A făcut o cerere injustiție pentru emancipare medicală față de părinții voștri.

— A, da, știu.

— Într-adevăr?

Pare surprinsă ca și cum sfidarea e doar monopolul Annei.

— Ai idee unde este?

Mă uit la casă. E cufundată în întuneric și goală.

— Nu sunt paznicul surorii mele, zic eu. Apoi rânjesc spre ea. Dacă vrei să o aștepți, poți urca să-mi vezi gravurile.

Spre uimirea mea, acceptă.

— De fapt, nu-i o idee rea. Mi-ar plăcea să stăm de vorbă.

Mă sprijin de ușă și-mi încrucișez brațele, în așa fel încât să mi se vadă bicepșii. Îi ofer un rânjet care ar face să încremenească extaziată jumătate din populația feminină a Universității Roger Williams.

— Ai planuri pentru astă-seară?

Se holbează la mine de parcă aș vorbi chineza. Ba nu, fir-ar a dracului de treabă! Probabil că înțelege chineza. Și greaca sau marțiana.

— Îmi dai o întâlnire?

— Mă străduiesc al naibii de tare.

— Și-o dai al naibii de tare în bară, îmi răspunde sec. Sunt destul de bătrână ca să-ți fiu mamă.

— Ai cei mai extraordinari ochi.

Prin „ochi” înțeleg „țâțe”, dar nu contează. Chiar în acest moment Julia Romano își încheie nasturii de la sacou, ceea ce mă face să izbucnesc într-un râs zgomotos.

— De ce să nu vorbim aici?

— Mă rog, spun eu și o conduc în apartamentul meu.

Ținând cont de felul în care arată el de obicei, situația nu-i chiar așa de rea. Farfuriile murdare din chiuvetă nu au mai mult de o zi, două. Iar cerealele împrăștiate nu miros la fel de rău la sfârșitul zilei ca laptele vărsat. În mijlocul încăperii, pe jos, este o găleată cu o zdreanță de spălat pe jos și o butelie de gaz; lucrez la niște petarde.

Sunt haine împrăștiate peste tot, unele dintre ele aranjate cu grijă ca să camufleze lichidul scurs din alambicul meu.

— Ce părere ai? îi zâmbesc eu. Protecția orfanilor ar fi încântată, nu?

— Protecția orfanilor ar face din tine proiectul ei pilot, murmură Julia.

Se așază pe canapea, sare brusc în picioare și dă deoparte o mână de chipsuri care, Sfinte Doamne, au lăsat deja o pată de grăsime în formă de inimă pe poponețul ei dulce.

— Vrei să bei ceva?

Să nu spună cineva că mama nu m-a învățat bunele maniere.

Se uită în jur apoi dă din cap.

— Nu, mulțumesc.

Ridic din umeri și scot o bere din frigider.

— Deci s-a lăsat cu lupte…

— Ești curios?

— Încerc să nu fiu.

— Cum așa?

— Pentru că asta știu să fac cel mai bine.

Rânjesc. Trag un gât zdravăn de bere. Deși ar fi fost o confruntare pe care mi-ar fi plăcut să o văd.

— Vorbește-mi despre Kate și Anna.

— Și ce-ar trebui să-ți spun?

Mă așez lângă ea pe canapea, cam prea aproape. Intenționat.

— Cum te împaci cu ele?

Mă aplec în față.

— De ce, doamnă Romano? Mă întrebați dacă sunt cuminte?

Dacă văd că nici măcar nu clipește, o las mai moale.

— Îmi vor supraviețui, răspund. Ca toți ceilalți.

Această afirmație pare să-i trezească interesul fiindcă notează ceva în carnețelul ei.

— Cum a fost să crești în această familie?

Vreo duzină de răspunsuri își croiesc drum prin gâtlejul meu, dar cel care iese la suprafață este total neașteptat.

— Când aveam doisprezece ani, cam pe atunci s-a simțit rău Kate, nici măcar foarte rău, doar o infecție, dar nu putea să scape de ea. Atunci au luat-o pe Anna să-i doneze granulocite – globule albe. Nu că ar fi planificat Kate asta, dar s-a întâmplat în Ajunul Crăciunului. Ar fi trebuit să mergem toți, știi, ca orice familie, să cumpărăm un brad.

Scot un pachet de țigări din buzunar.

— Te deranjează? întreb, dar o aprind înainte să apuce să răspundă. Eu am fost trimis în ultima clipă la niște vecini, ceea ce m-a ofticat, fiindcă aveau musafiri și petreceau frumos Ajunul Crăciunului și șușoteau întruna despre mine, ca și cum aș fi fost milog și surd ca o cizmă. Oricum, toată povestea a început să mă calce pe nervi, așa că am spus că mă duc la pipi și m-am cărat. Am venit acasă, am luat un topor și un fierăstrău de-al tatei, și am tăiat un molid mic din fața casei. Până să observe vecinul, eu plecasem, aranjasem pomul în sufrageria noastră în suportul de brad, ghirlandele, ornamentele, tot ce vrei.

Și acum văd luminile acelea roșii, albastre, galbene clipind iar și iar în pomul încotoșmănat ca un eschimos în Bali.

— Ei, în dimineața de Crăciun, părinții mei au venit să mă ia de la vecini. Arătau ca dracu' amândoi, dar când m-au adus acasă puseseră cadouri sub brad. Eram foarte nerăbdător, am găsit unul cu numele meu pe el și s-a dovedit a fi o mașinuță de curse – grozavă pentru un copil de trei ani, dar nu pentru mine – și despre care am aflat întâmplător că era de vânzare la magazinul din spital. Așa cum au fost toate cadourile pe care le-am primit în acel an. Nostim, nu? Sting mucul de țigară pe cusătura de la blugi. N-au pomenit nimic despre brad, îi spun. Așa am crescut în această familie.

— Crezi că a fost la fel pentru Anna?

— Nu, pe Anna n-o pierd din ochi pentru că face parte din marele lor plan de salvare a lui Kate.

— Cum decid părinții tăi când trebuie s-o ajute Anna pe Kate, medical vorbind? mă întreabă ea.

— Întrebi de parcă ar fi vorba de un anumit proces. Ca și când ar exista vreo posibilitate de a alege.

Înalță capul.

— Și nu există?

Nu-i mai răspund fiindcă este o întrebare retorică.

Mă uit pe geam afară. În fața casei se poate vedea încă ciotul acelui molid.

În familia asta nimeni nu-și ascunde greșelile.

*

Când aveam șapte ani, mi-am pus în minte să sap o gaură adâncă în pământ ca să ajung în China. „Cât de greu poate fi?", mă gândeam eu – o cale directă, un tunel. Am luat o lopată din garaj și am început cu o groapă îngustă atât cât să pot intra eu. În fiecare noapte trăgeam peste ea o ladă de plastic veche plină de nisip, în caz că ploua. Timp de patru săptămâni am lucrat la ea, cu pietroaie căzându-mi peste mâini și rănindu-mă de parcă m-aș fi bătut cu cineva, și cu gleznele zgâriate de rădăcini. Lucrurile de care n-am ținut seama au fost pereții înalți care creșteau în jurul meu și burta planetei, fierbinte sub adidașii mei. Săpând drept în jos, m-am pierdut complet. Într-un tunel trebuie să-ți luminezi singur drumul și eu n-am fost niciodată prea bun la așa ceva.

Când am început să țip, tata m-a găsit imediat, deși sunt sigur că am așteptat preț de câteva vieți. S-a strecurat în groapă, neștiind dacă să fie mai uimit de munca sau de prostia mea.

— Se putea prăvăli pământul peste tine! mi-a spus el și m-a scos afară.

De pe marginea gropii, mi-am dat seama că, într-un final, gaura săpată de mine nu era deloc adâncă de kilometri. De

fapt, ea de-abia îi ajungea până la piept tatei, care stătea în picioare pe fundul gropii.

Întunericul, vedeți voi, este relativ.

Brian

Anna a avut nevoie de mai puțin de trei minute ca să se mute în camera mea de la stație. În timp ce-și pune hainele într-un sertar și-și aranjează peria de păr pe un dulăpior lângă a mea, mă duc la bucătărie unde Paulie pregătește masa. Toți băieții așteaptă o explicație.

— O să stea aici cu mine o vreme, zic eu. Avem de rezolvat ceva.

Caesar își ridică privirea de pe o revistă.

— Va merge cu noi la intervenții?

Nu mă gândisem la asta. Poate că asta o va face să uite de problemele noastre și o va face să se simtă ca un ucenic.

— Știi că s-ar putea?

Paulie se întoarce spre mine. Pregătește *fajitas*[9] în seara asta, cu carne de vacă.

— Totul e-n regulă, șefu', nu?

— Da, Paulie, mulțumesc de întrebare.

— Acum, dacă o supără cineva, spune Red, o să aibă de-a face cu noi patru.

Ceilalți îl aprobă dând din cap. Mă întreb ce-ar crede ei dacă le-aș spune că oamenii care o supără pe Anna suntem eu și Sara.

Îi las pe băieți să termine de pregătit cina și mă întorc în camera mea, unde Anna stă pe al doilea pat cu picioarele încrucișate sub ea.

— Salut, spun eu, dar nu răspunde.

Trece câtva timp până când observ că are pe cap niște căști din care intră Dumnezeu știe ce melodie în urechile ei.

Mă vede și oprește muzica, punându-și căștile în jurul gâtului ca un colier.

— Salut!

Mă așez pe marginea patului și mă uit la ea.

— Deci, ai vrea să… faci ceva?

— Ce anume?

Ridic din umeri.

— Nu știu. Să jucăm cărți?

— Cum ar veni, pocher, de exemplu?

— Pocher, Păcălici. Orice.

Se uită la mine cu atenție.

— Păcălici?

— Vrei să-ți împletesc părul?

— Tată, întreabă Anna, te simți bine?

Mi-e mai ușor când intru într-o casă incendiată care se prăvălește în jurul meu decât acum, când încerc s-o fac să se simtă în largul ei.

— Eu doar… voiam numai să-ți spun că poți să faci aici orice dorești.

— Pot să-mi las cutia cu tampoane la baie?

Mă înroșesc imediat și, ca și cum s-ar fi molipsit, se înroșește și Anna. Avem doar o singură colegă, cu jumătate de normă, și camera femeilor este la etajul inferior. Dar totuși…

Annei îi cade părul pe față.

— N-am vrut să… adică, pot să le țin cu mine.

— Poți să le pui în baie, o anunț eu. Apoi adaug cu o voce autoritară: Dacă se plânge cineva, vom spune că sunt ale mele.

— Nu sunt sigură că te vor crede, tată.

Îi înconjor umerii cu brațul.

— S-ar putea să mai greșesc la început. Nu am mai locuit niciodată în aceeași cameră cu o puștoaică de treisprezece ani.

— Nici eu n-am locuit prea des împreună cu tipi de patruzeci și doi de ani.

— Foarte bine, fiindcă ar fi trebuit să-i omor.

Zâmbetul ei este ca o gură de aer proaspăt. Poate că nu va fi atât de greu pe cât am crezut. Poate că reușesc să mă conving pe mine însumi că această mișcare va ține familia noastră unită în cele din urmă, deși primul pas presupune plecarea unora dintre noi.

— Tată?

— Hm?

— Să știi și tu: nu joacă nimeni Păcălici dacă nu e suficient de bun.

Mă îmbrățișează cu mai multă putere ca de obicei, așa cum făcea când era mică. Îmi amintesc, în acest moment, cum a fost ultima oară când am dus-o în brațe. Hoinăream pe un câmp toți cinci, iar papura și margaretele sălbatice erau mai înalte decât capul ei. Am ridicat-o în brațe și împreună am despicat o cărare prin marea de trestii. Dar pentru prima oară am observat amândoi cât de jos i se legănau picioarele și că era prea mare ca să stea pe șoldul meu și, nu după mult timp, s-a zbătut să o las să meargă singură.

Peștișorii aurii cresc numai atât cât să-i poată cuprinde bolul în care-i pui. Copăceii bonsai se contorsionează în miniatură. Aș fi dat orice ca s-o pot păstra mică. Copiii se fac mari cu mult mai repede decât reușim noi să înțelegem lucrul acesta.

•

Mi se pare ieșit din comun faptul că una din fiicele noastre creează o criză juridică, exact când cealaltă are mari probleme medicale – dar trebuie spus din nou, știam de câtva timp că rinichii lui Kate sunt pe punctul de a ceda. De data asta, Anna e cea care ne dă peste cap. Și totuși – ca întotdeauna – se va găsi o ieșire; o vom scoate cumva la capăt cu amândouă. Capacitatea omului de a rezista când îl apasă greutățile seamănă cu cea a bambusului – e mult mai flexibil decât pare la prima vedere.

În timp ce Anna își împacheta lucrurile în după-amiaza asta, m-am dus la spital. Lui Kate tocmai i se făcea dializa când am intrat în salon. Adormise cu căștile de la CD-player pe urechi; Sara s-a ridicat de pe scaun cu degetul pe buze, prevenindu-mă să tac.

Am ieșit pe hol.

— Cum se simte Kate? am întrebat.

— Cam la fel, a răspuns ea. Ce face Anna?

Ne înțelegeam perfect în ceea ce-i privește pe copiii noștri. De data asta însă m-am uitat la Sara întrebându-mă cum voi putea să-i spun ce-am făcut.

— Unde ai dispărut în timp ce mă luptam cu judecătorul? spune ea.

Bine. Dacă stai pe margine și te gândești cât de fierbinte va fi focul, n-o să intri niciodată ca să-l stingi.

— Am dus-o pe Anna la stație.

— S-a întâmplat ceva la serviciu?

Am tras adânc aer în piept și am sărit în gol în prăpastia care devenise căsătoria mea.

— Nu. Anna va locui acolo cu mine pentru câteva zile. Cred că are nevoie să stea singură un timp.

Sara mă fixează cu privirea.

— Dar Anna nu va sta singură. Va sta cu tine.

Holul pare deodată prea luminos și prea spațios.

— E ceva rău în asta?

— Da, spune ea. Chiar crezi că, dacă iei în seamă toanele Annei, o vei ajuta cu ceva?

— Nu sunt toane; iar eu încerc doar să îi ofer șansa să ajungă singură la concluzia corectă. Nu tu ai stat cu ea afară pe bancă în timpul discuției cu judecătorul. Sunt îngrijorat din cauza ei.

— Ei, uite aici ne deosebim noi doi, ripostează Sara. Eu sunt îngrijorată din cauza ambelor noastre fiice.

Mă uit la ea și, pentru o fracțiune de secundă, o revăd pe femeia care fusese cândva – cea care știa să-și găsească zâmbetul fără a fi nevoită să-l caute îndelung; cea care a încasat mereu lovituri și totuși a putut să mai râdă; cea care a

reușit să mă vrăjească fără ca măcar să încerce s-o facă. Îi prind obrajii în palme. „Oh, aici erai”, îmi spun în gând și mă aplec să o sărut pe frunte.

— Știi unde ne găsești, zic eu și plec.

•

Puțin după miezul nopții, primim un apel de la ambulanță. Anna se trezește clipind din ochi, căci se declanșează sirenele și lumina inundă automat încăperea.

— Tu poți rămâne aici, îi spun, dar e deja în picioare și-și pune adidașii.

I-am dat un echipament vechi de intervenție de la colega noastră, pompier cu jumătate de normă: o pereche de cizme și o cască, își trage pe ea o salopetă și se cațără în ambulanță, așezându-se pe scaunul din spatele lui Red, care conduce.

Coborâm în șuieratul sirenei străzile din Upper Darby spre casa de bătrâni Porțile Răsăritului, de lângă biserica Sfântul Petru.

Red scoate targa din ambulanță, în timp ce eu car trusa medicală. O asistentă ne întâmpină la ușa de la intrare.

— A căzut și și-a pierdut cunoștința pentru un timp. Și i s-a alterat și starea mintală.

Suntem conduși într-o cameră. Înăuntru, o femeie bătrână zace pe jos, micuță și cu oasele subțiri ca o pasăre, cu sângele curgându-i din cap. Miroase greu ca și cum ar fi făcut pe ea.

— Bună, dragă, îi spun eu, aplecându-mă. Îi apuc mâna cu pielea subțire ca foița. Poți să mă strângi de degete? Și apoi către asistentă: Cum o cheamă?

— Eldie Briggs. Are optzeci și șapte de ani.

— Eldie, o să te ajutăm, spun eu și continui să o examinez. Are un traumatism în zona occipitală. Voi avea nevoie de o targă.

În timp ce Red aleargă afară la ambulanță ca s-o aducă, eu iau tensiunea și pulsul lui Eldie – neregulat.

— Te doare în capul pieptului?

Femeia geme, dar dă din cap și apoi se chircește.

— Va trebui să-ți pun un guler gipsat, dragă, bine? Se pare că te-ai lovit serios la cap.

Red se întoarce aducând targa. Ridic iar capul spre asistentă.

— Știi cumva dacă pierderea cunoștinței i-a provocat căderea sau și-a pierdut cunoștința fiindcă a căzut?

Dă din cap.

— Nu a văzut nimeni cum s-a întâmplat.

— Bineînțeles, mormăi eu. Îmi trebuie o pătură.

Mâna care mi-o dă este mică și tremură. Până în acest moment uitasem complet că Anna este cu noi.

— Mulțumesc, scumpo! spun eu și-i zâmbesc. Vrei să mă ajuți puțin aici? Poți să te apleci spre picioarele doamnei Briggs?

Aprobă dând din cap, albă la față, și se lasă pe vine. Red pune targa lângă bătrână.

— O să te punem pe brancardă, Eldie… la trei…

Numărăm, o ridicăm și-o punem pe targă. Această mișcare face ca rana de la capul ei să sângereze din nou abundent.

O băgăm în ambulanță. Red gonește spre spital, în timp ce eu mă mișc de colo-colo în spațiul îngust al cabinei, agățând butelia de oxigen, îngrijind-o pe bătrână.

— Anna, îmi dai trusa pentru perfuzie?

Încep să tai îmbrăcămintea lui Eldie.

— Mă auziți, doamnă Briggs? Vine o mică injecție, spun eu. Îi fixez brațul și încerc să găsesc o venă, dar ele sunt ca niște urme slabe de creion, niște umbre albastre. Pe frunte îmi apar broboane de sudoare. Nu pot să intru cu douăzeci. Anna, îmi poți găsi un douăzeci și doi?

E și mai greu când pacienta se vaită, plânge. Când ambulanța te aruncă în toate direcțiile, luând curbele în viteză, frânând în timp ce eu încerc să folosesc un ac mai subțire.

— Fir-ar a dracului, zic eu, aruncând pe jos a doua seringă.

Fac un masaj cardiac rapid, iar apoi iau radioul și formez numărul spitalului ca să anunț că venim.

— Pacientă de optzeci și șapte de ani; a căzut. E conștientă și răspunde la întrebări. Tensiunea – 136 cu 83, pulsul – 130 neregulat. Am încercat să-i pun o perfuzie, dar nu am reușit. Are un traumatism în partea din spate a capului, dar acum este destul de bine sub control. I-am administrat oxigen. Întrebări?

În lumina farurilor unui camion care vine din sens opus, văd chipul Annei. Camionul trece, lumina dispare și-mi dau seama că fiica mea ține între palmele ei mâna acestei străine.

La intrarea în pavilionul de urgențe al spitalului, tragem targa afară din ambulanță și gonim spre ușile automate. O echipă de medici și asistente ne așteaptă deja.

— Vorbește încă cu noi, zic eu.

Un asistent lovește ușor cu palma încheieturile subțiri ale mâinilor ei.

— Iisuse Hristoase!

— Da, de aceea n-am putut nimeri o venă potrivită. Am avut nevoie de tensiometrul-brățară ca să-i iau tensiunea.

Deodată mi-o amintesc pe Anna care stă în cadrul ușii cu ochii larg deschiși.

— Tati, această doamnă o să moară?

— Cred că a avut o comoție cerebrală… dar o să-și revină. Ascultă, de ce nu te duci să aștepți acolo, pe un scaun? Eu

termin în cinci minute.

— Tati, zice ea și mă opresc în prag. N-ar fi fost grozav dacă ar fi fost și ei cu noi tot timpul?

Ea nu vede lucrurile așa cum le văd eu – că Eldie Briggs este un coșmar pentru paramedici, că venele ei sunt distruse și starea ei deplorabilă și că nu a fost deloc un apel bun. Ceea ce înțelege Anna este că tot răul lui Eldie Briggs poate fi rezolvat.

•

Intru și continui să le dau celor de la camera de gardă informațiile de care au nevoie. Peste vreo zece minute, termin de completat documentele și o caut pe fiică-mea în sala de așteptare, dar a dispărut. Îl găsesc pe Red punând cearșafuri curate pe patul din ambulanță, fixând o pernă cu centura.

— Unde este Anna?

— Credeam că este cu tine.

Uitându-mă pe un culoar și apoi pe altul, tot ce văd sunt medici obosiți, paramedici, mici grupuri răzlețe de oameni dezorientați sorbind cafea și sperând ca rudele lor să se facă bine.

— Mă întorc imediat.

În comparație cu agitația de la sala de gardă, la etajul opt este liniște deplină. Toate asistentele mă salută spunându-mi pe nume, în timp ce mă îndrept spre camera lui Kate și deschid ușor ușa.

Anna este prea mare ca să stea la Sara în brațe, dar chiar acolo s-a ghemuit. Ea și Kate dorm amândouă. Sara mă vede apropiindu-mă.

Îngenunchez în fața soției mele și dau la o parte părul de pe tâmplele Annei.

— Puiule, șoptesc eu, e timpul să mergem acasă.

Anna se ridică încet. Mă lasă să o iau de mână și s-o trag în sus, în timp ce palma Sarei îi coboară de-a lungul șirei spinării.

— Nu acasă, spune Anna, dar mă urmează totuși afară din cameră.

•

E trecut de miezul nopții. Mă aplec la urechea Annei și-i șoptesc:

— Vino să vezi ceva.

Se ridică, ia un tricou și-și pune adidașii. Urcăm împreună pe acoperișul stației.

E noapte. O ploaie de meteoriți brăzdează cerul ca niște focuri de artificii, străfulgerări rapide despicând întunericul.

— Oh! exclamă Anna și se lungește pe spate ca să poată vedea mai bine.

— Sunt Perseidele, îi spun. Un curent de meteori.

— Incredibil!

Stelele căzătoare nu sunt de fapt stele. Sunt doar roci care intră în atmosferă și se aprind din cauza frecării cu aerul. Ceea ce vedem noi, când zărim vreuna, e doar o dâră de resturi aprinse.

În cadranul din partea stângă superioară a cerului, un corp strălucitor explodează într-un nou șuvoi de scântei.

— Asta se întâmplă în fiecare noapte, în timp ce dormim? întreabă Anna.

E o întrebare remarcabilă – „Toate lucrurile minunate se petrec atunci când noi nu suntem conștienți de existența lor?” Dau din cap. Din punct de vedere tehnic, orbita Pământului se intersectează cu resturile cometei o dată pe an. Dar un spectacol atât de dinamic precum acesta poate apărea o singură dată în viață.

— N-ar fi grozav dacă o stea ar ateriza în curtea casei noastre? Dacă am găsi-o când soarele răsare și am pune-o într-un bol de sticlă și am folosi-o pe post de felinar sau de lanternă?

Aproape că o pot vedea cum face asta, cum examinează minuțios peluza căutând urmele de iarbă arsă.

— Crezi că Kate poate vedea toate astea pe fereastra ei?

— Nu sunt sigur.

Mă ridic într-un cot și mă uit la ea cu atenție.

Dar Anna nu-și dezlipește ochii de la cupola nesfârșită a cerului.

— Știu că vrei să mă întrebi de ce fac asta.

— Nu ești obligată să spui nimic dacă nu vrei.

Anna stă întinsă pe spate cu capul sprijinit de umărul meu. În fiecare secundă, un nou jet de scântei argintii; paranteze, semne de exclamare, virgule – o întreagă gramatică făcută din lumină, pentru cuvinte prea greu de pronunțat.

Vineri

Îndoaie-te că stelele-s văpaie
Îndoaie-te de soarele ceresc
De însuși adevărul sfânt te-ndoaie
Dar nu te îndoi că te iubesc.

William Shakespeare,
Hamlet

Campbell

În clipa în care am intrat în spital avându-l pe Judge alături de mine, am știut că voi avea probleme. O cucoană ofițer de gardă – imaginează-ți un Hitler șleampăt cu un permanent foarte urât – și-a încrucișat brațele și mi-a barat calea spre lift.

— Fără câine! mi-a ordonat ea.

— E un câine ajutător.

— Nu ești orb.

— Am o aritmie cardiacă, iar el are certificat de însoțitor.

Mă îndrept spre biroul doctorului Peter Bergen, un psihiatru care s-a nimerit să fie și președintele Comisiei de Etică Medicală la nivelul conducerii Spitalului Providence. Sunt aici constrâns de împrejurări: nu pot da de clienta mea și nu știu dacă vrea să continue procesul sau nu. Sincer să fiu, după audierea de ieri m-am cam dezumflat – aș fi vrut ca ea să fie cea care vine la mine. Cum n-a venit, am mers până acolo încât am stat pe pragul ușii casei ei timp de o oră noaptea trecută, dar n-a apărut nimeni; azi-dimineață am presupus că Anna era la sora ei și am venit la spital – doar ca să aflu că nu pot intra s-o văd pe Kate. N-am putut-o găsi nici pe Julia, deși ieri eram pe deplin convins că o voi vedea așteptându-mă de partea cealaltă a ușii, când eu și Judge am părăsit tribunalul după incident. I-am cerut surorii ei să-mi dea cel puțin numărul de mobil, dar ceva îmi spune că 401 du-te-dracu' e deconectat.

Deci, neavând nimic mai bun de făcut, voi continua să lucrez la caz, în eventualitatea că el mai există.

Secretara lui Bergen pare genul de femeie al cărei număr la sutien e mai mare decât coeficientul de inteligență.

— Ooh, un cățeluș! schelălăie ea. Iese de la birou să-l mângâie pe Judge.

— Te rog, nu! Sunt pe punctul de a începe una din explicațiile pregătite dinainte, dar de ce s-o irosesc pe ea? apoi mă îndrept spre ușa din spatele ei.

Un bărbat scund stă ghemuit, cu buclele cărunte prinse într-o basma cu steagul american, în costum de yoga și făcând Tai Chi.

— Am treabă, mormăie el.

— Și eu, doctore. Sunt Campbell Alexander, avocatul care a cerut dosarul medical al surorilor Fitzgerald.

Cu brațele întinse în față, psihiatrul se enervează.

— L-am trimis.

— L-ați trimis pe-al lui Kate Fitzgerald. Mie îmi trebuie dosarul Annei Fitzgerald.

— Știți, îmi răspunde el, acum nu este cel mai potrivit moment ca eu să…

— E păcat să vă întrerupeți activitatea din cauza mea. Mă așez pe un scaun, iar Judge se întinde la picioarele mele. Deci, cum spuneam – Anna Fitzgerald? Aveți vreo informație despre ea din partea Comisiei de Etică?

— Comisia de Etică nu s-a întrunit niciodată pentru Anna Fitzgerald. Sora ei este pacienta noastră.

Îl văd cum își îndreaptă spinarea, apoi continuă exercițiile.

— Aveți idee de câte ori a fost Anna pacienta acestui spital, fie internată, fie în ambulator?

— Nu, spune Bergen.

— Eu am numărat de opt ori.

— Dar aceste proceduri nu trebuiau să treacă neapărat pe la Comisia de Etică. Când medicii sunt de acord cu ceea ce doresc pacienții și invers, nu e vorba de niciun conflict. Nici măcar nu există vreun motiv să ne întrunim pentru o audiere.

Doctorul își lasă în jos piciorul pe care-l ridicase în aer și se întinde după un prosop cu care se șterge la subraț.

— Suntem cu toții ocupați până peste cap, domnule Alexander. Suntem psihiatri și asistenți medicali, medici și oameni de știință și duhovnici. N-avem nevoie de probleme suplimentare.

•

Eu și Julia ne sprijineam de ușa dulapului meu în vestiarul școlii și ne certam în legătură cu Fecioara Maria. Mă jucam cu medalionul făcător de minuni de la gâtul ei – de fapt, degetele mele erau foarte interesate de claviculele ei și se împiedicau de medalionul cu pricina.

— Și dacă, zic eu, nu era decât o copilă care a dat de bucluc și a născocit o cale ingenioasă de a scăpa de necaz?

Julia aproape că se sufocă de indignare.

— Cred că pentru chestia asta îți pot chiar da un șut afară din Biserica Episcopală, Campbell.

— Ia gândește-te puțin – ai treisprezece ani, sau cât se zice c-o fi avut ea atunci, și te zbengui puțin prin fân cu Iosif și,

până să te dezmeticești, testul de sarcină iese pozitiv. În situația asta, fie înfrunți furia lui taică-tău, fie inventezi o poveste care să țină. Cine o să îndrăznească să te contrazică dacă spui că ți-a pus-o chiar Dumnezeu. Nu crezi că tăticul Mariei s-o fi gândit: „Aș putea s-o pedepsesc… dar dacă asta provoacă vreo molimă?”

Chiar în acel moment deschid din greșeală ușa dulapului meu și o sută de prezervative se împrăștie pe jos. Câțiva tipi din echipa de iahting ies din cotloanele unde stătuseră ascunși, râzând ca niște hiene.

— Ai nevoie să-ți completez stocul? mi-a spus unul.

Ei, ce-ar fi trebuit să fac? Am zâmbit.

Până să-mi dau seama ce se întâmplă, Julia dispăruse. Pentru o fată, alerga al naibii de repede. N-am reușit s-o prind decât hăt, departe de școală.

— Nestemata mea! am spus eu, deși nu știam ce-ar trebui să urmeze după asta.

Nu era pentru prima dată când făceam o fată să plângă, dar era pentru prima dată când îmi părea rău.

— Trebuia să-i cotonogesc pe toți? Asta voiai să fac?

Ea s-a întors spre mine.

— Ce le-ai spus despre noi când erați în vestiar?

— Nu le-am spus nimic.

— Ce le-ai spus părinților tăi despre noi?

— Nu le-am spus, am recunoscut eu.

— Să te ia dracu’, zice ea și o ia din nou la fugă.

•

Ușile liftului se opresc la etajul al treilea și acolo dau peste Julia Romano. Ne-am uitat unul la altul un moment și apoi Judge s-a ridicat și a început să dea din coadă.

— Cobori?

Intră și apasă pe butonul de la parter, cum făcusem și eu deja. Asta o obligă să se aplece spre mine așa încât pot să miros parfumul părului ei – vanilie și scorțișoară.

— Ce faci aici?

— Mă deziluzionez de starea serviciilor de sănătate americane. Dar tu?

— Mă întâlnesc cu oncologul care-o tratează pe Kate, doctorul Chance.

— Să înțeleg că procesul continuă?

Julia dă din cap.

— Nu știu. Nimeni din familie nu mă sună, cu excepția lui Jesse și la el e doar o chestie de hormoni.

— Ai fost în…

— Salonul lui Kate? Da. Dar nu m-au lăsat să intru, ceva în legătură cu dializa.

— La fel mi-au spus mie, zic eu.

— Ei, dacă vorbești cu ea…

— Ascultă, o întrerup. Trebuie să presupun că, în trei zile, vom avea totuși acea audiere dacă Anna nu se răzgândește. Dacă așa stau lucrurile, atunci noi doi chiar că ar trebui să stăm să înțelegem ce naiba se petrece în viața copilului ăstuia. Vrei să mergem la o cafea?

— Nu, zice Julia și pornește spre ieșire.

— Stai! Când o apuc de braț, se oprește. Știu că e neplăcut pentru tine. E neplăcut și pentru mine. Dar tocmai fiindcă se pare că noi n-am putut să ne maturizăm nu înseamnă că nici Anna nu are acest drept.

Spunând aceste cuvinte, mă uit la ea cu o privire rugătoare. Julia își încrucișează brațele.

— Vrei să scrii undeva cuvintele astea ca să le mai putem folosi și altă dată?

Izbucnesc în râs.

— Doamne! Ce dură ești!

— Termină, Campbell! Turui atât de mult, încât probabil că-ți ungi buzele în fiecare dimineață.

Vorbele ei îmi evocă tot felul de imagini, dar ele implică părți ale corpului ei.

— Ai dreptate, spune ea apoi.

— Ei, acum eu sunt cel care vrea să scriem undeva cuvintele astea.

Dar ea pornește mai departe, iar eu și Judge o urmăm.

Iese din spital, o ia pe o stradă lăturalnică, apoi pe o alee și trece de un șir de case înainte de a ieși din nou în plin soare pe Mineral Spring Avenue în North Providence. În tot acest timp, sunt bucuros că am mâna stângă înfășurată strâns pe lesa unui câine cu o mulțime de dinți ascuțiți.

— Chance mi-a spus că nu mai e nimic de făcut pentru Kate, zice Julia.

— Adică nimic altceva în afară de transplantul de rinichi?

— Nu. Tocmai asta-i chestia incredibilă. Se oprește din mers și se așază în fața mea. Doctorul Chance nu crede că Kate e suficient de rezistentă.

— Iar Sara insistă, spun eu.

— Dacă stai să te gândești, Campbell, nu-i poți condamna raționamentul. Dacă Kate tot va muri fără transplant, de ce să nu-l facă?

Ocolim cu grijă un vagabond și colecția lui de sticle.

— Pentru că transplantul presupune o intervenție chirurgicală majoră pentru cealaltă fiică a ei, subliniez eu. Și a risca sănătatea Annei pentru o procedură care nu-i este de ajutor pare inuman.

Deodată Julia se oprește în fața unui mic restaurant cu o firmă pictată de mână, Luigi Ravioli. Pare unul din acele locuri slab luminate, ca să nu observi șobolanii.

— Nu e vreun Starbucks prin apropiere? întreb eu chiar în clipa când un chel uriaș cu șorț alb deschide ușa și aproape că o dărâmă pe Julia.

— Isobella! strigă el, sărutând-o pe amândoi obrajii.

— Nu, unchiule Luigi, sunt Julia.

— Julia? Face un pas în spate și se încruntă. Ești sigură? Ar trebui să te tunzi sau ceva, dă-o-ncolo!

— Vă legați de părul meu și când era scurt.

— Ne legam de părul tău fiindcă era *roz.* Se uită la mine. Vă e foame?

— Ne-ar prinde bine niște cafea și o masă liniștită.

— O masă liniștită? rânjește el.

Julia oftează.

— Nu „acel" fel de masă liniștită.

— Bine, bine, totul e un mare secret. Intrați. O să vă dau camera din spate. Se uită la Judge. Câinele rămâne aici.

— Câinele vine cu mine, răspund eu.

— Nu și în restaurantul meu, insistă Luigi.

— Este un câine ajutător, nu poate rămâne afară.

Luigi își apropie fața de a mea să mă vadă de aproape.

— Ești orb?

— Nu pot distinge culorile una de alta, îi răspund. Câinele îmi spune când semaforul e roșu.

Unchiul Juliei se strâmbă.

— Toți fac pe dăștepții în ziua de azi, zise el și ne conduce înăuntru.

•

Timp de mai multe săptămâni, mama a încercat să ghicească identitatea iubitei mele.

— E Bitsy, nu? Cea pe care am întâlnit-o la Vineyard? Sau, nu, așteaptă, nu e fata Sheilei, roșcata?

I-am spus întruna că n-o cunoaște, când de fapt înțelegeam prin asta că Julia era acel gen de fată pe care ea nu ar fi considerat-o potrivită pentru mine.

*

— Știu ce e bine pentru Anna, îmi spune Julia, dar nu sunt sigură că-i destul de matură ca să ia decizia corectă.

Gust din antreuri.

— Dacă tu crezi că are dreptate să depună cererea aceea, atunci nu văd care-i conflictul.

— Dăruire, spune Julia sec. Vrei să-ți dau definiția acestui cuvânt?

— Știi că nu e politicos să scoți ghearele la masă.

— Chiar și acum, ori de câte ori mama ei e de față, Anna bate în retragere. Ori de câte ori Kate pățește ceva, Anna bate în retragere. Și, în ciuda a ceea ce crede ea că poate face, nu are o înțelegere clară a dimensiunilor acțiunii ei – din perspectiva consecințelor asupra surorii ei.

— Și dacă îți spun că până la audiere va fi capabilă să ia o decizie?

Julia se uită la mine.

— De ce ești atât de sigur că așa vor sta lucrurile?

— Sunt întotdeauna sigur pe mine.

la o măslină de pe platoul din fața noastră.

— Mda, zice ea calmă. Țin minte.

•

Deși Julia avea probabil bănuielile ei, nu i-am vorbit despre părinții mei, nici despre casa noastră. În timp ce mergeam prin Newport în jeepul meu, am intrat pe aleea care ducea spre un uriaș conac de cărămidă roșie.

— Campbell, a spus Julia, cred că glumești.

Am dat ocol clădirii și am ieșit pe cealaltă parte.

— Mda, glumesc.

În felul acesta, când am ajuns acasă la mine, două străzi mai încolo, imobilul vast, în stil georgian, cu șirurile sale de fagi și panta ce ducea spre golf, nu mai părea chiar așa de impozant. La urma urmei, era mai mic decât cealaltă clădire.

Julia a dat din cap.

— Părinții tăi îmi vor arunca o privire și ne vor despărți cu ranga.

— Ba o să te iubească, i-am spus, prima minciună, dar nu și ultima.

•

Julia se apleacă sub masă cu o farfurie plină de spaghete.

— Vino încoace, Judge, zice ea. Ei, ce-i cu câinele?

— Traduce pentru clienții mei de limbă spaniolă.

— Zău?

Mă strâmb la ea.

— Zău.

Se înclină spre mine îngustându-și ochii.

— Știi că am șase frați. Așa că știu cum sunt bărbații.

— Cum sunt?

— Și să-mi deconspir secretele? Nu cred. Dă din cap. Poate că Anna te-a angajat pentru că ești la fel de indecis ca ea.

— M-a angajat fiindcă mi-a văzut numele în ziar, spun eu. Nimic mai mult.

— Dar tu de ce ai acceptat? Nu e unul dintre cazurile tale obișnuite.

— De unde știi tu care sunt cazurile mele obișnuite?

Am spus asta la întâmplare, ca o glumă, dar Julia a amuțit, și am înțeles imediat: în toți acești ani ea îmi urmărise cariera.

La fel cum o urmărisem și eu pe a ei.

Îmi dreg glasul, stânjenit, și arăt cu degetul spre obrazul ei.

— Ai sos… acolo.

Ia șervetul și se șterge la gură, dar nu nimerește.

— S-a dus? întreabă ea.

Mă aplec spre ea cu șervetul în mână, șterg mica pată – dar apoi nu mă mai îndepărtez. Mâna mea rămâne pe obrazul ei. Ochii noștri se întâlnesc și în secunda aceea suntem iar tineri și învățăm forma chipurilor noastre.

— Campbell, spune Julia, nu-mi face asta.

— Ce anume?

— Să-mi dai brânci a doua oară de pe aceeași stâncă.

Când telefonul sună în buzunarul hainei mele, tresărim amândoi. Din neatenție, Julia răstoarnă paharul ei de Chianti.

— Nu, liniștește-te. Liniștește-te. Unde ești? Bine. Vin imediat. Julia se oprește din ștergerea mesei în timp ce eu închid telefonul.

— S-a întâmplat ceva?

— Era Anna, zic eu. Este la secția de poliție din Upper Darby.

*

Pe drumul de întoarcere spre Providence, la fiecare kilometru, încercam să imaginez cel puțin una dintre posibilele morți îngrozitoare pentru părinții mei. Înecați, scalpați, jupuiți de vii și presărați cu sare. Puși la murat în gin, deși nu știu dacă aceasta ar fi fost considerată o tortură sau pur și simplu Paradisul.

Se prea poate ca ei să ne fi văzut furișându-ne în camera de oaspeți sau luând-o pe scara servitorilor ca să ieșim pe ușa din spatele casei. E posibil ca ei să fi zărit siluetele noastre în timp ce ne dezbrăcăm pe plajă și plonjam în apele golfului. Poate că i-au urmărit picioarele încolăcindu-se peste mine în timp ce o puneam jos pe un pat făcut din tricouri și flanele.

Scuza pe care ne-au servit-o în dimineața următoare la micul dejun cu ouă Benedict a fost invitația la un party desfășurat la Club noaptea trecută – în ținută de seară, exclusiv familia. O invitație care, desigur, nu o includea și pe Julia.

Era atât de cald când am ajuns la ea acasă, încât un pușți întreprinzător dăduse drumul la hidrantul de apă contra incendiilor și copiii țopăiau ca floricelele de porumb prin șuvoiul de apă.

— Julia, n-ar fi trebuit să te târăsc niciodată la mine acasă ca să-i cunoști pe părinții mei.

— N-ar fi trebuit să faci o mulțime de lucruri, a fost ea de acord. Și cele mai multe dintre ele mă implică pe mine.

— Te sun înainte de bac, i-am spus, iar ea m-a sărutat și a coborât din jeep.

Dar nu am sunat-o. Și nici nu m-am întâlnit cu ea în timpul examenului. Iar ea crede că știe de ce, dar nu știe.

•

Chestia ciudată în Rhode Island este că nu există niciun fel de feng shui. Înțeleg prin asta că există Micul Compton, dar nu și Marele Compton. Există Upper Darby, dar nu și Lower Darby[10]. Sunt tot felul de locuri definite prin comparație cu altceva care, de fapt, nu există.

Julia mă urmează cu mașina ei. Eu și Judge probabil că am doborât toate recordurile de viteză, căci mi se pare că au trecut mai puțin de cinci minute de când a sunat telefonul până am intrat în secție ca s-o găsim pe Anna stând înnebunită lângă biroul sergentului. Zboară spre mine, disperată.

— Trebuie să mă ajuți, strigă ea. L-au arestat pe Jesse.

— Poftim?

Mă holbez la Anna, care m-a smuls de la o masă delicioasă, ca să nu mai pun la socoteală conversația. Chiar aș fi preferat să le duc până la capăt.

— De ce să mă implic eu?

— Fiindcă vreau să-l scoți de aici, îmi explică Anna, ca și cum aș fi tâmpit. Doar ești avocat.

— Nu sunt avocatul lui.

— Dar nu poți fi?

— De ce n-o chemi pe mama ta? îi sugerez. Aud că ia clienți noi.

Julia mă apucă de braț.

— Taci din gură! Se întoarce spre Anna. Ce s-a întâmplat?

— Jesse a furat o mașină și l-au prins.

— Mai dă-mi și alte detalii, spun eu regretând deja întrebarea.

— Era un Humvee, cred. Unul mare și galben.

Există un singur Humvee mare și galben în tot statul, și acesta aparține judecătorului Newbell. Simt cum mă apucă durerea de cap.

— Fratele tău a furat mașina unui judecător și tu vrei ca eu să-l fac scăpat?

Anna se uită la mine clipind din ochi.

— Păi… da.

Iisuse Hristoase!

— Mă duc să vorbesc cu polițistul.

O las pe Anna în grija Juliei și mă îndrept spre biroul sergentului care – pot să jur – deja râde de mine.

— Îl reprezint pe Jesse Fitzgerald, suspin eu.

— Îmi pare rău să aflu asta.

— Era mașina judecătorului Newbell, nu-i așa?

Ofițerul zâmbește.

— Da.

Trag adânc aer în piept.

— Puștiul nu are cazier.

— Doar fiindcă abia a împlinit optsprezece ani. Acum s-a pricopsit cu un cazier de un kilometru.

— Uite ce e, spun eu. Familia lui trece printr-un necaz mare chiar acum. Una din surori este pe moarte, cealaltă își dă în judecată părinții. Nu poți să-mi faci o favoare?

Polițistul se uită la Anna.

— O să vorbesc cu șefu' despre problema ta, dar ar fi mai bine să-l reținem pe puști, fiindcă sunt sigur că judecătorul Newbell n-o să vrea să vină să depună mărturie.

După încă puțină negociere, mă întorc spre Anna care sare în picioare în secunda în care mă vede.

— Ai rezolvat?

— Mda, dar n-o s-o mai fac niciodată, și n-am terminat cu tine.

Mă îndrept spre partea din spate a secției, unde se află arestul.

Jesse Fitzgerald stă întins pe spate pe patul de metal, cu un braț peste ochi. Pentru o clipă am rămas afară din celulă.

— Știi, ești cel mai bun argument pe care l-am văzut vreodată în favoarea selecției naturale.

Se ridică.

— Cine dracu' ești?

— Zâna ta cea bună. Tâmpitule – îți dai seama că ai furat mașina unui judecător?

— De unde era să știu a cui mașină este?

— Poate din cauza numărului de înmatriculare care zice JURIST, spun eu. Sunt avocat. Sora ta mi-a cerut să te reprezint. În pofida bunului-simț, am acceptat.

— Serios? Deci poți să mă scoți de aici?

— Te vor lăsa să ieși pe cauțiune. Trebuie să le predai permisul de conducere și să fii de acord să locuiești acasă la tine, ceea ce și faci deja, așa că n-ar trebui să fie nicio problemă.

Jesse se gândește la ce i-am spus.

— Trebuie să le predau și mașina mea?

— Nu.

Aproape poți să auzi zumzăind turația motoarelor în inima lui. Unui puști ca Jesse nu-i pasă câtuși de puțin de bucata de

hârtie care-i dă dreptul să șofeze atâta timp cât nu i se iau roțile.

— Mișto atunci, zice el.

Merg spre polițistul care așteaptă în apropiere și care descuie ușa celulei ca să poată pleca Jesse. Mergem unul lângă altul spre zona de acces de la intrare. E la fel de înalt ca și mine, dar cu trăsături încă nedefinite. Fața i se luminează când dăm colțul și, pentru o clipă, cred că are șanse de mântuire. Mă gândesc că, poate, ține suficient de mult la Anna ca să fie aliatul ei.

Dar el nu o bagă în seamă pe sora lui, ci se îndreaptă spre Julia.

— Salut, zice. Erai îngrijorată din cauza mea?

În clipa asta vreau să-l încui la loc. După care să-l omor.

— Pleacă de aici, oftează Julia. Hai, Anna, să mergem să mâncăm ceva!

Jesse se uită la ea.

— Excelent! Mor de foame.

— Tu nu, îi spun eu. Noi mergem la tribunal.

•

În ziua în care am absolvit liceul la Wheeler, au năvălit lăcustele. Au sosit ca un nor gros precum furtuna de vară, năpădind crengile pomilor și acoperind pământul. Meteorologii nu mai pridideau încercând să explice fenomenul. Au evocat cataclismele biblice, dar și El Niño și seceta prelungită. Ne-au recomandat să ieșim cu umbrele, să purtăm pălării cu boruri largi sau să stăm în casă.

Ceremonia de absolvire s-a ținut totuși în aer liber, sub un fel de cort mare din pânză albă. În timp ce se rostea discursul festiv, mesajul era punctat de salturile sinucigașe ale insectelor. Lăcustele se rostogoleau pe acoperișul înclinat, căzând în poala spectatorilor.

Eu nu am vrut să particip, dar părinții m-au obligat. Julia m-a găsit în timp ce-mi puneam roba. M-a prins cu brațele de talie. A încercat să mă sărute.

— Salut, mi-a spus. De pe ce parte a planetei ai picat?

Îmi amintesc cum gândeam în acel moment, că semănăm cu niște stafii în togile noastre albe. Am împins-o mai la distanță de mine.

— Nu. Bine? Te rog, nu!

În toate fotografiile pe care mi le-au făcut atunci părinții, zâmbeam de parcă această lume nouă era exact locul în care mi-aș fi dorit să trăiesc, în timp ce, pretutindeni în jurul meu, insectele cădeau, mari cât pumnul.

•

Ceea ce este etic pentru un avocat diferă de ceea ce este etic pentru restul lumii. De fapt, avem un cod scris – Regulile Responsabilității Profesionale – pe care trebuie să-l citim, din care suntem examinați și pe care trebuie să-l respectăm pentru a avea drept de liberă practică. Dar, chiar aceste reguli sunt cele care ne cer să facem lucruri pe care majoritatea oamenilor le consideră imorale. De exemplu, dacă intri în biroul meu și spui: „L-am omorât pe copilul lui Lindbergh", s-ar putea să te întreb unde este cadavrul. „Sub podeaua domnitorului meu, îmi spui tu, la un metru sub fundația casei". Dacă e să-mi fac treaba corect, nu pot spune nimănui unde este acel copil. De fapt, chiar aș putea fi dat afară din barou dacă aș face-o.

Toate acestea înseamnă că sunt, de fapt, educat să cred că morala și etica nu merg neapărat mână în mână.

— Bruce, îi spun procurorului, clientul meu renunță la explicații. Și dacă tu faci uitate unele dintre abateri, îți jur că nu se mai apropie de un judecător sau de mașina lui pe o rază de un kilometru.

Mă întreb cât de bine știu oamenii obișnuiți ai acestei țări că sistemul judiciar are mult mai mult de a face cu tertipurile jocului de pocher decât cu justiția.

Bruce este un tip de treabă. În plus, știu că i s-a dat spre rezolvare un dublu asasinat, așa că n-o să vrea să-și piardă timpul cu condamnarea lui Jesse Fitzgerald.

— Campbell, știi că vorbim de Humvee-ul judecătorului Newbell, zice el.

— Da. Sunt conștient de asta, răspund eu grav, deși, în sinea mea, consider că, oricine e suficient de vanitos ca să conducă un Humvee, cere practic să fie jefuit.

— Lasă-mă să vorbesc cu judecătorul, oftează Bruce. Probabil că o să mă facă cu ou și cu oțet pentru sugestia asta, dar îi voi spune că polițiștii n-au nimic împotrivă să-i dăm drumul băiatului.

Douăzeci de minute mai târziu, am semnat toate documentele și Jesse stă lângă mine în fața judecătorului. Peste douăzeci și cinci de minute, este oficial eliberat condiționat și ieșim pe treptele tribunalului.

E una dintre acele zile de vară pe care le simți izvorând ca o amintire din pieptul tău. În zile ca aceasta, aș fi navigat împreună cu tata.

Jesse își dă capul pe spate.

— Obișnuiam să pescuim mormoloci, spune el din senin. Îi prindeam într-o găleată și apoi urmăream cum cozile lor se transformau în picioare. Nici măcar unul, îți jur, nu a ajuns broască vreodată.

Se întoarce spre mine și scoate un pachet de țigări din buzunarul cămășii.

— Vrei una?

N-am mai fumat de când eram student. Dar mă descopăr luând o țigară și aprinzând-o. Judge mă urmărește cu limba scoasă. Lângă mine, Jesse scapără un chibrit.

— Mulțumesc, spune el. Pentru ceea ce faci pentru Anna.

O mașină trece, iar din aparatul de radio de la bordul ei răzbate unul din acele cântece care nu se difuzează niciodată iarna. Un nor de fum albăstrui iese din gura lui Jesse. Mă întreb dacă a navigat vreodată. Dacă există vreo amintire pe care s-o rețină din toți acești ani – cum stătea pe gazonul din fața casei și simțea răcoarea ierbii după apusul soarelui, ținând în mână artificiile de la Patru Iulie până când i se ardeau degetele. Toți avem amintiri.

•

A lăsat bilețelul sub ștergătorul de parbriz al jeepului meu la șaptesprezece zile după absolvire. Chiar înainte să-l deschid, m-am întrebat cum de-a ajuns la Newport și cum s-a întors acasă de acolo. Am luat biletul cu mine pe malul mării ca să-l citesc pe stânci; și după aceea l-am mirosit ca să văd dacă păstrase parfumul ei.

Practic, nu aveam voie să șofez, dar asta conta prea puțin. Ne-am întâlnit, așa cum îmi cerea în bilet, la cimitir.

Julia stătea rezemată de o piatră de mormânt, cu brațele încolăcite în jurul genunchilor. Când m-a văzut, a ridicat privirea.

— Am vrut ca tu să fii altfel.

— Julia, nu te recunosc!

— Nu? Se ridică în picioare. Nu am cont în bancă, Campbell. Tata nu are iaht. Dacă ai sperat să mă transform în Cenușăreasa într-una din zilele astea, te-ai înșelat amarnic.

— Nu-mi pasă de nimic din toate astea.

— Nu-ți pasă pe naiba! Ochii ei se îngustează. Ce te-ai gândit, că ar fi nostim să te dai proletar? Ai făcut-o ca să-i oftici pe ai tăi? Și acum vrei să mă răzui de pe talpa pantofului tău ca pe un rahat în care ai călcat din greșeală?

Mă izbește în piept cu muchia palmei.

— N-am nevoie de tine. N-am avut niciodată nevoie de tine.

— Ei bine, eu am avut al dracului de tare nevoie de tine, am țipat eu.

Când s-a întors spre mine, am apucat-o de umeri și am sărutat-o.

Tot ce n-am fost în stare să-i spun în cuvinte, am exprimat așa.

Sunt lucruri pe care le facem deoarece ne place să credem că ar fi cea mai bună soluție pentru toți cei implicați. Ne spunem în sinea noastră că așa este corect să procedăm, că așa se cuvine. E mult mai ușor decât să recunoaștem adevărul.

Am dat-o pe Julia la o parte. Am coborât dealul cimitirului. Nu m-am uitat în urmă.

•

Anna stă pe scaunul de lângă șofer, ceea ce nu-i convine lui Judge. Își lungește cât poate o față tristă prin spațiul strâmt dintre noi, gâfâind ca o locomotivă.

— Ziua de azi n-a prea fost de bun augur pentru ceea ce urmează, îi spun Annei.

— Cum adică?

— Dacă vrei să capeți dreptul de a lua decizii majore, atunci trebuie să începi să le iei acum. Nu să aștepți ca altcineva să curețe mizeria.

Se holbează la mine.

— Vorbești așa fiindcă te-am chemat să-l ajuți pe fratele meu? Credeam că-mi ești prieten.

— Ți-am mai spus cândva că nu sunt prietenul tău. Eu sunt avocatul tău. Este o diferență esențială.

— Bine. Trage de mânerul portierei. Mă întorc la poliție și le spun să-l aresteze din nou pe Jesse.

E cât pe ce să deschidă portiera din dreptul ei, deși rulăm în plină viteză pe autostradă. Apuc mânerul și blochez deschiderea ușii.

— Ești nebună?

— Nu știu, răspunde ea. Te-am întrebat ce crezi tu, dar probabil că asta nu figurează în fișa postului tău.

Cu o smucitură de volan trag mașina pe marginea drumului.

— Știi ce cred eu? Motivul pentru care nimeni nu-ți cere niciodată părerea asupra lucrurilor importante este că te răzgândești atât de des, încât lumea nu mai știe ce să creadă. Eu, de exemplu. Nici măcar nu mai înțeleg dacă e cazul să continuăm acțiunea în justiție pentru emancipare medicală.

— De ce să n-o continuăm?

— Întreab-o pe mama ta, întreab-o pe Julia. Ori de câte ori am de a face cu acest caz, cineva mă informează că tu vrei să renunți.

Mă uit la brațul scaunului de care se sprijină mâna ei cu unghiile vopsite cu lac roșu strălucitor și roase până la rădăcină.

— Dacă vrei ca tribunalul să te trateze ca pe un adult, trebuie să începi să te porți ca un adult. Singura cale prin care eu pot să mă lupt pentru tine, Anna, este ca tu să le dovedești

tuturor că poți lupta singură atunci când eu n-o să mai fiu lângă tine.

Aduc mașina înapoi pe șosea și mă uit la ea din profil, dar Anna stă cu mâinile între genunchi, cu o privire îndârjită ațintită drept înainte.

— Aproape că am ajuns la tine acasă, spun sec. Vei putea coborî din mașină și vei putea să-mi trântești portiera în nas.

— Nu mergem la mine acasă. Trebuie să ajung la stația de pompieri. Eu și tata vom locui acolo o vreme.

— Visez eu sau am petrecut două ore ieri la tribunal cerând exact acest lucru? Și am crezut că i-ai spus Juliei că nu vrei să fii despărțită de mama ta. Iar eu m-am referit chiar la acest aspect, zic eu, lovind cu putere volanul. Ce mama naibii vrei tu de fapt?

Când izbucnește e formidabilă.

— Vrei să știi ce vreau? M-am săturat să fiu un cobai. M-am săturat ca nimeni să nu mă întrebe ce cred despre toată povestea asta. M-am săturat, dar nu m-am săturat niciodată suficient de mult de blestemata asta de familie.

Deschide portiera mașinii încă în mișcare și o ia la fugă pe o scurtătură spre stația de pompieri aflată la câteva zeci de metri depărtare.

Bun. Undeva în străfundul ființei micii mele cliente, există un mare potențial de a se face auzită de ceilalți. Asta înseamnă că, la momentul potrivit, va rezista mai bine decât mi-am închipuit.

Și, în continuarea acestei idei: Anna poate fi capabilă să depună mărturie, dar ceea ce spune o face să pară insensibilă. Imatură chiar.

Sau, altfel spus, cu foarte puține șanse să-l convingă pe judecător să decidă în favoarea ei.

Brian

Focul și speranța sunt legate, după cum știți. În viziunea vechilor greci, Zeus le-a cerut semizeilor Prometeu și Epimeteu să creeze viața pe Pământ. Epimeteu a făcut animalele, înzestrându-le cu agilitate și putere, cu blană sau aripi. Până când Prometeu a făcut omul, toate calitățile se terminaseră. Așa că semizeul i-a dat omului mersul pe două picioare și focul.

Invidios, Zeus i l-a confiscat. Dar Prometeu a văzut mândria și bucuria omului clătinându-se pentru că nu-și putea pregăti mâncarea. A aprins o torță de la soare și i-a dat focul înapoi. Ca să-l pedepsească pe Prometeu, Zeus a poruncit să fie legat cu lanțuri de o stâncă, iar un vultur venea să ciugulească din

ficatul lui. Ca să-l pedepsească pe om, Zeus a creat prima femeie, Pandora, și i-a dat în dar o cutie pe care nu avea voie să o deschidă.

Dar curiozitatea Pandorei a fost prea mare și, într-o bună zi, a deschis cutia. Atunci au ieșit din ea boli și nefericire, și necazuri. A reușit să închidă capacul la loc înainte ca speranța să scape din cutie. E singura armă care ne-a mai rămas ca să putem lupta împotriva celorlalte.

Întreabă-l orice pompier; o să-ți spună că-i adevărat. Pe naiba! Întreabă-l pe orice tată!

•

— Veniți aici, sus, îi spun lui Campbell Alexander, când sosește cu Anna. Am cafea proaspăt făcută.

Mă urmează sus pe scări, cu ciobănescul german după el. Tom în două cești.

— Ce faceți cu câinele?

— Atrage puicuțele, zice avocatul. Aveți niște lapte?

Îi dau sticla din frigider, apoi mă așez și eu cu ceașca în mână. E liniște aici sus; băieții sunt jos, spală echipamentele și se ocupă de întreținerea lor zilnică.

— Deci. Alexander soarbe din cafea. Anna mi-a spus că v-ați mutat aici împreună.

— Da, mi-am închipuit că o să vreți să mă întrebați despre asta.

— Vă dați seama că soția dumneavoastră este partea adversă, spune el cu grijă.

Îi întâlnesc privirea.

— Presupun că prin asta înțelegeți că nu ar trebui să mă aflu aici stând de vorbă cu dumneavoastră.

— Asta devine o problemă doar dacă soția vă mai reprezintă încă.

— Nu i-am cerut niciodată Sarei să mă reprezinte.

Alexander se încruntă.

— Nu sunt sigur că ea este conștientă de asta.

— Uite ce e, iertați-mă că v-o spun, povestea asta pare foarte importantă și este foarte importantă, dar noi ne confruntăm în același timp cu un necaz și mai mare. Fiica noastră cea mare e internată în spital și… ei bine, Sara luptă pe două fronturi.

— Știu. Și-mi pare rău pentru Kate, domnule Fitzgerald.

— Spune-mi Brian. Țin cana cu cafea în căușul palmelor. Și aș vrea să vorbesc cu dumneata… fără să fie Sara de față.

Se lasă pe spate cu scaunul pliant în care stă.

— Ce-ar fi să discutăm chiar acum?

Nu e momentul cel mai potrivit, dar nu va fi niciodată un moment potrivit pentru așa ceva.

— Bine. Trag adânc aer în piept. Cred că Anna are dreptate.

În primul moment, am crezut că Alexander nici nu a auzit ce-am spus. Apoi m-a întrebat:

— Ești de acord să spui asta și la audiere?

Cobor privirea spre ceașca de cafea.

— Cred că trebuie s-o fac.

*

Până când eu și Paulie am ajuns unde am fost chemați în dimineața asta, băiatul o și băgase pe fată sub duș. Stătea în fund, cu picioarele desfăcute peste canalul de scurgere, îmbrăcată din cap până-n picioare. Părul îi era lipit de față, dar chiar dacă n-ar fi fost, mi-aș fi dat seama că este inconștientă.

Paulie s-a dus direct la ea și a început s-o tragă afară.

— O cheamă Magda, a spus băiatul. O să-și revină, nu-i așa?

— E diabetică?

— Contează?

Iisuse Hristoase!

— Spune-mi, ce-ați luat? am întrebat eu.

— Doar am băut, a zis băiatul. Tequila.

Nu avea mai mult de șaptesprezece ani. Suficient de mare ca să știe basmul cu dușul care elimină efectele supradozei de heroină.

— Uite care-i treaba. Eu și colegul meu vrem s-o ajutăm pe Magda, să-i salvăm viața. Dar dacă tu-mi spui mie că prin venele ei curge alcool și în realitate se dovedește că au fost droguri, antidoturile pe care i le dăm s-ar putea să înrăutățească situația. Pricepi?

Între timp, Paulie a reușit s-o scoată pe fată de sub duș și s-o dezbrace de bluză. Erau urme de înțepături pe brațele ei.

— V-ați făcut injecții cu tequila, nu-i așa? Un cocteil de comă.

Iau Narcanul din trusa medicală și-i întind lui Paulie echipamentul pentru o microperfuzie.

— Mmm, a zis băiatul, doar n-o să ne pârâți copoilor, nu-i așa?

Cu o mișcare bruscă, l-am înșfăcat de guler și l-am împins într-un perete.

— Ești chiar atât de idiot?

— Părinții mei o să mă omoare.

— Se pare că nu-ți pasă prea mult că te omori singur. Sau pe ea.

I-am smucit capul în direcția fetei care, între timp, a vomitat pe toată podeaua.

— Crezi că viața este ceva de care te poți descotorosi ca de un gunoi? Crezi că zici „scuzați” și ți se mai dă o șansă?

Îi urlam direct în față. Și am simțit o mână pe umărul meu – Paulie.

— Liniștește-te, șefu', mi-a șoptit el.

Încet-încet, mi-am dat seama că puștiul tremura în fața mea, că de fapt el nu avea nicio legătură cu motivul pentru care urlam. Am ieșit afară să mă calmez. Paulie a terminat ce avea de făcut pentru salvarea fetei și a venit la mine.

— Știi că noi, ceilalți, ne descurcăm dacă ți-e prea greu, s-a oferit el. Șefu' cel mare îți dă liber cât timp ai nevoie.

— Am nevoie de munca mea.

Peste umărul lui, am văzut cum fetei îi revine culoarea în obraji; băiatul plângea în hohote, ținându-se cu mâinile de cap, lângă ea. M-am uitat țintă în ochii lui Paulie.

— Când nu sunt aici, i-am explicat, trebuie să fiu acolo.

•

Eu și avocatul terminăm de băut cafeaua.

— Încă una? îi ofer eu.

— Mai bine, nu. Trebuie să mă întorc la birou.

Dăm amândoi din cap, suntem de acord. Chiar nu mai avem nimic să ne spunem.

— Să nu fi îngrijorat în privința Annei, adaug eu. O să am grijă să aibă tot ce-i trebuie.

— Ar trebui să vezi și ce se mai întâmplă pe acasă, spune Alexander. Tocmai l-am scos pe fiul tău din arest pe cauțiune, după ce a furat mașina unui judecător.

Pune ceașca de cafea în chiuvetă și mă lasă cu vestea asta, știind că, mai devreme sau mai târziu, chestia asta mă va da peste cap.

Sara
1997

Nu contează de câte ori gonești spre camera de urgență a spitalului, niciodată nu devine o rutină. Brian o duce pe brațe pe fiica noastră, cu sângele șiroindu-i pe față. Asistentele ne bagă imediat înăuntru, mânându-i ușurel pe ceilalți copii spre scaunele de plastic din sala de așteptare. Un medic tânăr vine grăbit în camera de gardă.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a răsturnat cu bicicleta, spun eu. A căzut pe ciment. Nu par a fi semne evidente de contuzie, dar o porțiune din pielea capului este secționată la baza părului pe o lungime de câțiva centimetri.

Doctorul o întinde încetișor pe masă, își pune mănușile și se uită la fruntea ei.

— Sunteți medic sau cadru medical?

Încerc să zâmbesc.

— Sunt doar obișnuită cu situații de genul acesta.

E nevoie de optzeci și două de copci. După care, cu un pansament alb strălucitor fixat pe cap și o doză zdravănă de Tylenol pediatric înotând prin venele ei, mergem în sala de așteptare ținându-ne de mână.

Jesse o întreabă câte copci are. Brian îi spune că a fost curajoasă ca un pompier. Kate se uită la bandajul proaspăt al Annei.

— Îmi place mai mult când stau în sala de așteptare, spune ea.

•

Începe când Kate țipă în baie. Mă reped pe scări în sus și forțez încuietoarea ca să o găsesc pe copila mea de nouă ani stând în fața vasului de toaletă. Sângele îi curge pe picioare după ce i-a îmbibat chiloții. E simptomul specific leucemiei promielocitice acute – hemoragia sub orice formă și aspect. Kate a mai avut sângerări rectale și înainte, dar era prea mică și nu-și mai amintește.

— Nu-i nimic, spun eu calmă.

Iau o cârpă, o înmoi în apă caldă și o curăț. Apoi caut un tampon sanitar ca să-i protejeze chiloții. O urmăresc cum se străduiește să și-l fixeze între picioare. E momentul pe care mi-aș fi dorit să-l trăiesc la prima ei menstruație. Oare va trăi suficient de mult pentru asta?

— Mami, spune Kate, iar curge.

•

— Relaps clinic.

Doctorul Chance își scoate ochelarii și-și apasă colțurile ochilor cu degetele.

— Cred că a sosit momentul unui transplant de măduvă osoasă.

Îmi aduc aminte de un maimuțoi de plastic gonflabil cu care mă jucam când aveam vârsta Annei; umplut cu nisip în partea de jos, boxam cu el dându-l peste cap doar ca să-l văd cum revine mereu pe verticală.

— Dar acum câteva luni, zice Brian, ne-ați spus că este periculos.

— Este. Cincizeci la sută dintre pacienții care suferă un transplant de măduvă osoasă se vindecă. Cealaltă jumătate nu supraviețuiește chimioterapiei și iradierii premergătoare transplantului. Unii mor din cauza complicațiilor apărute după transplant.

Brian se uită la mine și apoi dă glas spaimelor care ne bântuie.

— Atunci de ce să o expunem pe Kate unor riscuri?

— Fiindcă va muri dacă nu încercăm și transplantul, ne explică doctorul Chance.

•

Prima oară când am sunat la compania de asigurări, mi-au închis telefonul din greșeală. A doua oară am încercat douăzeci și două de minute până când mi-a răspuns o reprezentantă a serviciului cu publicul.

— Dați-mi, vă rog, numărul asigurării dumneavoastră.

I-l dau pe cel pe care-l primesc toți salariații municipalității, precum și numărul asigurării sociale a lui Brian.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Am vorbit cu cineva de la serviciul dumneavoastră acum o săptămână, îi explic eu. Fiica mea are leucemie și are nevoie de un transplant de măduvă osoasă. Spitalul ne-a explicat că firma noastră de asigurări trebuie să semneze pentru acoperirea cheltuielilor.

Un transplant de măduvă osoasă costă de la o sută de mii de dolari în sus. Inutil să spun că nu posedăm banii ăștia. Dar faptul că un doctor a recomandat transplantul de măduvă, asta nu înseamnă că firma noastră de asigurări va fi de acord să plătească.

— Acest gen de intervenție necesită o analiză specială…

— Da știu. În faza asta eram și acum o săptămână. Vă sun eu, fiindcă nu m-ați sunat dumneavoastră ca să-mi dați un răspuns.

Îmi spune să aștept ca să se uite prin dosarul meu. Aud un clic ușor și apoi o voce subțire înregistrată pe bandă: „Dacă doriți să sunați…”

— ’Tu-ți… și trântesc receptorul în furcă.

Vigilentă, Anna bagă capul pe ușa întredeschisă.

— Ai spus un cuvânt urât.

— Știu.

Iau din nou telefonul și formez numărul. Mă plimbă încă o dată din robot în robot până când nimeresc peste o persoană vie.

— Iar s-a întrerupt.

Și o iau de la capăt cu aceleași numere, și nume, și explicații pe care le dădusem și predecesoarelor ei.

— De fapt, noi am analizat din nou cazul fiicei dumneavoastră, zice femeia. Din păcate, în acest moment, noi nu credem că această procedură este în interesul ei.

Simt că-mi ia fața foc.

— E pe moarte?

•

În vederea recoltării de măduvă osoasă, trebuie să-i fac Annei injecții cu întăritoare, așa cum îi făcusem cândva lui Kate după transplantul inițial de sânge. Ideea este să hiperdotăm măduva Annei pentru ca în momentul când vor fi extrase celule să existe o cantitate suficientă pentru Kate.

I s-a spus asta și Annei, dar tot ce știe ea este că, de două ori pe zi, mama ei îi face injecție.

Folosesc unguentul anesteziant local EMLA, care ar trebui să elimine senzația de durere la pătrunderea acului, dar ea tot țipă. Mă întreb dacă este la fel de dureros ca atunci când copilul tău de șase ani se uită fix în ochii tăi și-ți spune că te urăște.

•

— Doamnă Fitzgerald, spune funcționarul de la serviciul cu clienții al companiei de asiguri, înțelegem prin câte ați trecut. Sincer!

— Nu știu de ce, dar îmi vine foarte greu să vă cred, zic eu. Mă îndoiesc că aveți o fiică a cărei viață este în joc, în timp ce conducerii companiei dumneavoastră nu-i pasă decât de costurile transplantului.

Îmi propusesem să nu mă enervez, dar, după treizeci de secunde de convorbire cu compania de asigurări, mă las păgubașă.

— AmeriLife va plăti nouăzeci la sută din ceea ce se consideră rezonabil și uzual pentru o infuzie de limfocite provenite de la un donator. Totuși, dacă insistați pentru un transplant de măduvă, suntem gata să acoperim zece la sută din costuri.

Trag adânc aer în piept:

— Medicii companiei dumneavoastră care au recomandat chestia asta, în ce domeniu sunt specializați?

— Nu…

— În niciun caz în domeniul leucemiei promielocitice acute, nu-i așa? Căci și un medic oncolog care a absolvit ultimul din seria lui la vreo prăpădită de facultate de medicină din insula Guam ar fi putut să vă spună că infuzia de limfocite nu este un tratament. Se împlinesc trei luni de când am avut o discuție identică pe aceeași temă. În plus, dacă ați fi întrebat un doctor familiarizat cât de cât cu specificul bolii de care suferă fiica mea, v-ar fi spus că repetarea unui tratament care a fost deja încercat are șanse minime să dea rezultate la pacienții cu leucemie, deoarece organismul lor a dezvoltat deja o rezistență la acea terapie. Ceea ce înseamnă că AmeriLife acceptă, de fapt, să arunce banii pe apa sâmbetei, dar nu vrea să-i cheltuiască pe singurul lucru care ar putea, efectiv, salva viața copilului meu.

O tăcere grea se lasă la celălalt capăt al firului.

— Doamnă Fitzgerald, sugerează funcționarul, înțeleg că, dacă urmați calea propusă de medicii noștri, compania de asigurări nu va avea probleme în a vă plăti ulterior cheltuielile de transplant.

— Doar că s-ar putea ca fiica mea să nu mai fie în viață până atunci ca să beneficieze de transplant. Nu vorbim aici de o mașină pe care o putem cârpi cu bucăți reșapate și, dacă nu merge, punem altele noi. Noi vorbim aici de o ființă umană. Ființă umană. Roboții de la compania dumneavoastră au habar ce dracu' înseamnă vorbele astea?

De data asta sunt pregătită și clicul telefonului închis nu mă mai ia prin surprindere.

•

Zanne apare în seara dinaintea zilei când trebuie s-o internăm pe Kate la spital în vederea procedurilor pregătitoare pentru transplant. Îl lasă pe Jesse s-o ajute să-și instaleze biroul ei portabil, vorbește la telefon cu Australia și apoi vine în bucătărie unde eu și Brian o punem la curent cu rutina zilnică a casei.

— Anna merge la gimnastică marțea, îi spun. La ora trei. Și aștept să vină camionul cu păcură în cursul săptămânii.

— Gunoiul se ridică miercurea, adaugă Brian.

— Nu intra împreună cu Jesse în școală. Se pare că asta-i compromite definitiv pe puștii dintr-a șasea.

Ea dă din cap și ascultă, ba chiar își ia notițe, după care spune că are niște întrebări.

— Peștele…

— Trebuie hrănit de două ori pe zi. Jesse poate face asta dacă-i aduci aminte.

— E vreo oră oficială de culcare? întreabă Zanne.

— Cam așa ceva, răspund eu. Vrei să-ți spun programul real sau pe cel pe care-l poți folosi dacă vrei să acorzi o oră în plus ca pe o recompensă specială?

— Anna se culcă la opt, iar Jesse la zece, spune Brian. Altceva?

— Da. Zanne bagă mâna în buzunar și scoate un cec de 100.000 de dolari pe numele nostru.

— Suzanne, spun eu uimită. Nu putem primi așa ceva.

— Știu cât costă. Nu vă puteți permite. Eu pot. Lăsați-mă pe mine. Brian ia cecul și i-l dă înapoi.

— Mulțumesc, spune el. Dar, de fapt, avem banii.

Asta-i o noutate pentru mine.

— Îi avem?

— Băieții de la stație au dat de veste tuturor pompierilor din țară și s-au făcut donații. Brian se uită la mine. Tocmai am

aflat și eu, azi.

— Adevărat?

Mi s-a luat o greutate de pe inimă. El ridică din umeri.

— Sunt ca și frații mei, explică el.

Mă întorc spre Zanne și o îmbrățișez.

— Mulțumesc. Pentru că te-ai oferit.

— Banii sunt aici dacă aveți nevoie de ei, răspunde ea.

Dar nu mai avem nevoie. În sfârșit, putem face transplantul.

•

— Kate, o chem eu în dimineața următoare. E timpul să mergem. Anna e încolăcită în poala lui Zanne, pe canapea. Și-a scos din gură degetul mare, dar nu spune la revedere.

— Kate! strig eu iar. Plecăm.

Jesse se strâmbă din spatele tastaturii jocului lui electronic.

— Ca și cum ați putea pleca fără ea.

— Ea nu știe asta. Kate!

Cu un oftat, încep să urc scara spre dormitorul ei.

Ușa este închisă. Ciocănesc ușor, deschid și o găsesc pe Kate luptându-se să facă patul. Cuvertura este atât de bine întinsă, încât poți bate mingea în mijlocul ei; pernele au fost scuturate și aranjate frumos. Animalele ei de pluș, uitate până acum, stau aliniate pe pervazul ferestrei în ordine, de la cele mai mari la cele mai mici. Chiar și pantofii au fost aranjați cu grijă în debara, iar dezordinea de pe biroul ei a dispărut.

— Bine.

Nici măcar nu-i cerusem să facă ordine.

— E clar că am greșit camera.

Se întoarce spre mine.

— În caz că nu mă mai întorc, spune ea.

*

Când am devenit mamă pentru prima oară, obișnuiam să stau întinsă în pat noaptea și să-mi imaginez ce e mai rău; mușcătura unei caracatițe, gustul unui fruct otrăvitor, zâmbetul unui străin periculos, căderea într-un bazin fără apă. Sunt atâtea modalități prin care poate fi rănit un copil, încât pare aproape imposibil ca o singură persoană să reușească să-l protejeze. Pe măsură ce copiii mei creșteau, pericolele se diversificau: să înghită lipici, să se joace cu chibriturile, să cumpere micile pilule roz vândute în spatele spălătoriei de la școală. Poți sta trează toată noaptea fără să reușești să termini de numărat toate căile prin care poți pierde ființele pe care le iubești.

Mi se pare acum, când asta este mai mult decât o ipoteză, că un părinte poate avea una din cele două reacții posibile atunci când află că unul dintre copiii săi are o maladie incurabilă. Fie se prăbușește distrus, fie încasează din plin lovitura și se

forțează să întoarcă și obrazul celălalt. În privința asta, probabil că semănăm foarte mult cu pacienții.

Kate e în stare de semiconștiență în patul ei, cu tuburile de dren țâșnind ca o fântână din pieptul ei. Chimioterapia a făcut-o să vomite de treizeci și două de ori umplându-i gura de secreții acre și de mucozități atât de rele, încât vocea ei sună ca a unui bolnav de fibroză cistică.

Se întoarce spre mine și încearcă să vorbească, dar nu reușește decât să tușească eliminând flegmă.

— Mă înec, se sufocă ea.

Ridic tubul de aspirare pe care-l ține strâns cu mâinile și îi curăț gura și gâtul.

— Mă ocup eu de asta în timp ce tu te odihnești, îi promit și uite așa ajung să respir pentru ea.

•

Un pavilion oncologic este un front de luptă și există ierarhii de comandă foarte riguroase. Pacienții trebuie să fie mereu la datorie. Doctorii vin și pleacă precum eroii victorioși, dar trebuie să citească fișa copilului tău ca să-și amintească unde rămăseserăm cu tratamentul la vizita precedentă. Asistentele sunt adevărații combatanți – cei prezenți în permanență când copilul tău este zgâlțâit de o febră atât de ridicată încât trebuie îmbăiat în apă cu gheață, cei care te învață cum să folosești un cateter venos central sau sugerează că în frigiderul cărui pacient a mai rămas niște înghețată care poate fi furată, sau îți spune care curățătorie știe să scoată petele de sânge și de medicamente de pe îmbrăcăminte. Asistentele știu numele jucăriei preferate a fiicei tale și-i arată cum să facă flori din șervețele de hârtie ca să le pună pe stativul pe care se află perfuzia. Poate că doctorii elaborează strategiile acestui război, dar asistentele sunt cele care fac suportabil conflictul.

Ajungi să le cunoști tot atât de bine pe cât te cunosc ele pe tine, pentru că ele iau locul prietenilor pe care i-ai avut în viața de dinainte de aflarea diagnosticului. Fiica Donnei, bunăoară, studiază pentru a deveni veterinar. Ludmilla, din tura de noapte, poartă agățate de stetoscopul ei ca niște talismane, fotografii laminate ale insulei Sanibel, fiindcă acolo vrea ea să se retragă la pensie. Willie, asistentul, are o mare slăbiciune pentru ciocolată și o soție care așteaptă tripleți.

Într-o noapte, în timpul uneia dintre numeroasele spitalizări ale lui Kate, când stăteam trează atât de mult încât organismul meu uitase cum era să adoarmă, am deschis televizorul în timp ce ea dormea. Am oprit sonorul ca să n-o deranjeze zgomotul. Reporterul Robin Leach ne prezenta reședința somptuoasă a unei persoane foarte bogate și foarte faimoase. Erau acolo bideuri placate cu aur și paturi din lemn de tec sculptate

manual, o piscină în formă de fluture. Avea garaje pentru câte zece mașini, terenuri de tenis acoperite cu zgură roșie și unsprezece păuni plimbându-se liberi. O lume de care nici măcar nu m-aș putea apropia – o viață pe care nu mi-aș fi imaginat-o niciodată pentru mine însămi.

Cam așa trăiau unii.

Nici măcar nu-mi pot aminti bine ce simțeam când auzeam povestindu-se despre o mamă cu cancer la sân sau despre un copil născut cu o boală congenitală de inimă, sau despre alte probleme de sănătate la fel de grave, și sentimentele mele erau amestecate: jumătate compătimire, jumătate recunoștință că propria familie era sănătoasă. Acum am devenit noi înșine un caz despre care povestesc ceilalți.

Nu-mi dau seama că plâng până când Donna îngenunchează în fața mea și-mi ia telecomanda din mână.

— Sara, îmi spune asistenta, nu vrei să-ți dau ceva?

Dau din cap în semn că „nu", stânjenită că am clacat și încă mai rușinată că am fost surprinsă în acest moment de slăbiciune.

— Sunt bine, insist eu.

— Da, iar eu sunt Hillary Clinton, spune ea. Îmi apucă mâna, mă trage în sus și mă împinge spre ușă.

— Kate…

— … Nici măcar n-o să-ți simtă lipsa, îmi sfârșește ea vorba.

În încăperea micuță unde poți găsi non-stop o cafea caldă, Donna umple câte o ceașcă și pentru ea, și pentru mine.

— Îmi pare rău, îi spun.

— Pentru ce? Pentru că nu ești făcută din granit?

Dau din cap.

— Pur și simplu, nu se mai sfârșește.

Îmi dă dreptate cu o mișcare a capului și, pentru că mă înțelege perfect, mă trezesc vorbind. Și nu mă mai opresc. Și după ce am spus tot ce aveam pe suflet, trag adânc aer în piept și-mi dau seama că am vorbit o oră întreagă.

— O, Doamne, spun eu, nu-mi vine să cred că te-am făcut să pierzi atât de mult timp.

— Nu-i deloc o pierdere de timp, îmi răspunde ea. Și-n plus, tura mea s-a terminat acum o jumătate de oră.

Mă înroșesc toată.

— Ar trebui să pleci. Sunt sigură că ți-ai dori să fii în altă parte. Dar în loc să plece, Donna mă îmbrățișează.

— Nu asta ne dorim cu toții, scumpo? zice ea.

•

Ușa de la blocul operator dă spre o încăpere mică plină de instrumente argintii strălucitoare – ca o gură cu aparat de

îndreptat dinții. Medicii și asistentele pe care-i întâlnești poartă măști și mănuși, și nu-i poți recunoaște decât după ochi.

Anna se agață de mine până când îngenunchez lângă ea.

— Ce-ar fi să mă răzgândesc, zice ea. Îmi pun mâinile pe umerii ei.

— Nu ești obligată să faci asta dacă nu vrei, dar știu că ții la Kate, la fel ca mine și ca tati.

Dă din cap în semn că acceptă și apoi își strecoară mâna într-a mea.

— Să nu pleci, îmi spune.

O asistentă o conduce în direcția care trebuie, spre masa de operație.

— Ia să vezi ce ți-am pregătit, Anna. Trage peste ea o pătură electrică.

Anestezistul șterge cu un tifon îmbibat într-o substanță roșie ventuza de fixare a unei măști de oxigen.

— Ai adormit vreodată pe un câmp cu căpșuni?

Își continuă fiecare treaba, lipind pe corpul ei senzori gelatinoși care vor fi conectați la monitoare ce îi vor supraveghea inima și respirația. O pregătesc în timp ce stă întinsă pe spate, deși știu că o vor întoarce ca să-i extragă măduvă din osul de la șold.

Anestezistul îi arată Annei tubul de la echipamentul său.

— Poți să sufli în balonul ăsta? întreabă el și-i pune pe față masca de oxigen.

În tot acest timp, Anna nu-mi dă drumul la mână. În cele din urmă, strânsoarea ei slăbește. Se luptă până-n ultima clipă, corpul ei este deja adormit, dar tot mai are umerii încordați. O asistentă o ține pe Anna; alta pe mine.

— Așa își face efectul anestezicul, îmi explică ea. Poți să o săruți acum.

Asta și fac, prin masca de pe fața mea. Îi șoptesc și o vorbă de mulțumire. Ies prin ușa rotativă și-mi scot boneta și încălțămintea de hârtie. Mă uit prin peretele de sticlă cum Anna este întoarsă pe o parte și un ac îngrozitor de lung este luat din instrumentarul steril.

Apoi urc la etajul de sus să aștept împreună cu Kate.

•

Brian bagă capul pe ușa de la salonul lui Kate.

— Sara, spune el extenuat, Anna întreabă de tine.

Dar nu pot fi în două locuri în același timp. Țin castronul din email roz la gura lui Kate, în timp ce vomită din nou. Lângă mine, Donna o ajută pe Kate să se întindă iar pe perne.

— Am puțină treabă acum, spun.

— Anna întreabă de tine, repetă Brian, asta-i tot.

Donna se uită de la unul la altul.

— O să-și revină până te întorci, promite ea și, după o clipă, sunt și eu de acord.

Anna este la etajul de pediatrie unde saloanele nu sunt închise ermetic pentru o izolare perfectă.

— Mami, plânge ea în hohote, mă doare!

Stau pe marginea patului ei și o iau în brațe.

— Știu, scumpete.

— Poți să stai aici?

Dau din cap că „nu”.

— Kate este bolnavă. Va trebui să mă întorc la ea.

Anna mă îmbrâncește.

— Dar și eu sunt în spital, spune ea. Sunt în spital!

Peste capul ei, mă uit la Brian.

— Ce i-au dat contra durerilor?

— Foarte puțin. Asistenta spune că nu vor să le dea doze prea mari copiilor.

— Asta-i ridicol.

Când mă ridic, Anna scâncește și se agață de mine.

— Mă întorc imediat, scumpo!

O acostez pe prima asistentă care-mi iese în cale.

Spre deosebire de personalul de la oncologie, pe cei de la pediatrie nu-i cunosc.

— I s-a administrat Tylenol acum o oră, îmi explică femeia. Știu că o doare puțin…

— Roxicet. Tylenol cu codeină. Naproxen. Și dacă doctorul nu i le-a prescris, cheamă-l și întreabă-l dacă nu i se pot da.

Asistentei îi sare țandăra.

— Vă rog să înțelegeți, doamnă Fitzgerald, că eu fac zilnic asta și știu…

— Și eu la fel.

Când mă întorc în salonul Annei, aduc o doză de Roxicet pentru copii care fie îi va face durerile suportabile, fie o va anestezia complet, în așa fel încât să nu le mai simtă deloc. În clipa în care intru, îl găsesc pe Brian încercând să închidă cu mâinile lui uriașe încuietoarea minusculă a unui lănțișor de aur cu medalion pe care-l petrecuse în jurul gâtului Annei.

— Cred că meriți și tu un cadou din moment ce și tu i-ai făcut unul surorii tale, zice el.

Bineînțeles că Anna trebuie lăudată pentru că i-a donat măduvă surorii ei. Bineînțeles că merită recunoștință. Dar gândul de a recompensa pe cineva pentru suferințele îndurate, sincer, nu mi-a trecut niciodată prin cap. Am fi făcut-o cu toții de multă vreme.

Se uită amândoi la mine când intru pe ușă.

— Uite ce mi-a dat tati! spune Anna.

Îi întind și eu anestezicul, un fel de premiu de consolare.

•

Puțin după ora zece, Brian o aduce pe Anna în salonul lui Kate. Merge încet, ca o femeie bătrână, sprijinită de brațul lui Brian. Asistentele o ajută să-și pună masca, halatul, mănușile și încălțămintea sterile ca să i se permită să intre – într-o emoționantă încălcare a protocolului, deoarece copiii nu au voie, de obicei, să facă vizite în incintele protejate.

Doctorul Chance e în picioare lângă stativul cu perfuzii, ținând în mână o pungă cu măduvă. O întorc pe Anna cu fața în direcția aceea ca s-o poată vedea.

— Uite, îi spun, asta ne-ai dat tu.

Anna se strâmbă.

— E grețoasă. Poți s-o iei.

— Așa o să și fac, spune doctorul Chance și măduva vâscoasă, roșie ca rubinul, începe să curgă prin venele lui Kate.

O pun pe Anna în pat. Este destul loc pentru amândouă, umăr lângă umăr.

— Te doare? o întreabă Kate.

— Puțin. Anna arată spre lichidul sângeriu care curge prin tuburile de plastic care despică pieptul lui Kate. Dar pe tine?

— Nu prea. Se ridică puțin. Hei, Anna!

— Poftim?

— Îmi pare bine că vine de la tine. Kate ia mâna Annei și o pune sub cateterul principal, chiar pe locul unde acesta intră în pieptul ei, lângă inimă.

•

La douăzeci și una de zile după transplantul de măduvă, numărul globulelor albe ale lui Kate a început să crească, dovadă a reușitei intervenției. Ca să sărbătorim, Brian insistă să mă invite să luăm masa în oraș. Aranjează ca o asistentă particulară să se ocupe de Kate, face rezervări la XO Cafe și chiar îmi aduce o rochie neagră de acasă. Uită pantofii cu toc înalt, așa încât port unii uzați.

Restaurantul este aproape plin. De îndată ce ne așezăm, un chelner vine să ne întrebe dacă vrem vin. Brian comandă un Cabernet Sauvignon.

— Știi măcar dacă este roșu sau alb?

Nu cred că l-am văzut, în toți anii ăștia, pe Brian bând altceva decât bere.

— Știu că are alcool și că sărbătorim.

Ridică paharul după ce chelnerul i-l umple.

— Pentru familia noastră! toastează el.

Ciocnim paharele și sorbim o înghițitură.

— Ce luăm? îl întreb.

— Tu ce-ai vrea?

— Fileu de calcan. Să văd și eu ce gust are. Închid mapa cu meniul. Ai auzit rezultatul ultimelor analize?

Brian coboară privirea.

— Speram că venim aici ca să mai uităm de toate astea. Să stăm de vorbă. Doar atât.

— Și mie mi-ar plăcea să stăm de vorbă, recunosc eu.

Dar când mă uit la Brian, subiectul care îmi stă pe buze este despre Kate, nu despre noi. Nu am cum să-l întreb ce a mai făcut la serviciu, fiindcă e în concediu de trei săptămâni. Suntem legați unul de altul de și prin boală.

Tăcerea se instalează iar între noi. Mă uit în jurul meu prin restaurant și observ că cei mai vorbăreți sunt clienții tineri. Cuplurile mai vârstnice, cele care par a-și fi sărbătorit deja nunta de argint, mănâncă fără să scoată o vorbă. O fi din cauză că se simt prea bine, că știu deja ce gândește celălalt? Sau e din cauză că, la un moment dat, pur și simplu, nu mai au ce să-și spună?

Când ospătarul vine să ne ia comanda, ne întoarcem amândoi nerăbdători spre el, recunoscători că prezența lui ne împiedică să recunoaștem cât de mult ne-am înstrăinat unul față de celălalt.

•

Părăsim spitalul cu un copil diferit de cel cu care am venit acolo. Kate se mișcă cu grijă, controlând sertarele noptierei ca să nu uite ceva. A slăbit atât de mult încât blugii pe care i-am adus nu-i mai vin bine; trebuie să folosim două bășmăluțe înnodate împreună pe post de curea.

Brian a coborât înaintea noastră ca să aducă mașina mai aproape. Pun în bagajul ei ultimul Tiger Beat, CD-urile și trag fermoarul. Își aranjează o beretă pe capul lipsit de păr și își înfășoară strâns o eșarfă în jurul gâtului. Își acoperă gura și nasul cu o mască, și își pune mănuși; acum, când părăsim spitalul, ea e cea care va trebui protejată.

Ieșim pe ușă în aplauzele asistentelor pe care am ajuns să le cunoaștem atât de bine.

— Fă în așa fel încât să nu te mai întorci la noi decât în vizită, bine? glumește Willie.

Se perindă una câte una ca să-și ia rămas-bun. Când s-au împrăștiat toate, îi zâmbesc lui Kate.

— Gata?

Dă din cap, dar stă pe loc, pe deplin conștientă că, odată ieșită pe ușa aceasta, totul se schimbă.

— Mami?

O iau de mână.

— Vom fi împreună, îi promit eu și facem primul pas.

•

Cutia poștală e plină cu note de plată de la spital. Am aflat că firma de asigurări nu va discuta cu serviciul financiar al spitalului și viceversa, dar nici unii, nici alții nu au încredere că socotelile sunt corecte, ceea ce-i face să ne ceară nouă să plătim tratamente pe care n-ar trebui să le plătim noi, în speranța că suntem destul de proști ca s-o facem. Clarificarea aspectului financiar al intervențiilor medicale suferite de Kate este o treabă extrem de complicată pentru care nici eu, nici Brian nu avem răgazul necesar.

Frunzăresc o reclamă de la o alimentară, o revistă și un anunț de rate pe termen lung înainte de a deschide scrisoarea de la banca de ajutor reciproc. Nu îi acord prea multă atenție, căci Brian se ocupă de aspectele financiare care necesită mai mult decât semnarea unui cec. În plus, cele trei depozite pe care le avem sunt toate destinate taxelor de studii pentru copii. Nu suntem genul de familie care să avem economii suficiente ca să jucăm la bursă.

> Dragă Domnule Fitzgerald.
>
> Confirmăm prin prezenta recenta dumneavoastră retragere din depozitul nr. 323 456, al lui Brian D. Fitzgerald, custode în numele lui Katherine S. Fitzgerald, a sumei de 8 369, 56 de dolari. Retragerea acestei sume lichidează contul.

Cum erori bancare pot apărea, aceasta este una de proporții. Am mai constatat lipsa unor sume mici de bani în extrasele noastre de cont, dar măcar n-am pierdut niciodată opt mii de dolari. Ies din bucătărie și mă duc în curte unde Brian înfășoară un nou furtun de stropit grădina.

— Una din două, îi spun eu dându-i scrisoarea. Sau cineva de la fondul de ajutor reciproc ne-a furat, sau cealaltă nevastă a ta nu mai e un secret.

A avut nevoie de cam mult timp ca să citească, și tot atât mi-a trebuit și mie ca să-mi dau seama că s-ar putea să nu fie vorba de o greșeală. Brian își lovește fruntea cu încheietura mâinii.

— Eu am scos banii ăștia, zice el.

— Fără să-mi spui și mie?

Nu mi-l pot închipui pe Brian făcând așa ceva. Au mai fost momente, în trecut, când am intrat în banii pentru taxele copiilor, dar numai dacă eram la limită cu datoriile la băcănie plus ratele la casă sau fiindcă trebuia neapărat să ne cumpărăm o altă mașină când cea veche se stricase de tot. Pe urmă stăteam noaptea întinși în pat și nu puteam dormi de vinovați ce ne simțeam și ne promiteam unul altuia să punem la loc banii cât mai repede posibil.

— Băieții de la stație au încercat să strângă niște bani, cum ți-am mai spus. Au făcut rost de zece mii de dolari, la care se adaugă banii ăștia pentru ca spitalul să găsească o modalitate de plată pentru noi.

— Dar ai spus…

— Știu ce am spus, Sara.

Dau din cap, uluită.

— M-ai mințit?

— Nu…

— Zanne s-a oferit…

— Nu vreau ca sora ta să plătească pentru Kate, zice el. Eu sunt cel care trebuie să aibă grijă de Kate.

Furtunul cade, se descolăcește și ne stropește pe picioare.

— Sara, fata n-o să trăiască atât cât să aibă nevoie de banii ăștia pentru facultate.

Soarele strălucește; stropitoarea mecanică se rotește, răspândind jeturi de stropi ca niște curcubeie peste iarba din grădină. E o zi mult prea frumoasă pentru niște cuvinte ca acestea. Îi întorc spatele și fug în casă. Mă încui în baie.

Câteva clipe mai târziu, Brian bate în ușă.

— Sara? Sara, iartă-mă!

Mă prefac că nu-l aud. Mă prefac că nu am auzit ce a spus.

•

Acasă purtăm măști cu toții ca să nu fie Kate obligată să poarte una. Mă surprind controlându-i unghiile când se spală pe dinți sau când își toarnă cereale în lapte, ca să văd dacă urmele negre lăsate de chimioterapie au dispărut – semn sigur că transplantul de măduvă a avut succes. De două ori pe zi îi fac injecții pentru stimularea hemopoiezei, absolut necesare până când numărul neutrofilelor ei ajunge la o mie. Din acest punct mai departe, măduva ei se va regenera singură.

Încă nu se poate întoarce la școală, așa că ni se trimit lecțiile acasă. O dată sau de două ori a venit cu mine să o luăm de la grădiniță pe Anna, dar n-a vrut să iasă din mașină. Merge la spital pentru analizele ei obișnuite, dar, dacă-i propun să trecem și pe la magazinul de electronice sau pe la o gogoșerie, refuză.

Într-o sâmbătă dimineață, ușa de la dormitorul fetelor e întredeschisă. Ciocănesc ușor.

— Vrei să mergi la mall?

Kate ridică din umeri.

— Nu acum.

Mă sprijin de cadrul ușii.

— Ar fi bine să mai ieși din casă.

— Nu vreau.

Deși sunt sigură că face gestul involuntar, o văd cum își trece palma peste capul fără păr înainte să bage mâna în buzunarul din spate al pantalonilor.

— Kate, încep eu.

— Te rog să taci. Nu-mi spune că n-o să se uite nimeni la mine, fiindcă se vor uita toți. Nu-mi spune că n-are importanță, fiindcă are. Și nu-mi spune că arăt bine, fiindcă-i o minciună. Ochii ei fără gene se umplu de lacrimi. Sunt oribilă, mamă! Uită-te la mine!

Mă uit și văd punctele din care au dispărut firele sprâncenelor ei, și urma nesfârșită de pe piele unde ar fi trebuit să fie sprâncenele și micile denivelări ale craniului care, de obicei, sunt acoperite de păr.

— Ei bine, spun eu calmă. Se poate rezolva.

Și, fără un cuvânt, ies din cameră știind că Kate mă va urma. Trec pe lângă Anna, care își abandonează cartea de colorat ca să se țină de coada surorii ei. În pivniță, iau o mașină veche de tuns părul, pe care am găsit-o acolo când am cumpărat casă, și o bag în priză. Apoi îmi tund o cărare lată chiar pe mijlocul capului.

— Mamă! șoptește Kate.

— Poftim?

Un val de bucle maronii cade pe umărul Annei, care le culege delicat.

— E doar păr.

La o nouă mișcare a mașinii de tuns, Kate începe să zâmbească, îmi arată locul unde au mai rămas fire, pe o mică porțiune ca o pădurice. Mă așez pe un bidon răsturnat și o las pe ea să-mi radă părul de pe cealaltă parte a capului. Anna se cocoață în poala mea.

— Vreau și eu, imploră ea.

O oră mai târziu, ne plimbăm prin mall ținându-ne de mâini, un trio de fete chele. Stăm ore întregi. Peste tot, se întorc capete și se aud șușoteli. Suntem frumoase, la puterea a treia.

Weekendul

Nu iese fum fără foc.

John Heywood, *Proverbe*

Jesse

Hai, fii sincer – ai trecut cu mașina pe autostradă și ai văzut pe margine un buldozer sau o macara și te-ai întrebat de ce, după terminarea programului, muncitorii au lăsat echipamentul acolo unde oricine, adică cu, putea să-l fure. Am sabotat primul meu camion cu ani în urmă; am oprit motorul unei balastiere pe o pantă și am urmărit-o cum s-a rostogolit într-un trailer din curtea unei companii de construcții. În momentul ăsta există un camion abandonat la un kilometru și jumătate de casa mea; l-am văzut cum doarme ca un pui de elefant lângă stâlpul barierei spre Jersey pe Autostrada I-195. Nu-mi prea plac roțile lui, dar milogii nu pot fi pretențioși; în urma micii mele ciocniri cu legea, tata mi-a confiscat mașina și o ține la el la stația de pompieri.

A conduce un camion abandonat se dovedește a fi al dracului de diferit de condusul mașinii mele. Mai întâi, ocupi toată șoseaua. Apoi, se manevrează precum un tanc sau, cel puțin, așa cum îmi imaginez eu că se manevrează un tanc când nu trebuie să fugărești o armată plină de idioți. În al treilea rând – și cel mai puțin plăcut – te vede toată lumea. Când ajung la pasajul sub care Dan Duracell își are adăpostul din cutii de carton, omul se furișează în spatele șirului său de bidoane de douăzeci de litri.

— Hei! spun eu sărind din cabina camionului, eu sunt.

Dan are nevoie totuși de un minut ca să se uite pe furiș la mine printre degetele resfirate ale mâinii, pentru a fi sigur că nu-l mint.

— Îți place rabla mea? îl întreb.

Se apropie sprinten și atinge caroseria camionului. Apoi râde.

— Jeepul tău a luat steroizi, băiete.

Umplu partea din spate a cabinei cu materialele de care am nevoie. Ce grozav ar fi dacă aș opri camionul lângă o fereastră, aș arunca înăuntru câteva sticle pline cu „Incendiatorul” meu special și apoi mi-aș continua drumul în timp ce se produce explozia. Dan stă lângă portiera deschisă. „Spală-mă”, scrie el.

— Hei, spun eu și, fără alt motiv decât acela că n-o mai făcusem până atunci, îl întreb dacă nu vrea să vină cu mine.

— Pe bune?

— Pe bune. Dar cu o condiție. Orice vezi sau orice facem, să nu spui nimănui.

Se preface că-și zăvorește gura cu un lacăt și azvârle cheia. Cinci minute mai târziu, demarăm spre un hangar vechi în care-și ținuse cândva bărcile una dintre facultăți. Dan se joacă cu manetele, ridicând și coborând basculanta în timp ce gonim ca nebunii. Îmi spun că l-am invitat să vină cu mine pentru a spori emoția – când îți știe secretul și altcineva, toată treaba devine mai palpitantă. Dar adevărul e că sunt nopți în care simți pur și simplu nevoia să fie cineva lângă tine în lumea asta mare.

•

Când aveam unsprezece ani, am primit un skateboard. Nu cerusem așa ceva; era un cadou vinovat. De-a lungul anilor, mi s-au făcut mai multe astfel de favoruri, de obicei după episoadele lui Kate. Părinții mei o copleșeau cu tot felul de chestii grozave ori de câte ori trebuia să i se facă vreun tratament; și, cum Anna era și ea duplicată, primea și ea niște cadouri minunate; iar după vreo săptămână, probabil că părinții mei se simțeau vinovați de diferențele astea de atitudine față de noi și îmi cumpărau și mie o jucărie, ca să fie siguri că nu mă simt neglijat.

Oricum, n-am cuvinte să vă spun cât de extraordinar era skateboardul acela. Avea pictat pe un fond întunecat un craniu strălucitor, din dinții căruia curgeau șiroaie de sânge verde. Roțile erau din neon galben și atunci când te suiai cu adidașii pe suprafața aspră, ai fi zis că e un cântăreț de rock care-și drege glasul. Mă dădeam în sus și-n jos pe aleile dintre case, învățând să potrivesc roțile, să demarez și să frânez, să fac salturi. Dar nu aveam voie să ies pe stradă fiindcă putea apărea oricând o mașină care să mă lovească.

Ei bine, nu e nevoie să vă spun eu că o pușlama căpoasă de unsprezece ani și interdicțiile de acasă sunt precum apa și uleiul. La sfârșitul primei săptămâni de curse non-stop cu placa, ajunsesem să cred că e preferabil să mă dau cu spirt pe rană decât să continui să rulez pe alei printre toți puțoii cu triciclete.

L-am implorat pe tata să mă ducă în parcarea de la Kmart sau pe terenul de baschet al școlii, sau oriunde altundeva unde să am cu adevărat loc să mă desfășor și eu puțin. Mi-a promis că vineri, după ce Kate își va face analiza obișnuită de măduvă osoasă, vom putea merge cu toții la școală. Eu puteam să îmi iau skateboardul, Anna bicicleta, iar Kate, dacă avea să dorească, rolele.

Doamne, cu câtă nerăbdare am așteptat ziua aceea! Am uns roțile, am lustruit suprafața plăcii și am exersat elicea dublă pe pista înclinată pe care o amenajasem din niște scânduri vechi și o buturugă. În clipa când am văzut mașina întorcându-se acasă cu mama și Kate revenind de la hematolog, am alergat spre ușă ca să nu pierd nicio secundă.

Dar s-a dovedit că și mama era în mare grabă. Fiindcă atunci când s-a deschis ușa mașinii am văzut-o pe Kate plină de sânge.

— Cheamă-l pe tata! mi-a ordonat mama, acoperind cu un ghemotoc de cârpe fața lui Kate.

Îi mai cursese și altă dată sânge din nas. Și mama îmi spunea întotdeauna, când chestia asta mă scotea din minți, că sângerările par mult mai rele decât sunt în realitate. Dar l-am chemat pe tata și amândoi au dus-o pe Kate la baie încercând s-o facă să nu mai plângă, fiindcă asta îngreuna situația.

— Tată, am spus. Când mergem?

Dar el era ocupat să deruleze hârtia igienică de pe sul și să o îngrămădească sub nasul lui Kate.

— Tată? am întrebat eu iar.

Tata s-a uitat la mine, dar nu mi-a răspuns. Avea ochii tulburi și privea prin mine de parcă aș fi fost făcut din fum.

Atunci m-am gândit pentru prima oară că poate chiar așa și era.

•

Ceea ce mă fascinează la flăcări este că se furișează – vin tiptil, se strecoară, se uită în urmă și râd. Și e al dracului de frumos. Ca un apus de soare care înghite totul în calea sa. Pentru prima oară sunt împreună cu cineva care să-mi admire îndemânarea. Lângă mine, Dan scoate un sunet ușor din gât – expresie a respectului, desigur. Dar când mă uit plin de mândrie la el, văd că și-a ascuns capul în gulerul jegos al bluzonului său militar. Pe față îi curg lacrimi.

— Dan, omule, ce s-a întâmplat?

Bineînțeles, individul e nebun, dar totuși. Îi cuprind umerii cu brațul, dar el tresare ca și cum un scorpion tocmai ar fi aterizat pe gâtul lui.

— Ți-e frică de foc, Danny? Nu te teme! Suntem destul de departe de el. Suntem în siguranță.

Îi ofer ceea ce cred eu că este un zâmbet de încurajare. Ce mă fac dacă o zbughește pe șosea țipând și-l aude întâmplător vreun polițai?

— Hangarul acela, zice Dan.

— Da. N-o să-i ducă nimeni dorul.

— Acolo trăiește șobolanul.

— Acum nu mai e cazul, îi răspund.

— Dar șobo…

— Animalele știu singure cum să scape din incendii. Ascultă-mă pe mine. Șobolanul n-a pățit nimic.

— Dar ziarele?

Are unul cu asasinarea președintelui Kennedy…

Și deodată mă gândesc dacă nu cumva șobolanul nu e rozătorul cu pricina, ci un alt vagabond care folosea hangarul drept adăpost.

— Dan, vrei să spui că acolo locuiește cineva?

Se uită la coroana de flăcări și ochii i se umplu de lacrimi. Apoi repetă cuvintele mele.

— Acum nu mai e cazul, zice el.

•

După cum vă spuneam, aveam unsprezece ani și nu știu nici până în ziua de azi cum am ajuns de la noi de acasă din Upper Darby în central orașului Providence. Presupun că mi-au trebuit câteva ore; presupun că-mi imaginam că, datorită noii mele structuri de supererou invizibil, aș putea chiar să dispar complet și apoi să reapar în cu totul alt loc.

A făcut un test. Am mers pe jos prin centrul comercial, iar oamenii treceau pe lângă mine cu ochii ațintiți în crăpăturile trotuarului sau privind drept în fața lor ca o armată de strigoi. Am mers de-a lungul unei nesfârșite clădiri, ai cărei pereți erau acoperiți cu sticlă și m-am putut vedea ca într-o oglindă. Dar oricât de multe grimase am făcut, oricât de mult am stat acolo, niciunul dintre oamenii acelui furnicar nu avea nimic de spus.

În ziua aceea am fost rănit în mijlocul unei intersecții, accidentat sub un semafor, cu taxiuri claxonând și o mașină virând la stânga și cu doi polițiști alergând să mă prindă înainte să mă omoare vreun vehicul. La poliție, când tata a venit să mă ia, m-a întrebat ce naiba fusese în capul meu.

De fapt, în capul meu nu fusese nimic. Încercasem doar să găsesc un loc unde existența mea să fie remarcată.

•

Mai întâi îmi scot cămașa și o arunc ghemotoc pe marginea șoselei; apoi mi-o înfășor în jurul capului și al feței. Fumul se înalță deja, nori negri, furioși. În urechi îmi răsună șuieratul sirenelor. Dar trebuie să-mi țin promisiunea făcută lui Dan.

Prima mă izbește dogoarea, ca un zid mult mai solid decât s-ar crede. Structura de rezistență a hangarului e încă în picioare, o rază X portocalie. Înăuntru nu pot vedea la un pas în fața mea.

— Șobolane! urlu eu, regretând deja din cauza fumului care-mi pârjolește gâtlejul, lăsându-mă fără glas.

— Șobolane!

Nu răspunde nimeni. Dar hangarul nu-i chiar așa de mare. Mă las în patru labe și încep să pipăi locul în jurul meu.

Într-un moment de neatenție, pun mâna din greșeală pe un obiect metalic. Pielea mi se lipește de el și se umple imediat de bășici. Între timp mă împiedic de un picior încălțat cu un bocanc. Plâng în hohote, convins că nu mai scap viu. Mă apropii pe dibuite de Șobolan, îl salt pe umerii mei așa leșinat cum e și mă întorc pe unde am intrat.

Printr-un fel de glumă a divinității, reușim să ieșim afară. Între timp, mașinile pompierilor s-au apropiat și își pregătesc furtunurile cu apă. Poate că și tata e aici. Stau sub ecranul de fum; îl pun jos pe Șobolan. Cu inima bubuindu-mi în piept, fug în direcția opusă, lăsând pe alții, care vor să fie eroi, să termine operațiunea de salvare.

Anna

V-ați întrebat vreodată cum am ajuns aici cu toții? Pe Pământ, vreau să spun. Uitați de povestea lui Adam și Eva, care, știu, este o mare prostie. Tatălui meu îi place mai mult mitul indienilor Pawnee, care spun că stelele-zeități au populat lumea: Steaua de seară și Steaua de Zi s-au împreunat și au dat naștere primei femei. Primul băiat a venit de la Soare și Lună. Oamenii au fost aduși de tornadă.

Domnul Hume, profesorul meu de științe, ne-a învățat despre această supă primordială, plină de gaze naturale și de substanță lichidă și mâloasă și de materie de carbon care s-au solidificat cumva în organisme unicelulare numite monoflagelate… care sună mai degrabă a boală transmisibilă sexual decât a început pentru lanțul evoluției, după părerea mea. Dar, odată ajuns acolo, este un salt uriaș de la o anaerobă la maimuță și apoi spre o persoană inteligentă.

Lucrul cel mai uimitor în toată această poveste este că, orice ați spune, a fost nevoie de ceva osteneală ca să ajungi dintr-un punct în care nu exista nimic, la un punct în care lucrează toți neuronii necesari ca noi să putem lua decizii.

Și mai uimitor este faptul că, deși gândirea a devenit pentru om o a doua natură, reușim totuși să o limităm.

•

Sâmbătă dimineață sunt la spital împreună cu Kate și cu mama, toate trei prefăcându-ne că procesul meu nu va începe peste două zile. Ați crede că e greu, dar, de fapt, este mult mai simplu decât în alte situații. În familia mea ne pricepem de minune să ne mințim pe noi înșine: dacă nu vorbim despre asta, atunci – *presto!* – nu mai există proces, nu mai există boli de rinichi, nu mai există niciun fel de griji.

Mă uit la *Happy Days* pe postul TVLand. Aici, familia Cunnmgham nu diferă cu mult de familia noastră. Toți par să fie preocupați numai dacă formația lui Richie va fi angajată la localul lui Al sau dacă Fonzie va câștiga concursul de sărutat, pe când până și eu știu că, în anii 1950, Joanie ar fi trebuit să facă exerciții de apărare antiaeriană la școală, iar Marion să se îndoape cu Valium în timp ce Howard ar fi fost înnebunit de atacurile comuniștilor. Poate că, dacă îți petreci viața pretinzând că te afli pe un platou de filmare, nu trebuie să recunoști niciodată că pereții sunt făcuți din hârtie și mâncarea e din plastic, iar cuvintele pe care le rostești nu îți aparțin, de fapt.

Kate încercă să rezolve cuvinte încrucișate.

— Cum se spune la „vas", din patru litere? întreabă ea.

Astăzi e o zi bună. Prin asta înțelegând că a avut chef să țipe la mine pentru că am împrumutat două dintre CD-urile ei fără să-i cer permisiunea (pentru Dumnezeu, era aproape în comă; asta nu însemna că n-ar fi putut să-și dea acordul, nu?); acum vrea să rezolve cuvinte încrucișate.

— „Recipient", sugerez eu. „Rezervor".

— Patru litere.

— „Navă", zice mama. Poate că se gândesc la ceva de genul ăsta.

— Sânge, spune doctoral Chance intrând în cameră.

— Ăsta e din cinci litere, răspunde Kate, pe un ton mult mai plăcut decât cel pe care mi-a răspuns mie, dacă ar fi să remarc.

Tuturor ne place de doctorul Chance; deja ar putea fi considerat al șaselea membru al familiei noastre.

— Spune-mi un număr. Se referă la scala durerii. Cinci?

— Trei.

Doctorul Chance se așază pe marginea patului.

— Peste o oră s-ar putea să fie cinci, avertizează el. Sau nouă.

Fața mamei devine pământie.

— Dar Kate se simte perfect acum, își face ea curaj.

— Știu. Dar momentele de luciditate vor fi mai scurte și mai rare, explică doctoral Chance. Acesta nu e leucemie promielocitică acută, este un blocaj renal.

— Dar după transplant? întreabă mama.

Tot aerul din cameră, vă jur, se transformă într-un burete. Ai putea să auzi aripile unei păsări colibri, așa liniște se face. Vreau să mă furișez afară din cameră, ca o ceață; nu vreau ca asta să fie din vina mea.

Doctorul Chance este singurul îndeajuns de curajos încât să se uite la mine.

— După câte înțeleg eu, Sara, încă nu suntem siguri că vom avea un organ disponibil.

— Dar…

— Mamă, intervine Kate. Se întoarce către doctoral Chance. Cât timp mai am?

— O săptămână, poate.

— Ooo! spune ea încet. Ooo! Atinge marginea ziarului, își freacă vârful degetului de muchia lui. O să doară?

— Nu, promite doctoral Chance. O să am eu grijă de asta.

Kate își lasă ziarul în poală și-i atinge brațul.

— Mulțumesc. Pentru sinceritate, vreau să spun.

Când doctoral Chance își ridică privirea, avea ochii roșii.

— Nu-mi mulțumi.

Se ridică atât de greoi, încât am impresia că e clădit din piatră și părăsește camera fără să spună un cuvânt.

Mama se chircește, este singurul mod de a descrie starea ei. Ca hârtia când o arunci în focul puternic din șemineu, în loc să ardă, pare că dispare.

Kate se uită la mine și apoi la toate chestiile care o țintuiesc de pat. Mă ridic și mă îndrept spre mama. Îi pun mâna pe umăr.

— Mamă, termină.

Ea – și ridică privirea și se uită la mine cu ochi obosiți.

— Nu, Anna. Tu să termini.

Îmi ia ceva vreme, dar răbufnesc.

— „Anna”, murmur eu.

Mama se întoarce.

— Poftim?

— Un cuvânt din patru litere pentru „vas” sau „rezervor*”, spun eu și ies din camera lui Kate.

•

Mai târziu, în aceeași după-amiază, mă dau în balansoarul din biroul tatei de la stația de pompieri, cu Julia stând de cealaltă parte a mesei. Pe birou sunt patru fotografii cu familia mea. Este una cu Kate pe când era bebeluș și purta o căciuliță tricotată care semăna cu o căpșună. Altă poză e cu Jesse și cu mine rânjind la fel de larg ca peștele răpitor pe care-l țineam amândoi. De obicei mă minunam de pozele trucate care sunt înrămate și pe care le poți cumpăra de la magazine – doamne cu păr moale și castaniu și zâmbete forțate, bebeluși cu cap de grape-fruit pe genunchii fraților – persoane care în lumea reală nu se cunoșteau, probabil, dar care erau fotografiați de un tip priceput pentru a crea iluzia unei familii.

Dar poate că nu sunt chiar atât de diferite de pozele adevărate, la urma urmei.

Iau o fotografie care-i înfățișează pe mama și pe tata bronzați, și mai tineri decât îmi amintesc să-i fi văzut vreodată.

— Ai vreun iubit? o întreb pe Julia.

— Nu! răspunde ea mult prea repede.

Când mă uit la ea, ridică din umeri.

— Tu ai?

— A fost un tip, Kyle McFee, de care credeam că-mi place, dar acum nu mai sunt așa de sigură.

Ridic un stilou și încep să-l deșurubez în întregime, trag de micul rezervor de cerneală albastră. Ar fi așa super să lași o urmă cu degetul pe orice vrei!

— Ce s-a întâmplat?

— Am fost cu el la film, un gen de întâlnire, și la sfârșit el era…

Mă fac roșie ca racul.

— Știi tu. Fac un gest cu mâna spre poala mea.

— Ah, spune Julia.

— M-a întrebat dacă am făcut vreodată sex în WC la școală – adică, Dumnezeule, în WC? și i-am zis că nu și, pac, mă holbez chiar la chestia aia.

Așez stiloul decapitat pe sugativa tatălui meu.

— Când îl văd prin oraș numai la asta mă pot gândi.

Mă uit la ea și-mi vine un gând.

— Sunt perversă?

— Nu, ai treisprezece ani. Și Kyle la fel, drept să-ți spun. Nu putea stăpâni întâmplarea așa cum nici tu nu te poți stăpâni să nu te gândești atunci când îl vezi. Fratele meu, Anthony, obișnuiește să spună că sunt doar două ocaziile în care un tip se excită: în timpul zilei și-n timpul nopții.

— Fratele tău obișnuiește să vorbească despre chestii din astea?

Râde.

— Cred și eu. De ce, Jesse nu vorbește?

Pufnesc.

— Dacă l-aș întreba pe Jesse ceva despre sex, s-ar prăpădi de râs, iar apoi mi-ar da un teanc de *Playboy* și mi-ar zice să cercetez.

— Dar părinții tăi?

Dau din cap. Tata iese din discuție – pentru că e tata. Mama este prea tulburată. Iar Kate e la fel de neștiutoare ca și mine.

— V-ați certat vreodată, tu și sora ta, pe același individ?

— De fapt, nu ne place același gen de băiat. Genul tău care e?

Se gândește la întrebarea mea.

— Nu știu. Înalt. Cu părul închis la culoare. Vioi.

— Crezi că e drăguț Campbell?

Julia aproape că alunecă de pe scaun.

— Poftim?

— Păi, vreau să zic, pentru un tip mai în vârstă.

— Aș putea să le dau dreptate unor femei care… îl găsesc atractiv, spune ea.

— Arată ca un actor dintr-un serial care-i place lui Kate.

Îmi trec degetul peste modelul sculptat în lemnul biroului.

— Ce ciudat! Am să cresc, am să sărut pe cineva și am să mă mărit.

Și Kate nu.

Julia se apleacă înainte.

— Ce se va întâmpla dacă sora ta va muri, Anna?

Una dintre fotografiile de pe masă este cu mine și cu Kate. Suntem mici – poate de cinci și, respectiv, doi ani. Este de dinaintea primei ei recidive, dar după ce i-a crescut părul.

Stăm la marginea plajei, purtând costume de baie asemănătoare și facem cozonaci de nisip. Ai putea îndoi fotografia pe jumătate și ai avea senzația de imagine în oglindă – Kate e mai mică pentru vârsta ei, iar eu mai mare pentru a mea. Părul lui Kate are o altă culoare, dar cu aceleași onduleuri naturale la rădăcină; mâinile lui Kate le presează pe ale mele. Până acum, nu cred că mi-am dat seama cu adevărat cât de mult semănăm.

•

Telefonul sună exact înainte de zece în seara aceea și, spre surprinderea mea, îmi aud numele strigat în interfon. Ridic receptorul din bucătăria în care tocmai s-a făcut curățenie.

— Alo?

— Anna, spune mama.

Imediat presupun că a sunat din cauza lui Kate. Nu prea are ce altceva să-mi spună, dat fiind modul în care ne-am despărțit mai devreme la spital.

— Este totul în regulă?

— Kate a adormit.

— Asta e bine, răspund eu și apoi mă întreb despre ce este vorba cu adevărat.

— Am sunat din două motive. Primul este acela că-mi pare rău de ce s-a întâmplat azi-dimineață.

Mă simt foarte neînsemnată.

— Și eu, recunosc.

În acel moment îmi aduc aminte cum obișnuia să mă învelească noaptea. Se ducea la patul lui Kate, mai întâi, și se apleca și anunța că o sărută pe Anna. Apoi venea la mine și spunea că a venit să o îmbrățișeze pe Kate.

De fiecare dată asta ne făcea să ne prăpădim de râs. Stingea lumina și, minute bune după ce pleca, persista în cameră

mirosul loțiunii pe care o folosea ca să-și păstreze pielea moale și catifelată.

— Al doilea motiv pentru care am sunat, continuă ea, este să-ți urez noapte bună.

— Asta-i tot?

Îi simt zâmbetul din vocea cu care-mi răspunde.

— Nu este de ajuns?

— Ba da, sigur, îi spun, deși nu-mi este de ajuns.

•

Cum nu pot adormi, mă strecor afară din patul de la stația de pompieri, pe lângă tata care sforăie. Iau *Cartea recordurilor* din vestiarul bărbaților și urc pe acoperiș ca să citesc la lumina lunii. Un copil de 18 luni, pe nume Alejandro, a căzut de la trei metri de la fereastra apartamentului părinților să-i din Murcia, Spania, și a devenit bebelușul care a supraviețuit celei mai mari căderi.

Roy Sullivan, din Virginia, a supraviețuit după ce l-a lovit fulgerul de șapte ori, pentru ca, în cele din urmă, să se sinucidă după ce a fost părăsit de o iubită. În Taiwan, o pisică a fost găsită în moloz la optzeci de zile de la un cutremur care a omorât 2.000 de oameni și și-a revenit complet. Îmi dau seama că citesc și recitesc secțiunea numită „Supraviețuitori și salvatori de vieți", adăugând articole din capul meu. „Cel mai longeviv pacient cu leucemie acută", ar suna. „Cea mai încântătoare soră".

Tata mă găsește după ce pusesem cartea deoparte și începusem să caut Vega.

— Nu prea se vede bine în noapte asta, nu?

Este o noapte plină de nori, până și luna pare acoperită de vată.

— Nu, spun și eu. Cerul e acoperit.

— Ai încercat să te uiți prin telescop?

Îl privesc cum încearcă, pentru un timp, să vadă ceva prin telescop, dar își dă seama că în seara asta nu e posibil. Îmi amintesc brusc de vremea când aveam vreo șapte ani și mergeam cu mașina stând pe scaunul de lângă el și-l întrebam cum găsesc adulții drumul spre locurile unde vor să ajungă. Pentru că nu-l văzusem niciodată să scoată vreo hartă.

— Cred că te obișnuiești să iei aceleași curbe, mi-a spus el, dar răspunsul nu mi-a satisfăcut curiozitatea.

— Atunci, cum știi să ajungi undeva prima dată când mergi?

— Păi, spune el, primim informații.

Dar eu vreau să știu cum le primești prima dată? Dacă nimeni nu a fost acolo unde mergi.

— Tată, întreb, este adevărat că poți folosi stelele ca pe o hartă?

— Da, dacă înțelegi mișcarea astrelor.

— Este complicat?

Mă gândesc că poate ar trebui s-o învăț. Un plan de rezervă pentru situațiile acelea când am senzația că ne tot învârtim în cercuri.

— Este o matematică destul de complicată – trebuie să măsori altitudinea unei stele, să-ți dai seama de poziție folosind un anuar astronomic, să-ți dai seama la ce înălțime ar trebui să fie și în ce direcție, pornind din punctul în care crezi că te afli, și să compari altitudinea pe care o măsori cu cea pe care ai calculat-o. Obții mai multe linii de poziționare care se intersectează și acolo se află destinația. Tata se uită la fața mea și zâmbește. Să nu pleci niciodată de acasă fără GPS.

Dar pun pariu că-mi pot da seama; nu e atât de neclar. Te îndrepți spre locul în care toate liniile se intersectează și speri să ai noroc.

Dacă aș crea eu o religie a mea – Annaismul – și ar trebui să spun cum au ajuns oamenii pe Pământ, aș spune cam așa: La început nu era nimic, în afara lunii și a soarelui. Iar luna voia să apară în timpul zilei, dar acolo era ceva atât de strălucitor, încât părea că umple toate acele ore. Lunii a început să-i fie foame din ce în ce mai mult, a devenit din ce în ce mai subțire, până când nu a mai rămas din ea decât o fâșie îngustă cu vârfurile ascuțite ca de cuțit. Din greșeală, pentru că așa se petrec cele mai multe lucruri, ea a făcut o gaură în vălul nopții, iar pe acolo au țâșnit milioane de stele, ca o fântână de lacrimi.

Speriată, luna a încercat să le înghită. Și uneori putea să facă asta, pentru că se îngrășa și se făcea rotundă. Dar alteori procedeul nu folosea la nimic, pentru că erau prea multe stele. Stelele continuau să apară, luminând cerul până ce și soarele a devenit gelos. El a invitat stelele în partea sa de lume, acolo unde e mereu lumină. Totuși, nu le-a spus că în timpul zilei ele nu vor putea fi zărite niciodată. Așa că cele mai fraiere au făcut saltul de la cer spre pământ și au înghețat sub povara propriei nesăbuințe.

Luna s-a străduit cât a putut. A sculptat fiecare dintre aceste blocuri nefericite, transformându-le în bărbați și femei. Și și-a petrecut restul timpului veghind ca alte stele să nu mai cadă. Și-a petrecut restul timpului ocupându-se de fiecare fărâmă care mai rămăsese.

Brian

Chiar înainte de ora șapte dimineața, în sediul pompierilor intră o caracatiță. De fapt este o femeie îmbrăcată în caracatiță,

dar când vezi așa ceva, diferențele nu mai contează. Are ochii în lacrimi, iar în numeroasele ei brațe ține un câine pechinez.

— Trebuie să mă ajuți, spune ea și îmi amintesc că este doamna Zegna, a cărei casă a fost mistuită de focul izbucnit în bucătărie acum câteva zile.

Își smulge tentaculele.

— Astea sunt singurele haine care mi-au mai rămas. Un costum de Halloween. Îl țineam într-un garaj din Taunton care-mi oferă spațiu de depozitare pentru colecția mea de discuri ale grupului Peter, Paul și Mary.

O așez cu grijă pe un scaun în fața biroului meu.

— Doamnă Zegna, știu că nu se poate locui în casa dumneavoastră…

— Nu se poate locui? Este o *epavă!*

— Vă pot pune în legătură cu un centru de cazare. Și, dacă doriți, pot vorbi cu compania dumneavoastră de asigurări să grăbească lucrurile.

Ea își ridică mâna ca să se șteargă la ochi și celelalte opt brațe se ridică la unison.

— Nu am asigurare pentru locuință. Nu cred că trebuie să-ți trăiești viața așteptându-te la ce e mai rău.

Mă uit la ea cu insistență pentru un moment. Încerc să-mi aduc aminte cum este să te dea peste cap iminența producerii unui dezastru.

*

Când ajung la spital, Kate stă întinsă pe spate, ținând strâns ursulețul de pluș pe care-l are de la șapte ani. E conectată la un perfuzor cu morfină controlabil de către pacient și degetul ei apasă pe buton din când în când, cu toate că adoarme aproape imediat.

Unul dintre scaunele din încăpere se poate transforma în pat, cu o saltea subțire ca o foaie de napolitană. Aici stă ghemuită Sara.

— Hei, zice ea, dându-și părul din ochi. Unde e Anna?

— Doarme așa cum numai copiii pot dormi. Cum s-a simțit Kate astă-noapte?

— Nu prea rău. A avut ceva dureri între două și patru.

Mă așez pe marginea patului ei.

— A însemnat mult pentru Anna telefonul de aseară.

Când mă uit în ochii Sarei, îl văd pe Jesse – au aceeași culoare, aceeași formă. Mă întreb dacă Sara o vede pe Kate când se uită la mine. Mă întreb dacă asta doare.

Îmi vine greu să cred că odată, eu și această femeie stăteam alături în mașină și hoinăream pe Route 66, având întotdeauna ce să ne spunem. Discuțiile noastre de acum se rezumă doar la fapte concrete, probleme financiare și informații la obiect.

— Îți amintești de ghicitoarea aceea? întreb.

Când se uită la mine cu privirea goală, continui să vorbesc.

— Eram în mijlocul Nevadei, și Chevroletul rămăsese fără benzină… și nu ai vrut să te las singură în mașină în timp ce aș fi căutat o stație de benzină.

„Peste zece zile, după ce o să te învârtești întruna în cerc, mă vor găsi cu vulturii mâncându-mi măruntaiele”, a spus Sara și a venit cu mine. Am mers pe jos înapoi vreo șase kilometri spre baraca de care trecusem, o stație de benzină. Era administrată de un individ bătrân și de sora lui, care se lăuda că e ghicitoare. „Hai să încercăm”, m-a rugat Sara, dar o ședință costa cinci dolari, iar eu aveam numai zece… Atunci să luăm numai jumătate din benzina care ne trebuie și s-o întrebăm când va trebui să facem iar plinul”, a zis Sara și, ca întotdeauna, m-a convins.

Madame Agnes era tipul oarbei care sperie copiii, cu cataracta care-i făcea ochii să aibă culoarea cerului albastru senin. Și-a pus mâinile noduroase pe fața Sarei ca să-și dea seama de forma feței și a spus că vede trei copii și o viață lungă, dar nu suficient de bună.

„Ce vrea să însemne asta?” a întrebat Sara, iritată, și Madame Agnes a explicat că viitorul este ca lutul, poate fi oricând remodelat. Dar poți să-ți modelezi propriul viitor, nu pe al oricui, iar pentru unele persoane asta nu-i de ajuns.

Și-a pus mâinile pe fața mea și a spus un singur lucru: „Salvează-te”.

Ne-a spus că vom rămâne fără benzină din nou tocmai dincolo de granița cu Colorado, și exact așa a fost.

Acum, în sala de spital, Sara se uită inexpresiv la mine.

— Când am fost noi în Nevada? întreabă ea. Apoi dă din cap. Trebuie să vorbim. Dacă Anna chiar continuă luni cu audierile, atunci am nevoie să-ți revizuiesc mărturia.

— De fapt, spun și mă uit în jos la mâinile mele, am să fiu de partea Annei.

— Cum?

Arunc o scurtă privire peste umăr pentru a mă asigura că nu s-a trezit Kate și fac tot posibilul ca să-i explic.

— Sara, crede-mă, m-am gândit bine la asta. Și dacă Anna nu se simte pregătită să fie donator pentru Kate, trebuie să-i respectăm decizia.

— Dacă depui mărturie în favoarea Annei, judecătorul o să spună că cel puțin un părinte susține această petiție, și va da un verdict în favoarea ei.

— Știu asta, spun. Ce altceva aș putea face?

Ne uităm unul la celălalt fără să scoatem o vorbă, nedorind să ne mărturisim gândurile.

— Sara, întrerup eu în cele din urmă liniștea, ce vrei de la mine?

— Vreau să te uiți la tine și să-ți amintești cum era, spune ea pe un ton apăsat. Vreau să mă întorc în acele timpuri. Vreau să mă conduci spre acele timpuri.

Dar ea nu mai e femeia pe care o cunoșteam, femeia care a călătorit prin țară numărând bârlogurile câinilor de prerie, cea care „citea" cu voce tare secretele cowboy-ilor singuratici care căutau femei, și care-mi spunea, în plină noapte, că mă va iubi până când luna se va rătăci pe cer.

Ca să fiu sincer, nici eu nu mai sunt același bărbat, acela care asculta. Cel care o credea.

Sara
2001

Eu și Brian stăm pe canapea și împărțim paginile de ziar, când Anna intră în living.

— Dacă tund peluza până mă mărit, întreabă ea, pot primi acum 614,96 de dolari?

— Pentru ce? întrebăm în același timp.

Își freacă pantoful de covor.

— Am nevoie de ceva bani.

Brian împăturește pagina cu știri naționale.

— Nu știam că blugii Gap s-au scumpit atât de mult.

— Știam că așa o să faceți, spune ea gata să se enerveze.

— Stai puțin. Mă ridic, sprijinindu-mi coatele de genunchi. Ce vrei să cumperi?

— Ce contează?

— Anna, răspunde Brian, nu dăm mai mult de șase sute de dolari fără să știm pentru ce sunt.

Anna cumpănește vorbele pentru un minut.

— E pentru ceva de pe eBay.

Fata mea în vârstă de zece ani navighează pe eBay?

— Bine, oftează ea. Este vorba de pantaloni cu apărătoare pentru portar.

Mă uit la Brian, dar niciunul dintre noi nu pare să înțeleagă.

— Pentru hochei? întreabă el.

— Da, uf.

— Anna, doar nu joci hochei, îi atrag eu atenția, dar când roșește, îmi dau seama că s-ar putea să nu am dreptate deloc.

Brian insistă să primească o explicație.

— Acum câteva luni, mi-a căzut lanțul de la bicicletă chiar în fața patinoarului de hochei. Câțiva băieți se antrenau, dar portarul lor avea „boala sărutului" și antrenorul lor mi-a spus

că îmi dă cinci dolari dacă stau în poartă și apăr loviturile. Am împrumutat echipamentul copilului bolnav și chestia e că… nu mă descurcam rău deloc. Mi-a plăcut. Așa că am revenit. Anna zâmbește timid. Antrenorul mi-a propus să fiu titulară în echipă înainte de campionat. Sunt prima fată de când există clubul. Dar trebuie să am echipamentul meu.

— Care costă 614 dolari?

— Și nouăzeci și șase de cenți. Asta numai pentru pantaloni, deși mai am nevoie de un scut pentru piept, de o cască, de mănuși și de o mască.

Se uită la noi încrezătoare.

— Trebuie să vorbim despre asta, zic.

Anna murmură ceva gen „Calcule” și părăsește camera.

— Știai că joacă hochei? mă întreabă Brian și fac semn din cap că nu. Mă întreb ce altceva mai ascunde de noi.

•

Suntem pe punctul de a pleca din casă pentru a o vedea pe Anna jucând hochei, când Kate anunță că ea nu vine.

— Te rog, mami, insistă ea. Nu când arăt așa.

Are o iritație puternică pe obraji, pe palme, pe tălpi, pe piept și fața îi e ca o lună plină, din cauza steroizilor pe care îi ia prin tratament. Tegumentele sunt aspre și îngroșate.

Astea sunt simptomele bolii grefă contra gazdă pe care a Kate a dezvoltat-o după transplantul de măduvă osoasă. În ultimii patru ani a tot apărut și dispărut, izbucnind când ne așteptam mai puțin. Măduva osoasă e un organ și, precum o inimă sau un ficat, corpul o poate respinge. Dar câteodată, în loc să se întâmple asta, măduva transplantată începe să respingă corpul în care a ajuns.

Vestea bună e că, dacă acest lucru se întâmplă, toate celulele canceroase sunt de asemenea sub asediu – doctorul Chance o numește reacția grefa contra leucemie. Vestea rea e simptomatologia: diaree cronică, icter, cicatrice și scleroza țesuturilor conective. Sunt atât de obișnuită cu toate acestea, încât nu mă intimidează ușor, dar când boala grefa contra gazdă se manifestă atât de sever, o învoiesc pe Kate de la școală. Are treisprezece ani și felul în care arată e foarte important. Îi respect orgoliul, pentru că i-a mai rămas atât de puțin.

Dar nu o pot lăsa singură în casă și i-am promis Annei că vom merge să o vedem jucând.

— Este foarte important pentru sora ta.

Ca răspuns, Kate se trântește pe canapea și-și acoperă fața cu o pernă.

Fără să mai spun un cuvânt, mă duc la dulapul de pe hol și scot o mulțime de lucruri din sertare. Îi dau niște mănuși, apoi

îi îndes o căciulă pe cap și-i înfășor un fular peste nas și gură, așa încât numai ochii i se văd.

— O să fie frig la patinoar, zic eu pe un ton care să nu mai lase loc de comentarii.

•

De-abia o recunosc pe Anna, încorsetată și blindată în echipamentul pe care, în cele din urmă, am sfârșit prin a-l închiria de la nepotul antrenorului. Nu-ți poți da seama, de exemplu, că ea este singura fată de pe gheață. Nu-ți poți da seama că este cu doi ani mai mică decât oricare alt patinator din echipă.

Mă întreb dacă Anna poate auzi uralele prin casca ei sau dacă se concentrează asupra a ceea ce vine spre ea, pentru a-l bloca de fiecare dată, sau dacă, în loc să facă asta, urmărește mișcările pucului și loviturile croselor.

Brian și Jesse stau fiecare pe marginea scaunului său; chiar și Kate – atât de puțin doritoare să vină – a fost prinsă de joc. În comparație cu Anna, portarul echipei adverse se mișcă încet. Jocul își schimbă rapid direcția și revine ca un torent spre poarta Annei.

Mijlocașul pasează spre aripa stângă, care atacă în forță, despicând gheața cu patinele în uralele mulțimii. Anna înaintează puțin, știind precis în ce loc va ajunge pucul, îndoaie genunchii, întinde brațele.

— Incredibil, spune Brian după prima repriză. Are un talent înnăscut de portar.

Atâta lucru puteam să-i spun și eu. Că Anna salvează situația de fiecare dată.

•

În noaptea aceea, lui Kate în curge sânge din nas, din rect și din orbitele ochilor. N-am văzut niciodată atât de mult sânge și, chiar dacă încerc să stăvilesc șuvoiul, mă întreb cât de mult își poate permite să piardă. Până să ajungem la spital, e deja dezorientată și agitată, pierzându-și într-un final cunoștința. Personalul medical îi administrează imediat plasmă, sânge și trombocite ca să înlocuiască sângele pierdut. O pun pe perfuzii ca să prevină un șoc hipovolemic și o intubează. Îi fac radiografii craniene și pulmonare ca să vadă cât de departe s-a întins hemoragia.

În ciuda nenumăratelor internări în mijlocul nopții la terapie intensivă, ori de câte ori boala lui Kate recidiva, și eu, și Brian știm că nu a fost niciodată atât de grav. O hemoragie nazală e una; căderea întregului sistem e altceva. A avut deja o a doua aritmie cardiacă. Hemoragia împiedică creierul, inima, ficatul și rinichii să primească substanțele de care au nevoie ca să funcționeze.

Doctorul Chance ne duce în sala de așteptare a secției de pediatrie. Pe pereți sunt pictate margarete zâmbitoare. Există și un grafic care măsoară înălțimea. „Cât de mare pot să cresc?” se întreabă viermișorul desenat acolo.

Eu și Brian stăm nemișcați, ca și cum vom fi răsplătiți pentru bună purtare.

— Arsenic? repetă Brian. Otravă?

— E o terapie foarte recentă, explică doctorul Chance. Se administrează intravenos între douăzeci și cinci și șaizeci de zile. Precizez că, deocamdată, nu s-a înregistrat vreo vindecare. Dar asta nu înseamnă că pe viitor nu vor fi rezultate, dar pentru moment nu avem nici măcar statistici vechi de cinci ani, atât de nou este medicamentul. Până în prezent, Kate a primit sângele cordonului ombilical, transplant alogen, radiații, chimioterapie și acid transretinoic. A trăit cu zece ani mai mult decât s-a așteptat oricare dintre noi.

Mă trezesc dând deja din cap în semn de încuviințare.

— Faceți-o, spun eu, iar Brian coboară privirea și își studiază ghetele.

— Putem încerca. Dar, după toate probabilitățile, tot hemoragia va fi mai puternică decât arsenicul.

Mă uit pe perete la graficul care măsoară înălțimea copiilor și mă întreb dacă aseară, înainte să o culc, i-am spus lui Kate că o iubesc. Nu-mi pot aminti. Nu-mi pot aminti deloc.

•

Puțin după ora două dimineața, îl pierd pe Brian. Am ațipit lângă patul lui Kate, iar el a ieșit și nu s-a întors de mai bine de o oră. Întreb de el la biroul asistentelor; îl caut la bufet și la toaletă bărbaților, nicăieri. În sfârșit, îl descopăr la capătul culoarului, într-o încăpere micuță ce a primit numele unui biet copil mort, un loc luminos și aerisit, decorat cu plante de plastic, unde pacienții neutropenici să se simtă bine. Stă pe o canapea urâtă de catifea maro, scriind furios cu un creion albastru pe o bucată de hârtie.

— Hei, îi spun încet, amintindu-mi cât de mult le plăcea copiilor să coloreze împreună stând pe jos în bucătărie, cu creioanele risipite ca florile câmpului printre ei. „Dau un galben pentru un albastru.”

Brian ridică privirea tresărind.

— E…

— Kate se simte bine. Adică, staționar.

Steph, asistenta, i-a dat deja prima doză de arsenic. I-a făcut și două transfuzii de sânge ca să-l înlocuiască pe cel pierdut.

— Poate că ar trebui s-o luăm pe Kate acasă, spune Brian.

— Mmm, desigur noi…

— Vreau să spun, acum. Își împreunează mâinile. Cred că vrea să moară în patul ei.

Acest cuvânt explodează între noi ca o grenadă.

— N-o să…

— Ba da. Se uită la mine desfigurat de durere. Sara, copilul moare. Va muri la noapte sau mâine, sau peste un an, poate, dacă avem mult noroc. Ai auzit ce a spus doctorul Chance. Arsenicul nu o vindecă. Doar amână deznodământul.

Mi se umplu ochii de lacrimi.

— Dar o iubesc, spun eu și acest motiv este suficient.

— Și eu. Prea mult ca să-i prelungesc suferința.

Hârtia pe care scria îi cade din mâini și aterizează la picioarele mele. O ridic înaintea lui. E plină cu urme de lacrimi, de ștersături.

„Îi plăcea cum miroase primăvara, citesc eu. Putea să bată pe oricine la remi. Putea să danseze, chiar dacă nu cânta muzica". Scrie și pe verso: „Culoarea preferată: roz. Momentul preferat al zilei: amurgul. Îi plăcea să citească la nesfârșit cartea *În lumea animalelor sălbatice,* deși o știa pe de rost".

Simt că mă înfior.

— Acesta e un… necrolog?

Acum plânge și Brian.

— Dacă nu-l scriu acum, n-o să fiu în stare s-o fac atunci când va veni timpul.

Dau cu furie din cap.

— N-a venit timpul.

•

O sun pe sora mea la trei și jumătate dimineața.

— Te-am trezit, spun eu în clipa în care Zanne răspunde, dându-mi seama că, pentru ea, ca și pentru orice om normal, e încă noapte.

— S-a întâmplat ceva cu Kate?

Dau din cap că „da", chiar dacă ea nu mă poate vedea.

— Zanne?

— Da?

Închid ochii și simt cum mă podidesc lacrimile.

— Sara, ce s-a întâmplat? Vrei să vin la voi?

Îmi e greu să vorbesc din cauza enormei presiuni pe care o simt în gât; adevărul te poate sufoca. Când eram copii, dormitorul lui Zanne și al meu se aflau pe același culoar și ne certam dacă să lăsăm lumina aprinsă sau nu în timpul nopții Eu voiam, ea nu. „Pune-ți o pernă pe cap, obișnuiam să-i spun. Tu poți să faci întuneric, dar eu nu pot să fac lumină".

— Da, îi răspund eu, plângând acum fără nicio reținere. Te rog!

*

Contrar tuturor previziunilor, Kate rezistă timp de zece zile datorită transfuziilor masive și tratamentului cu arsenic. Într-a unsprezecea zi de spitalizare, intră în comă. Iau hotărârea de a sta de veghe lângă patul ei până când se trezește. Și asta și fac timp de patruzeci și cinci de minute, când primesc un telefon de la directorul liceului unde învață Jesse.

Se pare că sărurile de sodiu sunt depozitate în laboratorul de științe al liceului, în niște containere mici cu ulei, din cauză că se evaporă în contact cu aerul. Dar se pare că reacționează și în contact cu apa, degajând hidrogen și căldură. Se pare, de asemenea, că băiatul meu a fost suficient de deștept ca să știe lucrurile astea și de aceea a furat sărurile respective și le-a aruncat în apa de la WC, făcând să explodeze fosa septică a școlii.

După ce este exmatriculat pentru trei săptămâni de director, care are eleganța să se intereseze de starea sănătății lui Kate în timp ce, practic, mă anunța că fiul meu va ajunge la pușcărie într-o bună zi, eu și Jesse ne întoarcem la spital.

— Cred că știi că ești pedepsit.

— Cum vrei.

— Până la patruzeci de ani.

Jesse se încruntă și, dacă așa ceva e posibil, sprâncenele i se unesc și mai mult. Mă întreb când anume am renunțat să mă mai ocup de el. Mă întreb de ce, din moment ce evoluția lui nu este nici pe de departe atât de dezamăgitoare ca a surorii lui.

— Directorul e un tâmpit.

— Știi ceva, Jesse? Lumea e plină de ei. Tu o să fii mereu împotriva cuiva, împotriva a ceva.

Se încruntă spre mine.

— Despre orice am discuta, tu tot la Kate ai ajunge.

Ne oprim în parcarea spitalului, dar nu fac nicio mișcare ca să cobor din mașină. Ploaia răpăie în parbriz.

— Suntem foarte talentați la așa ceva. Că doar de-asta ai aruncat tu în aer fosa septică a școlii, nu?

— Habar n-ai cum e să fii copilul a cărui soră moare de cancer.

— Ba știu foarte bine cum e, din moment ce eu sunt mama copilului care moare. Ai perfectă dreptate. Te seacă la inimă. Și uneori simt și eu nevoia să arunc în aer ceva, numai să scap de senzația că am să explodez în secunda următoare.

Îmi cobor privirea și observ o vânătaie de mărimea unei monede de jumătate de dolar, chiar la încheietura brațului său. Mai e una la fel și în partea cealaltă. E de la sine înțeles că gândul meu zboară imediat la heroină, nu la leucemie ca în cazul surorii lui.

— Ce-i asta?

— Nimic. Își încrucișează brațele.

— Ce e?

— Nu te privește.

— Ba mă privește. Îi trag antebrațul în jos. E de la un ac?

Mă fulgeră cu privirea.

— Da, mamă. Mă înțep din trei în trei zile. Dar nu ca să mă droghez, ci ca să donez sânge în spitalul ăsta la etajul trei. Mă fixează cu privirea. Nu te-ai întrebat cine o aprovizionează pe Kate cu globule albe?

Iese din mașină înainte ca eu să-l pot opri, lăsându-mă să privesc printr-un parbriz prin care nimic nu se mai vede clar.

•

La două săptămâni după ce Kate a fost internată în spital, asistentele mă conving să-mi iau o zi liberă. Mă duc acasă și fac un duș în baia mea, nu în cea a personalului medical ca până atunci. Plătesc facturile restante. Zanne, care stă încă la noi, îmi face o cană de cafea. E proaspătă și caldă când cobor cu părul ud și pieptănat.

— A sunat cineva?

— Dacă prin „cineva" înțelegi spitalul, atunci nu.

Dă pagina cărții de bucate pe care o citește.

— Ce porcărie! spune ea. Nu-i nicio plăcere să gătești.

Ușa de la intrare se deschide și se închide cu zgomot. Anna vine alergând în bucătărie și se oprește brusc atunci când dă cu ochii de mine.

— Ce cauți aici?

— Aici locuiesc, spun eu.

Zanne își drege glasul.

— În ciuda aparențelor.

Dar Anna nu o aude sau nu vrea să o audă. Are pe față un zâmbet larg și-mi flutură o hârtie prin fața ochilor.

— E de la Clubul Ulricht. Citește-o, citește-o, citește-o!

> Dragă Anna Fitzgerald.
>
> Felicitări! Ai fost acceptată să participi la Tabăra de vară a portarilor de hochei. Anul acesta, tabăra se va organiza la Minneapolis, între 3 și 17 iulie. Te rog să completezi formularul alăturat și fișa medicală, și să mi le trimiți până pe 30/04/01. Ne revedem pe gheață!
>
> Sarah Teuting, antrenoare

Termin de citit.

— Pe Kate ai lăsat-o să meargă când era de vârsta mea, în tabăra aceea pentru copiii bolnavi de leucemie, zice Anna. Ai idee cine este Sarah Teuting? Portarul echipei naționale a SUA, și nu mă duc acolo doar ca să o văd, ci ca să-mi spună unde mai greșesc. Mi-a făcut rost de o bursă, așa că nu trebuie să plătești nimic. O să mă trimită cu avionul și o să-mi dea o

cameră în care să stau, și tot ce-mi trebuie, și nimeni nu mai are o asemenea șansă a doua oară…

— Scumpo, spun cu băgare de seamă, nu poți face asta.

Dă din cap furioasă, ca și cum ar încerca să dea un înțeles vorbelor mele.

— Dar nu plec acum sau alte chestii. E abia la vară.

„Și Kate s-ar putea să fie moartă până atunci”.

E pentru prima oară când Anna dă semne că întrevede un moment când va putea, în sfârșit, să se elibereze de obligațiile față de sora ei. Dar, până atunci, nu o pot lăsa să plece la Minneapolis. Nu fiindcă m-aș teme c-ar putea păți ceva acolo, ci fiindcă mă tem ce s-ar putea întâmpla cu Kate în lipsa ei. Dacă Kate supraviețuiește acestei din urmă recidive, cine știe cât mai durează până la criza următoare. Și când ea se va produce, vom avea nevoie de Anna – de sângele ei, de celulele ei stem, de țesuturile ei – pe loc, aici.

Faptele atârnă între noi, ca o perdea de ceață. Zanne se ridică și o îmbrățișează pe Anna.

— Știi ceva, muguraș? Poate ar trebui să vorbim altă dată cu mama despre chestia asta.

— Nu. Anna e neclintită. Vreau să știu de ce nu pot merge.

Îmi trec mâna peste față.

— Anna, nu mă obliga să fac asta.

— Ce să faci, mamă? spune ea furioasă. Nu eu te oblig pe tine să faci ceva.

Mototolește scrisoarea și iese în fugă din bucătărie. Zanne îmi zâmbește slab.

— Bun venit acasă, îmi spune ea.

Afară, Anna ia o crosă de hochey și începe să izbească peretele garajului. O ține așa aproape o oră, niște lovituri ritmice, până când uit că e acolo și încep să cred că o casă trebuie să aibă și ea puls.

•

În a șaptesprezecea zi de la internarea ei în spital, Kate face o infecție. Corpul e zguduit de febră. I se recoltează sânge, urină, fecale și spută pentru a izola microbul, dar până atunci i se administrează antibiotice cu spectru larg în speranța că germenul care a provocat infecția va răspunde la tratament.

Steph, asistenta noastră favorită, stă până târziu în unele nopți tocmai ca să nu trec singură prin toate astea. Îmi aduce revistele *People* pe care le șterpelește din sala de așteptare a blocului operator și întreține de una singură conversații vesele cu fata mea care zace în stare de inconștiență. E un model de dârzenie și optimism la suprafață, dar i-am văzut ochii aburiți de lacrimi, în timp ce o ștergea pe Kate cu buretele, în momentele când credea că nu o văd.

Într-o dimineață, doctorul Chance trece să vadă cum se mai simte Kate. Își pune stetoscopul în jurul gâtului și se așază pe un scaun în fața mea.

— Voiam să fiu invitat la nunta ei.

— O să fiți, insist eu, dar el clatină din cap. Inima începe să-mi bată puțin mai repede. Puteți cumpăra un castron de punch. O ramă de tablou. Puteți ține un toast.

— Sara, spune doctorul Chance, trebuie să-ți iei rămas-bun.

*

Jesse petrece cincisprezece minute în rezerva lui Kate și iese, arătând ca o bombă pe punctul de a exploda. Aleargă pe culoarele spitalului.

— Mă duc după el, spune Brian și pornește în direcția în care a plecat Jesse.

Anna stă cu spatele lipit de perete. Și ea e furioasă.

— Nu vreau.

Mă ghemuiesc lângă ea.

— Nu-i mare lucru, crede-mă. Aș prefera să-ți cer mai puțin. Dar, dacă n-o faci, Anna, s-ar putea ca într-o bună zi să-ți dorești s-o fi făcut.

Pornită, Anna intră în camera lui Kate și se cocoață într-un scaun. Pieptul lui Kate se ridică și coboară în ritmul impus de aparatul care-i menține respirația. Toată înverșunarea Annei dispare și întinde mâna să-i atingă obrazul.

— Mă poate auzi?

— Categoric, răspund eu mai mult pentru mine însămi decât pentru ea.

— Nu voi merge în Minnesota, șoptește ea. Nu voi merge niciodată nicăieri. Se apleacă și mai mult. Trezește-te, Kate!

Ne ținem amândouă respirația, dar nu se întâmplă nimic.

•

Nu am înțeles niciodată de ce se spune că pierzi un copil. Niciun părinte nu-i atât de neglijent. Noi toți știm precis unde sunt fiii și fiicele noastre; doar că nu ținem neapărat să fie aici.

Eu, Brian și Kate formăm un cerc. Stăm fiecare de-o parte și de alta a patului ei și ne ținem de mâini noi doi și fiecare dintre noi – o mână a ei.

— Aveai dreptate, îi spun, ar fi trebuit s-o luăm acasă.

Brian dă din cap.

— Dacă n-am fi încercat și tratamentul cu arsenic, ne-am fi petrecut restul zilelor întrebându-ne de ce nu.

Mângâie părul bălai care înconjoară chipul lui Kate.

— E un copil așa de bun! A făcut întotdeauna ce i-ai cerut tu.

Dau din cap, incapabilă să vorbesc.

— De aceea mai e încă aici, să știi. Vrea să-i dai tu voie să plece.

Se apleacă peste Kate, plângând atât de tare, încât i se taie respirația. Îi pun mâna pe cap. Nu suntem primii părinți care pierd un copil. Dar suntem primii care ne pierdem copilul. Și-n asta constă toată diferența.

•

Când Brian adoarme ghemuit la picioarele patului, iau mâna plină de leziuni a lui Kate între mâinile mele. Urmăresc cu degetul ovalul unghiilor ei și-mi amintesc cum i le-am dat prima oară cu ojă, când lui Brian nu-i venea să creadă că fac asta unui bebeluș de un an. Acum, după doisprezece ani, îi întorc mâna cu palma în sus și-mi doresc să știu cum să o citesc sau, și mai bine, cum să-mi întipăresc în minte această linie a vieții.

Îmi trag scaunul mai aproape de patul de spital.

— Îți amintești vara când am fost de acord să mergi în tabără? Și în noaptea dinaintea plecării ai spus că te-ai răzgândit și vrei să rămâi acasă? Ți-am spus să te așezi pe un scaun în partea stângă a autocarului, așa încât, atunci când pornește, să te poți uita în urmă și să mă vezi cum te aștept. Îi apăs mâna pe obrazul meu, cu putere ca să lase o urmă. Să stai pe același fel de scaun și în ceruri. Unul din care să mă poți vedea cum te veghez.

Îmi îngrop fața în păturile de pe pat și-i spun fiicei mele cât de mult o iubesc. Îi strâng mâna pentru ultima oară.

Doar ca să simt cel mai slab puls, cel mai slab suspin, cea mai slabă strângere a degetelor care încercă să-și găsească drumul înapoi spre această lume.

Anna

Iată întrebarea mea: ce vârstă ai când ești în Rai? Vreau să spun că, fiind în Rai, ar trebui să arăți ca în momentele cele mai bune, pe când erai regina frumuseții, și mă îndoiesc că toți cei care mor de bătrânețe se fâțâie pe acolo fără dinți și fără păr. De aici pornește un întreg set de întrebări noi. Dacă te spânzuri, o să arăți acolo albastru la față și groaznic, cu limba atârnând pe afară? Ești ucis în război, îți petreci eternitatea fără piciorul care ți-a fost aruncat în aer de o mină?

Îmi imaginez că poate poți să alegi. Completezi cererea de intrare în care te întreabă dacă vrei să ai priveliștea spre o stea sau spre un nor, dacă la cină vrei pui, sau pește, sau mană, și la ce vârstă ți-ar plăcea să apari în ochii celorlalți. Bunăoară, eu aș putea alege să am șaptesprezece ani, în speranța că voi avea

sâni până atunci, și chiar dacă în momentul morții am să fiu o uscătură centenară, în Rai am să fiu tânără și frumoasă.

Odată, la o petrecere, l-am auzit pe tata spunând că, deși este bătrân, bătrân, bătrân, în inima lui se simțea de douăzeci și unu de ani. Așa că poate există undeva în viața ta o vârstă la care-ți place să rămâi sau, mai bine zis, la care să te întorci ca la locul preferat de pe canapea. Și, indiferent ce ți se întâmplă, te întorci la ea.

Problema e, cred eu, că suntem diferiți. Ce se întâmplă în Rai când toți acești oameni încearcă să se găsească unii pe alții după ce au fost despărțiți atâta amar de vreme? Să zicem că mori și începi să-ți cauți soțul, care a murit cu câțiva ani înainte. Ce te faci dacă tu ți-l imaginezi la șaptezeci de ani, iar el și-a ales să aibă șaisprezece ani și se plimbă zglobiu pe acolo?

Sau dacă ești Kate și mori la șaisprezece ani, dar în Rai vrei să arăți de treizeci și cinci, o vârstă pe care nu ai atins-o pe când erai încă pe Pământ? Cum te vor putea recunoaște ceilalți?

•

Campbell îl sună pe tata la stație în timp ce ne luăm prânzul și spune că avocatul părții adverse vrea să-i vorbească despre caz. Ăsta e un mod stupid de a te exprima, fiindcă știm cu toții că este vorba despre mama. Spune că trebuie să ne vedem la ora trei la biroul lui, chiar dacă e duminică.

Stau pe canapea cu capul lui Judge în poală. Campbell e atât de ocupat, încât nici măcar nu-mi spune să nu mai fac asta. Mama ajunge imediat și, deoarece Kerry, secretara, are liber azi, intră singură. A făcut un efort special să-și prindă părul la spate, într-un coc îngrijit. S-a și machiat. Dar, spre deosebire de Campbell, căruia această cameră i se potrivește ca o haină croită pe măsură, mama arată complet nelalocul ei într-o firmă de avocatură. E greu de crezut că a lucrat cândva în această branșă. Am senzația că pe atunci era o altă persoană. Cred că toți eram alții, de fapt.

— Bună ziua, spune ea încet.

— Doamnă Fitzgerald, răspunde Campbell glacial.

Privirea mamei se mută pe rând la tata, la masa de conferințe, la mine și la podea.

— Bună ziua, spune ea din nou.

Pășește înainte, pare că vrea să mă îmbrățișeze, dar se oprește.

— Ați convocat ședința asta, doamnă avocat, precizează Campbell.

Mama se așază.

— Știu. Eram… în fine, sper că vom putea clarifica situația. Vreau să luăm împreună o hotărâre.

Campbell bate cu degetele în masă.

— Ne propuneți o negociere?

Întrebarea lui sună oficial. Mama clipește aprobator spre el.

— Da, cred că da.

Își întoarce scaunul spre mine, de parcă am fi numai noi două în încăpere.

— Anna, știu cât de multe ai făcut pentru Kate. Știu, de asemenea, că nu mai sunt multe șanse… dar ar putea să aibă șansa asta.

— Clienta mea nu are nevoie de constrângeri…

— E în regulă, Campbell, las-o să vorbească, zic eu.

— Dacă recidivează cancerul, dacă transplantul de rinichi nu reușește, dacă lucrurile nu se întâmplă așa cum ne dorim cu toții să se întâmple cu Kate – nu o să te mai rog niciodată să-ți ajuți sora… dar Anna, o să faci asta ca pe cel din urmă lucru?

Între timp, s-a făcut atât de mică, mai micuță chiar decât mine, de parcă eu aș fi părintele și ea copilul. Mă întreb cum s-a petrecut această iluzie optică fără ca niciuna din noi să se miște.

Arunc o privire spre tata, dar s-a transformat într-o stană de piatră și pare că, în loc să intervină, face tot posibilul să se concentreze asupra furnirului din care e făcută masa.

— Spuneți că, dacă clienta meu va dona de bunăvoie un rinichi, atunci va fi scutită de orice altă procedură medicală care ar putea fi necesară în viitor pentru prelungirea vieții lui Kate? detaliază Campbell.

Mama respiră adânc.

— Da.

— Trebuie să discutăm despre asta, bineînțeles.

Când aveam șapte ani, Jesse s-a străduit să se asigure că nu sunt atât de proastă încât să cred în Moș Crăciun. „Sunt mama și cu tata”, mi-a explicat el, și l-am combătut cu îndârjire. M-am hotărât să-i testez teoria. Așa că, pentru Crăciunul acela i-am scris Moșului și l-am rugat să-mi aducă un hamster, lucrul pe care mi-l doream cel mai mult pe lume. Am pus cu mâna mea scrisoarea la cutia poștală, de la secretariatul școlii. Și m-am abținut cu încăpățânare să le pomenesc părinților despre asta, deși le-am strecurat, ici și acolo, detalii despre ce jucării aș fi vrut să primesc în anul acela.

În dimineața de Crăciun, am primit sama, jocul pe calculator și fularul multicolor despre care-i povestisem mamei, dar nu am primit hamsterul pentru că nu le spusesem de el. Am învățat două lucruri în acel an: că nici Moș Crăciun, și nici părinții mei nu erau ce îmi doream eu să fie.

Poate Campbell crede că totul se reduce la lege, dar, de fapt, este vorba de mama. Mă ridic de pe podea și mă arunc în brațele ei, ca în acel moment din viață de care vorbeam mai devreme, atât de familiar, încât aluneci imediat spre locul care ți se potrivește cel mai bine.

— O, Anna, plânge ea în părul meu. Slavă Domnului! Slavă Domnului!

O îmbrățișez de două ori mai puternic decât aș fi îmbrățișat-o în mod normal, încercând să mă bucur de moment în același fel în care îmi place să-mi rămână adânc întipărită în memorie lumina piezișă a verii pentru a o privi ca pe o pictură toată iarna. Îmi lipesc gura de urechea ei și, în timp ce vorbesc, îmi doresc să n-o fac:

— Nu pot.

Corpul mamei înțepenește. Se îndepărtează brusc de lângă mine și se uită fix la fața mea. Pe chip îi apare un zâmbet strâmb. Îmi atinge creștetul capului. Atât. Se ridică, își netezește jacheta și părăsește biroul.

Campbell se ridică și el de pe scaun. Se ghemuiește în fața mea, în locul unde a stat mama. Ochi în ochi, mă privește mai serios decât l-am văzut vreodată s-o facă.

— Anna, spune el, chiar vrei să continuăm?

Deschid gura și găsesc un răspuns.

Julia

— Crezi că-mi place de Campbell pentru că-i un ticălos sau în ciuda acestui lucru? o întreb pe sora mea.

Izzy îmi zice „ssst” de pe canapea. Se uită la *Cei mai frumoși ani,* un film pe care l-a mai văzut de douăzeci de mii de ori. E pe lista ei de filme preferate din care mai fac parte *Frumușica, Fantoma* și *Dans murdar.*

— Dacă pierd sfârșitul din cauza ta, Julia, te omor.

— „Cu bine, Katie”, „Cu bine, Hubbell”, citez pentru ea.

Aruncă în mine cu una dintre pernele de pe canapea și își șterge ochii în timp ce se aude muzica de generic.

— Barbra Streisand, spune Izzy, e fenomenală.

— Credeam că este e o expresie pe care doar homosexualii o folosesc.

Mă uit peste masa plină de documente pe care le-am studiat ca să mă pregătesc pentru audierea de mâine. Asta e decizia pe care o voi prezenta judecătorului, bazată pe interesele Annei Fitzgerald. Problema nu e dacă voi fi de partea ei sau nu. În ambele cazuri, am să-i distrug viața.

— Credeam că vorbim despre Campbell, zice Izzy.

— Nu, eu vorbeam despre Campbell. Tu leșinai. Îmi masez tâmplele. Credeam că ai putea fi mai înțelegătoare.

— În ceea ce-l privește pe Campbell Alexander? Nu sunt înțelegătoare, sunt nepăsătoare.

— Ai dreptate. Asta e starea ta.

— Uite, Julia. Poate e ereditar, spune Izzy.

Se ridică și începe să-mi facă masaj la gât.

— Poate ai o genă care te face să fii atrasă de marii ticăloși.

— În cazul ăsta și tu ai gena.

— Punct ochit, râde ea.

— Vreau să-l urăsc, știi? Fie și numai ca o amintire.

Întinzându-se peste umărul meu, Izzy îmi ia Cola și o termină.

— Cum rămâne cu raporturile strict profesionale?

— Există. Doar un mic grup mai gălăgios din mintea mea își dorește altceva.

Izzy se așază înapoi pe canapea.

— Știi, problema e că primul bărbat nu poate fi niciodată uitat. Și chiar dacă ai mintea brici, trupul are tot inteligența unei musculițe de oțet.

— E atât de ușor cu el, Iz. E ca și cum am continua de unde am rămas. Știu deja tot ce e nevoie despre el, iar el știe tot ce e nevoie despre mine. Mă uit la ea. Poți să te îndrăgostești de cineva pentru că ești leneș?

— De ce nu-l lași baltă și să uiți de el?

— Pentru că, zic eu, de îndată ce se termină povestea, mai rămâne o bucățică de trecut de care nu pot scăpa.

— Pot să-ți aranjez eu o întâlnire cu una dintre cunoștințele mele, sugerează Izzy.

— Au toate vagin.

— Vezi, cauți genul nepotrivit. Ar trebui să iubești oamenii pentru ce au în interior, nu după aspect. Campbell Alexander o fi el superb, dar este ca o glazură de marțipan pe o sardină.

— Crezi că e superb?

Izzy își dă ochii peste cap.

— Tu, zice ea, ești incorigibilă.

Când se aude soneria de la intrare, Izzy se uită pe vizor.

— Vorbeam de lup.

— E Campbell? șoptesc eu. Spune-i că nu-s aici.

Izzy deschide ușa doar puțin.

— Julia spune că nu-i aici.

— Te omor, mormăi eu și mă duc înspre ușă. O dau într-o parte, scot lanțul de siguranță și-i las pe Campbell și pe câinele lui să intre.

— Primirea de aici e din ce în ce mai caldă și mai afectuoasă, spune el.

Îmi încrucișez brațele.

— Ce vrei? Lucrez.

— Bine. Sara Fitzgerald tocmai ne-a făcut o ofertă. Te invit la masă ca să-ți povestesc despre ce e vorba.

— Nu merg să mănânc cu tine, îi zic.

— Ba ai să mergi. Dă din umeri. Te cunosc și până la urmă ai să cedezi, pentru că, deși nu vrei să vii cu mine, ții să afli ce a zis mama Annei. Așa că, n-am putea să nu mai pierdem timpul?

Izzy începe să râdă.

— Chiar că te cunoaște, Julia.

— Dacă nu o faci de bunăvoie, nu văd de ce nu te-aș lua cu forța, adaugă Campbell. Deși o să-ți fie mult mai greu să tai friptura cu mâinile legate.

Mă întorc spre soră-mea.

— Fă ceva, te rog.

Îmi face cu mâna.

— Cu bine, Katie.

— Cu bine, Hubbell, completează și Campbell. Minunat film!

Izzy se uită la el, cu interes.

— Poate că mai există speranță.

•

— Regula numărul unu, îi zic. Vorbim despre proces și numai despre proces.

— Așa să-mi ajute Dumnezeu, adaugă și Campbell. Și aș putea să spun că arăți superb?

— Vezi, deja ai încălcat regula.

Trage într-o parcare în apropierea apei și oprește motorul. Apoi iese din mașină și vine pe partea mea ca să mă ajute să cobor. Mă uit în jur, dar nu văd nimic care să semene a restaurant. Ne aflăm într-un port plin cu bărci cu pânze și cu iahturi ale căror punți de culoarea mierii se bronzează la soare.

— Scoate-ți tenișii, zice Campbell.

— Nu.

— Pentru Dumnezeu, Julia, nu mai suntem pe timpul reginei Victoria să te compromit pentru că ți-am văzut glezna. Scoate-ți-i, te rog!

— De ce?

— Pentru că te porți de parc-ai avea un morcov în fund și asta e singura modalitate de a te face să te relaxezi care-mi vine în minte. Își scoate pantofii și pășește în iarba care crește de-a lungul parcării. Ah! exclamă și-și deschide larg brațele. Haide, Nestemata mea! *Carpe diem*! Vara e aproape pe trecute, bucură-te de ea cât mai poți.

— Cum rămâne cu pretextul despre o ofertă…

— Ce a zis Sara rămâne neschimbat, fie că ești desculță sau nu.

Încă nu sunt sigură dacă a luat acest caz pentru că vânează gloria, pentru că vrea reclamă sau pentru că dorește pur și simplu s-o ajute pe Anna. Eu vreau să cred în ultima variantă, proasta de mine! Campbell așteaptă răbdător cu câinele lângă el. În final, îmi dezleg șireturile de la tenișii și-mi scot șosetele. Pășesc pe bucata de pajiște.

Vara, după părerea mea, este o inconștiență colectivă. Ne amintim cu toții cum sună melodia vânzătorului de înghețată; cu toții știm cum e să-ți rupi pantalonii pe un tobogan încins ca o lamă de cuțit pusă în foc; cu toții ne-am lăsat pe spate cu ochii închiși și cu inimile bătând dincolo de noi, sperând că ziua de azi va dura puțin mai mult decât cea de ieri, când, de fapt, este tocmai pe dos. Campbell se așază pe iarbă.

— Care e regula numărul doi?

— Că eu fac toate regulile.

Când zâmbește, mă dă gata.

•

Ieri-seară, Șapte, barmanul, mi-a strecurat un martini în mâna întinsă și m-a întrebat de cine mă ascund.

Am luat o înghițitură înainte să răspund și mi-am adus aminte de ce urăsc băutura asta – este un alcool tare și amar, ăsta fiind și scopul, bineînțeles, dar are și gustul respectiv, ceea ce e dezamăgitor.

— Nu mă ascund. Sunt aici, nu?

Am venit devreme la bar, la vremea cinei. M-am oprit acolo la întoarcerea de la stația de pompieri unde fusesem cu Anna. Doi tipi se giugiuleau într-un separeu din colț, un tip singuratic stătea la celălalt capăt al barului.

— Putem schimba canalul? a gesticulat el înspre televizorul care transmitea știrile de seară. Jennings e mult mai bun decât Broda.

Șapte a butonat telecomanda, apoi s-a întors spre mine.

— Nu te ascunzi, dar stai singură la ora asta într-un bar de homosexuali. Nu te ascunzi, dar ai un costum ca o armură.

— Da, precis c-am să urmez sfaturile în materie de modă ale unui tip cu cercel în limbă.

Șapte ridică din sprânceană.

— Încă un martini și te-aș putea convinge să-l cunoști pe amicul meu, Johnston, ca să-ți pună și ție unul. O fată poate să-și schimbe culoarea părului din roz în ceva mai normal, dar nu o poți face să-și schimbe năravul.

Mai iau o înghițitură de martini.

— Nu mă cunoști.

La capătul barului, celălalt client își ridică privirea înspre Peter Jennings și zâmbește.

— Poate, spune Șapte, dar nici tu.

•

Cina se dovedește a fi pâine cu brânză – mă rog, o baghetă și Gruyère – la bordul unei bărci de zece metri. Campbell își suflecă pantalonii ca un naufragiat și aranjează pânzele în bătaia vântului până când suntem atât de departe de țărmul din Providence, încât acesta apare numai ca o linie colorată, ca un șirag de nestemate îndepărtat.

După ceva vreme, când îmi e clar că orice informație ar avea Campbell nu mi-o va împărtăși decât după desert, cedez. Mă întind pe spate cu mâna peste câinele adormit. Privesc pânza, acum liberă, care fâlfâie ca aripa mare și albă a unui pelican. Campbell iese din cabină, unde a căutat un tirbușon, cu două pahare cu vin roșu. Se așază de cealaltă parte a lui Judge și-l scarpină după urechi.

— Te-ai gândit vreodată să fii animal?

— La figurat? Sau la propriu?

— Retoric, zice el. Dacă n-ai fi tras lozul care te-a făcut om?

Mă gândesc o vreme la asta.

— Este o întrebare cu substrat? De exemplu, dacă zic balenă ucigașă, o să-mi spui că asta înseamnă că sunt un pește cu sânge rece și necruțător?

— E mamifer, precizează Campbell. Și nu, este doar o simplă întrebare în timpul unei conversații politicoase.

Întorc capul.

— Tu ce ai vrea să fii?

— Eu te-am întrebat primul.

Păi, pasăre iese din discuție; îmi e prea frică de înălțimi. Nu cred că am calitățile necesare ca să fiu pisică. Și sunt prea singuratică pentru a trăi în haită, ca un lup sau ca un câine. Mă gândesc să zic ceva, bunăoară, lemur, doar ca să mă dau mare, dar apoi o să mă întrebe ce e acela și nu-mi mai aduc aminte dacă e un rozător sau o șopârlă.

— O gâscă, mă hotărăsc.

Campbell izbucnește în râs.

— Ca Mama gâscă? Sau prostuță.

Pentru că își alege perechea pe viață, dar mai bine mă arunc peste bord decât să îi zic și lui asta.

— Dar tu ce vrei să fii?

Dar nu-mi răspunde direct:

— Când am întrebat-o pe Anna același lucru, mi-a zis că vrea să fie o pasăre Phoenix.

Imaginea creaturii mitice ridicându-se din cenușă îmi apare în minte.

— Ele nu există cu adevărat.

Campbell mângâie capul câinelui.

— Ea spune că depinde dacă persoana care le privește le vede sau nu. Apoi mă privește pe mine. Tu ce părere ai despre ea, Julia?

Vinul pe care tocmai l-am băut îmi Iasă un gust amar. Toate astea – farmecul, picnicul, apusul – au fost doar strategii ca să mă mituiască pentru ca verdictul de mâine să fie în favoarea lui? Orice voi spune în calitate de tutore va cântări mult în decizia judecătorului DeSalvo, și Campbell știe asta.

Până acum nu credeam că cineva îți poate frânge inima de două ori cu aceleași minciuni.

— Nu-ți spun ce decizie voi lua, îi zic înțepată. O vei putea auzi când mă vor chema ca martor. Apuc cârma și încerc s-o învârtesc. Aș vrea să mă întorc acum, te rog.

Campbell îmi ia cârma din mână.

— Deja mi-ai spus că nu este în interesul Annei să fie donator de rinichi pentru sora ei.

— Ți-am mai spus, de asemenea, că nu poate lua această decizie de una singură.

— Tatăl ei a mutat-o în altă casă. Poate fi el busola ei morală.

— Și cât va dura asta? Cum va fi data viitoare?

Sunt supărată că m-am lăsat dusă de nas. Pentru că am acceptat să ies la masă, pentru că am vrut să cred că el vrea să fie cu mine, nu să mă folosească. Totul – de la complimentele pentru felul în care arăt până la băutul vinului pe punte – a fost calculat la rece ca să-l ajut la cazul la care lucrează.

— Sara Fitzgerald ne-a oferit o înțelegere, adaugă Campbell. A spus că, dacă Anna donează rinichiul, nu o va mai ruga altă dată să facă ceva pentru sora ei. Anna a refuzat-o.

— Știi ceva, aș putea să-l pun pe judecător să te închidă pentru asta, pentru că încerci să mă seduci, ca să mă faci să-mi schimb părerea.

— Să te seduc? Tot ce am făcut a fost să pun cărțile pe masă în fața ta. Ți-am ușurat misiunea.

— Bine, scuză-mă, îi zic sarcastic. Nu este vorba despre tine. Nu este vorba despre faptul că eu scriu un raport cu o opinie clară despre clientul tău. Dacă ai fi fost un animal, Campbell, știi ce ai fi fost? O broască râioasă. Nu, un parazit din burta unei broaște țestoase. Ceva care ia fără să dea nimic înapoi.

Văd cum îi pulsează o venă la tâmplă.

— Ai terminat?

— Nu, nu am terminat. Spui vreodată adevărul atunci când deschizi gura?

— Nu te-am mințit.

— Nu? Dar câinele pentru ce e, Campbell?

— Dumnezeule, vrei să taci? spune Campbell, mă cuprinde în brațe și mă sărută.

Gura lui e ca o poveste nerostită; are gust de vin și sare. N-avem nevoie de mult timp ca să învățăm iar, ca să ne aducem aminte cum era acum cincisprezece ani. Corpurile noastre știu ce să facă. Îmi desenează numele cu limba de-a lungul gâtului. Se lipește de mine până când orice urmă de suferință dispare.

Când ne întrerupem o clipă pentru a ne trage sufletul, Campbell mă fixează cu privirea.

— Tot eu am dreptate, îi șoptesc.

Mi se pare cel mai natural lucru din lume când Campbell îmi scoate bluza și îmi desface sutienul. Iar când îngenunchează în fața mea cu capul deasupra inimii mele, când simt apa rostogolindu-se pe sub iolă, am senzația că, poate aici, e locul nostru. Că există lumi întregi lipsite de îngrădiri, unde sentimentele te poartă ca un val.

Luni

Iată, puțin foc și cât codru aprinde!

Noul Testament
Iacov 3: 5

Campbell

Dormim în cabina cea mică, în cală. Locul e îngust, dar se pare că nu prea contează: toată noaptea s-a lipit de mine. Sforăie, dar numai puțin. Dintele din față e strâmb. Genele ei sunt la fel de lungi ca unghia de la degetul meu mare.

Acestea sunt amănunte inutile care dovedesc, mai mult decât orice altceva, diferențele dintre noi, acum după cincisprezece ani. Când ai șaptesprezece ani nu-ți bați capul în ce apartament vrei să te culci. Când ai șaptesprezece ani nu vezi nici măcar rozul-perlat al sutienului ei, dantela care se arcuiește între picioarele ei. Când ai șaptesprezece ani contează numai prezentul, nu viitorul.

Ceea ce am iubit la Julia – iată că o spun acum – este că nu avea nevoie de nimeni. La Wheeler, chiar și atunci când se remarca prin părul ei roz și haina militară vătuită sau bocancii de armată, o făcea cu naturalețe. A fost o mare ironie că tocmai faptul că aveam o relație cu ea i-a micșorat puterea de atracție, că tocmai în momentul în care a început să mă iubească la rândul ei și să depindă de mine la fel cum și eu depindeam de ea nu a mai fost un spirit cu adevărat independent.

În niciun caz nu aveam de gând să fiu eu cel care s-o lipsească de această calitate.

După Julia nu au fost prea multe femei în viața mea. Niciuna de al cărei nume să merite să-mi aduc aminte, oricum. Era mult prea complicat să mențin acea fațadă; în schimb, am ales calea nesigură a lașului cu aventuri de o noapte. Din necesitate – medicală și emoțională – am devenit artist mai cu seamă la „evadări”.

Dar am avut vreo șase ocazii de a pleca noaptea trecută. Pe când Julia dormea, mi-am imaginat chiar cum am s-o fac: un bilețel prins de pernă, un mesaj mâzgălit pe punte cu rujul ei de culoarea cireșei. Și totuși, imboldul de a face asta nu era nici pe departe atât de puternic ca nevoia de a mai sta un minut, o oră în plus.

Din locul în care stă ghemuit pe masa lungă, îndesat ca o chiflă cu scorțișoară, Judge își înalță capul. Scheaună puțin și-l

înțeleg perfect. Mă dezlipesc de Julia și mă dau jos din pat. Ea se mută puțin spre locul cald pe care l-am lăsat.

Jur că iar îmi vine greu.

Dar, în loc să fac ceea ce simt – adică să sun și să anunț că m-am îmbolnăvit de o formă latentă de variolă ca să-l conving pe funcționarul de la tribunal să-mi reprogrameze audierea, ca să pot face dragoste toată ziua – îmi pun pantalonii și urc pe punte. Vreau să fiu sigur că ajung la tribunal înaintea Annei, iar mai întâi trebuie să fac un duș și să mă schimb. Îi las Juliei cheile de la mașina mea – până la mine acasă e doar o plimbare scurtă. Abia în drum spre casă îmi dau seama că, spre deosebire de celelalte dimineți în care părăseam o femeie, nu mi-am găsit o scuză înduioșătoare pentru plecarea mea de lângă Julia, ceva care să atenueze șocul abandonului la trezire.

Mă întreb dacă oi fi uitat sau dacă nu cumva în toți anii aceștia am așteptat să se întoarcă la mine ca să mă pot maturiza.

•

Când eu și Judge ajungem la clădirea Garrahy pentru audiere, trebuie să ne facem loc printre reporterii care s-au aliniat pentru marele eveniment. Își vâră microfoanele în fața mea și, din neatenție, îl calcă pe lăbuță pe Judge. Anna se va uita puțin și o va lua la sănătoasa.

După prima ușă, îi fac semn lui Vern.

— Ai de gând să ne aduci niște oameni de pază aici! îi zic. O să ne mănânce de vii martorii.

Apoi o văd pe Sara Fitzgerald. Poartă un costum care, foarte probabil, nu a mai fost scos de un deceniu din plasticul în care a fost adus de la curățătorie, iar părul îi este prins sobru la spate cu o agrafă. În loc de servietă, are un rucsac.

— Bună dimineața, zic eu pe un ton neutru.

Ușa zboară în lături și intră Brian, uitându-se întâi la Sara și apoi la mine.

— Unde-i Anna?

Sara face un pas înainte.

— Nu a venit cu tine?

— Plecase deja când m-am întors dintr-o misiune la cinci dimineața. A lăsat un bilețel în care zice că ne vedem aici. Aruncă o privire spre ușă, la șacalii din cealaltă parte. Pun pariu că a plecat.

Din nou se aude sunetul unui zăvor tras, și apoi Julia intră pe un fundal de țipete și întrebări. Își aranjează părul, se adună, apoi se uită la mine.

— O găsesc eu, zic.

Sara se răstește:

— Nu, eu am s-o găsesc.

Julia se uită la fiecare în parte.

— Pe cine să găsiți?

— Anna lipsește pentru moment, explic eu.

— Lipsește? se miră Julia. Adică a dispărut?

— Nicidecum. Dar nici minciună nu e, deoarece, ca să dispară, ar fi trebuit să apară mai întâi.

Îmi dau seama că știu până și unde să mă duc – în același moment Sara își dă și ea seama. În clipa asta mă lasă să preiau conducerea. Julia mă apucă de braț pe când mă îndrept spre ușă. Îmi îndeasă în mână cheile de la mașină.

— Acum înțelegi de ce nu o să meargă?

Mă întorc spre ea.

— Ascultă, Julia, și eu vreau să vorbim despre noi doi, numai că acum nu este momentul.

— Eu vorbeam de Anna, Campbell. Nu s-a putut prezenta nici pentru procesul ei. Ce-ți spune asta?

— Că oricui i se face frică, răspund în cele din urmă, un avertisment potrivit pentru fiecare dintre noi.

•

Jaluzelele camerei de spital sunt lăsate, dar asta nu mă poate împiedica să văd paloarea angelică de pe fața lui Kate Fitzgerald, țesătura din vinișoare care lasă calea liberă pentru pătrunderea medicamentelor care-i dau o ultimă șansă. Ghemuită la picioarele patului, e Anna.

La semnul meu, Judge se oprește și așteaptă la ușă. Mă aplec.

— Anna, e timpul să mergem.

Când se deschide ușa, mă aștept să intre fie Sara Fitzgerald, fie un doctor cu un cărucior. Dar, spre surprinderea mea, în prag stă Jesse.

— Hei! zice el de parcă am fi prieteni vechi.

— Cum ai ajuns aici? abia întreb, dar îmi dau seama că nu vreau să aud răspunsul. Tocmai plecam la tribunal, vrei să te iau cu mașina? întreb sec.

— Nu, mulțumesc. M-am gândit că, din moment ce toată lumea o să fie acolo, să stau eu aici. Nu-și ia ochii de la Kate. Arată groaznic.

— La ce te așteptai, răspunde Anna care s-a trezit. E pe moarte.

Din nou îmi țintuiesc cu privirea clienta. Ar trebui să știu mai bine decât majoritatea celorlalți că motivațiile nu sunt niciodată ceea ce par a fi, dar tot nu pot s-o descifrez.

— Trebuie să mergem.

În mașină, Anna stă pe locul din față, iar Judge se așază în spate. Îmi spune de un precedent nebunesc al cazului pe care l-a găsit pe internet, unde unui tip din Montana în 1876 i s-a

interzis să ia apă dintr-un râu care izvora pe pământul fratelui său, chiar dacă aceasta însemna ca tot ce a cultivat să se usuce.

— Ce faci? întreabă ea în momentul în care, în mod intenționat, ocolesc strada care duce la tribunal.

Opresc lângă un parc. O tânără cu un fund trăsnet face jogging prin preajmă, ținând în lesă un cățel care arată mai degrabă a pisică.

— O să întârziem, zice Anna după un moment.

— Deja am întârziat. Anna, ce se întâmplă?

Îmi aruncă o privire ironică, dându-mi de înțeles care vrea să spună cum că, în niciun caz, nu vorbim aceeași limbă.

— Mergem la tribunal.

— Nu asta întreb. Întreb de ce mergem acolo.

— Ei, Campbell, se vede că ai lipsit la prima lecție de legislație unde ai fi aflat că asta se întâmplă atunci când cineva depune o plângere.

Îmi ridic privirea spre ea, refuzând să mă dau bătut:

— Anna, de ce mergem la tribunal?

Nu clipește.

— De ce ai câine însoțitor?

Lovesc ușor volanul și privesc spre parc. O mamă împinge un căruț exact în locul unde era mai devreme fata care făcea jogging, fără să ia aminte la copilul care încearcă din răsputeri să se dea jos. Un stol de păsări gălăgioase își iau zborul, ca la un semnal, din copac.

— Nu vorbesc despre asta cu nimeni, răspund.

— Eu nu sunt oricine.

Respir adânc.

— Acum multă vreme m-am îmbolnăvit și s-a lăsat cu o infecție. Dintr-un motiv oarecare medicamentul nu și-a făcut efectul și mi-a fost afectat nervul. Sunt surd de urechea stângă. Și asta nu-i cine știe inconvenient pe termen lung, dar sunt câteva lucruri pe care nu pot să le fac. Cum ar fi, bunăoară, să aud o mașină: o aud venind, dar nu pot spune din ce direcție vine. Sau, la băcănie, dacă cineva din spatele meu mă roagă să-i fac loc pe interval, nu îi aud cererea. L-am antrenat pe Judge ca în acele cazuri să fie urechile mele. Ezit. Nu-mi place ca oamenii să mă compătimească. De aici, marele secret.

Anna mă fixează cu atenție.

— Am venit la biroul tău de avocatură pentru că voiam ca, măcar o dată, să fie vorba și despre mine, nu numai despre Kate.

Dar această confesiune egoistă nu este credibilă; pur și simplu nu se potrivește. Anna nu a intentat proces pentru că vrea ca sora ei să moară, ci pentru că-și dorește ca ea însăși să aibă o șansă să trăiască.

— Minți.

Anna își încrucișează brațele.

— Păi, tu ai mințit primul. Auzi foarte bine.

— Și tu ești o ștrengăriță. Încep să râd. Îmi aduci aminte de mine.

— Și asta e de bine? zice ea, dar zâmbește.

Parcul începe să se aglomereze. Un grup de elevi trece pe alee, țânci legați ca și câinii husky la sanie, supravegheați de doi profesori. Un bărbat se plimbă cu bicicleta, purtând culorile Serviciului Poștal al SUA.

— Haide să-ți fac cinste cu micul dejun.

— Dar am întârziat.

Ridic din umeri.

— Cui îi pasă?

•

Judecătorul DeSalvo nu este prea vesel; mica escapadă a Annei de azi-dimineață a durat o oră și jumătate. Se uită sever la mine când intru împreună cu Judge în biroul său pentru discuția ce precedă procesul.

— Domnule judecător, îmi cer scuze. Am avut o urgență și a trebuit să mergem la veterinar.

Simt mai degrabă decât văd, cum Sara rămâne cu gura căscată.

— Avocatul celeilalte părți nu mi-a spus același lucru, zice judecătorul.

Mă uit în ochii judecătorului DeSalvo.

— Dar asta s-a întâmplat. Anna a fost foarte drăguță și a liniștit câinele în timp ce i se extrăgea din lăbuță ciobul de sticlă.

Judecătorul e sceptic. Dar există legi împotriva discriminării celor cu dizabilități și pe ele mă bazez; ultimul lucru pe care îl doresc este să dea vina pe Anna pentru această întârziere.

— Se poate rezolva petiția fără audiere? întreabă el.

— Mi-e teamă că nu.

Poate că Anna nu dorește să-și împărtășească secretele, lucru pe care îl respect, dar știe că vrea să continue. Judecătorul acceptă răspunsul meu.

— Doamnă Fitzgerald, presupun că vă autoreprezentați?

— Da, domnule judecător, răspunde ea.

— Bine, atunci.

Judecătorul DeSalvo se uită la fiecare în parte.

— Aceasta este un tribunal care se ocupă de probleme familiale, domnilor avocați. În acest loc și-n mod special în astfel de situații, obișnuiesc să nu fiu foarte strict cu regulile probatoriului pentru că nu doresc o audiere cu certuri. Sunt capabil să selectez ceea ce e admisibil și ce nu, iar dacă există

ceva la care ar trebui obiectat, voi asculta obiecția, dar aș prefera să ne mișcăm repede, fără să ne formalizăm. Se uită la mine. Vreau să fie, pe cât posibil, cât mai lipsită de durere pentru toți cei implicați.

Ne mutăm în sala de judecată – una care e mai mică decât sălile de judecată pentru cazurile penale, dar oricum, intimidantă. Mă întorc pe hol ca s-o iau și pe Anna. După ce trece de ușă, se oprește. Se uită la pereții lambrisați din belșug, la rândurile de scaune, la impozantul scaun al judecătorului.

— Campbell, murmură ea, nu o să trebuiască să stau acolo și să vorbesc, nu-i așa?

Adevărul este că judecătorul va dori cel mai mult să audă ce are ea de zis. Chiar dacă Julia îi va susține petiția, chiar dacă Brian o va ajuta, judecătorul DeSalvo ar putea dori ca ea să depună mărturie. Dar dacă-i spun asta acum, am s-o sperii – și nu e de dorit să înceapă audierea astfel.

Mă gândesc la conversația din mașină, când Anna m-a făcut mincinos. Sunt două motive pentru care nu-i spun adevărul – pentru că, mințind, obții ce dorești, și pentru că, mințind, nu-l vei răni pe celălalt.

— Ei bine, mă îndoiesc, îi răspund Annei.

•

— Onorată instanță, încep. Știu că nu este ceva obișnuit, dar aș dori să spun câteva cuvinte înainte de a chema martorii.

Judecătorul DeSalvo mă privește.

— Nu cumva e exact genul de ceremonial la care v-am rugat să nu apelați?

— Domnule judecător, nu v-aș fi rugat dacă nu era important.

— Grăbește-te, spune judecătorul.

Mă ridic și mă apropii de masa lui.

— Onorată instanță, toată viața, Anna Fitzgerald s-a supus unor tratamente medicale pentru binele surorii sale, nu pentru al său personal. Nimeni nu se îndoiește de dragostea Sarei Fitzgerald față de toți copiii ei sau de deciziile pe care le-a luat pentru a prelungi viața lui Kate. Dar astăzi va trebui să cântărim deciziile pe care le-a luat pentru acest copil.

Mă întorc și o văd pe Julia privindu-mă atent. Și dintr-odată îmi aduc aminte de vechiul cod de conduită, și știu ce trebuie să spun.

— Poate vă amintiți de cazul recent al pompierilor din Worchester, Massachusetts, care au fost uciși într-un incendiu provocat de o femeie fără adăpost. Ea știa că izbucnise focul, dar nu a sunat la poliție după ce a părăsit clădirea, deoarece a crezut că va avea probleme. Șase oameni au murit în acea noapte și totuși statul nu a putut s-o învinovățească pe această

femeie pentru că în America – deși consecințele sunt tragice – nu ești responsabil pentru siguranța altcuiva. Nu ești obligat să ajuți pe nimeni aflat într-o situație grea. Nici dacă tu ești cel care a provocat incendiul, nici dacă ești în trecere, nici dacă ești un donator perfect potrivit. Mă uit din nou la Julia. Astăzi ne aflăm aici pentru că sistemul nostru de justiție face distincție între legal și moral. Câteodată aceste concepte sunt ușor de diferențiat. Dar, câteodată, în mod special când nu pot fi clar separate, ceea ce e corect pare greșit și ceea ce e greșit pare corect.

Mă întorc la locul meu, dar nu mă așez.

— Ne aflăm astăzi aici, închei, pentru ca această instanță să ne ajute să vedem mai limpede.

•

Primul meu martor este avocatul părții adverse. O privesc pe Sara mergând șovăitoare spre boxa martorilor, ca un marinar pe punte. Reușește să se așeze și să depună jurământul fără ca măcar să-și ia privirea de la Anna.

— Domnule judecător, vă rog să-mi permiteți s-o consider pe doamna Fitzgerald martor ostil.

Judecătorul se încruntă.

— Domnule Alexander, sper că atât dumneavoastră, cât și doamna Fitzgerald vă veți purta civilizat aici.

— Am înțeles, domnule judecător.

Mă îndrept spre Sara.

— Care este numele dumneavoastră?

Ea – și ridică bărbia un pic.

— Sara Crofton Fitzgerald.

— Sunteți mama Annei Fitzgerald?

— Da. Și, de asemenea, mama lui Kate și a lui Jesse.

— Este adevărat că fiica dumneavoastră, Kate, a fost diagnosticată cu leucemie promielocitică acută la vârsta de doi ani?

— Este adevărat.

— În acel moment, dumneavoastră și soțul v-ați hotărât să concepeți un copil care să fie programat genetic pentru a fi donator de organe pentru Kate, pentru ca ea să poată fi vindecată?

Fața Sarei se înăsprește.

— Nu aș folosi aceste cuvinte, dar asta este povestea nașterii Annei, da. Voiam să folosim sângele din cordonul ombilical al Annei pentru transplant.

— De ce nu ați încercat să găsiți un donator cu care să nu fiți înrudiți?

— Este mult mai periculos. Riscul mortalității ar fi fost mult mai mare dacă donatorul nu era înrudit cu Kate.

— Deci, câți ani avea Anna când a donat pentru prima oară un organ sau un țesut?

— Lui Kate i s-a făcut transplantul la o lună de la nașterea Annei.

Clatin din cap.

— Nu am întrebat când a făcut Kate transplantul, am întrebat când a donat Anna. Sângele din cordonul ombilical a fost extras imediat după naștere, nu-i așa?

— Da, spune Sara, dar Anna nici măcar nu și-a dat seama de asta.

— Câți ani avea Anna la următorul transplant?

Sara tresare, exact cum mă așteptam.

— Avea cinci ani când a donat limfocite.

— Ce presupune asta?

— Recoltarea sângelui din venele plicii cotului.

— A fost Anna de acord să i se înfigă un ac în braț?

— Avea cinci ani, răspunde Sara.

— Ați întrebat-o dacă ar vrea să fie înțepată?

— Am rugat-o să își ajute sora.

— Este adevărat că a trebuit s-o țină cineva pe Anna ca să i se poată lua sânge?

Sara se uită la Anna și închide ochii.

— Da.

— Și asta numiți participare voluntară, doamnă Fitzgerald?

Cu coada ochiului îl văd pe judecătorul DeSalvo cum își împreunează sprâncenele.

— Prima oară când s-au recoltat limfocite de la Anna, au existat efecte secundare?

— A avut niște vânătăi. A fost slăbită.

— Cât timp a trecut până când i s-a luat din nou sânge?

— O lună.

— A trebuit să fie ținută și de data aceasta?

— Da, dar…

— Care au fost efectele secundare atunci?

— Aceleași. Sara dă din cap. Nu înțelegeți. Nu înseamnă că nu-mi dădeam seama ce se întâmplă cu Anna atunci când era supusă unor astfel de proceduri. Nu contează care dintre copiii tăi se află în acea situație – de fiecare dată suferi la fel de mult.

— Și totuși, doamnă Fitzgerald, ați reușit să depășiți sentimentul, zic eu, pentru că i-ați luat sânge Annei și a treia oară.

— Atât a durat până să fie recoltate toate limfocitele de care era nevoie, răspunde Sara. Nu e o procedură standard pentru toate cazurile.

— Câți ani avea Anna când a fost din nou supusă unor intervenții medicale pentru ameliorarea stării surorii sale?

— Când Kate avea nouă ani, a făcut o infecție gravă și…

— Din nou, nu asta v-am întrebat. Vreau să știu ce i s-a întâmplat Annei la șase ani.

— A donat granulocite pentru a contracara infecția lui Kate. Este un proces asemănător celui de donare a limfocitelor.

— Deci încă o înțepătură de ac?

— Exact.

— Ați întrebat-o dacă vrea să doneze granulocite?

Sara nu răspunde.

— Doamnă Fitzgerald, o îndeamnă și judecătorul.

Se întoarce spre fata ei, explicând:

— Anna, știi că nu am făcut lucrurile astea ca să-ți facem rău. Ne-a durut pe toți. Tu ai vânătăile la exterior, iar noi în interior.

— Doamnă Fitzgerald, mă interpun între ea și Anna. Ați întrebat-o?

— Te rog, nu face asta, spune Sara. Știm cu toții povestea. O să precizeze la orice pas al procesului că merit să fiu crucificată. Aș prefera să trec peste partea asta.

— Pentru că e dificil să le auziți povestite din nou, nu-i așa?

Știu că merg pe sârmă, dar în spatele meu e Anna și vreau ca ea să știe că cineva e de partea ei.

— Enumerate așa, nu par atât de inocente, nu-i așa?

— Domnule Alexander, care e scopul? zice judecătorul DeSalvo. Știu numărul procedurilor prin care a trecut Anna.

— Pentru că avem dosarul medical al lui Kate, nu al Annei. Judecătorul DeSalvo nu se mai uită la noi.

— Fii concis, domnule avocat.

Mă întorc spre Sara.

— Măduva osoasă, zice ea cu o voce inexpresivă, înainte de a-i pune întrebarea. I s-a făcut anestezie generală pentru că era atât de micuță, și acele i s-au pus în șold pentru a i se extrage măduva.

— A fost o înțepătură de ac, ca și la celelalte proceduri?

— Nu, spune Sara încet. Au fost vreo cincisprezece.

— În os?

— Da.

— Care au fost efectele secundare de data asta?

— A avut dureri, așa că i s-au dat analgezice.

— Deci, de această dată, Anna a stat internată peste noapte… și a avut nevoie de medicație?

Sara are nevoie de un moment de reculegere.

— Mi s-a spus că donarea de măduvă nu este considerată o procedură foarte invazivă pentru donator. Poate că așteptam să

aud aceste cuvinte, poate că avem nevoie să le aud atunci. Și poate că în acel moment nu mă gândeam la Anna atât cât ar fi trebuit, eram concentrată pe situația lui Kate. Dar știu foarte sigur că – asemenea oricărui membru al familiei noastre – Anna nu și-a dorit decât ca sora ei să fie tratată.

— Ei, cu siguranță, răspund, așa că nu ați încetat să înfigeți ace în ea.

— Destul, domnule Alexander, intervine judecătorul DeSalvo.

— Un moment, întrerupe Sara. Am ceva de zis.

Se întoarce către mine.

— Credeți că puteți exprima totul în cuvinte, negru pe alb, de parcă totul ar fi atât de ușor. Dar dumneavoastră nu reprezentați decât pe una din fiicele mele, domnule Alexander, și numai în această sală de judecată. Eu le reprezint pe amândouă în mod egal, oriunde, oricând. Le iubesc pe amândouă la fel, în orice situație.

— Dar ați recunoscut că ați luat în considerație întotdeauna sănătatea lui Kate, nu pe a Annei, atunci când ați luat aceste decizii, subliniez. Deci cum puteți afirma că le iubiți pe amândouă în mod egal? Cum puteți spune că nu ați favorizat doar pe unul din copii prin deciziile luate?

— Nu-mi cereți să fac exact acest lucru acum? mă întrebă Sara. Numai că de această dată ca să-l favorizez pe celălalt copil?

Anna

Când ești copil ai propria limbă și, spre deosebire de franceză sau spaniolă, sau orice altceva înveți în clasa a patra, cu aceasta te naști și, în cele din urmă, o pierzi. Toți cei care au sub șapte ani cunosc bine vorbirea „dacă”. Stai cu cineva care are sub un metru înălțime și vei vedea. Dacă un păianjen gigant se ițește din gaura de deasupra capului tău și o să te muște de gât? Dacă singurul antidot pentru venin ar fi încuiat într-un seif pe vârful muntelui? Dacă ai supraviețui mușcăturii, dar nu ai putea decât să-ți miști pleoapele și să te exprimi prin clipire? De fapt, nu contează cât de departe ajungi, ideea e că lumea e plină de posibilități. Copiii își folosesc din plin imaginația, iar când devii adult, am descoperit, nu-ți mai rămâne decât foarte puțină.

•

În timpul primei pauze, Campbell mă duce într-o sală de conferințe ca să am parte de liniște și-mi cumpără o Cola nu prea rece.

— Deci, zice el. Cum ți se pare până acum?

M-am simțit straniu în sala de judecată. E ca și cum m-aș transforma în fantomă – pot privi ce se întâmplă, dar, chiar dacă simt nevoia să vorbesc, nimeni nu mă poate auzi. Și, în acest mod ciudat, trebuie să-i ascult pe toți vorbind despre viața mea de parcă nu m-ar vedea stând chiar acolo.

Campbell își deschide cutia lui de 7UP și se așază în fața mea. Toarnă puțin într-un păhărel de hârtie și-i dă lui Judge, iar apoi bea cu poftă.

— Comentarii? Întrebări? Un elogiu sincer pentru întrebările mele iscusite?

Ridic din umeri.

— Nu este cum m-am așteptat.

— Ce vrei să spui?

— Când a început, mi-am imaginat că voi ști că procedez cum e mai bine. Dar când mama a depus mărturie, și tu îi puneai toate acele întrebări… Mă uit spre el. Partea în care a spus că nu a fost ușor. Are dreptate.

„Dacă eu aș fost cea bolnavă? Dacă ar fi fost rugată Kate să facă ce am făcut eu? Dacă în curând, transplantul de măduvă, de sânge sau de orice altceva își va face efectul? Dacă astăzi aș putea privi înapoi la tot ce am făcut și să mă simt bine din cauza asta, în loc să mă simt vinovată? Dacă judecătorul nu crede că am dreptate?

Dar dacă îmi va da dreptate?”

Nu pot răspunde la niciuna dintre aceste întrebări, și astfel știu că mă maturizez, fie că sunt pregătită sau nu.

— Anna.

Campbell se ridică și vine spre locul meu de la masă…

— Acum nu este momentul să te răzgândești.

— Nu mă răzgândesc. Mă joc cu cutia de cola. Cred că îmi dau seama că, și dacă vom câștiga, de fapt nu se va putea numi câștig.

•

Când aveam doisprezece ani, am început să am grijă de niște gemeni care locuiesc pe strada noastră. Au numai șase ani și le e frică de întuneric, așa că de obicei sfârșesc prin a sta între ei pe un scaun în forma unui picior butucănos de elefant. Nu încetează să mă surprindă cât de repede poate închide un copil întrerupătorul energiei proprii – acum se cațără pe perdele și pac, cinci minute mai târziu, a adormit. Și eu eram la fel? Nu-mi mai aduc aminte, și asta mă face să mă simt bătrână. Din când în când, unul din gemeni adoarme înaintea celuilalt.

— Anna, va spune fratele, câți ani mai sunt până am să pot conduce?

— Zece, îi zic.

— Câți ani mai sunt până ai să poți conduce tu?

— Trei.

Apoi discuția se va urzi ca pânza unui păianjen – ce fel de mașină o să-mi cumpăr; cum o să fie când o să cresc; e groaznic să ai teme în fiecare seară atunci când ești la gimnaziu? Este vreun șiretlic prin care să amâni ora de culcare? Câteodată mă pun la mintea lor, dar de obicei îi fac să se culce.

•

Al doilea martor chemat de Campbell este doctorul Bergen, șeful Comisiei de Etică al Spitalului Providence. Are părul cărunt și o față scofâlcită, ca de cartof. Este mai scund decât te-ai aștepta și-i ia o mie de ani ca să-și recite titlurile.

— Domnule doctor, începe Campbell. Ce este Comisia de Etică?

— Este un grup de medici, asistenți medicali, clerici, eticieni și oameni de știință care se ocupă de cazuri individuale pentru a proteja drepturile pacienților. În deontologia medicală vestică, există șase principii după care ne ghidăm.

Le enumeră pe degete: Autonomia sau ideea că orice pacient de peste optsprezece ani are dreptul de a refuza tratamentul; sinceritatea, care se referă în principal la acordarea consimțământului după ce ești bine informat; devotamentul, adică cei care tratează să-și respecte îndatoririle; să faci bine, adică acțiunile să fie întreprinse în interesul pacientului; să nu faci rău – în momentul în care nu mai poți ajuta, să nu faci ceva care ar putea înrăutăți situația… cum ar fi cazul operațiilor cu risc major pentru un pacient în fază terminală care are 102 ani; și, în cele din urmă, dreptatea – niciun pacient nu trebuie să fie discriminat în privința administrării tratamentului.

— Cu ce se ocupă Comisia de Etică?

— În general, suntem solicitați să intervenim când apare o discrepanță în îngrijirea unui pacient. De exemplu, dacă un medic crede că este în interesul pacientului să se ia anumite măsuri, dar familia nu îi împărtășește opinia – sau viceversa.

— Deci nu sunteți la curent cu toate cazurile din spital?

— Nu. Numai când există plângeri sau când medicul curant ne cere părerea. Cercetăm cazul și recomandăm soluția.

— Nu decizia?

— Nu, răspunde doctorul Bergen.

— Dacă pacientul care face reclamație este minor? întreabă Campbell.

— Consimțământul nu este cerut până la vârsta de treisprezece ani. Ne bazăm pe părinți să ia decizii informate în numele copiilor lor până aceștia împlinesc vârsta pe care v-am menționat-o.

— Dar dacă nu o pot face?

Clipește.

— Vă referiți la cazul în care nu sunt prezenți fizic?

— Nu. Mă refer la cazul în care au alte scopuri, altele decât cele care servesc interesul copilului?

Mama se ridică.

— Obiectez, spune ea. Speculează.

— Se susține, răspunde judecătorul DeSalvo.

Imediat, Campbell își îndreaptă din nou atenția spre martor.

— Părinții controlează îngrijirile medicale acordate copiilor lor până când aceștia împlinesc optsprezece ani?

Ei, la întrebarea asta aș putea răspunde eu. Părinții controlează tot, doar dacă nu ești Jesse care să-i supere suficient de mult încât ei să prefere să-l ignore decât să pretindă că există.

— Legal, spune doctorul Bergen. Oricum, atunci când un copil ajunge la vârsta adolescenței, cu toate că nu-și poate da legal consimțământul, trebuie să dorească să fie supus oricărei proceduri medicale, chiar dacă părinții și-au dat deja semnătura.

Această regulă, după părerea mea, este de genul legii împotriva celor care traversează prin locuri nepermise. Toată lumea știe că nu trebuie s-o faci, dar nimeni nu te oprește.

Doctorul Bergen continuă să vorbească:

— În rarele cazuri în care părinții și copiii nu se înțeleg în anumite privințe, Comisia de Etică ia în considerație mai mulți factori: ce e în interesul adolescentului, scenariul risc/beneficii, vârsta și maturitatea lui, și argumentele pe care acesta le aduce.

— S-a întrunit vreodată Comisia de Etică a Spitalului Providence să discute cazul lui Kate Fitzgerald? întreabă Campbell.

— În două situații, zice doctorul Bergen. Prima pentru un transplant de celule stem din sângele periferic în 2002, atunci când transplantul de măduvă osoasă și alte câteva opțiuni eșuaseră. A doua oară, mai recent, privește oportunitatea de a primi sau nu un rinichi de la un donator.

— Și care a fost hotărârea pe care ați luat-o?

— Am recomandat ca lui Kate Fitzgerald să i se administreze tratamentul cu celule stem din sânge periferic. Cât despre rinichi, grupul s-a împărțit în două.

— Ne puteți explica?

— Câțiva dintre noi cred că, în acest moment, sănătatea pacientei s-a deteriorat atât de mult încât o astfel de procedură majoră și atât de invazivă ar face mai mult rău decât bine.

Ceilalți cred că, în lipsa transplantului va muri oricum, și astfel beneficiul depășește riscul.

— Dacă echipa dumneavoastră nu a ajuns la o concluzie, cine va decide în final ce se va întâmpla?

— În cazul lui Kate, pentru că este minoră, părinții ei.

— În momentul în care echipa dumneavoastră s-a confruntat cu cazul lui Kate, s-a discutat despre riscul la care e supus donatorul?

— Nu se discută despre acest lucru…

— Dar despre consimțământul donatorului, Anna Fitzgerald?

Doctorul Bergen se uită lung la mine, cu milă, ceea ce se dovedește a fi mai rău decât a mă crede o persoană oribilă pentru că am deschis acțiunea injustiție. Dă din cap.

— Se presupune că niciun spital din țara asta nu ia un rinichi de la un copil care nu vrea să-l doneze.

— Deci, teoretic, dacă Anna contestă această decizie, cazul ei ar ajunge pe biroul dumneavoastră, în cele din urmă.

— Ei bine…

— A ajuns cazul Annei pe biroul dumneavoastră, domnule doctor?

— Nu.

Campbell se îndreaptă spre el.

— Ne puteți spune de ce?

— Pentru că nu ne este pacientă.

— Sigur nu este?

Scoate un teanc de hârtii din servietă și le înmânează judecătorului, apoi doctorului Bergen.

— Acestea sunt fișele medicale ale Annei Fitzgerald din arhiva Spitalului Providence în ultimii treisprezece ani. De ce ar exista fișe dacă nu ar fi pacientă?

Doctorul Bergen se uită prin ele.

— A fost supusă mai multor proceduri invazive, admite el.

„Așa, Campbell”, gândesc eu. Nu sunt genul care crede în prinții pe cal alb care salvează domnițe la ananghie, dar pun pariu că ele se simt cam ca mine.

— Nu vi se pare ciudat că în treisprezece ani, dată fiind grosimea dosarului și, în primul rând, faptul că el există, Comisia de Etică Medicală nu a discutat niciodată ce i se întâmplă Annei?

— Aveam impresia că dorește să doneze.

— Îmi spuneți că, dacă Anna v-ar fi spus că nu dorește să doneze limfocite sau sânge din cordonul ombilical, și nici măcar să fie înțepată de o albină prin pânza ghiozdanului – Comisia de Etică ar fi acționat diferit?

— Știu unde vreți să ajungeți, domnule Alexander, spune psihiatrul cu răceală. Problema este că nu a mai existat o astfel de situație medicală până acum. Încercăm să le rezolvăm pe toate cât de bine putem.

— Nu este îndatorirea Comisiei de Etică să cerceteze situații fără precedent?

— Ba da.

— Domnule doctor, după părerea dumneavoastră de expert, este corect din punct de vedere moral ca Anna Fitzgerald să fie rugată să doneze în mod repetat părți din corpul ei timp de treisprezece ani?

— Obiecție! strigă mama.

Judecătorul își mângâie bărbia.

— Vreau să aud asta.

Doctorul Bergen se uită din nou la mine.

— Ca să fiu sincer, chiar înainte de a afla că Anna nu dorește acest lucru, am votat împotriva donării unui rinichi. Nu cred că sora ei, Kate, va supraviețui transplantului și astfel Anna va fi supusă fără rost unei intervenții chirurgicale serioase. Cu toate acestea, cred că riscul procedurilor la care a fost supusă până în acest moment a fost mic în comparație cu beneficiul adus familiei ca întreg, și susțin alegerile pe care familia Fitzgerald le-a făcut în numele Annei.

Campbell se preface că se gândește la răspunsul doctorului.

— Domnule doctor Bergen, ce fel de mașină conduceți?

— Un Porsche.

— Pun pariu că vă place.

— Îmi place, răspunde doctorul cu precauție.

— Dacă v-aș spune că trebuie să renunțați la Porsche-ul dumneavoastră înainte de a părăsi această sală de judecată pentru că astfel veți salva viața judecătorului DeSalvo?

— Este ridicol. Dumneavoastră…

Campbell se înclină.

— Dacă nu ați avea de ales? Dacă astăzi psihiatrii trebuie să facă ceea ce decid avocații că trebuie făcut pentru că este în interesul celorlalți?

Își dă ochii peste cap.

— În ciuda dramatismului la care faceți apel, domnule Alexander, există drepturi fundamentale pentru donatori, există măsuri de prevedere bine reglementate în medicină, astfel încât binele prioritar să nu-i afecteze pe pionierii care ajută la îndeplinirea lui. Statele Unite au o istorie lungă și întunecată în ce privește abuzurile consimțământului informat, ceea ce a condus la elaborarea legilor privind cercetarea pe subiecți umani. Acestea îi protejează pe oameni de a fi folosiți drept cobai.

— Atunci spuneți-ne, zice Campbell, cum a trecut neobservat cazul Annei Fitzgerald?

•

Când aveam vreo șapte luni, pe strada noastră s-a dat o petrecere. A fost pe atât de rău pe cât vă imaginați. Prăjiturele cu jeleu și turnuri din cuburi de brânză și dans în stradă pe muzică de la combina stereo din sufrageria unui vecin. Bineînțeles că eu, personal, nu-mi amintesc nimic din toate astea – am fost pusă într-un premergător ca orice bebeluș care nu merge încă pe propriile picioare. Oricum, eram în premergătorul meu, învârtindu-mă printre mese și uitându-mă la ceilalți copii, când m-am dezechilibrat. Strada era în pantă și deodată roțile au început să se rostogolească mai repede decât puteam eu să le stăpânesc. Am trecut ca fulgerul printre adulți, printre baricadele ridicate de polițiști la capătul străzii pentru a opri traficul și m-am îndreptat direct spre șoseaua plină de mașini.

Dar Kate a apărut de undeva și a alergat după mine. A reușit cumva să mă înhațe de bluză doar cu câteva momente înainte de a fi lovită de o Toyota care era în trecere.

Când și când, unul dintre vecini își amintește de întâmplarea asta. Eu îmi amintesc că fiind momentul în care ea m-a salvat pe mine, și nu invers.

•

Mama are pentru prima dată ocazia să facă pe avocatul.

— Domnule doctor Bergen, începe ea, de când ne cunoașteți familia?

— Lucrez la Spitalul Providence de zece ani.

— În acești zece ani, când v-a fost adus la cunoștință vreun aspect al tratamentului lui Kate, ce am făcut noi?

— Ați venit cu o propunere la noi, spune el. Și cu o alternativă, dacă era posibil.

— Ați menționat vreodată în rapoartele dumneavoastră că Anna nu ar fi trebuit să fie implicată?

— Nu.

— Ați spus că o va durea foarte tare pe Anna?

— Nu.

— Sau că îi va periclita sănătatea?

— Nu.

Poate că totuși Campbell nu va fi cavalerul meu pe cal alb. Poate va fi mama.

— Domnule doctor Bergen, întreabă ea, aveți copii?

Doctorul se înviorează.

— Am un fiu. Are treisprezece ani.

— V-ați pus în locul pacienților ale căror cazuri sunt analizate de Comisia de Etică? Sau, și mai bine, în locul

părinților lor?

— Da, recunoaște el.

— Dacă ați fi fost în locul meu, continuă mama, și Comisia de Etică Medicală v-ar fi înmânat o hârtie care ar fi sugerat un curs al acțiunii care ar fi salvat viața fiului dumneavoastră, ați mai fi stat pe gânduri… sau ați fi profitat de șansă?

Nu răspunde. Nici nu este obligat.

•

Judecătorul DeSalvo hotărăște să luăm o nouă pauză. Campbell propune să ne ridicăm și să ne mai dezmorțim picioarele. Așa că îl urmez afară și trec pe lângă mama. Îi simt mâna aranjându-mi tricoul care mi s-a ridicat la spate. Nu-i plac fetele extravagante, acelea care vin la școală cu bluze scurte și decoltate și pantaloni cu talie joasă, care arată de parcă s-ar duce să dea probă pentru un videoclip cu Britney Spears, și nu la ora de matematică. Îi și aud vocea: „Te rog, spune-mi că a intrat la apă".

Se pare că își dă seama la jumătatea gestului că poate nu ar fi trebuit să facă asta. Mă opresc și la fel face și Campbell, iar ea se îmbujorează la față.

— Îmi pare rău, zice ea.

Îmi pun mâna peste a ei și îmi bag tricoul în pantaloni, unde îi este locul. Mă uit la Campbell.

— Ne vedem afară?

Se uită la mine dându-mi de înțeles că e o idee proastă, dar aprobă și o ia înainte. Apoi eu și mama rămânem aproape singure în sala de judecată. Mă întind și o sărut pe obraz.

— Te-ai descurcat de minune acolo, îi spun pentru că nu știu cum să exprim ceea ce simt cu adevărat în acel moment: că oamenii pe care îi iubești te pot surprinde în fiecare zi. Că poate ceea ce suntem nu are atât de multă legătură cu ceea ce facem, ci cu ceea ce suntem în stare să facem atunci când ne așteptăm mai puțin.

Sara
2002

Kate îl cunoaște pe Taylor Ambrose în timp ce stau unul lângă altul, conectați la perfuzii.

— Tu pentru ce ești aici? întreabă ea, iar eu îmi ridic imediat privirea din carte pentru că, în toți anii în care Kate a fost în tratament ambulatoriu, nu-mi amintesc să fi intrat în vorbă cu cineva.

Băiatul cu care vorbește nu e cu mult mai mare decât ea, poate să aibă vreo șaisprezece ani, față de cei paisprezece ai ei.

Are ochi căprui vioi și poartă o șapcă cu sigla echipei de hochei Boston Bruins pe capul chel.

— Cocktailurile sunt gratis, răspunde el și gropițele din obraji i se văd și mai bine.

Kate zâmbește.

— Ora veselă, zice ea și se uită sus la mulțimea de trombocite care îi sunt administrate.

— Eu sunt Taylor. Întinde mâna. Leucemie acută.

— Kate. Leucemie acută.

Fluieră și ridică din sprâncene.

— Ooh! zice el. O raritate.

Kate își aranjează părul scurt.

— Nu suntem cu toții?

Privesc uimită. Ce este flirtul acesta și ce s-a întâmplat cu fetița mea?

— Trombocite, zice el, studiind eticheta de pe punga ei cu soluție de perfuzat. Ești în remisie?

— Azi scap. Kate se uită la perfuzia lui, la punga neagră care acoperă Cytoxanul. Chimioterapie?

— Da, azi scap. Deci, Kate, spune Taylor.

Are acea privire vioaie de cățel ca orice adolescent de șaisprezece ani care nu s-a maturizat încă pe deplin. Când își încrucișează brațele, își bombează mușchii.

Îmi dau seama că face asta intenționat și-mi ascund un zâmbet.

— Ce faci atunci când nu ești la Spitalul Providence?

Se gândește și apoi fața i se luminează de un zâmbet.

— Aștept să se întâmple ceva care să mă facă să revin, zice ea.

Asta îl face pe Taylor să izbucnească într-un râs zgomotos.

— Poate cândva vom putea aștepta împreună, zice, apoi îi dă ambalajul de la un pansament steril. Dă-mi și mie telefonul tău.

Kate i-l mângâie, iar perfuzia lui Taylor începe să piuie. Asistenta intră și-l deconectează.

— Ai scăpat, Taylor, zice ea. Unde e persoana care te însoțește?

— Așteaptă jos. Sunt gata.

Se dă jos de pe scaunul de tratament încet, aproape nesigur, primul indiciu că aceasta nu este doar conversație întâmplătoare. Strecoară în buzunar hârtia cu numărul nostru de telefon.

— O să te sun, Kate.

Când pleacă, Kate oftează ca într-un final de dramă. Îl urmărește cu privirea.

— Doamne, suspină adânc. Este superb.

Asistenta zâmbește în timp ce-i verifică și ei perfuzia.

— Mie-mi spui, draga mea. Dacă aș fi cu treizeci de ani mai tânără…

Kate se întoarce spre mine, radiind.

— Crezi că o să sune?

— Poate, zic eu.

— Unde crezi că o să ieșim?

Mă gândesc la Brian, care spunea mereu că n-o s-o lase pe Kate să-și dea întâlniri până la… patruzeci de ani.

— Hai s-o luăm ușurel, sugerez. Dar, în sufletul meu, cânt.

Arsenicul, care a contribuit la remisia lui Kate în cele din urmă, a făcut această magie, dar a vlăguit-o. Taylor Ambrose, un medicament de cu totul altă factură, face minuni prin felul în care o reconfortează. Devine un obicei: când telefonul sună la ora șapte, Kate zboară de la masa de seară și se închide în debara cu aparatul.

Noi ceilalți strângem masa, ne petrecem câtva timp în living și apoi ne pregătim de culcare, neauzind prea multe în afară de chicoteli și șoapte, și apoi Kate iese din coconul ei, îmbujorată și strălucitoare, cu prima iubire vibrând ca aripile unei păsări colibri în voce. Ori de câte ori se întâmplă asta, nu mă pot împiedica să n-o contemplu. Nu pentru că ar fi deosebit de frumoasă Kate, deși este, ci pentru că n-am îndrăznit niciodată să cred că o voi vedea făcându-se mare.

O urmez până în baie într-o noapte, după una dintre convorbirile-maraton la telefon. Kate se privește cu atenție în oglindă, strângându-și buzele și ridicându-și sprâncenele într-un fel seducător, își duce mâna spre părul ei scurt și rar – după chimioterapie nu a mai crescut cu bucle, ci drept, așa că deseori se dă cu spumă ca să arate răvășit. Își ține palma de parcă se așteaptă încă să-și vadă părul căzând.

— Ce crezi că vede când se uită la mine? întreabă Kate.

Vin în spatele ei. Nu e copilul care să-mi semene leit – acela e Jesse – și totuși, când stăm una lângă alta se văd asemănări clare. Nu este forma buzelor, ci aerul, hotărârea care strălucește în ochii noștri.

— Cred că vede o fată care știe prin ce a trecut, îi spun cu sinceritate.

— Am intrat pe internet să citesc despre leucemia mielocitică acută, zice. Leucemia lui are o rată mai mare de vindecare. Se întoarce către mine. Când îți pasă mai mult decât de propria persoană dacă cineva trăiește… asta e dragostea?

Dintr-odată mi-e greu să răspund.

— Exact.

Kate dă drumul la robinet și se spală pe față cu spumă de săpun. Îi întind prosopul, și-n timp ce-și limpezește „norul” de

pe față spune:

— O să se întâmple ceva rău.

Neliniștită, vreau să aflu mai multe.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Dar așa se întâmplă. Dacă apare ceva bun în viața mea, ca Taylor, am să plătesc pentru asta.

— Ăsta-i cel mai stupid lucru pe care l-am auzit vreodată, spun din obișnuință, și cu toate astea, ceva e adevărat. Oricine crede că oamenii dețin controlul vieții lor ar trebui să petreacă măcar o zi în locul unui copil cu leucemie. Sau în locul mamei lui.

— Poate că nu o să mai ai crize, zic.

Trei zile mai târziu, în timpul unei analize de rutină, hematologul ne spune că iarăși Kate produce celule bolnave, primul pas înapoi pe panta recidivei.

•

Niciodată nu am tras cu urechea pe la uși, cel puțin nu intenționat, până în seara în care Kate s-a întors de la prima întâlnire cu Taylor, la care au văzut un film. Merge pe vârfuri spre camera ei și se așază pe patul Annei.

— Ești trează? întreabă.

Anna se întoarce și mormăie.

— Acum sunt. Somnul îi fuge ușor ca o adiere. Cum a fost?

— Oau, zice Kate și apoi râde. Oau!

— Cum „oau”? Ca un joc de hochei al amigdalelor?

— Ești dezgustătoare, șoptește Kate, cu toate că i se simte un zâmbet în voce. Dar se pricepe la sărutat.

— Nu mai spune! strigă Anna nerăbdătoare. Și cum a fost?

— Ca atunci când zbori, răspunde Kate. Pun pariu că e aceeași senzație.

— Nu văd ce are asta în comun cu cineva care salivează peste tine.

— Doamne, Anna, nu e ca și când te-ar scuipa.

— Ce gust are Taylor?

— De floricele. Râde. Și de băiat.

— De unde ai știut ce să faci?

— Nu am știut. Pur și simplu s-a întâmplat. Cum joci tu hochei.

Asta e pe înțelesul Annei, în cele din urmă.

— Păi, zice ea, mă simt destul de bine când joc.

— N-ai idee, oftează Kate.

Apoi e ceva mișcare. Mi-o imaginez dezbrăcându-se. Mă întreb dacă și Taylor, pe unde o fi el acum, și-o imaginează astfel.

Perna e aranjată, cuvertura dată la o parte, cearșafurile foșnesc în timp ce Kate se urcă în pat și se așază pe partea ei.

— Anna?

— Hm?

— Are cicatrice pe mână de la boala grefă contra gazdă, murmură Kate. Le-am simțit când ne-am ținut de mână.

— A fost scârbos?

— Nu, spune ea. Înseamnă că ne potrivim.

•

La început nu reușesc să o fac pe Kate să accepte transplantul de celule stem din sânge periferic. Refuză pentru că nu vrea să fie internată în spital pentru chimioterapie, nu vrea să stea într-o nenorocită de izolare în următoarele șase săptămâni, timp în care s-ar fi putut vedea cu Taylor Ambrose.

— Este viața ta, îi atrag atenția, dar se uită la mine de parcă aș fi nebună.

— Exact, spune ea.

În cele din urmă ajungem la un consens. Echipa de oncologi e de acord s-o lase pe Kate să-și înceapă chimioterapia în regim ambulatoriu, ca pregătire în vederea transplantului de la Anna. Acasă, e de acord să poarte o mască. La primul indiciu al nerespectării promisiunii, va fi internată. Nu sunt mulțumiți; își fac griji că, astfel, procedura va fi afectată, dar, ca și mine, înțeleg că a ajuns la o vârstă la care dorește să-mi manifeste propria voință.

După cum se dovedește, toată această teamă de separare a fost nefondată, pentru că Taylor apare la prima ședință de chimioterapie a lui Kate ca pacient care nu necesită internare.

— Ce faci aici?

— Se pare că nu mă pot ține deoparte, glumește el. Hei, domnișoară Fitzgerald!

Stă lângă Kate.

— Doamne, ce bine e să stai într-un scaun din ăsta fără să fii cuplat la perfuzii.

— Masează până intră, murmură Kate.

Taylor își pune mâna pe brațul ei.

— Cât de mult a intrat?

— De-abia a intrat.

Se ridică, vine lângă Kate și ia ligheanul din poala ei.

— Pe o sută de dolari că nu o să reziști până la trei fără să verși?

Kate se uită la ceas. E trei fără zece.

— Start.

— Ce ai mâncat la prânz? Rânjește cu răutate. Sau ar trebui să ghicesc bazându-mă pe culori?

— Ești dezgustător, zice Kate, dar zâmbește cu gura până la urechi.

Taylor își pune mâna pe umărul ei.

Prima dată când Brian m-a atins, mi-a salvat viața. Fuseseră ploi torențiale în Providence, o furtună mare care a acoperit cu totul parcarea de la tribunal. Eram la serviciu, când am fost evacuați. Departamentul lui Brian era în misiune; am mers pe treptele de piatră ale clădirii și am văzut mașinile luate pe sus de apă, și genți abandonate, și chiar un câine care înota îngrozit. Cât timp completasem dosare, lumea pe care o știam se scufundase. „Ai nevoie de ajutor?" m-a întrebat Brian, îmbrăcat în costumul său complet, și și-a întins mâinile.

În timp ce mă ducea înot către un loc unde pământul era mai ridicat, ploaia mă lovea în față și-mi răpăia pe spate. Mă întrebam cum de mă simțeam – pe potop – ca și cum aș fi fost arsă de vie.

— Care a fost cea mai lungă perioadă în care ai rezistat fără să vomiți? îl întrebă Kate pe Taylor.

— Două zile.

— Fugi de-aici!

Asistenta ridică privirea din hârtiile ei.

— E adevărat, confirmă ea. Am văzut cu ochii mei.

Taylor îi zâmbește.

— Ți-am spus, sunt maestru în chestii din astea. Se uită la ceas. Trei fără trei minute.

— Nu ar fi trebuit să fii altundeva? zice Kate.

— Încerci să scapi de pariu?

— Încerc să te protejez. Cu toate că…

Înainte de a putea termina propoziția, se înverzește. Atât eu, cât și asistenta ne ridicăm de la locurile noastre, dar Taylor ajunge primul la Kate. Îi ține vasul sub bărbie și, când începe să verse, o mângâie pe umeri.

— E în regulă, o încurajează, aproape de tâmpla ei.

Eu și asistenta schimbăm priviri.

— Se pare că e pe mâini bune, spune asistenta și pleacă să aibă grijă de alt pacient.

Când Kate a terminat, Taylor pune vasul într-o parte și-i șterge gura cu un șervețel. Ea se uită spre el cu ochi strălucitori, îmbujorată, cu nasul curgându-i încă.

— Îmi pare rău, murmură.

— Pentru ce? răspunde Taylor. Mâine pot fi eu în locul tău.

Mă întreb dacă toate mamele simt ce simt eu, în momentul în care își dau seama că fetele lor au crescut – ca și cum nu-mi vine să cred că lucrușoarele pe care i le împăturam odată erau de mărimea unei păpuși; ca și cum aș putea încă să o văd făcând piruete lenește în jurul gropii de nisip. Nu a fost ieri ziua în care mâna ei era de mărimea scoicii pe care a găsit-o pe plajă? Aceeași mână cu care îl ține acum pe băiat; nu mă ținea pe mine, trăgându-mă ca să mă opresc și să văd pânza de

păianjen, florile de laptele-câinelui sau alte o mie de momente când ea ar fi vrut să încremenesc? Timpul este o iluzie optică – niciodată atât de solid sau de puternic pe cât avem impresia că este. Ai crede, având în vedere toate astea, că aș fi putut prevedea că așa se va întâmpla. Dar văzând-o pe Kate cum se uită la acest băiat, îmi dau seama că mai am o mie de lucruri de învățat.

— Ce întâlnire ciudată avem, murmură Kate.

Taylor îi zâmbește.

— Cartofi prăjiți la prânz, zice…

Kate îl lovește peste umăr.

— Ești dezgustător.

El ridică din sprânceană.

— Știi că ai pierdut pariul.

— Se pare că mi-am uitat acasă economiile.

Taylor se preface că o studiază.

— OK, știu ce poți să-mi dai în schimb.

— Favoruri sexuale? zice Kate uitând că sunt acolo.

— Oh, nu știu, râde Taylor. Să o întrebăm cumva pe mama ta?

Kate se înroșește.

— Hopa!

— Continuă așa, avertizez eu, și următoarea întâlnire o să fie în timpul unei aspirații de măduvă osoasă.

— Știi că spitalul organizează o petrecere cu dans, nu-i așa?

Dintr-odată Taylor începe să-și miște vioi genunchii în sus și-n jos.

— Este pentru copiii bolnavi. Vin și doctori, și asistente acolo, pentru orice eventualitate, și se ține într-una din sălile de conferință ale spitalului. Nu e cine știe ce. Știi, o formație neconvingătoare, smochinguri urâte, un amestec de punci cu trombocite. Glumesc când spun asta. Ei bine, am fost anul trecut, burlac cum s-ar zice, și a fost destul de plictisitor, dar îmi imaginez că, din moment ce ești pacientă și eu pacient, poate am putea ca anul ăsta să mergem, cum s-ar zice, împreună.

Kate, cu un aplomb pe care nu aș fi crezut niciodată că-l are, se gândește la ofertă.

— Când este?

— Sâmbătă.

— După cum se vede, nu am alte planuri în ziua aceea. Se uită bucuroasă la el. Mi-ar plăcea foarte mult să vin.

— Super, zice Taylor zâmbind. Foarte bine.

Se întinde după un lighean nou, atent la tubul perfuziei lui Kate care șerpuiește printre ei. Mă întreb dacă inima ei bate

mai repede și dacă asta va afecta medicația. Dacă se va îmbolnăvi mai devreme, și nu mai târziu.

Taylor o ajută pe Kate să se sprijine într-o cârjă. Împreună așteaptă să vadă ce va mai urma.

*

— Este prea lungă, zic eu în timp ce Kate ține o rochie de un galben-pal în dreptul gâtului.

Din locul unde stă pe podeaua magazinului, Anna își dă și ea cu părerea:

— Ai arăta ca o banană.

Facem cumpărături pentru bal de două ore. Kate are doar două zile să se pregătească pentru acest eveniment, și a devenit o obsesie: ce va purta, cum o să se machieze, dacă formația o să cânte ceva cât de cât decent. Cu părul, bineînțeles, nu e problemă; după chimioterapie i-a căzut tot. Urăște perucile – o mănâncă de parcă ar avea păduchi –, dar este prea vanitoasă ca să meargă cu capul gol. Astăzi și-a făcut un turban dintr-o eșarfă și arată maiestuoasă ca o regină africană albă.

Realitatea nu se potrivește cu visurile lui Kate. Rochiile pe care fetele obișnuite le poartă la baluri dezgolesc decolteul sau umerii, locuri unde pielea lui Kate este plină de înțepături și cicatrice. Sunt în toate părțile în care nu trebuie. Rochiile sunt croite să arate un corp sănătos și viguros, nu să ascundă lipsurile acestuia.

Vânzătoarea, care dă târcoale asemenea unei păsări colibri, ia rochia de la Kate.

— De fapt, e chiar sărăcăcioasă, îndrăznește să zică. Acoperă mult din decolteu.

— Va acoperi asta? răbufnește Kate, trăgând de nasturii de la bluză ca să-și arate cateterul Hickmann care a fost înlocuit de curând și care se vede ieșind din mijlocul pieptului.

Vânzătoarea suspină adânc, înainte de a se putea controla.

— Oh, zice ea cu o voce slabă.

— Kate! o apostrofez.

Dă din cap.

— Ia hai să plecăm de aici.

De cum ajungem în strada din fața magazinului, o cert.

— Doar pentru că ești furioasă, nu trebuie să te porți urât cu restul lumii.

— Ei bine, e o nesuferită, ripostează Kate. Ai văzut-o cum se uita la eșarfa mea?

— Poate că-i plăcea modelul, zic eu sec.

— Da, și poate că am să mă trezesc mâine și n-o să mai fiu bolnavă.

Cuvintele cad ca niște bolovani.

— Nu am de gând să caut o idioată de rochie. Nici nu știu de ce i-am zis lui Taylor că merg.

— Nu te gândești că toate fetele care vor veni vor fi în aceeași situație? Toate încearcă să găsească rochii de seară care să acopere tuburile și vânătăile, și firele de la pungile de dren, și Dumnezeu mai știe ce?

— Nu îmi pasă de nimeni altcineva, zice Kate. Voiam să arăt bine, cu adevărat bine, pentru o noapte.

— Taylor deja crede că ești frumoasă.

— Ei bine, eu nu cred! strigă Kate. Nu cred asta, mamă, și poate că-mi doresc și eu asta măcar o dată.

Este o zi caldă, una din acelea în care pământul de sub picioare pare că respiră. Soarele mă bate în cap și pe ceafă. Ce să răspund la asta? Niciodată nu am fost Kate.

M-am rugat și am implorat, și am vrut să fiu eu cea bolnavă în locul ei, un fel de pact faustian, dar nu s-a întâmplat așa.

— O să coasem noi ceva, sugerez. Tu poți să faci modelul.

— Tu nu știi să coși, îmi amintește Kate.

— O să învăț.

— Într-o zi? Dă din cap. Nu poți să rezolvi totul de fiecare dată, mamă. Cum se face că eu știu asta, dar tu nu?

Mă lasă pe trotuar și se năpustește undeva, Anna fuge după ea, o ia de umeri cu brațul și o trage în fața unui magazin câțiva metri dincoace de cel din care tocmai ieșisem, în timp ce eu încerc să le prind din urmă.

Este un salon de coafură. Kate se zbate să scape de Anna, dar Anna poate fi puternică atunci când vrea.

— Hei, strigă Anna, atrăgând atenția recepționerului. Lucrezi aici?

— Atunci când trebuie.

— Faceți coafuri pentru baluri?

— Sigur, zice. Cocuri?

— Mda. Pentru sora mea.

Anna se uită la Kate care nu mai opune rezistență. Un zâmbet ușor îi apare pe față, ca un licurici prins într-un borcan de sticlă.

— Exact, pentru mine, zice și Kate cu răutate și își desface eșarfa de pe capul chel.

Toți cei din salon încetează să mai vorbească. Kate stă dreaptă ca lumânarea.

— Ne gândeam la codițe franțuzești, continuă Anna.

— Sau la un permanent, nu se lasă nici Kate.

Anna chicotește.

— Poate un coc drăguț.

Stilistul înghite în sec, prins între starea de șoc, multă milă și atitudinea corectă față de client.

— Ei bine, hm, s-ar putea să facem ceva pentru dumneavoastră, își drege vocea. Știți, se pot face extensii.

— Extensii? repetă Anna, iar Kate izbucnește în râs.

Stilistul se uită acum spre tavanul din spatele fetelor.

— E ceva gen Camera Ascunsă?

La asta fetele mele cad una în brațele alteia, isterizate. Râd până abia mai pot să respire. Râd cu lacrimi.

•

În calitate de doamnă de companie la balul Spitalului Providence, mă ocup de punci. La fel ca orice alt fel de mâncare care li se servește participanților este neutropenic. Asistentele – ursitoarele nopții – au transformat sala de conferințe într-un salon de dans de poveste, împodobit cu panglici, o sferă cu oglinzi și jocuri de lumini.

Kate e încolăcită în jurul lui Taylor ca o viță-de-vie. Se leagănă pe un ritm total diferit de cel al muzicii care se cântă. Kate poartă masca albastră obligatorie. Taylor i-a dat un buchețel de flori făcute din mătase, pentru că cele naturale pot fi purtătoare de boli cărora pacienții cu imunitatea scăzută nu pot face față.

În final nu i-am mai cusut eu rochia, am găsit una pe internet la Bluefly.com: un corsaj auriu croit în V pentru cateterul lui Kate. Dar, peste acesta, poartă o cămașă diafană cu mâneci lungi care-i vine pe talie și care sclipește când se întoarce într-o parte și-n alta, așa că atunci când observi cele trei tuburi care-i ies din stern, te întrebi dacă nu cumva e o iluzie optică.

Am făcut o sută de poze înainte să plecăm de acasă. Când Kate și Taylor au scăpat și mă așteptau în mașină, m-am dus să las aparatul de fotografiat și l-am găsit pe Brian în bucătărie, întors cu spatele spre mine.

— Hei, zic. Ai să ne faci cu mâna? Ai să arunci orez?

Numai când s-a întors mi-am dat seama că intrase aici ca să plângă.

— Nu mă așteptam să văd asta, zice el. Nu credeam să ajung să am această amintire.

M-am cuibărit lângă el, atât de strâns încât părea că trupurile noastre sunt sculptate în aceeași piatră moale.

— Așteaptă-ne, am murmurat și apoi am plecat.

Acum îi dau o cană de punci unui băiat al cărui păr abia începe să cadă. Observ un smoc pe reverul de la smochingul lui negru.

— Mulțumesc, zice, și văd că are cei mai frumoși ochi, închiși la culoare și liniștiți că ai unei pantere. Arunc o privire și-mi dau seama că Taylor și Kate au plecat.

Dacă îi e rău ei? Dacă îi e rău lui? Mi-am promis că nu voi fi exagerat de protectoare, dar aici sunt prea mulți copii pentru ca personalul să poată avea grijă de ei. Rog un alt părinte să se ocupe de servirea punciului și apoi mă duc să caut la toaletă doamnelor. Merg pe coridoare goale și holuri întunecoase, și chiar la capelă.

În final aud vocea lui Kate printr-o ușă crăpată. Ea și Taylor stau sub lumina lunii, ținându-se de mână. Curtea pe care au găsit-o este favorita rezidenților pe timpul zilei, mulți doctori care altfel nu ar vedea lumina soarelui iau masa aici.

Sunt gata să-i întreb dacă se simt bine, când Kate vorbește:

— Îți e frică de moarte?

Taylor dă din cap.

— Nu chiar. Câteodată mă gândesc la înmormântarea mea, totuși. Dacă oamenii vor spune lucruri bune despre mine. Dacă va plânge cineva. Ezită: Dacă va veni cineva, măcar.

— Eu am să vin, promite Kate.

Taylor își întinde capul spre Kate, și ea se apropie ușor, și-mi dau seama că de aceea i-am urmărit. Știam că asta am să descopăr și, la fel ca Brian, mai voiam o amintire cu fiica mea. Taylor ridică marginile măștii ei albastre igienice și știu că ar trebui să-l opresc, știu că trebuie s-o fac, dar nu mă mișc. Măcar atâta să aibă și ea.

Când se sărută este minunat: acele capete de alabastru înclinate, netede ca statuile – o iluzie optică.

•

Când Kate se internează pentru tratamentul cu celule stem, din punct de vedere emoțional, este o epavă. Este de departe mai puțin interesată de fluidul lichid care îi este administrat prin cateter, decât de faptul că Taylor nu a mai sunat-o de trei zile, și nici nu i-a răspuns la apeluri.

— V-ați certat? întreb, dar neagă. A spus că se duce undeva? Poate a apărut o urgență, zic eu. Poate nu are nicio legătură cu tine.

— Ba poate că are, ripostează Kate.

— Atunci cea mai bună răzbunare este să te însănătoșești îndeajuns, ca să-i arăți tu, subliniez. Mă întorc imediat.

Pe hol mă apropii de Steph, o asistentă care tocmai a intrat în tură și care o cunoaște pe Kate de foarte mult timp. Adevărul este că și eu sunt la fel de surprinsă ca și ea de lipsa veștilor de la Taylor. Știa că o să vină aici.

— Taylor Ambrose, o întreb pe Steph. A fost aici astăzi?

Se uită la mine și clipește.

— Un copil dulce. Iese cu fiica-mea, glumesc.

— Oh, Sara… Eram sigură că ți-a spus cineva, zice Steph. A murit azi-dimineață.

•

Nu-i spun lui Kate timp de o lună. Nu-i spun până când doctorul Chance nu hotărăște că e pregătită să se externeze, și până când Kate nu se convinge singură că-i e mai bine fără el. Nu pot să-i spun pur și simplu, niciun cuvânt nu pare potrivit. Îi povestesc cum am fost pe acasă pe la Taylor și am vorbit cu mama lui, cum s-a lăsat în brațele mele și mi-a spus că a vrut să mă sune, dar nu s-a simțit în stare. Mi-a povestit cum Taylor a venit acasă de la bal pe jos, a intrat în camera ei în mijlocul nopții cu febră foarte mare. Cum nu se știe dacă a fost de natură virală sau micotică, dar a intrat în stop respirator și apoi în stop cardiac și după treizeci de minute de încercări, doctorii au anunțat că nu au cum să-l salveze.

Nu-i mai zic că Jenna Ambrose mi-a mărturisit că, după ce a murit fiul ei, a intrat și s-a uitat la acel om, care nu mai semăna cu el. Că a stat cinci ore, sigură că el se va trezi. Că până și acum, când aude zgomot la etaj, are impresia că Taylor se plimbă prin camera lui și doar pentru acea secundă care îi este dăruită, înainte să-și amintească adevărul, are puterea să se scoale în fiecare dimineață.

— Kate, zic, îmi pare atât de rău!

Fața lui Kate se schimonosește.

— Dar eu îl iubeam, răspunde, de parcă asta ar fi trebuit să fie de ajuns.

— Știu.

— Și nu mi-ai spus.

— Nu am putut. Nu când mă gândesc că ai putea să renunți și tu la luptă.

Închide ochii și se întoarce pe-o parte pe pernă, plângând atât de puternic încât monitorul la care e conectată alertează personalul de îngrijire.

Mă aplec spre ea.

— Kate, draga mea, am făcut ce era mai bine pentru tine.

Refuză să se uite spre mine.

— Nu vorbi cu mine, șoptește. Văd că te pricepi la asta.

•

Kate nu-mi mai vorbește de șapte zile și unsprezece ore. Am venit acasă de la spital; ne vedem de treburile noastre fără să comunicăm; ne calculăm mișcările pentru că am mai făcut-o și înainte. Noaptea stau în pat lângă Brian și mă întreb cum de poate dormi. Fixez tavanul și mă gândesc că mi-am pierdut fiica mai înainte chiar ca ea să plece.

Apoi într-o zi trec pe lângă dormitorul ei și o găsesc stând pe jos înconjurată de fotografii. Sunt, bănuiesc, cele cu ea și Taylor, făcute înainte de bal – Kate îmbrăcată impecabil, cu acea mască chirurgicală apărătoare care-i acoperă gura. Taylor

desenase pe ea cu rujul un zâmbet, de dragul fotografiei sau, cel puțin, așa a spus el.

Asta o făcuse pe Kate să râdă. Pare imposibil ca acest băiat, cu o prezență atât de reală până când a murit în urmă cu câteva săptămâni, să nu mai fie aici pur și simplu; un singur cuvânt face ca un junghi să mă străbată din cap până-n picioare: exercițiu.

Dar acolo mai sunt, de asemenea, și alte fotografii de când Kate era mai mică. Una cu Kate și Anna pe plajă, aplecate asupra unui crab singuratic. Una cu Kate costumată în Domnul Alună de Halloween. Una cu Kate cu crema de brânză întinsă pe toată fața, ținând două jumătăți de covrig pe post de ochelari.

Într-un alt teanc sunt pozele ei de când era bebeluș – făcute toate pe când avea trei luni sau mai puțin. Cu dinții lipsă și cu gura până la urechi, în fundal cu un soare singuratic, neștiind ce avea să urmeze.

— Nu-mi amintesc cum era să fiu ea pe atunci, zice Kate încet, și aceste cuvinte clădesc podul de sticlă pe care pășesc spre camera ei.

Îmi pun mâna lângă a ei, lângă o fotografie. Îndoită într-un colț, o înfățișează în timp ce Brian o arunca în sus, cu părul în vânt, cu brațele și picioarele formând o stea de mare, sigură fiind că aterizarea o să fie blândă, că nu merită nimic mai puțin de atât.

— Era frumoasă, adaugă Kate, și cu degetul mic lovește obrazul strălucitor și plin de viață al fetei pe care niciuna dintre noi nu a ajuns să o cunoască.

Jesse

În vara în care am împlinit paisprezece ani părinții mei m-au trimis într-o tabără de recruți la o fermă. Ar fi trebuit să ofere aventuri și acțiune copiilor cu probleme, știți cum e, te scoli dimineața la patru, mulgi vaca și în ce încurcătură poți să nimerești? (Răspunsul, dacă sunteți interesați: făceam rost de băutură de la cei de la fermă. Ne drogam. Înghionteam vacile când dormeau.) În orice caz, într-o zi am fost repartizat la Patrula lui Moise, adică așa-i spuneam noi nefericitului care trebuia să se ocupe de turma de miei. Trebuia să urmez vreo sută de oi pe o pășune care n-avea niciun nenorocit de copac să dea puțină umbră.

A spune că oaia e cel mai idiot animal de pe pământ nu e suficient. Se prind în garduri. Se pierd în țarcuri de un metru pătrat. Uită unde să găsească mâncarea, deși e în același loc o mie de zile la rând. Și nici nu sunt niște animăluțe pufoase așa

cum ni le imaginăm când adormim. Put. Behăie. Sunt enervante ca dracu'.

În orice caz, în ziua când am nimerit la oi șterpelisem un exemplar din *Tropicul Cancerului* și îndoiam paginile care aduceau cel mai mult a porno de bună calitate, când am auzit pe cineva țipând. Eram absolut sigur că nu era un animal, pentru că nu mai auzisem așa ceva în viața mea. Am alergat spre locul de unde venea țipătul, sigur că o să găsesc pe cineva aruncat de pe cal cu un picior sucit ca un covrig sau vreo brută care-și golise revolverul accidental în propriile măruntaie. Dar, întinsă pe marginea pârâului, cu o grămadă de oițe asistând-o, făta o oaie.

Nu eram eu veterinar, dar știam suficient ca să-mi dau seama că, dacă o creatură vie scoate asemenea sunete îngrozitoare, ceva nu e în regulă. Într-adevăr, biata oaie avea două copite mititele atârnându-i din părțile ei intime. Era așezată pe o parte, gâfâind. Și-a dat peste cap un ochi negru, lipsit de strălucire, și apoi a abandonat.

Ei bine, nimic nu moare când patrulez eu, fie și numai pentru că știam că naziștii care conduceau ferma ar fi în stare să mă pună să îngrop nenorocitul de animal. Așa că am dat la o parte celelalte oi care-mi stăteau în cale. M-am lăsat în genunchi și am apucat copitele noduroase și alunecoase, și am tras deodată în timp ce oaia zbiera ca orice mamă al cărei copil este smuls din ea.

Mielul a ieșit, cu picioarele îndoite ca lamele unui briceag. Peste capul lui era o pungă argintie care semăna la pipăit cu interiorul obrazului când îți treci limba pe el. Mielul nu respira.

Clar că nu era să-mi pun gura pe un animal și să-i fac respirație artificială, dar mi-am folosit unghiile ca să sfâșii pielea aceea, să o trag de la gâtul mielului. Și, după cum s-a dovedit, exact de asta avea nevoie. Într-un minut și-a desfăcut picioarele încrucișate și a început să o caute pe maică-sa.

S-au născut, cred, douăzeci de miei în vara aceea. De câte ori treceam pe la țarcul oilor îl recunoșteam pe al meu din mulțime. Arăta ca toți ceilalți, dar se mișca mai săltăreț; mereu părea că îi strălucește soarele în grăsimea de pe blăniță. Și dacă reușeai să îl calmezi suficient, încât să te poți uita în ochii lui, pupilele i se făcuseră albe ca laptele, semn sigur că trecuse „dincolo" suficient de mult timp ca să știe ce-i lipsește acum.

Vă spun asta acum, pentru că atunci când Kate se mișcă, în sfârșit, în patul ei de spital și deschide ochii, eu știu că și ea a fost cu un picior „dincolo".

•

— Oh, Doamne! zice Kate cu glas slab, când mă vede. Am nimerit în iad până la urmă.

Mă aplec înainte pe scaun și îmi încrucișez mâinile.

— Acum, surioară, știi că nu sunt așa de ușor de omorât. Ridicându-mă, o sărut pe frunte, ținându-mi buzele acolo o clipă în plus. Oare cum pot mamele să afle temperatura în felul ăsta? Eu pot doar să aflu o pierdere iminentă. Ce mai faci?

Zâmbește la mine, dar e ca o caricatură în timp ce eu am văzut originalul atârnând la Luvru.

— Piersicel, zice ea. Cărui fapt îi datorez onoarea prezenței tale?

„Pentru că nu vei mai fi aici multă vreme”, mă gândesc eu, dar nu-i spun asta.

— Eram prin apropiere. Unde mai pui că o asistentă trăsnet lucrează în schimbul ăsta.

Răspunsul meu o face pe Kate să râdă tare.

— Doamne, Jess, o să-mi fie dor de tine.

Rostește cuvintele atât de firesc, că rămânem amândoi surprinși. Mă așez pe marginea patului și urmăresc cu degetul încrețiturile din pătura termică.

— Știi, încep eu o discuție animată, dar ea își pune mâna pe brațul meu.

— Nu. Apoi ochii îi revin la viață, doar pentru un moment. Poate o să mă reîncarnez.

— În Maria Antoaneta?

— Nu, trebuie să fie ceva în viitor. Crezi că e o nebunie?

— Nu, recunosc eu. Cred că toți alergăm mereu în cerc.

— Și tu în ce te vei reîncarna?

— În stârv.

Kate tresare și ceva face „bip”, iar eu intru în panică.

— Vrei să chem pe cineva?

— Nu, ești drăguț, răspunde Kate și, deși sunt sigur că nu asta e intenția ei, mă face să mă simt de parcă am înghițit ceva fierbinte.

Deodată îmi amintesc un joc vechi, de pe la opt sau nouă ani, când aveam voie să merg cu bicicleta până se întuneca. Făceam mici pariuri cu mine însumi, în timp ce priveam soarele coborând spre orizont: dacă îmi țin respirația douăzeci de secunde, noaptea nu mai vine. Dacă nu clipesc. Dacă stau nemișcat, o muscă o să mi se așeze pe obraz. Acum mă trezesc făcând același lucru, negociind să o păstrez pe Kate, deși nu așa merg lucrurile.

— Ți-e frică? întreb dintr-odată. De moarte?

Kate se întoarce spre mine cu un zâmbet alunecându-i pe buze.

— O să te anunț. Apoi închide ochii. O să mă odihnesc o clipă, reușește să spună și pe urmă adoarme la loc.

•

Nu e corect, dar Kate știe asta. Nu-ți trebuie o viață de om ca să înțelegi că rareori primim lucrurile la care avem dreptul. Mă ridic în picioare, cu arsura aceea care nu mă lasă să înghit, făcându-mă să mă înec. Mă grăbesc să ies din salonul lui Kate și să ajung suficient de departe pe hol unde să n-o deranjez, și apoi îmi ridic pumnul și lovesc o gaură în peretele alb și gros, și tot nu este de ajuns.

Brian

Asta e rețeta când vrei să arunci ceva în aer: un castron de pirex; clorură de potasiu – care se găsește la magazinele alimentare, ca substitut pentru sare. Un hidrometru. Înălbitor. Se ia înălbitorul și se pune în castron, care se așază pe foc. Între timp, se cântărește clorura de potasiu și se adaugă peste înălbitor. Se măsoară cu hidrometrul și se fierbe până se ajunge la 1.3 unități. Se răcește la temperatura camerei și se filtrează cristalele formate. Asta e ceea ce se păstrează.

•

E greu să fii cel care așteaptă. Adică, trebuie lăudat eroul care merge la război, dar dacă iei povestea la bani mărunți o să descoperi că ea nu e întreagă până nu afli ce s-a întâmplat în spatele frontului.

Mă aflu, probabil, în cel mai urât tribunal pe coasta de Est, stând pe scaun până să îmi vină rândul, când deodată îmi sună pagerul. Mă uit la număr, oftez și mă întreb ce să fac. Trebuie să depun mărturie, dar departamentul are nevoie de mine acum.

Discuțiile iau ceva timp, dar primesc permisiunea de la judecător să părăsesc incinta. Plec prin ușa din față și imediat sunt asaltat cu întrebări și aparate de fotografiat și lumini. Tot ce pot să fac este să nu dau vreun pumn acestor vulturi, care vor să sfâșie oasele albite ale familiei mele.

•

Când n-am găsit-o pe Anna în dimineața audierilor, m-am îndreptat spre casă. M-am uitat în toate locurile pe unde bântuie ea de obicei – bucătăria, dormitorul, hamacul din spate dar nu era acolo. Ca ultimă încercare, am urcat scările garajului și am intrat în apartamentul pe care îl folosește Jesse.

Nici el nu era acasă, deși acum asta nu prea mai este o surpriză. Era o vreme când Jesse mă dezamăgea în mod regulat; până la urmă mi-am spus să nu aștept nimic de la el și, ca rezultat, mi-a fost mai ușor să suport ceea ce făcea. Am

bătut la ușă și i-am strigat pe Anna și pe Jesse, dar niciunul nu a răspuns. Deși am și eu un rând de chei de la apartament, m-am abținut să intru. Întorcându-mă pe scări, am dărâmat coșul de reciclat roșu pe care îl golesc chiar eu în fiecare marți, deoarece Jesse nu-și amintește niciodată să facă acest lucru. O ladă de zece sticle verzi de bere s-a rostogolit. O cană goală de detergent de rufe, un borcan de măsline, o cutie de patru litri de suc de portocale.

Am pus totul la loc, în afară de cutia de suc despre care i-am spus lui Jesse că nu e reciclabilă și pe care el totuși o pune în coș în fiecare nenorocită de săptămână.

•

Diferența dintre aceste focuri și celelalte este că acum miza s-a mărit cu un grad. În loc de depozite abandonate sau barăci de pe malul apei, este o școală primară. Fiind vară, nu era nimeni acolo când a fost pus focul. Dar nu am nicio îndoială că incendiul se datorează unor cauze nenaturale.

Când ajung acolo, tocmai se încarcă echipamentul. Paulie vine direct la mine.

— Cum se simte Kate?

— E bine, răspund eu, voi ce ați găsit?

— A reușit să distrugă toată partea de nord a clădirii. Vrei să arunci o privire?

— Da.

Focul a început în cancelarie; modelele carbonizate indică sursa ca o săgeată. Rămășițe de tapițerie sintetică sunt încă vizibile, făptașul a fost suficient de deștept să aprindă focul în mijlocul unui morman de pernuțe de canapea și hârtie. Încă se simte mirosul acceleratorului; de data asta e vorba de gazolină. Cioburi de sticlă de la cocktailul Molotov explodat licăresc în cenușă.

Mă îndrept către partea din spate a clădirii și privesc printr-o fereastră spartă. De aici trebuie să fi început colegii mei lupta cu focul.

— Crezi că o să-l prindem pe nenorocitul ăsta mic, căpitane? întreabă Caesar, intrând în încăpere.

Încă în costumul de pompier, murdar pe obrazul stâng, se uită în jos spre molozul din linia focului. Pe urmă se apleacă și culege cu mâna înmănușată un muc de țigară.

— De necrezut. Biroul secretarei s-a făcut scrum, dar mucul ăsta de țigară nenorocit a scăpat.

I-l iau din mână și îl întorc în palmă.

— Asta e pentru că nu era aici când a început focul. Cineva a fumat liniștit în timp ce privea scena asta, iar apoi a plecat. Îl întorc pe o parte și citesc ce marcă este.

Paulie își ițește capul prin fereastra spartă, uitându-se după Caesar.

— Ne întoarcem. Treceți în camion. Apoi se întoarce spre mine. Hei, să știi că nu noi am spart-o pe-asta.

— Nu vă puneam să plătiți, Paulie.

— Nu, vreau să spun, am atacat prin acoperiș. Era deja spart când am ajuns aici.

El și Caesar pleacă și, peste câteva momente, aud zgomotul puternic al motorului depărtându-se.

Ar fi putut fi o minge de baseball rătăcită sau o farfurie de Frisbee. Dar chiar și în timpul vacanței de vară se asigură paza unei clădiri aflate în proprietate publică. Un geam spart reprezintă un pericol prea mare pentru a fi lăsat de izbelișteș; ar fi fost înlocuit.

În afară de cazul în care incendiatorul a știut pe unde să introducă oxigen, astfel încât flăcările să iasă rapid prin tunelul aerodinamic creat de vid.

Mă uit la țigara din mână și o strivesc.

•

E nevoie de 56 de grame de astfel de cristale. Se amestecă cu apă distilată. Se fierb, se răcesc, se păstrează cristalele, clorat de potasiu pur. Se macină până capătă consistența pudrei de față și se încălzesc ușor ca să se usuce. Se topesc cinci părți de vaselină cu cinci părți de ceară. Se dizolvă în benzină și se toarnă acest lichid peste 90 de părți de clorat de potasiu într-un castron de plastic. Se frământă. Se lasă benzina să se evapore. Se modelează într-un cub și se cufundă în ceară pentru a deveni impermeabil. Acest exploziv cere un fitil de cel puțin gradul A3.

•

Când Jesse deschide ușa de la apartament, eu îl aștept pe canapea.

— Ce faci aici? mă întreabă el.

— Ce faci tu aici?

— Locuiesc aici. Îți amintești?

— Da? Sau folosești locul ăsta ca ascunzătoare?

Ia o țigară dintr-un pachet din fața lui și o aprinde. Marca Merit.

— Nu știu despre ce dracu' vorbești. De ce nu ești la tribunal?

— Cum se face că ai acid clorhidric sub chiuvetă? întreb. Având în vedere că noi nu avem piscină.

— Alo, ce-i asta, inchiziția? se încruntă el. L-am folosit vara trecută când am pus gresia aceea; poți să cureți mortarul cu el. Drept să-ți spun, am și uitat că-l mai am.

— Atunci probabil că nu știi că, dacă-l pui într-o sticlă cu o folie de aluminiu și cu o zdreanță înfundată la gură explodează al naibii de bine.

Rămâne nemișcat.

— Mă acuzi de ceva? Pentru că, dacă mă acuzi, spune-mi-o în față, nenorocitule!

Mă ridic de pe canapea.

— Bine. Vreau să știu dacă ai zgâriat sticlele înainte să faci cocktailurile, ca să se spargă mai ușor. Vreau să știu dacă ți-ai dat seama cât de aproape a fost să moară vagabondul acela când ai dat foc depozitului ca să te distrezi. Întinzând mâna în spatele meu, ridic din coșul de gunoi recipientul de Clorox. Vreau să știu de ce naiba se află asta la tine în gunoi când nu-ți speli singur lucrurile, și Dumnezeu știe că nu cureți, totuși există o școală primară la 10 km de aici care a fost aruncată în aer cu un exploziv făcut din înălbitor și lichid de frână?

Acum îl țin de umeri și, deși Jesse s-ar putea elibera, dacă ar ține cu tot dinadinsul, mă lasă să îl zgâlțâi până când îi cade capul pe spate.

— Iisuse Hristoase, Jesse!

Se uită la mine, cu o față lipsită de expresie.

— Ai terminat?

Îi dau drumul, iar el se îndepărtează de mine rânjind.

— Spune-mi că n-am dreptate, îl provoc eu.

— O să-ți spun mai mult decât atât, urlă el. Vreau să spun că înțeleg că ți-ai petrecut viața crezând că tot ce e rău în univers e din cauza mea, dar, vești noi, tată, de data asta bați câmpii.

Încet, scot ceva din buzunar și îl întind spre mâna lui Jesse. Mucul de țigară Merit cade în palma lui.

— Atunci nu ar fi trebuit să-ți lași cartea de vizită!

Este un punct în care focul scapă de sub control și atunci trebuie pur și simplu să te ții la distanță și să-l lași să ardă până la sfârșit. Așa că te retragi într-un loc sigur, pe un deal care să nu fie în direcția vântului, și privești cum se mistuie clădirea.

Jesse ridică mâna tremurând și țigara se rostogolește pe podea la picioarele noastre. Își acoperă fața, apoi se freacă la ochi.

— N-am putut s-o salvez.

Rostește cuvintele cu glas sfâșietor.

— Cui… cui ai spus?

Întreabă, îmi dau seama, dacă poliția o să vină să-l aresteze. Dacă am vorbit despre asta cu Sara.

Cere să fie pedepsit.

Așa că fac ceea ce știu că-l va distruge: îl iau în brațe, în timp ce el hohotește. Spatele lui e mai lat decât al meu. E cu jumătate de cap mai înalt ca mine. Nu-mi amintesc să fi

observat când s-a transformat din copilul de cinci ani, care n-a fost compatibil genetic, în bărbatul care este acum, și cred că asta este problema. Cum ajunge cineva să creadă că, dacă nu poate salva, atunci trebuie să distrugă? Și îl acuzi sau îi acuzi pe părinții lui, care ar fi trebuit să-i spună altceva?

Mă voi asigura că piromania fiului meu se sfârșește aici și acum, dar nu voi raporta la poliție sau șefului de la pompieri. Poate e nepotism, poate e prostie. Poate pentru că Jesse nu este așa de diferit de mine, alegând focul ca mediu al său, având nevoie să știe că poate controla cel puțin un lucru de necontrolat.

Simt respirația lui Jesse pe pielea mea, la fel cum se întâmpla când era mic, când îl duceam în brațe pe scări după ce adormise la mine în poală. Mă bombarda mereu și mereu cu întrebări: Pentru ce este furtunul de cinci centimetri, dar cel de trei centimetri? De ce speli motorul? Omul cu extinctorul ajunge să conducă? Îmi dau seama că nu-mi pot aminti când a încetat să întrebe. Dar îmi amintesc simțind că lipsește ceva, de parcă a nu mai fi eroul adorat al unui copil poate durea ca un organ-fantomă.

Campbell

Ori de câte ori un doctor depune mărturie, are obiceiul de a da de înțeles, cu fiecare silabă a fiecărui cuvânt, că niciun moment pe care-l petrece în sala de judecată nu poate compensa faptul că, în timp ce ei stau în boxa martorilor, pacienții așteaptă, oamenii mor. Ca să fiu sincer, treaba asta mă calcă pe nervi. Și înainte să-mi dau seama ce fac, cer o pauză de toaletă, mă aplec să mă leg la șiret, îmi adun gândurile sau umplu frazele cu tăceri sugestive – orice ca să îl reținacolo câteva secunde în plus.

Doctorul Chance nu e o excepție de la regulă. De la început e nerăbdător să plece. Își verifică ceasul atât de des, încât ai putea crede că pierde trenul. Diferența este că, de data asta, Sara Fitzgerald este la fel de nerăbdătoare să-l vadă plecat din sala de judecată. Pentru că pacientul care așteaptă, omul care moare, e Kate.

Dar, lângă mine, corpul Annei e plin de viață. Mă ridic, îmi continui chestionarea martorului. Pe îndelete.

— Domnule doctor Chance, a fost vreunul dintre tratamentele lui Kate care implicau donarea de material biologic din corpul Annei „sigur”?

— Nimic nu e sigur în cazul cancerului, domnule Alexander.

— Au fost aceste lucruri explicate familiei Fitzgerald?

— Explicăm cu mare atenție riscurile oricărei proceduri, pentru că odată început un tratament, compromiți alte sisteme corporale. Ceea ce ajunge să fie un succes într-un tratament poate reveni să te bântuie data viitoare. Îi zâmbește Sarei. Acestea fiind spuse, Kate este o tânără incredibilă. Nu ne așteptam să trăiască peste vârsta de cinci ani, și iat-o la șaisprezece.

— Mulțumită surorii ei, atrag eu atenția.

Doctorul Chance aprobă din cap.

— Nu toți pacienții au parte atât de un organism puternic, cât și de șansa de a avea un donor perfect compatibil genetic la dispoziția lor.

Mă ridic, cu mâinile în buzunare.

— Puteți să explicați Curții cum a ajuns familia Fitzgerald să apeleze la echipa de diagnosticare genetică preimplant a Spitalului Providence pentru a o concepe pe Anna?

— După ce fiul lor a fost testat și s-a descoperit că nu este un donator compatibil, le-am povestit despre o altă familie cu care am lucrat. Toți frații și surorile pacientului fuseseră testați și niciunul nu era compatibil. Însă mama a rămas însărcinată în timpul tratamentului și acel copil s-a întâmplat să fie un donator perfect.

— Le-ați sugerat doamnei și domnului Fitzgerald să conceapă un copil programat genetic pentru a servi ca donator pentru Kate?

— În niciun caz, zice Chance, ofensat. Le-am explicat doar că, deși niciunul dintre copiii existenți nu este potrivit genetic, asta nu înseamnă că un viitor copil nu poate fi.

— Le-ați spus cumva că acest copil, programat să fie perfect potrivit genetic, ar trebui să fie disponibil pentru toate aceste tratamente administrate lui Kate de-a lungul întregii ei vieți?

— În acel moment discutam doar despre tratamentul prin transfuzie de sânge din cordonul ombilical, zice doctoral Chance. Donările ulterioare au fost făcute deoarece Kate nu a răspuns la prima. Și din cauză că promiteau să ofere rezultate mai bune.

— Deci, dacă mâine oamenii de știință ar descoperi o procedură care ar vindeca-o pe Kate de cancer cu condiția ca Anna să-și taie capul și să-l dea surorii ei, ați recomanda procedura?

— Firește că nu. N-aș recomanda niciodată un tratament care ar pune în pericol viața unui alt copil. Fața lui se crispează. Niciunul dintre tratamente nu i-a făcut rău Annei pe termen lung.

Iau o foaie de hârtie din servietă și i-o înmânez judecătorului, și apoi doctorului Chance.

— Ați putea citi partea subliniată?

Își pune o pereche de ochelari și își drege glasul:

— „Înțeleg că anestezia implică potențiale riscuri. Aceste riscuri pot include, dar nu se limitează, la: reacții adverse la medicamente, inflamații ale gâtului, afecțiuni stomatologice, iritarea corzilor vocale, probleme respiratorii, dureri minore și disconfort, stare de conștiență în timpul anesteziei generale, icter, hemoragie, leziuni ale nervilor, formarea de cheaguri de sânge, atac de cord, afectarea creierului, și chiar pierderea funcțiilor organismului și moartea”.

— Vă sună cunoscut, domnule doctor?

— Da. Este un formular de consimțământ pentru o intervenție chirurgicală.

— Ne puteți spune cine a fost persoana care urma să se supună operației?

— Anna Fitzgerald.

— Și cine a semnat formulând?

— Sara Fitzgerald.

— Domnule Chance, anestezia riscă să ducă la handicap pe viață sau la moarte. Acestea sunt efecte pe termen lung destul de serioase.

— Exact din aceste motive avem formularul de consimțământ. Ca să ne protejeze de oameni ca dumneavoastră, zice el. Dar, realist vorbind, riscurile sunt foarte reduse. Și procedura de a dona măduvă e destul de simplă.

— De ce a fost anesteziată Anna pentru o procedură așa de simplă?

— Este mai puțin traumatizant pentru un copil și sunt șanse mai mici să sufere.

— Și după operație a simțit Anna vreo durere?

— Poate puțin, răspunde doctoral Chance.

— Nu vă amintiți?

— A trecut mult timp. Sunt sigur ca până și Anna a uitat deja.

— Credeți? Să o întrebăm?

Judecătorul DeSalvo își încrucișează brațele.

— Vorbind despre risc, continui eu calm. Ne puteți spune despre rezultatele cercetărilor care s-au făcut în legătură cu efectele pe termen lung ale injecțiilor cu factori de creștere? Anna le-a făcut de două ori până acum, înainte de recoltarea în vederea transplantului.

— Teoretic nu ar trebui să existe sechele pe termen lung.

— Teoretic, repet. De ce teoretic?

— Pentru că cercetările s-au făcut pe animale de laborator, admite doctorul Chance. Efectele la oameni sunt încă sub

observație.

— Ce reconfortant!

Ridică din umeri.

— Doctorii nu obișnuiesc să prescrie medicamente care au potențialul de a crea probleme.

— Ați auzit de talidomidă, domnule doctor? întreb.

— Firește. De fapt, recent, a fost reluat pentru cercetarea în domeniul cancerului.

— Și a fost un medicament de referință în trecut, arăt eu. Cu efecte catastrofale. Că veni vorba… ce riscuri există în cazul grefei de rinichi?

— Nu mai mult decât în cazul altor intervenții chirurgicale, răspunde doctorul Chance.

— Ar putea Anna să moară în urma unor posibile complicații?

— E foarte puțin probabil, domnule Alexander.

— Foarte bine, să presupunem că Anna trece cu brio prin această procedură chirurgicală. Cum va fi afectată viața ei de faptul că are un singur rinichi?

— Nu o va afecta, zice doctorul. Asta e toată frumusețea.

Îi înmânez un fluturaș de la departamentul de nefrologie al propriului spital.

— Puteți citi partea subliniată?

Își pune din nou ochelarii.

— „Risc crescut de hipertensiune. Posibile complicații în timpul sarcinii”. Doctorul Chance privește în sus. Donorii sunt sfătuiți să se abțină de la a practica sporturi de contact pentru a elimina riscul de a vătăma rinichiul rămas.

Îmi strâng pumnul la spate.

— Știați că Anna joacă hochei în timpul liber?

Se întoarce către ea.

— Nu, nu știam.

— Este portar. De câțiva ani. Aștept ca informația să-și facă efectul. Dar, având în vedere că donarea e ipotetică, să ne concentrăm asupra intervențiilor medicale care au avut deja loc. Injecțiile cu factori de creștere, donarea de celule stem, de limfocite, de măduvă osoasă – în opinia dumneavoastră de expert, domnule doctor – nu îi periclitează în mod semnificativ sănătatea?

— Semnificativ? Ezită. Nu.

— Câștigă ceva semnificativ de pe urma lor?

Doctorul Chance se uită lung la mine.

— Desigur, zice el. Își salvează sora.

•

Anna și cu mine luăm prânzul sus la tribunal, când Julia apare la ușă.

— E o petrecere privată?

Anna îi face semn să intre și Julia se așază fără să-mi arunce măcar o privire.

— Cum te simți? întreabă ea.

— Bine, răspunde Anna. Vreau să se termine odată totul.

Julia deschide un pachet de sos pentru salată și îl toarnă peste mâncarea pe care și-a adus-o.

— Se va termina înainte să-ți dai seama, spune ea, uitându-se la mine.

Se uită la mine pentru puțin timp când spune asta.

E suficient ca să-mi amintesc mirosul pielii ei, și locul de sub sân unde are un semn în formă de lună nouă.

Deodată, Anna se ridică.

— Mă duc să-l plimb pe Judge, anunță ea.

— Pe naiba! Sunt încă reporteri afară.

— Îl plimb pe culoar, atunci.

— Nu poți. Eu trebuie să-l plimb; face parte din antrenamentul lui.

— Atunci mă duc să fac pipi, zice Anna. E ceva ce pot încă să fac de una singură, nu?

Iese din sala de conferințe, lăsându-ne pe Julia și pe mine, și tot ce nu ar fi trebuit să se întâmple, dar s-a întâmplat.

— A plecat anume ca să ne lase singuri, realizez eu.

Julia aprobă din cap.

— E un copil deștept. Poate să citească oamenii foarte bine, zice și lasă din mână furculița de plastic. Mașina ta e plină de păr de câine.

— Știu. Îi tot spun lui Judge să și-l prindă într-o codiță la spate, dar nu mă ascultă.

— De ce nu m-ai sculat?

Zâmbesc răutăcios.

— Pentru că erai ancorată într-o zonă de netrezire.

Julia totuși nu zâmbește deloc.

— A fost noaptea trecută o glumă pentru tine, Campbell?

Îmi amintesc o veche zicală: „Dacă vrei să-L vezi pe Dumnezeu râzând, fă un plan”. Și, fiindcă sunt un laș, îmi iau câinele de zgardă.

— Trebuie să-l plimb înainte să fim rechemați înapoi în sala de judecată.

Vocea Juliei mă urmărește la ușă:

— Nu mi-ai răspuns.

— Nu vrei asta, îi răspund.

Nu mă întorc când îi spun asta. În felul ăsta nu trebuie să-i văd fața.

•

Când judecătorul DeSalvo întrerupe ședința din ziua respectivă la ora trei, pentru că avea programare la chiropractician, o conduc pe Anna afară în hol să-l găsim pe tatăl ei – dar Brian a plecat deja. Sara se uită în jur, surprinsă.

— Poate a primit un telefon de la pompieri, zice ea. Anna, eu…

Dar eu îmi așez mâna pe umărul Annei.

— Te duc la stația de pompieri.

În mașină este tăcută. Parchez mașina la stație și las motorul să meargă.

— Ascultă, îi zic eu, poate nu-ți dai seama, dar lucrurile au decurs foarte bine azi.

— Dacă zici tu.

Coboară din mașină fără să mai scoată un cuvânt și Judge sare în locul liber din față. Anna se îndreaptă spre stația de pompieri, dar se răzgândește și o ia la stânga. Dau să plec, dar, neavând altceva mai bun de făcut, opresc motorul. Lăsându-l pe Judge în mașină, o urmăresc în spatele clădirii.

Stă ca o statuie, cu fața îndreptată spre cer. Ce ar trebui să fac, să zic? N-am fost niciodată părinte, abia pot avea grijă de mine.

După cum se dovedește, Anna începe să vorbească prima:

— Ai făcut vreodată ceva despre care știai că e greșit, deși aveai impresia că e corect?

Mă gândesc la Julia.

— Da.

— Uneori mă urăsc, murmură Anna.

— Uneori, îi spun eu, și eu mă urăsc.

Asta o surprinde. Se uită la mine și apoi din nou la cer.

— Sunt acolo. Stelele. Chiar și când nu le vedem.

Îmi pun mâinile în buzunare.

— La un moment dat îmi puneam o dorință pe o stea în fiecare noapte.

— Pentru ce?

— Cartonașe rare cu jucători de baseball. Un câine rasa golden retriever. Profesoare tinere și atrăgătoare.

— Tata mi-a spus că un grup de astronomi au găsit un loc nou unde se nasc stelele. Doar că e nevoie să treacă 2.500 de ani ca să le vedem. Se uită spre mine. Te înțelegi cu părinții?

Mă gândesc să o mint, dar apoi neg din cap.

— Mă gândeam că o să fiu ca ei când o să mă fac mare, dar nu sunt. Și adevărul este că, de-a lungul timpului, nici nu mi-am mai dorit să fiu ca ei.

Soarele îi scaldă pielea palidă, luminându-i linia gâtului.

— Înțeleg, zice Anna. Și tu erai invizibil.

Marți

Un foc plăpând este ușor de stins
Dar, dacă-l lași, nici râuri nu-l pot ține-n frâu.

WILLIAM SHAKESPEARE.
Henric VI

Campbell

Brian Fitzgerald e asul din mâneca mea. Odată ce judecătorul va ști că măcar un părinte al Annei o încurajează în decizia ei de a nu mai fi donator pentru sora ei, până la emanciparea ei nu va mai fi cale lungă. Dacă Brian face ce am eu nevoie – adică să-i spună judecătorului DeSalvo că știe drepturile Annei și că este dispus să-i acorde sprijin – atunci orice ar scrie Julia în raport va putea fi atacat. Și chiar mai bine, depoziția Annei va fi o simplă formalitate.

Brian își face apariția devreme în dimineața următoare, însoțit de Anna și purtând uniforma de căpitan. Zâmbesc și mă ridic, îndreptându-mă spre ei împreună cu Judge.

— Bună dimineața, zic. E toată lumea pregătită?

Brian se uită la Anna. Apoi se uită la mine. Îi stă pe buze o întrebare, dar face tot ce poate ca să n-o rostească.

— Hei, îi zic Annei în timp ce-mi bat capul să găsesc o scuză. Vrei să-mi faci o favoare? Judge are nevoie de puțină mișcare, altfel va fi neliniștit în sala de judecată.

— Ieri mi-ai spus că nu pot să-l plimb.

— Ei, astăzi ai voie.

Anna dă din cap.

— Nu merg nicăieri. Cum am plecat, o să vorbiți despre mine.

Așa că mă întorc spre Brian din nou.

— Este totul în regulă?

În acel moment Sara Fitzgerald intră în clădire. Se grăbește spre sala de judecată, dar, văzându-l pe Brian împreună cu mine, se oprește puțin. Apoi se îndepărtează ușor de soțul ei și-și continuă drumul.

Ochii lui Brian Fitzgerald o urmăresc, chiar și după ce ușa se închide în urma ei.

— Suntem bine, zice el, dar răspunsul nu-mi e adresat mie.

•

— Domnule Fitzgerald, au existat momente în care nu ați fost de acord cu soția dumneavoastră în ceea ce privește

participarea Annei în tratamentul medical al surorii ei?

— Da. Doctorii au spus că este nevoie numai de sânge din cordonul ombilical pentru a o trata pe Kate. Era vorba să ia părți din acesta, părți care sunt de obicei aruncate după naștere – pentru că bebelușul nu mai are nevoie de ele, și, cu siguranță, procedurile nu-i făceau niciun rău. Întâlnește privirea Annei și îi zâmbește. Și au avut efect pentru o scurtă perioadă de timp. Kate a intrat în remisie. Dar în 1996 a avut o recidivă. Doctorii au vrut ca Anna să doneze niște limfocite. Acestea nu urmau să o salveze pe Kate, ci să o pună pe picioare pentru o perioadă.

Încerc să conduc discuția.

— Dumneavoastră și soția nu ați avut aceeași părere despre tratament?

— Nu eram sigur că este o idee foarte bună. De această dată Anna era conștientă de ceea ce avea să i se întâmple și nu avea să-i placă.

— Ce v-a spus soția ca să vă facă să vă răzgândiți?

— Că, dacă nu i se ia atunci sânge Annei, mai târziu vor trebui să-i ia măduvă.

— Ce părere ați avut despre aceasta?

Brian clatină din cap, vizibil stânjenit.

— Nu știți cum este, zice încet, până când copilul îți e pe moarte. Te trezești spunând și făcând lucruri pe care nu vrei să le spui și să le faci. Și ai crede că ai posibilitatea să alegi, dar apoi când situația devine mai critică, îți dai seama că nu e chiar așa.

Se uită la Anna, care stă lângă mine și cred că a uitat să mai respire.

— Nu am vrut ca Anna să treacă prin toate astea, dar nu puteam să o pierd pe Kate.

— Până la urmă ați folosit măduva Annei?

— Da.

— Domnule Fitzgerald, în calitate de cadru medical de urgență, ați aplica vreodată o procedură unui pacient care nu prezintă nicio problemă de sănătate?

— Sigur că nu.

— Atunci de ce ați crezut, ca tată al Annei, că această procedură invazivă și riscantă este bună pentru Anna, care nu avea probleme de sănătate?

— Pentru că, spune Brian, nu puteam s-o las pe Kate să moară.

— Au mai existat situații în care nu ați fost de acord cu soția în ceea ce privește prelevarea de materiale biologice de la Anna pentru a ameliora starea celeilalte fiice ale dumneavoastră?

— Acum câțiva ani, Kate a fost internată și… a pierdut atât de mult sânge, încât nimeni nu a crezut că o să supraviețuiască. Eu am crezut că e timpul să ne resemnăm. Sara a vrut să lupte.

— Ce s-a întâmplat?

— Doctorii i-au administrat o medicație pe bază de arsenic, și și-a făcut efectul, punând-o pe Kate pe picioare pentru un an.

— Spuneți că a existat un tratament care a salvat-o pe Kate și pentru care nu a fost nevoie de folosirea trupului Annei?

Brian dă din cap.

— Vreau să spun că… vreau să spun că eram sigur că fiica mea, Kate, urma să moară. Dar Sara nu a renunțat la speranță și a continuat lupta. Se uită la soția lui. Și acum rinichii lui Kate cedează. Nu vreau s-o văd suferind. Dar, în același timp, nu vreau să repet aceeași greșeală. Nu vreau să-mi spun că s-a terminat, când mai există speranță.

Brian este foarte emoționat, amenințându-mi fragila structură pe care o construisem cu migală. Trebuie să-l ghidez.

— Domnule Fitzgerald, știați că fiica dumneavoastră urma să intenteze un proces soției dumneavoastră?

— Nu.

— Când ați aflat, ați discutat cu Anna despre asta?

— Da.

— Și, pe baza celor discutate, ce hotărâre ați luat, domnule Fitzgerald?

— M-am mutat de acasă împreună cu Anna.

— De ce?

— În acel moment credeam că Anna are dreptul să reflecteze asupra deciziei ei, lucru pe care nu-l putea face dacă stătea acasă.

— După ce v-ați mutat, după ce ați vorbit despre acest proces – credeți că cererea soției dumneavoastră, ca Anna să continue să fie donatorul lui Kate, este îndreptățită?

Răspunsul pe care îl aștept este „nu”; pe asta se bazează cazul meu. Brian se apleacă puțin pentru a răspunde.

— Da, cred că da, spune el.

— Domnule Fitzgerald, după părerea dumneavoastră… încep eu, și apoi realizez ce s-a întâmplat. Poftim?

— Încă îmi doresc ca Anna să doneze un rinichi, recunoaște Brian.

Mă holbez la acest martor, străduindu-mă să nu mă pierd cu firea. Dacă Brian nu va susține decizia Annei de a nu mai fi donator, atunci va fi mult mai greu ca judecătorul să pronunțe o decizie în favoarea noastră.

În același timp, sunt absolut conștient de sunetul acela aproape imperceptibil care îi scapă Annei, de dezamăgirea pe

care o simți când îți dai seama că ceea ce credeai a fi un curcubeu nu e decât un joc de lumini.

— Domnule Fitzgerald, sunteți de acord ca Anna să treacă printr-o intervenție chirurgicală majoră și să-și piardă un organ, toate acestea pentru Kate?

Ce lucru ciudat să-l vezi pe un om puternic pierzându-se cu firea!

— Puteți să-mi spuneți care e răspunsul corect? întreabă Brian pe un ton aspru. Pentru că eu nu știu unde să-l caut. Știu ce e corect. Știu ce e drept. Dar niciunul nu se potrivește în situația de față. Pot să stau și să mă gândesc, și pot să vă spun ce ar trebui să se întâmple și ce e necesar să se întâmple. Pot chiar să vă spun că trebuie să existe o soluție mai bună. Dar au trecut treisprezece ani, și încă nu am găsit răspunsul la întrebarea dumneavoastră, domnule Alexander.

Se apleacă ușor înainte, prea masiv pentru acel spațiu îngust, și își lipește tâmpla de lemnul rece al barei de la boxa martorilor.

•

Judecătorul DeSalvo cere o pauză de zece minute înainte ca Sara Fitzgerald să interogheze martorul, așa că acesta are câteva momente de respiro. Eu și Anna mergem jos la automate, unde de un dolar poți să cumperi un ceai slab și o supă. Stă cu călcâiele sprijinite de bara unui scaun și, când îi întind ceașca ei de ciocolată caldă, o pune pe masă fără să bea din ea.

— Niciodată nu l-am văzut pe tata plângând, zice ea. Mama se pierde cu firea mereu din pricina lui Kate. Dar tata – ei bine, și dacă plânge, nu o face în prezența noastră.

— Anna…

— Crezi că eu i-am făcut asta? întreabă ea, întorcându-se spre mine. Crezi că nu ar fi trebuit să-l rog să vină azi aici?

— Judecătorul l-ar fi chemat oricum să depună mărturie, chiar dacă tu nu ai fi făcut-o. Clatin din cap. Anna, o vei face și tu.

Se uită la mine cu circumspecție.

— Ce să fac?

— Să depui mărturie.

Clipește.

— Glumești?

— Mă gândeam că judecătorul va fi de partea noastră, dacă ar fi văzut că tatăl tău e dispus să-ți susțină alegerile. Dar, din nefericire, nu așa s-a întâmplat. Și nu am idee ce va spune Julia – dar chiar și dacă e de partea ta, judecătorul DeSalvo tot va trebui să se convingă că ești suficient de matură încât să iei decizii singură, fără ajutorul părinților tăi.

— Vrei să spui că trebuie să mă duc acolo? Ca martor?

Am știut mereu că, la un moment dat, Anna va trebui să depună mărturie. În cazul emancipării unui minor, este logic ca judecătorul să vrea să-l audă vorbind chiar pe minorul în cauză. Poate că Annei îi este teamă să depună mărturie, dar cred că în subconștientul ei își dorește asta. Din ce alt motiv ar mai fi intentat proces, dacă nu pentru a se face auzită?

— Mi-ai spus ieri că nu va fi nevoie să depun mărturie, zice Anna, devenind agitată.

— M-am înșelat.

— Te-am angajat ca să poți vorbi tu în numele meu.

— Nu merge așa, zic eu. Ai inițiat acest proces. Vrei să fii altcineva decât ai fost în ultimii treisprezece ani. Și asta înseamnă că trebuie să ridici cortina și să ne arăți cine e această nouă persoană.

— Jumătate dintre adulți de pe planeta asta nu au idee cine sunt, dar pot să ia decizii în ceea ce-i privește în fiecare zi, replică Anna.

— Nu au treisprezece ani. Uite, zic, punctând ceea ce cred eu că este miezul problemei. Știu că până acum nu avea niciun rost să spui ce crezi. Dar îți promit că, de data asta, toată lumea te va asculta.

Efectul a fost opus celui așteptat. Anna își încrucișează brațele.

— În niciun caz nu depun mărturie, zice ea.

— Anna, nu e mare scofală.

— Ba este, Campbell, este ceva forte complicat. Și eu nu o să fac asta.

— Dacă nu depui mărturie, pierdem, îi explic.

— Atunci găsește altă metodă. Tu ești avocatul.

Nu mă pun la mintea ei. Bat darabana în masă ca să mă calmez.

— Vrei să-mi explici de ce refuzi atât de categoric să depui mărturie?

Îmi aruncă o privire.

— Nu.

— Nu, nu vei depune mărturie? Sau nu, nu îmi vei spune?

— Pur și simplu sunt niște lucruri despre care nu-mi place să vorbesc. Trăsăturile feței i se înăspresc. Credeam că tu, dintre toți oamenii, vei putea înțelege.

Știe exact ce să spună.

— Bazează-te pe asta, îi zic apăsat.

— Nu îmi voi schimba părerea.

Mă ridic și arunc la gunoi ceașca plină de cafea.

— În cazul ăsta, îi zic, nu te aștepta să-ți pot schimba viața.

Sara
Prezent

E ciudat cum ne schimbăm odată cu trecerea timpului. Bunăoară, dacă lumina cade pe fața lui Brian dintr-un anumit unghi, pot încă să-i văd nuanța de albastru a ochilor care m-a dus întotdeauna cu gândul la un ocean în care trebuie totuși să înot. Sub linia ștearsă a zâmbetului lui, în bărbie are o gropiță – prima trăsătură pe care am căutat-o pe fețele copiilor mei la naștere. Întotdeauna mi-am dorit să am și eu hotărârea, voința și calmul lui. Astea sunt trăsăturile principale care m-au făcut să mă îndrăgostesc de soțul meu; iar dacă acum există momente în care nu-l recunosc, poate că nu este totuși un inconvenient. Schimbarea nu este neapărat rea; ne arată că ceea ce scoica formează în jurul unui bob de nisip poate părea unora o zgaibă, iar altora o perlă.

Brian îi aruncă o privire Annei, care se scarpină la o bubă de pe degetul mare, și apoi la cel mic. La mine se uită ca șoarecele la pisică. Asta mă doare; chiar așa gândește despre mine?

Asta cred toți?

Aș vrea să nu fim în sala de judecată. Aș vrea să pot merge la el. „Ascultă, aș zice, nu așa mi-am imaginat că va decurge viața noastră; și poate că nu putem găsi o cale de a ieși din situația asta. Dar nu există altă persoană cu care aș fi dorit să fiu împreună”.

„Ascultă, aș zice, poate că m-am înșelat”.

— Doamnă Fitzgerald, spune judecătorul DeSalvo, aveți întrebări să-i puneți martorului?

Trebuie să recunosc că a folosit un cuvânt potrivit pentru partener. Ce fac altceva un soț sau o soție, decât să vâneze greșelile celuilalt?

Mă ridic încet de pe scaun.

— Bună, Brian, zic, iar vocea nu îmi este la fel de sigură pe cât speram.

— Sara, îmi răspunde.

După acest schimb de cuvinte, nu mai știu ce să spun.

Îmi vine în minte o zi când am vrut să ieșim, dar nu știam unde. Așa că ne-am suit în mașină și am condus, și la fiecare jumătate de oră îi lăsam pe copii să ne spună dacă s-o luăm la dreapta sau la stânga. Am ajuns în Seal Cove, Maine, și apoi ne-am oprit pentru că Jesse propusese să mergem pe drumul care ducea la Atlantic. Am închiriat o căsuță fără încălzire și fără electricitate – și celor trei copii ai noștri le era frică de întuneric.

Îmi dau seama că am vorbit tare abia când Brian îmi răspunde:

— Știu. Am pus atâtea lumânări pe jos, încât am crezut că o să dăm foc la baracă. A plouat cinci zile la rând.

— Și în a șasea zi, când vremea s-a îndreptat, insectele erau așa enervante, că nu puteam să stăm afară.

— Și apoi Jesse s-a intoxicat cu iederă și i s-au umflat ochii…

— Mă scuzați, ne întrerupe Campbell Alexander.

— Se susține, zice judecătorul DeSalvo. Unde vreți să ajungeți, doamnă avocat?

Nu ne îndreptaserăm într-o direcție anume, iar locul în care nimeriserăm era îngrozitor, cu toate acestea nu aș da acea săptămână din viața noastră pentru nimic în lume. Când nu știi unde te îndrepți, găsești locuri pe care nimeni nu s-ar fi gândit să le exploreze.

— Atunci când Kate nu era bolnavă, zice Brian încet, am petrecut niște momente foarte frumoase.

— Nu crezi că Annei i-ar fi lipsit, dacă nu ar fi fost Kate?

Campbell sare de la locul lui, după cum m-am așteptat.

— Obiecție!

Judecătorul își ridică mâna și-i face semn din cap lui Brian să răspundă.

— Tuturor ne-ar fi lipsit, zice el.

Și în acel moment s-a întâmplat ceva foarte ciudat. Eu și Brian, înfruntându-ne și aflându-ne în tabere opuse, dintr-odată suntem atrași ca niște magneți de aceeași parte a baricadei. Suntem tineri și avem aceleași visuri; suntem bătrâni și ne mirăm cum am parcurs această distanță într-un timp atât de scurt. Privim la televizor focurile de artificii din noaptea de Revelion de doisprezece ani, cu trei copii adormiți între noi în pat, și suntem atât de legați unul de altul, încât, dacă eu și Brian nu ne atingem, simt cât este de mulțumit.

Deodată nu mai contează că s-a mutat de acasă cu Anna, că a pus la îndoială unele decizii care o privesc pe Kate. A făcut ce a crezut că e bine, la fel ca mine, și nu pot să-l învinovățesc pentru asta. Câteodată, îți risipești viața în atâtea detalii, că uiți să o trăiești. Există mereu altă sarcină de îndeplinit, altă factură de plătit, alt simptom apărut, altă zi fără evenimente trebuie marcată cu o crestătură pe perete. Ne-am sincronizat ceasurile, ne-am uitat în calendar, am trăit în minute și am uitat complet să ne oprim un moment pentru a vedea ce am realizat.

Dacă o pierdem astăzi pe Kate, vom fi fost împreună cu ea timp de șaisprezece ani, și nimeni nu ne poate lua asta. Și peste mult timp, când va fi mai greu să-mi amintesc chipul ei când râdea sau atingerea mâinii, sau timbrul minunat al vocii ei, am

să-l am pe Brian alături să-mi spună: „Nu-ți mai amintești? Era așa”.

Vocea judecătorului mă trezește din reverie:

— Doamnă Fitzgerald, ați terminat?

Niciodată nu am avut nevoie să-l interoghez pe Brian; întotdeauna i-am știut răspunsurile. Am uitat doar întrebările.

— Aproape. Mă întorc spre soțul meu. Brian? Când vii acasă?

•

În clădirea tribunalului există o sumedenie de automate, dar niciunul nu are ceva de mâncare pe gustul tău. După ce judecătorul DeSalvo a stabilit pauza, mă plimb printre ele și mă uit la Starbursts și la Pringles, și la Cheetos, fiecare în vitrinele lor.

— Oreos sunt cea mai bună alegere, îl aud pe Brian vorbind din spatele meu.

Mă întorc la ținc ca să văd cum bagă în automat șaptezeci și cinci de cenți.

— Simplu. Clasic.

Apasă două butoane și fursecurile își încep drumul sinucigaș spre gura aparatului.

Mă conduce la masa jupuită și pătată de persoanele care și-au inscripționat inițialele și și-au scris cele mai ascunse gânduri pe tăblie.

— Nu am știut ce să te întreb la proces, admit și apoi ezit. Brian? Crezi că suntem părinți buni?

Mă gândesc la Jesse pe care l-am pierdut de mult. La Kate, pe care nu am putut s-o ajut. La Anna.

— Nu știu, zice Brian. Există părinți buni?

Îmi dă pachetul de Oreos. Când deschid gura să-i spun că nu mi-e foame, Brian îmi bagă un fursec înăuntru. De îndată ce simt pe limbă gustul bogat și savuros, mi se face o foame de lup. Brian îmi curăță firimiturile de pe buze, de parcă aș fi făcută din porțelan. Îl las. Nu-mi amintesc să fi mâncat vreodată ceva atât de dulce.

•

Brian și Anna se mută înapoi acasă în acea noapte. O învelim amândoi, o sărutăm amândoi. Brian se duce să facă duș. În scurt timp, mă voi duce la spital, dar acum stau lângă Anna, pe patul lui Kate.

— O să-mi ții o predică?

— Nu așa după cum crezi.

Arăt spre marginea uneia dintre pernele lui Kate.

— Nu ești o persoană rea pentru că vrei să fii tu însăți.

— Eu niciodată…

Ridic o mână.

— Ce voiam să spun este că aceste gânduri sunt omenești. Și pentru că ai făcut altfel decât și-ar fi imaginat toată lumea nu înseamnă că ai greșit în vreun fel. O elevă care este tachinată într-o școală se poate muta la alta și să devină fata cea mai populară de acolo, tocmai pentru că nimeni nu așteaptă asta de la ea. Sau o persoană care studiază medicina pentru că provine dintr-o familie plină de doctori, poate descoperi că își dorește să devină artist.

Respir adânc și clatin din cap.

— Înțelegi ce vreau să spun?

— Nu prea.

Mă face să zâmbesc.

— Cred că voiam să-ți zic că-mi amintești de cineva.

Anna ridică dintr-o sprânceană.

— De cine?

— De mine, răspund.

•

După mulți ani de conviețuire, doi soți încep să semene cu harta șifonată și cu colțurile îndoite pe care o ții în torpedou, cu traseul pe care îl cunoști atât de bine că ai putea să-l desenezi din memorie. Și totuși, când te aștepți mai puțin, într-o zi deschizi ochii și apare o schimbare nefamiliară, o priveliște pe care n-ai mai văzut-o până atunci, și trebuie să te oprești și să te întrebi dacă nu cumva nu este un loc nou, ci mai degrabă ceva ce ai ignorat până acum.

Brian e întins în pat lângă mine. Nu spune nimic, doar își pune mâna pe gâtul meu. Apoi mă sărută lung și dulce-amărui. La asta mă așteptam, dar nu și la ce urmează – mă mușcă de buză atât de tare, că-mi dă sângele.

— Au, zic eu, încercând să râd puțin.

Dar el nici nu se amuză și nici nu-și cere scuze. Se apleacă și linge tot sângele.

Mă face să fiu curioasă. Acesta este și nu este Brian, dar, oricine ar fi, este uluitor. Îmi trec limba peste propriul sânge, alunecos și cu gust de fier. Mă deschid ca o orhidee, mă legăn și-i simt respirația alunecând în josul gâtului, peste sâni. Își lasă capul pe burta mea, pentru un moment, și, pe cât de neașteptată a fost mușcătura, este acum spasmul bine cunoscut – asta făcea el în fiecare noapte, un ritual, atunci când eram însărcinată.

Apoi se mișcă din nou. Se ridică deasupra mea, ca un al doilea soare, și mă înconjoară de căldură și lumină. Suntem un exemplu de contraste – și totuși, există ceva în această potrivire care mă face să-mi dau seama că niciunul din noi nu ar fi întreg tară celălalt. Suntem precum banda lui Mobius, două trupuri continue, o încâlceală imposibilă.

— O vom pierde, șoptesc, și nici nu știu dacă mă refer la Kate sau la Anna.

Brian mă sărută.

— Încetează! îmi zice.

După asta, nu mai vorbim. Așa e cel mai sigur.

Miercuri

Și totuși, din acele flăcări.
Nu răzbătea lumină, ci mai degrabă întuneric.

John Milton, *Paradisul pierdut*

Julia

Izzy e în living când mă întorc de la alergarea de dimineață.

— Ești bine? mă întreabă.

— Mda. Îmi desfac șireturile de la tenișii, îmi șterg sudoarea de pe frunte. De ce?

— Pentru că oamenii normali nu fac jogging la 4.30 dimineața.

— Ei, am multă energie de consumat.

Intru în bucătărie, dar cafetiera Brown pe care am programat-o să-mi prepare cafeaua cu alune, exact acum nu și-a făcut treaba. Verific ștecărul și apăs câteva butoane, dar nu se întâmplă nimic.

— Drace, zic, smulgând firul din perete. Nu e atât de veche încât să se strice.

Izzy vine lângă mine și își face de lucru cu aparatul.

— E în garanție?

— Nu știu. Nu-mi pasă. Tot ce știu e că atunci când plătești pentru ceva care ar trebui să-ți dea o ceașcă de cafea, meriți să primești afurisita aia de ceașcă de cafea.

Trântesc atât de tare carafa de sticlă, încât se sparge în chiuvetă. Apoi mă așez pe podea și încep să plâng.

Izzy îngenunchează lângă mine.

— Ce a făcut?

— Ce face de obicei, Iz, hohotesc. Sunt atât de proastă!

Mă îmbrățișează.

— Ulei încins? sugerează ea. Botulism? Castrare? Alege tu.

Asta mă face să zâmbesc un pic.

— Și tu ai face-o.

— Doar pentru că și tu ai face-o pentru mine.

Îmi pun capul pe umărul surorii mele.

— Credeam că fulgerul nu lovește de două ori în același loc.

— Ba sigur că lovește, îmi zice Izzy, dar numai dacă ești prea fraier și nu te miști.

•

Prima ființă care mă întâmpină la tribunal a doua zi dimineață este chiar Judge, câinele. Vine furișându-se pe lângă

un colț, cu urechile lăsate, fugind fără îndoială de vocea ridicată a stăpânului său.

— Hei, zic eu blând, dar Judge nu vine. Mă prinde de sacou – jur că factura de la curățătorie o va plăti Campbell – și începe să mă tragă spre locul unde se poartă o discuție aprinsă.

Înainte să dau colțul, apuc să-l aud pe Campbell.

— Am pierdut timp și energie, și știi ceva, asta nici măcar nu e partea cea mai rea. Mi-am schimbat părerea bună despre un client.

— Ei bine, nu ești singurul care a judecat greșit, îi răspunde Anna. Te-am angajat pe tine pentru că aveam impresia că ai verticalitate.

Trece pe lângă mine.

— Nenorocitule, murmură ea printre dinți.

În acel moment îmi aduc aminte cum m-am simțit atunci când m-am trezit singură în barcă: dezamăgită; în derivă; supărată pe mine însămi pentru că am intrat într-o astfel de situație.

De ce naiba nu eram supărată pe Campbell?

Judge se ridică pe labele din spate, cu cele din față lovindu-l în piept.

— Stai jos! îi ordonă și apoi se întoarce și dă cu ochii de mine: Nu trebuia să auzi asta.

— Sigur că nu.

Se așază greoi pe un scaun cu spătar din sala de conferințe.

— Refuză să depună mărturie.

— Pentru Dumnezeu, Campbell. Nu-și poate înfrunta mama în propria sufragerie, cu atât mai puțin într-un interogatoriu încrucișat. La ce te așteptai?

Se uită la mine scrutător.

— Ce o să-i spui lui DeSalvo?

— Întrebi pentru că te interesează binele Annei sau pentru că îți e teamă că o să pierzi procesul?

— Mulțumesc, dar am renunțat la conștiință.

— Nu te vei întreba cum a reușit să-ți intre pe sub piele o fată de treisprezece ani?

Face o grimasă.

— De ce nu pleci, pur și simplu, Julia, și să-mi distrugi cazul, după cum ai plănuit încă de la început?

— Nu este cazul tău, este cazul Annei. Cu toate că-mi dau seama că tu crezi că e invers.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Sunteți lași. Sunteți amândoi foarte ocupați să fugiți de voi înșivă. Eu știu de ce consecințe îi e teamă Annei. Dar ție de ce ți-e teamă?

— Nu știu despre ce vorbești.

— Nu? Care-i poanta? Sau e prea greu să glumești despre ceva care-ți este atât de cunoscut? Dai înapoi ori de câte ori cineva se apropie de tine. Este în regulă când Anna e doar clientă, dar în momentul în care începe să-ți pese de ea, ești în pericol. Cu mine, o partidă de sex merge, dar implicarea afectivă iese din discuție. Singura relație pe care o ai e cu câinele tău, și chiar și asta e un ditamai secret de stat.

— Ai depășit măsura, Julia…

— Nu, de fapt probabil că eu sunt singura persoană care poate să-ți spună în cunoștință de cauză ce ticălos ești. Dar nu-i nimic, nu-i așa? Pentru că, dacă toată lumea crede că ești ticălos, nimeni nu o să-și mai bată capul să se apropie de tine. Mă uit la el ceva mai mult. Este dezamăgitor să te poată cineva citi astfel, nu-i așa, Campbell?

Se ridică cu fața înmărmurită.

— Am un caz de rezolvat.

— Să te ocupi de el, îi zic. Doar să te asiguri că faci distincție între dreptate și clientul care are nevoie de ea. Altfel, Doamne ferește, poate vei descoperi că ai inimă.

Plec înainte să mă fac de râs și mai mult. Îl aud pe Campbell.

— Julia. Nu e adevărat.

Închid ochii și, cu toate că nu cred că e bine ce fac, mă întorc. Ezită.

— Câinele. Eu…

Dar, chiar și dacă a avut de gând să admită ceva, este întrerupt de Vern care apare în ușă.

— Domnul judecător DeSalvo sosește. Ați întârziat și la bufet nu mai e cafea cu lapte.

Îi întâlnesc privirea lui Campbell. Aștept să-și încheie propoziția.

— Ești următorul meu martor, îmi zice inexpresiv și momentul trece de parcă n-ar fi existat.

Campbell

E din ce în ce mai greu să fii ticălos.

Când intru în sala de judecată, îmi tremură mâinile. În parte, asta se datorează, bineînțeles, vechilor mele probleme. Dar e și din cauză că Anna pare la fel de entuziastă precum un bolovan; unde mai pui că femeia după care sunt înnebunit este următorul meu martor. Îi arunc o privire Juliei în timp ce judecătorul intră, însă ea are grijă să se uite în altă parte.

Îmi cade stiloul de pe masă.

— Anna, poți să mi-l dai tu, te rog?

— Nu știu. Aș pierde timp și energie, nu-i așa? zice ea și afurisitul de stilou rămâne pe podea.

— Sunteți gata să vă chemați următorul martor, domnule Alexander? întreabă judecătorul DeSalvo, dar înainte de a apuca să-i pronunț numele Juliei, Sara Fitzgerald cere să ne apropiem.

Mă pregătesc pentru o nouă încurcătură și, cu siguranță avocatul părții adverse nu dezamăgește.

— Psihiatrul pe care l-am citat ca martor are o programare la spital în această după-amiază. Se poate să-i ascultăm mărturia acum, peste rând?

— Domnule Alexander?

Ridic din umeri. Pentru mine este doar o amânare a execuției. Așa că mă așez lângă Anna și privesc cum o femeie mică și creolă, cu un coc strâns, urcă în boxa martorilor.

— Vă rog să vă spuneți numele și adresa, zice Sara.

— Doctor Beata Neaux, zice psihiatrul. Orrik Way Street, 1250, Woonsocket.

„Doctorul No”[11]. Mă uit în jurul meu prin sală, dar se pare că sunt singurul admirator al lui James Bond. Rup o foaie dintr-un carnețel și-i scriu Annei: „Dacă ea ar fi soția doctorului Chance, ar cheamă-o Neaux-Chance.[12]”.

Gura Annei schițează un zâmbet. Ia stiloul și-mi scrie: „Dacă divorțează și apoi se mărită cu domnul Buster, ar chema-o Neaux-Chance-Buster”[13].

Începem să râdeam amândoi, iar judecătorul DeSalvo își drege vocea și se uită la noi.

— Îmi cer scuze, Onorată Instanță, zic.

Anna îmi mai scrie: „Sunt încă supărată pe tine”.

Sara se îndreaptă spre martorul ei.

— Ne puteți spune, doamnă doctor, care este natura specializării dumneavoastră?

— Sunt psihiatru de copii.

— Cum i-ați cunoscut pe copiii mei?

Doctorul Neaux se uită la Anna.

— Acum șapte ani mi l-ați adus pe Jesse, fiul dumneavoastră, pentru că avea niște probleme comportamentale. De atunci i-am întâlnit pe toți copiii dumneavoastră cu diferite ocazii, ca să vorbim despre diversele probleme care apăreau.

— Doamnă doctor, v-am sunat săptămâna trecută și v-am rugat să întocmiți un raport în care să vă exprimați părerea de specialist despre răul psihologic pe care l-ar putea suferi Anna în cazul în care sora ei moare.

— Da. De fapt am efectuat o mică cercetare. A existat un caz similar în Maryland în care o fetiță a fost rugată să fie

donator pentru sora ei geamănă. Psihiatrul care le-a examinat a ajuns la concluzia că era o legătură atât de puternică, încât dacă rezultatul obținut ar fi fost un succes, acesta ar fi constituit un beneficiu enorm pentru donator.

Se uită la Anna.

— După părerea mea, și aici avem niște circumstanțe asemănătoare. Anna și Kate sunt foarte apropiate, și nu doar genetic. Locuiesc împreună. Își petrec timpul împreună. Și-au petrecut viața împreună până acum. Dacă Anna va dona rinichiul care va salva viața surorii ei, este un dar minunat – și nu numai pentru Kate. Pentru că Anna va continua să facă parte din familia neafectată de pierderea vreunui membru, familie prin care se definește.

Bate câmpii cu atâta grație că mă ia căscatul, dar, spre surprinderea mea, judecătorul pare să le asculte cu interes. Și Julia are capul înclinat și e puțin încruntată. Sunt oare singura persoană din încăpere care gândește?

— Mai mult, continuă doctorul Neaux, s-au făcut mai multe studii care arată cum că acei copii care sunt donatori dau dovadă de mai mult respect de sine și se simt mai importanți în cadrul structurii familiale. Se consideră supereroi pentru că au putut face ceva ce nimeni nu a putut.

Asta e cea mai aberantă descriere a Annei Fitzgerald pe care am auzit-o vreodată.

— Credeți că Anna este capabilă să ia decizii medicale corecte? întreabă Sara.

— Cu siguranță, nu.

Surpriză mare.

— Orice decizie va lua va avea implicații mari asupra acestei familii, spune doctorul Neaux. Va avea asta în vedere atunci când va lua decizia, și astfel nu va fi cu adevărat independentă. Plus că are numai treisprezece ani. Creierul nu îi este atât de bine dezvoltat, încât să prevadă consecințele pe termen lung, așa că deciziile vor lua în considerație, mai degrabă, numai viitorul apropiat.

— Doamnă doctor Neaux, o întrerupe judecătorul, ce ați recomanda în acest caz?

— Anna are nevoie de îndrumarea cuiva cu mai multă experiență de viață… cineva care să-i respecte interesele. Îmi place să lucrez cu această familie, dar părinții trebuie să fie părinți – deoarece copiii nu pot fi.

Când Sara îmi cedează martorul, vreau s-o desființez.

— Ne cereți să credem că donarea unui rinichi îi va aduce Annei o mulțime de beneficii în plan psihologic.

— Corect, spune doctorul Neaux.

— Atunci, nu este la fel de adevărat că, dacă Anna va dona rinichiul – și sora ei va muri în urma operației – va suferi o traumă psihologică majoră?

— Cred că părinții ei o vor ajuta să o depășească.

— Dar cum rămâne cu faptul că Anna spune că nu mai vrea să fie donator? subliniez eu. Asta nu e important?

— Ba da. Dar după cum am spus, decizia Annei e luată având la bază considerente pe termen scurt. Nu înțelege consecințele care vor apărea pe termen lung.

— Dar cine le știe pe acestea? Poate că doamna Fitzgerald nu are treisprezece ani, dar își trăiește fiecare zi în funcție de starea de sănătate a lui Kate, nu credeți?

Fără chef, psihiatrul aprobă.

— Ați putea spune că-și definește capacitatea de a fi o mamă bună de menținerea lui Kate în viață. De fapt, dacă acțiunile ei o țin pe Kate în viață, psihicul ei are de câștigat.

— Bineînțeles.

— Doamnei Fitzgerald îi va fi mult mai bine într-o familie care să o includă și pe Kate. Aș merge și mai departe și aș spune că alegerile ei în viață nu sunt deloc independente, ci legate de problemele de sănătate ale lui Kate.

— Probabil.

— Atunci, pe baza raționamentului dumneavoastră, închei eu, nu este așa că Sara Fitzgerald seamănă și se poartă ca și cum ar fi donatorul lui Kate?

— Ei bine…

— Doar că nu-și oferă propria măduvă osoasă și propriul sânge, ci doar pe cele ale Annei.

— Domnule Alexander! mă avertizează judecătorul.

— Și dacă Sara Fitzgerald se potrivește personalității unui donator înrudit cu Kate, care nu poate lua decizii independente, atunci de ce este capabilă să ia decizii pentru Anna?

Văd cu colțul ochiului fața uimită a Sarei. Îl aud pe judecător lovind cu ciocănelul.

— Aveți dreptate, doamnă doctor Neaux – părinții trebuie să fie părinți. Dar câteodată asta nu e de ajuns.

Julia

Judecătorul DeSalvo anunță o pauză de zece minute. Tocmai îmi las jos rucsacul cu motive naționale guatemaleze și încep să mă spăl pe mâini, când se deschide ușa. Intră Anna, care ezită pentru un moment, apoi deschide robinetul de lângă mine.

— Hei, îi zic.

Anna se duce să-și usuce mâinile la uscător. Aerul nu iese, senzorul nedetectându-i mâna, nu știu din ce motiv. Își mișcă mâinile pe sub aparat, apoi se uită la ele de parcă ar încerca să se convingă că nu sunt invizibile. Lovește metalul.

Când mă întorc și-mi pun mâna sub el, aerul fierbinte îmi lovește palma. Ne încălzim ca doi vagabonzi în jurul focului dintr-un tomberon.

— Campbell mi-a spus că nu vrei să depui mărturie.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, zice Anna.

— Câteodată, ca să obții ceea ce vrei mai mult, trebuie să faci ce-ți place mai puțin.

Se sprijină de peretele băii și-și încrucișează brațele.

— Cine te-a făcut pe tine Confucius?

Anna se întoarce și se întinde să-mi dea rucsacul.

— Îmi place, e multicolor.

Îl iau și-l pun pe umăr.

— Când am fost în America de Sud am văzut cum erau țesute. E nevoie de douăzeci de ghemuri de fire ca să iasă modelul ăsta.

— Ăsta-i adevărul, zice Anna, sau cel puțin așa mi se pare că zice, dar între timp părăsește încăperea.

•

Mă uit la mâinile lui Campbell. Se mișcă mult atunci când vorbește; se pare că le folosește să sublinieze tot ceea ce spune. Dar și tremură un pic, și cred că asta se datorează faptului că nu știe ce voi zice.

— Ca tutore ad litem, întreabă el, care sunt recomandările dumneavoastră în acest caz?

Respir adânc și mă uit la Anna.

— Văd aici o tânără care și-a petrecut întreaga viață simțind o responsabilitate enormă pentru bunăstarea surorii ei. Mă uit la Sara care stă la biroul ei. Cred că această familie, atunci când a conceput-o pe Anna, avea cele mai bune intenții. Voiau să-și salveze fiica mai mare, credeau că Anna va mări familia în mod fericit – nu numai pentru că va exista material genetic, dar și pentru că voiau s-o iubească și s-o vadă cum crește frumos. Apoi mă întorc spre Campbell. De asemenea, înțeleg cum în această familie a devenit imperativ să se facă tot ce e omenește posibil să o salveze pe Kate. Când iubești pe cineva, faci tot ce-ți stă în putere să-l păstrezi lângă tine.

Când eram micuță, mă trezeam în mijlocul nopții amintindu-mi visele cele mai grozave – zburam; eram captivă într-o fabrică de ciocolată; eram regina unei insule din Caraibe. Mă trezeam cu miros de flori de plumeria în păr sau nori prinși în tivul cămășii mele de noapte până să îmi dau seama că eram

altundeva. Și indiferent cât mă străduiam, adormeam la loc poate, dar nu mă mai aflam în mrejele aceluiași vis.

Odată, în timpul nopții pe care am petrecut-o împreună cu Campbell, m-am trezit în brațele lui în timp ce el dormea încă. I-am urmărit forma feței: de la curba pometelui până la melcul urechii și la ridurile de expresie din jurul gurii. Apoi am închis ochii și pentru prima dată m-am simțit înapoi în vis, exact în locul unde mă aflam înainte să mă trezesc.

— Din păcate, mă adresez instanței, există și un moment în care trebuie să te resemnezi.

*

La o lună după ce m-a părăsit Campbell, nu mă mai ridicam din pat decât atunci când familia mă obliga să merg la liturghie sau să iau cina. Nu mă mai spălam pe cap. Aveam cearcăne. La prima vedere, eu și Izzy nu mai semănăm deloc.

În ziua în care am avut curajul să mă ridic de bunăvoie din pat, m-am dus la Wheeler și m-am fâțâit în jurul debarcaderului, ascunzându-mă până când am întâlnit un băiat din echipa de iahting – un student – care se antrena cu una dintre bărcuțele școlii. Avea părul blond, spre deosebire de Campbell care-l avea negru. Era mic, îndesat și vesel. M-am prefăcut că am nevoie să fiu condusă acasă.

Peste o oră, făcuserăm deja dragoste pe bancheta din spate a Hondei lui.

Am făcut-o pentru că, dacă eram cu altcineva, nu i-aș mai fi simțit parfumul lui Campbell pe piele și gustul lui pe buze. Am făcut-o pentru că mă simțeam atât de goală pe dinăuntru, încât mi-era frică să nu mă pierd ca un balon cu heliu care s-a ridicat atât de sus, încât nu se mai distinge nici cea mai mică pată de culoare.

Am simțit cum acest băiat, al cărui nume nu m-am obosit să-l rețin, gâfâind și aruncându-se pe mine; atât de pustiită și de pierdută eram. Și deodată am înțeles ce se întâmplă cu toate acele baloane pierdute: erau iubirile care ne scăpaseră printre degete; ochii goi care se înălțau pe cerul fiecărei nopți.

•

— Acum două săptămâni când mi s-a încredințat această sarcină, îi spun judecătorului, am început să studiez viața acestei familii și mi s-a părut că emanciparea medicală era în interesul Annei. Dar apoi mi-am dat seama că mă făceam vinovată de judecarea lucrurilor așa după cum o făceau cu toții în această familie – bazându-mă numai pe efectele fiziologice, și nu pe cele psihologice. Partea ușoară a acestei decizii este să ne dăm seama ce e corect din punct de vedere medical pentru Anna. Concluzia: donarea de organe și de sânge nu servește interesului ei medical, dar îi prelungește viața surorii ei.

Ochii lui Campbell licăresc; cuvintele mele l-au luat prin surprindere.

— Totuși, este greu de venit cu o soluție – pentru că, deși nu este în interesul Annei să fie donator, nici familia ei nu este capabilă să ia decizii informate în legătură cu acest lucru. Dacă am compara boala lui Kate cu un tren în mișcare, atunci cu toții trec din criză în criză fără să-și dea seama cum să-l oprească în stație. Și folosind aceeași analogie, presiunea asupra părinților ei acționează ca un macaz – Anna nu este suficient de puternică mental și psihologic ca să-și ghideze deciziile fiind conștientă care sunt dorințele lor.

Câinele lui Campbell se ridică și începe să schelălăie. Întreruptă fiind, mă întorc spre partea de unde vine zgomotul. Campbell dă la o parte botul lui Judge, nedezlipindu-și ochii de pe mine.

— Niciunul dintre membrii familiei Fitzgerald nu poate lua decizii imparțiale în ceea ce privește sănătatea Annei, admit eu. Nici măcar Anna însăși.

Judecătorul DeSalvo se încruntă la mine.

— În acest caz, doamnă Romano, întreabă el, ce recomandare puteți face Curții?

Campbell

Nu se va opune petiției.

Primul meu gând este că, de fapt, cazul nu este complet distrus, nici măcar după depoziția Juliei. Al doilea gând este acela că Julia este la fel de preocupată de soarta Annei pe cât sunt și eu, cu singura deosebire că ea a avut ocazia să-și exprime părerea.

Judge alege acest moment ca să devină o mare pacoste. Își înfige dinții în haina mea și începe să tragă, dar să fiu al naibii dacă-i dau vreo atenție înainte ca Julia să termine.

— Doamnă Romano, întreabă judecătorul DeSalvo, ce recomandare faceți Curții?

— Nu știu, spune ea încet. Îmi pare rău. Este pentru prima oară când sunt numită tutore ad litem și nu pot da o recomandare, și știu că așa ceva e inacceptabil. Dar, pe de o parte sunt Brian și Sara Fitzgerald, care nu au făcut altceva decât să ia decizii cu privire la viața celor două fiice ale lor, decizii pe care le-au luat din iubire față de ele. Din această perspectivă, cu siguranță nu pare că au luat decizii greșite – chiar dacă acestea nu sunt deciziile corecte pentru ambele lor fiice.

Se întoarce către Anna, pe care o simt stând lângă mine ceva mai dreaptă, mai mândră.

— Pe de cealaltă parte e Anna, care, după treisprezece ani, își cere drepturile – chiar dacă asta ar însemna să-și piardă sora pe care o iubește.

Julia clatină din cap.

— Este judecata lui Solomon, Onorată Instanță. Doar că nu îmi cereți să tai un copil în două, îmi cereți să împart o familie.

Când simt că mă trage iar de mână, încerc din nou să îndepărtez câinele, dar apoi îmi dau seama că de această dată e Anna.

— Bine, murmură ea.

Judecătorul DeSalvo îi permite Juliei să se retragă.

— Bine, ce? șoptesc și eu.

— Bine, voi vorbi, zice Anna.

•

Mă uit la ea cu neîncredere. Judge scâncește plângăreț acum și-și vâră nasul pe pulpa mea, dar nu pot risca o pauză. Tot ce îi trebuie Annei ca să-și schimbe părerea este un moment în plus de gândire.

— Ești sigură?

Dar nu-mi răspunde. Se ridică atrăgând asupra ei atenția întregii săli.

— Domnule judecător? Anna respiră adânc. Am ceva de spus.

Anna

Lăsați-mă să vă povestesc despre prima oară când a trebuit să susțin un referat în fața clasei. Eram în clasa a treia și trebuia să vorbesc despre canguri. Sunt foarte interesanți, să știți. Vreau să zic, nu numai că se întâlnesc doar în Australia, dar sunt ca un fel de mutanți pe scara evoluției – au ochii de căprioară și labele nefolositoare ale unui dinozaur T. Rex. Dar cel mai interesant lucru la ei este marsupiul, bineînțeles. Puiul, atunci când se naște, are dimensiunea unui embrion și reușește să se târască pe sub buzunăraș și să se cuibărească înăuntru, toate acestea întâmplându-se în timp ce mama sa nu știe nimic și țopăie de colo-colo prin Outback[14]. Și acel săculeț nu seamănă cu cel pe care îl vedem în desenele animate de duminică – este roz și plin de „instalații” materne importante. Pun pariu că nu știați că femelele nu au doar câte un pui. Când și când apare un frate în miniatură, mic și lipicios, care stă în partea de jos a marsupiului, pe când celălalt frate își scoate în afară labele-i enorme, să se relaxeze.

După cum vedeți, știam bine ce urma să spun. Dar când mi s-a apropiat rândul, chiar pe când Stephen Scarpinio arăta un

lemur făcut din hârtie creponată, am știut că o să mi se facă rău. M-am dus la doamna Cuthbert și i-am spus că, dacă mai rămân în clasă, nimeni nu se va bucura.

— Anna, mi-a spus, dacă-ți spui singură că te simți bine, te vei simți bine.

Așa că atunci când Stephen a terminat, m-am ridicat eu.

— Cangurii, zic eu, sunt marsupiale care locuiesc numai în Australia.

Apoi am vomitat peste patru copii care au avut ghinionul să stea în primul rând.

Tot restul anului mi s-a zis Cangurul Ralph[15]. Apoi, ori de câte ori un copil se întorcea cu avionul dintr-o călătorie, când mă duceam la dulăpiorul meu, găseam o pungă de plastic pentru vomă prinsă cu ace de partea din față a hanoracului meu în chip de marsupiu. Am fost calul de bătaie al școlii până când Darren Hong a vrut să ia steagul din sala de sport și, din greșeală, i-a tras în jos fusta Orianei Bertheim.

Vă spun asta ca să înțelegeți aversiunea mea față de vorbitul în public.

Dar acum, în boxa martorilor, am și mai multe motive de îngrijorare. Nu din cauza emoțiilor, așa cum crede Campbell. Nici nu mi-e teamă că o să mă blochez. Îmi e frică să nu spun prea mult.

Mă uit în sala de judecată și o văd pe mama stând la masa avocaților și pe tata care-mi zâmbește doar puțin. Și dintr-odată nu-mi vine să cred că am gândit vreodată că pot face față. Mă duc la marginea boxei, gata să-mi cer scuze tuturor pentru că i-am făcut să piardă timpul și răbdarea – dar numai ca să observ cât de rău arată Campbell. Transpiră și pupilele îi sunt atât de dilatate încât par niște monede înfundate adânc în orbite.

— Anna, întreabă el, vrei un pahar cu apă?

Mă uit la el și îl întreb în gând: „Dar tu?”

Îmi doresc să plec acasă. Vreau să fug spre un loc unde nimeni nu-mi știe numele și să mă dau drept fiica adoptivă a unui milionar, moștenitoarea unui imperiu industrial care produce pastă de dinți, o vedetă pop japoneză.

Campbell se adresează judecătorului:

— Pot vorbi un moment cu clienta mea?

— Vă rog, spune judecătorul DeSalvo.

Campbell vine spre boxa martorilor și se apleacă spre mine, ca numai eu să-l pot auzi:

— Când eram copil, aveam un prieten pe care-l chema Joseph Balz, șoptește. Imaginează-ți ce-ar fi dacă doamna doctor Neaux s-ar mărita cu el.

Zâmbesc, iar el se retrage și mă gândesc că poate sunt în stare să rezist aici două-trei minute.

Câinele lui Campbell înnebunește – el este cel care are nevoie de apă sau de altceva, judecând după cum arată. Și nu sunt singura care observă asta.

— Domnule Alexander, spune judecătorul DeSalvo, vă rog să vă stăpâniți animalul.

— Nu, Judge!

— Poftim?

Campbell se face roșu la față.

— Îi vorbeam câinelui, Onorată Instanță, după cum mi-ați cerut. Apoi se întoarce spre mine. Anna, de ce ai vrut să inițiezi acest proces?

După cum știți, minciuna are un gust specific. Înecăcioasă și amară, și niciodată suficient de exactă, ca atunci când pui în gură o bucățică de ciocolată așteptându-te la un gust de umplutură de caramel, dar simți de fapt numai zeamă de lămâie.

— Ea m-a rugat, zic eu, primele două cuvinte stârnind avalanșa.

— Cine te-a rugat să ce?

— Mama, zic eu fixându-i pantofii lui Campbell. Pentru un rinichi.

Mă uit în jos la fusta mea, trăgând de un fir. Poate că o să le spun totul până la urmă.

•

Acum aproape două luni, Kate a fost diagnosticată cu probleme foarte mari la rinichi. Obosea cu ușurință, pierdea din greutate, reținea apa și vomita des. Erau mai multe cauze: anomalii genetice, factorii stimulatori ai producerii de colonii granulocite – injecțiile cu hormoni de creștere, stresul celorlalte tratamente. A fost trecută pe dializă pentru a elimina toxinele din sânge. Și apoi dializa nu și-a mai făcut efectul.

Într-o noapte, mama a venit în camera mea și a lui Kate. Îl adusese și pe tata cu ea, ceea ce însemna că urma să avem o discuție mai serioasă decât cine-a-lăsat-robinetul-de-la-chiuvetă-deschis-din-greșeală.

— Am citit pe internet, începe mama, că după transplantul de organe te refaci mai repede decât după cel de măduvă osoasă.

Kate s-a uitat la mine și a pus un CD nou. Știam amândouă ce avea să urmeze.

— Nu poți să iei un rinichi de la Kmart.

— Știu. Se pare că trebuie numai să se potrivească niște proteine antigen pentru leucocitele umane (HLA) pentru a putea fi donator – nu trebuie să se potrivească toate șase. L-am

sunat pe doctorul Chance să-l întreb dacă există ceva care ți s-ar potrivi și mi-a spus că în mod normal probabil ar găsi ceva.

Kate aude cuvântul care trebuie.

— În mod normal?

— Dar nu este cazul tău. Doctorul Chance crede că ai să respingi organul donat de un străin, din cauză că organismul tău a trecut deja prin atâtea. Mama se uită la covor. Nu recomandă procedura decât dacă rinichiul e al Annei.

Tata dezaprobă din cap.

— Asta e procedură invazivă, zice încet. Pentru amândouă.

Încep să mă gândesc la asta. Va trebui să stau în spital? Mă va durea? Pot oamenii să trăiască doar cu un rinichi? Dacă, să zicem, la șaptezeci de ani o să am probleme la rinichi? De unde o să-mi iau eu unul de rezervă?

Înainte să apuc să întreb ceva, vorbește Kate:

— Nu am de gând s-o mai fac o dată, ați înțeles? M-am săturat. M-am săturat de spitale, de chimioterapie, de radiații și de toate lucrurile astea groaznice. Să mă lăsați în pace, da?

Fața mamei se albește.

— Bine, Kate. N-ai decât să te sinucizi!

Kate își pune din nou căștile și dă sonorul atât de tare, încât pot și eu să aud.

— Nu e sinucidere, zice ea, dacă oricum ești pe moarte.

•

— Ai spus cuiva vreodată că nu vrei să fii donator? mă întreabă Campbell, în timp ce câinele său începe să se rotească în cercuri mici în fața sălii de judecată.

— Domnule Alexander, spune judecătorul DeSalvo, voi cere aprodului să scoată afară câinele.

Are dreptate, câinele a scăpat total de sub control. Latră, îl lovește cu labele din față pe Campbell și fuge în cercuri strânse. Campbell îi ignoră și pe judecător, și pe Judge.

— Anna, ai decis de una singură să intentezi acest proces?

Știu de ce întreabă asta; vrea ca toată lumea să știe că pot lua singură decizii dificile. Și am chiar și o minciună pregătită, care de-abia așteaptă să fie rostită. Mă trezesc însă spunând cu totul altceva.

— Am cam fost convinsă de cineva.

Asta este, bineînțeles, ceva nou pentru părinții mei care se uită pătrunzător la mine. Este ceva nou și pentru Julia, care scoate chiar și un suspin slab. Este o noutate și pentru Campbell, care-și trece mâna pe față ca și cum s-ar apăra. De aceea e mai bine să nu spui nimic, sunt mai puține șanse să-ți distrugi viața, pe a ta și pe a celorlalți.

— Anna, zice Campbell, cine te-a convins?

Sunt neînsemnată în acest scaun, în această țară, pe această planetă singuratică. Îmi împreunez mâinile, reținând între ele singurul sentiment pe care am reușit să îl fac să nu îmi scape printre degete: regretul.

— Kate.

Se așterne o tăcere mormântală. Înainte de a mai putea să spun ceva, fulgerul pe care l-am așteptat, lovește. Mă fac mică, dar se dovedește că zgomotul pe care l-am auzit nu este provocat de pământul care se deschide să mă înghită, ci de Campbell care cade la podea în timp ce câinele său îi stă alături afișând o mină foarte umană și care pare să-i spună: „Ți-am zis eu”.

Brian

Dacă stai în spațiu trei ani și apoi revii, pe Pământ vor fi trecut patru sute de ani. Eu sunt doar un astronaut „de bibliotecă”, dar am o senzație ciudată cum că m-am întors dintr-o călătorie dintr-o lume unde nimic nu are logică. Am crezut că l-am ascultat pe Jesse, dar s-a dovedit că nu l-am ascultat deloc. O ascult pe Anna cu atenție și totuși se pare că lipsește ceva. Încerc să înțeleg cele câteva lucruri pe care le spune, să le găsesc sensul, în aceeași manieră în care grecii antici reușiseră să găsească cinci puncte pe cer și să spună că seamănă cu trupul unei femei.

Apoi îmi dau seama că, de fapt, nu caut unde trebuie. Aborigenii din Australia, bunăoară, privesc între constelațiile grecilor și romanilor, și văd un struț ascunzându-se sub Crucea Sudului, acolo unde nu există stele. Există la fel de multe povești se spus și despre punctele întunecate, pe câte există despre punctele luminoase.

Și eu la asta mă gândesc când avocatul fiică-mii cade la podea scuturat de convulsii epileptice.

•

Culoar de circulare a aerului, respirație, circulație. Aerul este cheia pentru cineva care are astfel de convulsii. Sar peste balustradă și încerc să dau câinele la o parte; vine să vegheze ca o santinelă trupul contorsionat al lui Campbell Alexander. Avocatul intră în faza de rigiditate icnind pentru că aerul este dat afară forțat de mușchii contractați. Stă întins rigid la podea. Apoi intră în fază clonică încet și mușchii se încordează la întâmplare, dar în mod repetat. Îl întorc pe o parte, pentru cazul în care o să vomite, și mă uit după ceva pe care să i-l pot fixa între maxilare ca să nu-și muște limba. Atunci, se întâmplă un lucru extrem de uimitor – câinele lovește servieta lui Alexander, scoate un obiect care aduce cu un os de cauciuc, și

mi-l aduce. Sunt vag conștient de faptul că judecătorul ordonă închiderea sălii de judecată. Îi strig lui Vern să cheme o ambulanță.

Julia își face imediat apariția lângă mine.

— Se simte bine?

— O să-și revină. Are o criză de epilepsie.

Arată de parcă este gata să izbucnească în plâns.

— Nu poți face ceva?

— Stai așa, zic eu.

Se întinde spre Campbell, dar o prind de mâna.

— Nu înțeleg de ce s-a întâmplat.

Nu știu nici dacă măcar Campbell știe. Dar sunt sigur că există unele lucruri care apar fără a avea o motivație anume.

•

Acum două mii de ani cerul nopții arăta complet diferit, așa încât, atunci când îl privești, explicațiile grecilor legate de semnele zodiacale par azi deduceri lipsite de acuratețe. Se numește Cordon Zodiacal: în acele timpuri soarele nu se afla în Taur, ci în Gemeni. Ziua de 24 septembrie nu se afla sub semnul Balanței, ci în cel al Fecioarei. Și mai era o a treisprezecea constelație zodiacală Ophiuchus – Purtătorul de șerpi, care se afla între Săgetător și Scorpion, și dura numai patru zile.

Motivul pentru care nu mai e nimic valabil? Axa pământului se mișcă. Viața nu este atât de stabilă pe cât am vrea.

•

Campbell Alexander vomită pe mocheta din sala de judecată, apoi tușește până când își recapătă cunoștința în biroul judecătorului.

— Ia-o ușurel, îi zic ajutându-l să se așeze. Ai avut o criză puternică.

Își ridică puțin capul.

— Ce s-a întâmplat?

Amnezia în astfel de situații nu este ceva neobișnuit.

— Ți-ai pierdut cunoștința. Mie mi s-a părut că a fost epilepsie.

Se uită spre perfuzia pe care i-am pus-o.

— Nu am nevoie de asta.

— Pe naiba nu ai! Dacă nu iei medicamente antispastice, o să cazi iar la podea.

Îmbunându-se, se lasă pe spate pe canapea și fixează tavanul.

— Cât de rău a fost?

— Destul de rău, recunosc.

Îl mângâie pe cap pe Judge – câinele i-a fost alături tot timpul.

— Bun băiat. Îmi pare rău că nu am ascultat.

Apoi se uită la pantalonii săi – uzi și urât mirositori, o altă consecință a crizei.

— Rahat!

— Cât pe ce.

Îi dau o pereche de pantaloni pe care îi rugasem pe colegii mei să mi-i aducă.

— Ai nevoie de ajutor?

Mă dă la o parte și încearcă să-și dea jos pantalonii cu o singură mână. Fără să scot un cuvânt, mă întind și-l ajut să-și deschidă fermoarul, îl ajut să se schimbe. Fac asta fără să stau pe gânduri, la fel ca atunci când ridic bluza unei femei care are nevoie de resuscitare cardio-respiratorie; dar, în același timp, știu că îl omoară.

— Mulțumesc, zice, având mare grijă să-și închidă singur șlițul.

Ne tragem sufletul pentru un moment.

— Știe judecătorul?

Când nu-i răspund, Campbell își acoperă fața cu mâinile.

— Dumnezeule, chiar în fața tuturor?

— De când ascunzi asta?

— De la început. Aveam optsprezece ani și am suferit un accident de mașină, și totul a început de atunci.

— Ai avut traume la cap?

Aprobă dând din cap.

— Așa au zis.

Îmi pun mâinile între genunchi.

— Anna s-a speriat rău.

Campbell își masează fruntea.

— Ea… depunea mărturie.

— Da, zic eu. Da.

Se uită la mine.

— Trebuie să mă întorc acolo.

— Nu încă.

La auzul vocii Juliei, ne întoarcem amândoi. Stă în ușă, uitându-se la Campbell de parcă atunci l-ar fi văzut prima dată, și chiar cred că nu l-a văzut niciodată așa.

— Eu, păi, merg să văd dacă băieții au terminat deja raportul, îngaim și îi las.

Lucrurile nu sunt întotdeauna așa cum par. Unele stele, de exemplu, seamănă cu mici găuri strălucitoare, dar când le pui la microscop descoperi că te uiți la mai multe – un milion de stele care nouă ni se arată ca o singură entitate. Într-un registru mai puțin dramatic, există tripleți ca Alfa Centauri care, dacă o privim mai atent, se dovedește a fi o stea dublă și una mică și roșie în imediata ei vecinătate.

Există un trib african care crede că viața își are originea în a doua stea din Alfa Centauri, cea pe care nimeni n-o poate vedea fără să folosească un telescop foarte puternic. Când te gândești, grecii, aborigenii australieni și indienii americani au trăit cu toții pe continente diferite, și toți s-au uitat, independent unii de alții, la același nod septuplu al Pleiadelor și au crezut că sunt șapte fete care fugeau de ceva care le amenința.

Înțelegeți ce vreți din asta.

Campbell

Singurul lucru comparabil cu urmările unei crize de epilepsie este să te trezești pe trotuar mahmur după o petrecere de zile mari și să fii imediat călcat de un camion. La o privire mai atentă, poate că o criză este și mai rea. Sunt murdar, conectat la o perfuzie și am dureri îngrozitoare de încheieturi, când Julia se îndreaptă spre mine.

— Este un câine special antrenat pentru a simți crizele, zic eu.

— Nu mai spune.

Julia întinde mâna pentru ca Judge să o poată mirosi. Arată spre canapeaua de lângă mine.

— Pot să mă așez?

— Nu e contagioasă, dacă asta voiai să mă întrebi.

— Nu asta voiam.

Julia se apropie suficient încât să-i simt căldura umărului care se află la câțiva centimetri de mine.

— De ce nu mi-ai spus, Campbell?

— Dumnezeule, Julia, nu le-am spus nici măcar părinților mei. Încerc să mă uit peste umărul ei spre hol. Unde e Anna?

— De când durează asta?

Încerc să mă ridic și chiar reușesc vreun milimetru, dar imediat mă lasă puterile.

— Trebuie să mă întorc acolo.

— Campbell.

Suspin.

— Durează de ceva vreme.

— De ceva vreme, adică de o săptămână?

Dau din cap că nu, și zic:

— Cu două zile înainte de a absolvi Wheeler. Mă uit la ea. În ziua în care te-am condus acasă, tot ce-mi doream era să fiu cu tine. Când părinții mi-au spus că trebuie să merg la o cină stupidă la club, am mers cu ei, dar în mașini separate ca să pot evada repede – plănuisem să mă întorc la tine acasă în acea noapte. Dar în drum spre club am avut un accident de mașină.

Am avut câteva zgârieturi și în acea noapte, am făcut prima criză. După treizeci de tomografii computerizate, doctorii tot nu puteau să-mi spună cu exactitate cauza, dar mi-au explicat cât se poate de limpede că de atunci încolo va trebui să trăiesc cu boala aceasta. Asta m-a făcut să-mi dau seama, am spus eu oftând, că nimeni altcineva n-ar trebui să trăiască la fel.

— Poftim?

— Ce vrei să zic, Julia? Nu eram suficient de bun pentru tine. Meritai ceva mai bun, nu un ciudat care în orice moment putea să se prăbușească la pământ, cu spume la gură.

Julia nu se mai mișcă.

— Ai fi putut să mă lași pe mine să decid.

— Ce s-ar fi schimbat? Că ai fi avut satisfacția de a mă păzi așa cum face Judge atunci când mi se întâmplă, de a curăța după mine până la sfârșitul vieții? Clatin din cap. Tu erai atât de inteligentă! Un spirit liber. Nu voiam să fiu eu acela care să te lipsească de această calitate.

— Ei bine, dacă aș fi avut de ales, poate nu mi-aș fi petrecut ultimii cincisprezece ani din viață gândindu-mă că este ceva în neregulă cu mine.

— Cu tine? încep să râd. Uită-te la tine. Ești incredibilă. Ești mai deșteaptă decât mine. Ai o carieră, îți dorești o familie și probabil poți să-ți administrezi singură cheltuielile.

— Și sunt singură, Campbell, adaugă Julia. De ce crezi că a trebuit să învăț să acționez atât de independent? De asemenea, mă *enervez* prea repede, trag toată plapuma, am degetul mijlociu de la picior mai lung decât cel mare. Părul meu are propria personalitate. În plus, sufăr de sindrom premenstrual și atunci o iau razna. Nu iubești pe cineva pentru că este perfect. Iubești pe cineva în ciuda imperfecțiunilor.

Nu știu ce să răspund; este ca și cum aș fi aflat la treizeci și cinci de ani că cerul, pe care îl văd de un albastru-strălucitor, este, de fapt, mai degrabă verde.

— Și încă ceva – de data asta nu mă mai poți părăsi tu pe mine. Pentru că eu o să te părăsesc pe tine.

Dacă este posibil, asta mă face să mă simt și mai rău. Încerc să mă prefac că nu m-a rănit, dar nu am energia necesară.

— Atunci, pleacă.

Julia se așază lângă mine.

— Am să plec peste vreo cincizeci sau șaizeci de ani.

Anna

Ciocănesc la ușa de la toaletă bărbaților și apoi intru. Pe un perete sunt pete de urină. Pe celălalt este o chiuvetă la care Campbell se spală pe mâini. Poartă o pereche de pantaloni de

la tata. Arată diferit acum, de parcă toate trăsăturile feței i-ar fi fost mâzgălite.

— Julia mi-a spus că m-ai chemat.

— Da, voiam să vorbesc cu tine între patru ochi și toate sălile de conferință sunt sus. Tatăl tău nu crede că nu ar fi bine să continuăm chiar acum.

Își șterge mâinile cu un prosop.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

Ei bine, nu știu dacă există un răspuns potrivit pentru asta. Îmi mușc buza de jos.

— Din cauza asta nu aveam voie să mângâi câinele?

— Da.

— De unde știe Judge ce să facă?

Campbell ridică din umeri.

— Se presupune că are legătură cu mirosul sau cu impulsurile electrice pe care un animal le poate simți înaintea omului. Dar cred că e mai degrabă din cauză că ne cunoaștem atât de bine unul pe celălalt. Îl mângâie pe gât pe Judge. Mă conduce spre un loc sigur înainte de a începe criza. De obicei am cam douăzeci de minute avans.

— Uf!

Deodată mă rușinez. Am stat cu Kate când îi era foarte rău, dar de data asta e altfel. Nu mă așteptam la asta de la Campbell.

— Din cauza asta mi-ai luat cazul?

— Ca să pot face o criză în public? Crede-mă că nu.

— Nu din cauza asta. Mă uit în altă parte. Ci pentru că știi cum e să nu mai ai control asupra propriului corp.

— Poate, spune Campbell căzând pe gânduri. Dar clanțele mele aveau mare nevoie să fie lustruite.

Dacă încearcă să mă facă să mă simt mai bine, eșuează lamentabil.

— Ți-am spus că nu e cea mai bună idee să mă pui să depun mărturie.

Își pune mâinile pe umerii mei.

— Haide, Anna. Dacă eu mă pot întoarce acolo după toată reprezentația, cu siguranță poți urca și tu în locul „fierbinte” ca să mai răspunzi la niște întrebări.

Cum să mă pot opune acestei logici? Așa că îl urmez pe Campbell înapoi în sala de judecată, unde nimic nu mai seamănă cu ce era acum o oră. În timp ce toată lumea îl urmărește ca pe o bombă cu ceas, Campbell se apropie de locul său și se adresează Curții.

— Îmi pare foarte rău pentru ceea ce s-a întâmplat, domnule judecător, zice el. Sunt în stare de orice pentru o pauză de zece minute, nu-i așa?

Cum poate face bancuri pe seama unui astfel de lucru? Și apoi realizez că: așa face și Kate. Poate că, dacă Dumnezeu îți dă un handicap, îți dă cu siguranță și un simț al umorului mai dezvoltat ca s-o poți scoate la capăt.

— Nu e mai bine să vă luați liber azi, domnule avocat? întreabă judecătorul DeSalvo.

— Nu, mă simt bine acum. Și cred că e important să terminăm. Se întoarce către stenograf. Ați putea să-mi reîmprospătați memoria?

Ea citește din stenogramă și Campbell aprobă dând din cap, dar se poartă de parcă mi-ar auzi cuvintele pentru prima oară.

— În regulă, Anna, spuneai că sora ta te-a rugat să deschizi acest proces pentru emanciparea medicală.

Din nou, îmi vine să intru în pământ de rușine.

— Nu chiar.

— Ne poți explica?

— Nu m-a rugat să deschid procesul.

— Atunci ce te-a rugat?

Îi arunc o privire mamei. Știe; trebuie să știe. Nu mă face să spun tare.

— Anna, insistă Campbell, ce te-a rugat?

Clatin din cap, cu buzele strâns lipite, și judecătorul DeSalvo se înclină spre mine.

— Anna, răspunde-ne la întrebarea asta!

— Bine. Adevărul izbucnește din mine ca un râu învolburat, acum că răul s-a produs. M-a rugat s-o omor.

•

Primul lucru în neregulă a fost că sora mea a blocat ușa de la dormitorul nostru, care nu avea cheie, ceea ce însemna că fie mutase vreo piesă de mobilier, fie o bătuse în cuie.

— Kate, am țipat, ciocănind violent pentru că eram transpirată și murdară de la antrenamentul de hochei și voiam să fac duș și să mă schimb. Kate, nu e drept.

Cred că am făcut suficientă gălăgie, pentru că a deschis. Și atunci a fost cea de-a doua chestie. Era ceva în neregulă cu camera. M-am uitat de jur-împrejur, dar totul părea la locul lui – și, cel mai important, nu se atinsese de niciunul din lucrurile mele – și totuși, Kate se purta de parcă ascundea un secret.

— Care e problema ta? am întrebat și apoi m-am dus în baie și am dat drumul la duș și am simțit un miros – dulce și aproape înțepător, acel miros de bețivan pe care-l asociam cu camera lui Jesse.

Am început instinctiv să deschid dulăpioarele și să cotrobăi printre prosoape ca să găsesc dovada, și astfel am dat peste o sticlă de whisky pe jumătate goală, ascunsă în spatele cutiilor de tampoane.

— Ia te uită… am zis agitând-o și m-am întors în cameră, crezând că aveam cu ce s-o șantajez un timp, și apoi am văzut medicamentele în mâna lui Kate. Ce faci?

Kate s-a întors.

— Lasă-mă-n pace, Anna.

— Ai înnebunit?

— Nu. Doar că am obosit să aștept să se întâmple ceva. Cred că am stricat suficient viețile tuturor, nu?

— Dar toți s-au străduit atât de mult să te țină în viață. Nu te poți sinucide.

Dintr-odată Kate izbucnește în lacrimi.

— Știu, nu pot.

Mi-au trebuit câteva momente ca să înțeleg că mai încercase și altă dată.

•

Mama se ridică încet.

— Nu e adevărat, zice ea cu vocea firavă. Anna, nu știu de ce zici asta.

Ochii mi se umplu de lacrimi.

— De ce aș inventa?

Mama se apropie.

— Poate că nu ai înțeles cum trebuie. Poate că avea doar o zi proastă sau exagera. Fața i se schimonosește ca să-și rețină plânsul. Pentru că, dacă ar fi fost atât de supărată, mi-ar fi spus.

— Nu putea să-ți spună. Îi era prea teamă că o să te omoare și pe tine, dacă s-ar fi sinucis.

Nu mai pot respira. Mă cufund într-un cazan cu smoală, alerg și pământul îmi frige de sub picioare.

Campbell îl roagă pe judecător să-mi acorde câteva momente să-mi revin, dar chiar dacă acesta rostește ceva, plâng prea tare ca să-l mai aud.

— Nu vreau ca ea să moară, însă știu că nu mai vrea să trăiască astfel, iar eu sunt cea care-i poate îndeplini dorința.

Mă uit la mama care se îndepărtează de mine.

— Întotdeauna eu am fost cea care a putut să-i dea ce are nevoie.

•

Următoarea dată când a mai fost vorba despre asta a fost după ce mama a venit la noi în cameră să vorbim despre donarea unui rinichi.

— Nu o face, a zis Kate după ce au plecat.

Am privit-o.

— Ce vrei să spui? Bineînțeles că am să donez.

Ne dezbrăcăm și am remarcat că aleseserăm aceleași pijamale – unele lucioase de satin cu un imprimeu cu cireșe. În

timp ce ne băgăm în pat, m-am gândit că arătam ca atunci când eram mici și părinților li se părea drăguț să ne îmbrace la fel.

— Crezi că o să aibă succes transplantul de rinichi? am întrebat.

Kate s-a uitat la mine.

— S-ar putea. S-a întins cu mâna spre întrerupător. Nu o face, a repetat și abia atunci am înțeles că vorbea serios.

•

Mama e lângă mine și-n ochi i se citesc toate greșelile pe care le-a făcut vreodată. Tata vine și o ia de umeri.

— Vino să stai jos, îi șoptește prin păr.

— Onorată Instanță, zice Campbell, ridicându-se în picioare, îmi permiteți?

Se apropie de mine cu Judge pe urme. Sunt la fel de zguduită ca și el. Mă gândesc la ce a făcut câinele în urmă cu o oră. Cum a știut de ce avea nevoie Campbell și când?

— Anna, îți iubești sora?

— Bineînțeles.

— Dar ești gata să duci la capăt o acțiune care ar putea s-o omoare?

Ceva se aprinde în mine.

— Ca să nu mai treacă din nou prin asta. Am crezut că asta vrea.

Nu mai scoate un cuvânt; și în acel moment îmi dau seama că el știe.

Și atunci răbufnesc:

— A fost… a fost că și eu am vrut asta.

•

Eram în bucătărie, spălând și ștergând vasele.

— Nu-ți place să mergi la spital, zice Kate.

— Păi, nu prea. Pun în sertar lingurile și furculițele curate.

— Știu că ai face orice ca să nu mai trebuiască să dai pe acolo vreodată.

Mă uit la ea.

— Sigur. Pentru că ai fi sănătoasă.

— Sau moartă.

Kate își bagă mâinile în apa cu detergent, ferindu-și privirea de a mea.

— Gândește-te, Anna. Ai putea pleca în tabere de hochei. Ai putea merge la colegiu în altă țară. Ai putea să faci ce vrei, fără să trebuiască să-mi mai porți de grijă.

Parcă-mi citise gândurile și mi-am dat seama că roșesc, rușinată că acestea au fost scoase la lumină. Kate se simțea vinovată pentru că era o povară, iar eu mă simțeam de două ori mai vinovată pentru că știam că se simte astfel. Pentru că eu simțeam ceea ce simțeam.

Nu am mai vorbit despre asta. Am șters toate vasele și amândouă ne-am prefăcut că nu știm adevărul, că, pe lângă partea din mine care-și dorește ca sora mea să trăiască, mai există o parte care-și dorește câteodată ca eu să fiu liberă.

•

Iată că toți cei din sală înțeleg: sunt un monstru. Am început procesul pentru un motiv de care sunt mândră și pentru multe alte motive de care nu sunt. Și acum Campbell își dă seama de ce nu am vrut să depun mărturie – nu pentru că mi-e frică să vorbesc în fața tuturor, ci din cauza acestor teribile simțăminte, dintre care unele sunt prea îngrozitoare ca să poată fi rostite cu voce tare. Că o vreau pe Kate în viață, dar că vreau și să fiu eu însămi, nu numai un ajutor pentru ea. Că vreau o șansă să cresc, chiar dacă sora mea nu o va avea. Că moartea lui Kate va fi cel mai groaznic lucru care mi se poate întâmpla… dar și cel mai bun.

Câteodată, când mă gândesc la toate astea, mă urăsc și doresc să devin ce eram – persoana pe care și-o doreau ei.

Acum întreaga sală de judecată se uită la mine și am senzația că boxa martorilor sau pielea mea, sau amândouă vor suferi o implozie. Prin această lupă poți vedea exact până în străfundurile inimii mele împietrite. Poate că, dacă vor continua să se uite la mine, am să mă transform într-un fum albastru și înecăcios. Poate am să dispar fără urmă.

— Anna, zice Campbell încet, ce te-a făcut să crezi că sora ta își dorește să moară?

— A spus că este pregătită.

Vine spre mine.

— Este posibil ca ăsta să fie motivul pentru care te-a rugat să o ajuți?

Mă uit lung la el și despachetez acest cadou pe care Campbell tocmai mi l-a făcut. Dacă sora mea își dorește să moară pentru ca eu să pot să trăiesc? Dacă totuși, după toți acești ani în care eu o salvam pe Kate, acum și ea încearcă să mă salveze pe mine?

— I-ai spus lui Kate că nu vei mai dona?

— Da, murmur eu…

— Când?

— Cu o noapte înainte de a te angaja.

— Anna, și ce a spus Kate?

Până acum nu m-am gândit la asta, dar Campbell îmi forțează memoria. Sora mea a devenit foarte tăcută, atât de tăcută încât m-am întrebat dacă nu cumva a adormit. Și apoi s-a întors veselă spre mine, și mi-a zâmbit cu toată fața.

Îl privesc pe Campbell.

— Mi-a mulțumit.

Sara

Domnul judecător DeSalvo are ideea să mergem să vorbim cu Kate. Când ajungem cu toții la spital, o găsim în pat, uitându-se absentă la televizor în timp ce Jesse îi schimba canalele cu telecomanda. Este slabă, cu pielea galbenă, dar este conștientă.

— Omul de tinichea, zice Jesse, sau Sperie-ciori?

— Lui Sperie-ciori i-ar fi zburat cât colo paiele, zice Kate. *Chynna de la WWF* sau *Vânătorul de crocodili?*

Jesse fornăie.

— Vânătorul, omule. Toți știu că WWF e făcătură. Îi aruncă o privire. Ghandi sau Martin Luther King junior?

— Ei nu ar semna permisul.

— Este vorba de *Celebrity Boxing* de pe Fox, iubire, zice Jesse. Ce te face să crezi că-și bat capul cu vreun permis?

Kate rânjește.

— Unul din ei ar sta pe ring și celălalt nu și-ar pune lacăt la gură. În acest moment intru eu. Hei, mamă, întreabă ea, cine ar câștiga un presupus meci la Celebrity Boxing – Marcia sau Jan Brady?

Își dă seama că nu sunt singură. Cum toată trupa apare în cameră, ochii i se măresc și-și trage pătura mai sus. Se uită la Anna, dar sora ei refuză să o privească în ochi.

— Ce se întâmplă?

Judecătorul pășește în față și mă ia de braț.

— Știu că vrei să vorbești cu ea, Sara, dar eu trebuie să-i vorbesc, înaintează și-i întinde mâna. Bună, Kate. Sunt judecătorul DeSalvo. Aș putea să-ți vorbesc câteva minute? Între patru ochi? adaugă el și, unul cât unul, toți cei prezenți părăsesc salonul.

Eu sunt ultima care iese. O privesc pe Kate cum se lasă pe perne, dintr-odată epuizată.

— Aveam un presentiment că o să veniți, îi zice judecătorului.

— De ce?

— Pentru că, zice Kate, întotdeauna săgeata se îndreaptă spre mine.

•

În urmă cu vreo cinci ani, o familie a cumpărat casa de peste stradă și-a dărâmat-o, dorind să construiască alta. Un singur buldozer și șase tomberoane au fost de ajuns; până la prânz, această clădire de care dădeam mereu ochii când ieșeam a fost transformată într-o grămadă de moloz. Ai crede că o casă durează veșnic, dar adevărul este că un vânt puternic sau o bilă

de demolat o pot pune la pământ. Cu familia din interior, este la fel.

Acum de-abia îmi mai pot aminti cum arăta vechea casă. Stau în prag și nu-mi aduc aminte de acele luni în care locul fostei case ieșea în evidență ca un dinte lipsă. A durat ceva timp, dar noii proprietari au construit ceva în loc.

•

Când judecătorul DeSalvo iese, întunecat și agitat, eu, Campbell și Brian ne ridicăm în picioare.

— Mâine, zice el. Sentința este la nouă dimineața.

Îi face semn lui Vern să-l urmeze și pornește de-a lungul coridorului.

— Haide, îi zice Julia lui Campbell. Ești la mila însoțitoririi mele.

— Cuvântul ăsta nu există. Dar, în loc să o urmeze, vine spre mine. Sara, zice el cu simplitate, îmi pare rău. Îmi mai face un cadou: O s-o iei acasă pe Anna?

În momentul în care pleacă ei, Anna se întoarce spre mine.

— Trebuie s-o văd pe Kate.

O iau de după umeri.

— Bineînțeles că poți.

Mergem înăuntru, doar noi, cei din familie și Anna se așază pe marginea patului lui Kate.

— Hei, murmură Kate deschizând ochii.

Anna clatină din cap, își caută cuvintele potrivite.

— Am încercat, zice în final, cu vocea ezitantă cum e bumbacul când vrei să-l desprinzi de pe ghimpi, în timp ce Kate o ia de mână.

Jesse stă pe cealaltă parte. Toți trei împreună. Îmi amintesc de fotografia de Crăciun pe care o făceam în fiecare an în octombrie, ordonându-i după înălțime în fața unui arțar sau lângă un zid de piatră – surprinderea unui moment de care să-și aducă aminte toți.

— Alf sau Mr. Ed, zice Jesse.

Kate zâmbește.

— Horse. Runda a opta.

— Bine.

În sfârșit, Brian se apleacă și o sărută pe Kate pe frunte.

— Noapte bună, draga mea.

Când Anna și Jesse ies pe hol, mă sărută și pe mine de rămas-bun.

— Sună-mă, îmi șoptește.

Și apoi, după ce ies cu toții, mă așez lângă fiica mea. Brațele ei sunt atât de subțiri, încât i se văd oasele atunci când se mișcă; ochii ei par mai bătrâni decât ai mei.

— Cred că ai întrebări, zice Kate.

— Poate mai târziu, răspund, surprinzându-mă și pe mine. Mă urc în pat și o iau în brațe.

Îmi dau seama că nu avem niciodată copii, îi primim. Și câteodată nu pentru atât de mult timp pe cât ne-am fi așteptat sau am fi sperat. Dar și așa e mult mai bine decât să nu-i fi avut niciodată.

— Kate, mărturisesc. Îmi pare atât de rău!

Mă împinge până mă poate privi în ochi.

— Să nu-ți pară, zice. Pentru că mie nu-mi pare. Încearcă să zâmbească, se străduiește din răsputeri. A fost una bună, mamă, nu-i așa?

Îmi mușc buza și simt greutatea lacrimilor.

— A fost cea mai bună chestie, răspund.

Joi

Prin foc se stinge focul.
Și-un chin de groaza altui chin s-alină.

William Shakespeare,
Romeo și Julieta

Campbell

Plouă.

Când vine în living, Judge stă cu nasul lipit de peretele de sticlă al apartamentului. Schelălăie la picăturile care bat în el.

— Nu poți să ajungi pe cealaltă parte.

Mă așez pe covorașul de lângă el, știind că trebuie să mă ridic și să mă îmbrac ca să mă duc la tribunal; știu că trebuie să-mi revizuiesc încă o dată pledoaria finală, în loc să stau aici și să lenevesc. Dar vremea are ceva fascinant. Obișnuiam să stau pe locul din față al Jaguarului tatălui meu, privind picăturile de ploaie pornind în misiunile lor kamikaze, de la un capăt al parbrizului spre ștergător. Îi plăcea să lase ștergătoarele pe intermitent așa încât lumea părea lichidă dinspre partea mea a geamului pentru lungi intervale de timp. Mă scotea din minți. „Când o să conduci tu, obișnuia tata să-mi zică atunci când mă plângeam, poți să faci ce vrei”.

— Vrei să faci duș primul?

Julia stă în ușa deschisă a dormitorului, purtând unul dintre tricourile mele. Îi ajunge până la jumătatea pulpelor. Degetele de la picioare i se afundă în covor.

— Du-te tu prima, îi zic. Eu pot să ies și-n balcon.

Ia seama la vreme.

— Îngrozitoare, nu-i așa?

— O zi numai bună să ți-o petreci la tribunal, răspund fără prea mare convingere.

Nu vreau să aflu sentința judecătorului DeSalvo și, pentru prima dată, nu e din cauză că aș putea pierde. Mi-am dat silința să fac ce-i mai bine, dată fiind mărturia Annei. Și sper din tot sufletul că am făcut-o să nu se învinovățească pentru ce a făcut. Nu mai seamănă cu un copil indecis; cel puțin asta e sigur. Nu pare egoistă. Seamănă cu noi toți – încearcă să-și dea seama cine este și cum să facă față.

Adevărul este că Anna mi-a spus că nimeni nu va câștiga. O să ne susținem pledoariile finale și o să ascultăm sentința judecătorului, și chiar și atunci cazul nu va fi încheiat.

În loc să se îndrepte spre baie, Julia vine lângă mine, se așază turcește și atinge peretele de sticlă cu degetele.

— Campbell, zice ea, nu știu cum să-ți spun asta.

Îngheț.

— Repede, îi sugerez.

— Urăsc apartamentul tău.

O văd cum își plimbă privirea de la covorul gri la canapeaua neagră, de la peretele de sticlă la rafturile lăcuite. Este plin de colțuri ascuțite și lucruri de artă scumpe. Are ultimele tipuri de gadgeturi electronice sofisticate. Este casa de vis, dar nu e căminul nimănui.

— Știi, zic. Și eu îl urăsc.

Jesse

Plouă.

Ies și mă plimb. Merg de-a lungul străzii și trec de școala primară și de două intersecții. De acolo încep să alerg. Fug atât de repede, încât plămânii încep să mă doară și picioarele să-mi ardă, iar, în final, când nu mai pot face un pas, mă arunc pe spate în mijlocul terenului de fotbal al liceului.

Odată, am luat droguri aici în timpul unei furtuni ca asta. M-am așezat și am privit cerul prăbușindu-se. Mi-am imaginat picăturile de ploaie intrându-mi în piele. Am așteptat un fulger care să-mi săgeteze inima și să mă facă să mă simt întreg, pentru prima dată în toată viața mea tristă.

Fulgerul a avut șansa asta, dar nu a venit în acea zi. Nu vine nici în dimineața asta. Așa că mă ridic, îmi dau părul din ochi și încerc să găsesc un plan mai bun.

Anna

Plouă.

Este genul de ploaie care dă impresia că este apa de la duș, chiar și când acesta e oprit. Este genul de ploaie care te face să te gândești la blesteme și la arca lui Noe. E genul de ploaie care-ți spune să te târăști înapoi în pat, unde cearșafurile nu au pierdut căldura trupului, și să te prefaci că este cu cinci minute mai devreme decât este de fapt.

Întreabă orice copil de clasa a patra și îți va spune: apa nu se oprește din mișcare. Ploaia cade și se scurge de pe munți în râu. Râul se scurge în ocean. Acesta se evaporă, ca un suflet, și se formează norii. Și apoi începe din nou, ca orice alt ciclu.

Brian

Plouă.

Exact ca în ziua în care s-a născut Anna – Ajunul Anului Nou și era mult prea cald pentru acel anotimp. Ceea ce trebuia să fie zăpadă s-a transformat într-o ploaie torențială. Pârtiile de schi au trebuit să fie închise pentru că toate pantele au rămas fără zăpadă. Pe când conduceam spre spital, cu Sara în travaliu lângă mine, de-abia puteam vedea prin parbriz.

Era o noapte fără stele din cauza norilor de ploaie. Și poate că din cauza asta, când a venit Anna pe lume, i-am spus Sarei:

— Haide să-i punem numele Andromeda. Anna, pe scurt.

— Andromeda? s-a mirat ea. Ca pe cartea aceea științifico-fantastică?

— Ca pe prințesă, o corectez eu. M-am uitat în ochii ei peste micul cap al fetiței. În cer, explic, este între mama și tatăl ei.

Sara

Plouă.

Nu e un început cu auspicii bune, mă gândesc. Îmi amestec foile cu notițe pe masă, încercând să par mai experimentată decât sunt de fapt. Pe cine păcăleam? Nu sunt avocat. Nu sunt nimic altceva decât mamă și nici măcar aici nu m-am descurcat grozav.

— Doamnă Fitzgerald? spune judecătorul.

Respir adânc, mă uit lung la mulțimea care șușotește în sala de judecată și îmi iau teancul de notițe. Mă ridic, îmi dreg vocea și încep să citesc cu voce tare:

— În această țară, părinții pot să ia decizii în numele copiilor lor. Tribunalele au considerat întotdeauna că este unul dintre drepturile noastre constituționale la viață privată. Și date fiind toate probele pe care această instanță le-a văzut…

Deodată se aude un tunet însoțit de fulger și-mi scap toate hârtiile pe podea. Îngenunchez, mă chinui să le adun, dar s-au amestecat, bineînțeles. Încerc să le aranjez, dar nimic nu se mai leagă.

Of, drace! Oricum nu e ce trebuie să spun, oricum.

— Onorată Instanță, întreb, pot să încep din nou?

Când aprobă dând din cap, mă întorc cu spatele la el și mă îndrept spre fiica mea, care stă lângă Campbell.

— Anna, îi spun, te iubesc. Te-am iubit încă înainte de a te vedea și te voi iubi mult după ce nu voi mai fi aici ca s-o spun. Și știu că, în calitate de mamă, trebuie să am răspuns la toate întrebările, dar nu am. În fiecare zi mă întreb dacă dau ceea ce trebuie. Mă întreb dacă-mi cunosc copiii după cum cred că-i

cunosc. Mă întreb dacă mai sunt o mamă bună pentru tine, din cauză că sunt atât de ocupată să fiu mama lui Kate. Mai fac câțiva pași înainte. Știu că mă agăț de fiecare posibilitate, oricât de slabă, care ar putea s-o salveze pe Kate, dar numai asta știu să fac. Și chiar dacă nu ești de acord cu mine, chiar dacă sora ta nu e de acord cu mine, vreau să fiu eu cea care spune: „Ți-am zis eu". Peste zece ani, vreau să te văd cu copii în brațe, pentru că atunci vei înțelege. Și eu am o soră, așa că știu – relația se bazează pe corectitudine: vrei ca fratele tău să aibă exact ceea ce ai și tu – același număr de jucării, același număr de bucățele de carne în spaghete, aceeași „porție" de iubire. Dar când ești mamă este cu totul altfel. Vrei ca fiul sau fiica ta să aibă tot ce nu ai avut tu. Vrei să aprinzi un foc și să-l privești înălțându-se. E mai mult decât se poate exprima în cuvinte. Îmi ating pieptul: Și totuși, poate să se lege atât de bine aici înăuntru.

Mă întorc spre judecătorul DeSalvo.

— Nu am vrut să vin la tribunal, dar a trebuit. Modul în care funcționează justiția, dacă un petiționar depune o cerere – chiar dacă acela este propriul tău copil – trebuie să reacționezi. Și astfel am fost forțată să explic cât se poate de limpede de ce cred că știu mai bine decât Anna ce e mai bine pentru ea. Când ajungi să susții că ceea ce crezi este adevărat, s-ar putea să transmiți unul din următoarele două lucruri – că încă mai cumpănești alternativele sau că îl accepți ca pe un dat. Logic, nu înțeleg cum un singur cuvânt poate avea definiții contradictorii, dar, la nivel emoțional, pot înțelege întru totul. Pentru că există momente în care cred că ceea ce fac e bine, dar există și momente când la fiecare pas mă simt vinovată. Chiar dacă instanța îmi va da un verdict favorabil astăzi, nu o pot forța pe Anna să doneze un rinichi. Nimeni nu poate. Dar am s-o implor? Aș vrea oare asta, chiar dacă aș avea rețineri? Nu știu, chiar și după ce am vorbit cu Kate și după ce am auzit mărturia Annei. Nu știu ce să cred; niciodată nu am știut. Știu, cu siguranță, doar două lucruri: că acest proces nu a avut legătură cu donarea unui rinichi… ci cu posibilitatea de a putea hotărî. Și că nimeni nu ia decizii în totalitate singur, nici măcar dacă un judecător îți dă acest drept.

În final, îl înfrunt pe Campbell.

— Cu mult timp în urmă practicam avocatura, dar acum nu o mai practic. Sunt mamă și ceea ce am rezolvat în ultimii optsprezece ani din această postură este mult mai dificil decât tot ce a trebuit să fac vreodată în sala de judecată. La începutul acestei audieri, domnule Alexander, ați spus că nimeni dintre noi nu este obligat să meargă și să salveze pe cineva din clădirea în flăcări. Dar toate acestea se schimbă atunci când

ești părinte și persoana din clădire este copilul tău. În cazul acesta, nu se așteaptă cu toții să te năpustești înăuntru și să-ți salvezi copilul? Respir adânc. În viața mea, a existat o clădire în flăcări și unul din copiii mei era în ea – iar singura posibilitate de a-l salva era să-l trimit înăuntru pe celălalt copil, pentru că era singurul care știa drumul. Știam că îmi asum un risc? Bineînțeles. Mi-am dat seama că i-aș fi putut pierde pe amândoi? Da. Dar am înțeles și că asta e singura șansă să-i păstrez pe amândoi. Era legal? Era moral? Era o nebunie sau o prostie, sau o cruzime? Nu știu. Dar știu că era ceea ce trebuia să fac.

Termin și mă așez la locul meu. Ploaia bate în geamul din dreapta mea. Mă întreb dacă se va opri vreodată.

Campbell

Mă ridic în picioare, mă uit la notițe și – la fel ca Sara – le azvârl la gunoi.

— După cum tocmai a spus doamna Fitzgerald, acest caz nu are legătură cu donarea unui rinichi de către Anna. Sau cu donarea unei celule, a unei singure celule de sânge. Avem în fața noastră o fată care este pe punctul de a deveni cineva. O fată de treisprezece am care este puternică și dificilă, și frumoasă, și emoționantă. O fată care poate că nu știe ce vrea în momentul de față și poate că nu știe cine este, dar care merită șansa de a afla. Și peste zece ani, după părerea mea, cred că va fi uluitoare. Merg către judecător. Știm că familia Fitzgerald a trebuit să facă imposibilul – să ia decizii informate pentru sănătatea a doi dintre copiii lor, care aveau nevoi medicale opuse. Și dacă noi – asemenea lor – nu știm care e decizia corectă, atunci ultimul cuvânt ar trebui să-l aibă persoana al cărei trup urmează să fie operat… chiar dacă acea persoană are treisprezece ani. Și, în cele din urmă, iată un alt motiv al acestui proces: momentul în care un copil poate lua decizii în locul părinților săi. Știu că atunci când Anna a trebuit să aleagă procesul, nu a făcut-o pentru motivele personale la care ne-am fi așteptat de la un copil de treisprezece ani. Nu a luat această decizie fiindcă voia să fie ca orice alt copil de vârsta ei. Nu a luat această decizie pentru că obosise să tot fie înțepată cu ace. Nu a luat această decizie pentru că îi era frică de durere. Mă întorc și-i zâmbesc. Știți ceva? Nu m-ar surprinde ca Anna să-i doneze rinichiul acela surorii ei, până la urmă. Dar ce cred eu, nu contează. Domnule judecător DeSalvo, cu toată stima, ceea ce credeți dumneavoastră nu contează. Ce cred Sara și Brian Fitzgerald nu contează.

Contează doar ceea ce crede Anna. Mă îndrept spre scaunul meu. Și aceasta e singura voce pe care ar trebui s-o ascultăm.

•

Judecătorul DeSalvo cere o pauză de cincisprezece minute pentru a da verdictul și o folosesc pentru a-mi plimba câinele. Ne învârtim în micul pătrățel verde din spatele clădirii Garrahy, în timp ce Vern îi ține la distanță pe reporteri care așteaptă.

— Haide odată, zic atunci când Judge dă să facă a patra tură în căutarea celui mai bun loc. Nu se uită nimeni.

Dar se dovedește a nu fi întru totul adevărat. Un copil de maximum trei-patru ani se desprinde de mama lui și vine spre noi valvârtej:

— Cuțu! strigă el. Își întinde brațele într-o rugă fierbinte și Judge se dă mai aproape de mine.

Un moment mai târziu îl ajunge din urmă și mama.

— Îmi cer scuze. Fiul meu e în perioada în care îi plac foarte mult animalele. Putem să-l mângâiem?

— Nu, răspund automat. Este un câine însoțitor.

— Oh! Femeia se îndreaptă, trăgându-și fiul la o parte. Dar nu ești orb.

„Sunt epileptic și câinele detectează crizele.” Mă gândesc cum să mă disculp, măcar o dată. Dar iarăși, trebuie să fii capabil să te autoironizezi, nu-i așa?

— Sunt avocat, zic și rânjesc. Câinele vânează ambulanțe pentru mine.

Pe când mă îndepărtez împreună cu Judge, fluier.

•

Când judecătorul DeSalvo se întoarce în sală, aduce cu sine un tablou înrămat al fiicei sale decedate, și atunci îmi dau seama că am pierdut acest caz.

— Un lucru care m-a uimit pe parcursul prezentării probelor, începe el, este că am discutat cu toții despre calitatea vieții versus sanctitatea ei! Cu siguranță, soții Fitzgerald au crezut întotdeauna că a o avea pe Kate în viață și parte din familia lor este crucial – dar în acest moment sanctitatea existenței lui Kate și calitatea vieții Annei sunt strâns împletite, și este de datoria mea să văd dacă aceste două aspecte pot fi separate. Clatină din cap. Nu știu dacă e vreunul dintre noi îndreptățit să decidă care aspect este mai important – cu atât mai puțin eu. Sunt tată. Fiica mea, Dena, a murit la doisprezece ani din cauza unui șofer beat și, în timp ce eram cu ea la spital în acea noapte, aș fi dat orice să mai petrec o zi cu ea. Familia Fitzgerald a fost în această postură timp de paisprezece ani – au trebuit să facă orice pentru a prelungi viața ei un pic mai mult. Le respect deciziile. Le admir curajul,

îi invidiez că au avut oportunitatea. Dar după cum au subliniat ambii avocați, acest caz nu este numai despre Anna și rinichi, este despre cum se iau astfel de decizii și cum hotărâm cine să le ia. Își drege vocea. Răspunsul este acela că nu există răspuns bun. Ca părinți, ca doctori, ca judecători, ca societate, bâjbâim și luăm decizii care să ne permită să dormim noaptea – pentru că ceea ce e moral e mai important decât ceea ce e etic, și dragostea e mai importantă decât legea.

Judecătorul DeSalvo își îndreaptă atenția spre Anna, care se fâțâie jenată.

— Kate nu vrea să moară, spune blând, dar nici nu vrea să trăiască astfel. Și, știind asta, și cunoscând legea, pot lua numai o singură decizie. Singura persoană care ar trebui să facă această alegere este exact cea care se află în miezul problemei.

Răsuflu cu greutate.

— Și prin asta nu mă refer la Kate, ci la Anna.

Lângă mine, își ține respirația.

— Unul dintre lucrurile discutate în aceste zile au fost despre faptul că o persoană de treisprezece ani poate sau nu să ia o decizie atât de importantă ca aceasta. Eu aș zice că vârsta este cea mai neglijabilă variabilă pentru înțelegerea situației de bază. De fapt, unii dintre adulții de aici se pare că au uitat cea mai simplă regulă a copilăriei: nu iei ceva de la cineva fără să ceri voie. Anna, vrei să te ridici, te rog?

Anna se uită la mine, iar eu dau din cap aprobator, ridicându-mă odată cu ea.

— Acum, spune judecătorul DeSalvo, te declar independentă din punct de vedere medical față de părinții tăi. Asta înseamnă că, în ciuda faptului că vei continua să locuiești cu ei, iar ei pot să te trimită la culcare sau să te lase la televizor numai la anumite emisiuni, sau să te pună să-ți termini porția de brocolli din farfurie, în ceea ce privește orice problemă medicală, tu ai ultimul cuvânt. Se întoarce spre Sara. Doamnă Fitzgerald, domnule Fitzgerald – vă voi cere să vă întâlniți cu medicul pediatru al Annei și să discutați acest verdict, astfel încât să știe că va trebui să stea de vorbă cu Anna. Și pentru faptul că are nevoie de ajutor suplimentar, îl voi ruga pe domnul Alexander să-și asume reprezentarea medicală până ce Anna va împlini optsprezece ani, așa că o va putea asista în luarea unor decizii mai dificile. Nu sugerez deloc că aceste decizii nu vor trebui luate și împreună cu părinții ei – dar decizia finală va trebui să-i aparțină numai ei. Judecătorul își ațintește privirea asupra mea. Domnule Alexander, accepți o astfel de responsabilitate?

Cu excepția lui Judge, nu a mai trebuit vreodată să am grijă de cineva. Și acum le voi avea pe Julia și pe Anna.

— Aș fi onorat, zic și-i zâmbesc Annei.

— Aș dori să semnați aceste formulare înainte de a părăsi azi tribunalul, ordonă judecătorul. Succes, Anna! Să mai vii din când în când pe aici și să ne spui ce mai faci.

Lovește cu ciocanul, iar noi ne ridicăm în timp ce el părăsește sala de judecată.

— Anna, zic eu atunci când rămâne ca o stană de piatră lângă mine. Ai reușit.

Julia ajunge prima la noi și se apleacă peste balustradă ca s-o îmbrățișeze pe Anna.

— Ai fost foarte curajoasă. Îmi zâmbește peste umărul ei. Și la fel ai fost și tu.

Dar apoi Anna se îndepărtează și este întâmpinată de părinți. Între ei e o distanță de câteva zeci de centimetri, și un univers de timp și consolare. De-abia în acel moment îmi dau seama că începusem s-o cred pe Anna mai mare decât vârsta pe care o avea, și totuși iat-o nesigură și prea speriată ca să se uite la mine.

— Hei, zice Brian, spărgând gheața și îmbrățișând-o cu putere. E în regulă…

Și apoi Sara li se alătură, îmbrățișându-i pe amândoi, umerii lor formând un zid mare al unei echipe care trebuie să-și reinventeze exact jocul pe care-l joacă.

Anna

E groaznic. Dacă e posibil, plouă și mai tare. Am o scurtă viziune cum că ploaia lovește mașina atât de tare încât o strivește ca pe o cutie goală de cola, și de aceea îmi e și mai greu să respir. Îmi ia o secundă să realizez că asta nu are legătură cu vremea de rahat de afară sau cu un început de claustrofobie, ci cu faptul că gâtul mi-e plin cu lacrimi ca o arteră de sânge, așa că tot ce spun sau fac necesită un efort dublu.

Sunt emancipată medical de o jumătate de oră. Campbell spune că ploaia e o binecuvântare, ține reporterii la distanță. Poate vor da sau nu de mine la spital, dar atunci voi fi împreună cu familia mea și nu va mai conta. Părinții mei au plecat înaintea noastră, a trebuit să completăm acele hârtii stupide. Când am terminat, Campbell s-a oferit să mă ducă acolo, ceea ce e drăguț având în vedere că știu că nu își dorește altceva decât să fie împreună cu Julia, chiar dacă ei cred că asta este un mister foarte mare, de fapt nu e. Mă întreb ce face Judge, când sunt numai ei doi. Mă întreb dacă se simte exclus.

— Campbell? întreb deodată. Ce crezi că ar trebui să fac?

Nu se preface că nu știe despre ce vorbesc.

— Tocmai am luptat foarte mult la proces pentru dreptul tău de a alege, așa că nu vreau să-ți spun ce cred.

— Minunat, zic eu, cuibărindu-mă în scaun. Nici măcar nu știu cine sunt cu adevărat.

— Eu știu cine ești tu. Ești cea mai grozavă lustruitoare de clanțe de pe plantația Providence. Ai o gură înțeleaptă și alegi biscuiții Chex Mix, și urăști matematica și…

E mișto să-l privesc pe Campbell cum completează toate spațiile libere.

— … Îți plac băieții? încheie el, dar asta e o întrebare.

— Unii dintre ei sunt de treabă, recunosc, dar probabil toți cresc și ajung ca tine.

Zâmbește.

— Doamne ferește!

— Ce vei face acum?

Campbell ridică din umeri.

— S-ar putea să iau un caz plătit.

— Deci vei continua să o susții pe Julia în ceea ce face?

— Mda, râde el. Cam așa ceva.

Se lasă liniștea pentru un moment și tot ce aud este scârțâitul ștergătoarelor de parbriz. Îmi vâr mâinile sub coapse, stau pe ele.

— Ce ai spus la proces… chiar crezi că am să fiu uimitoare peste zece ani?

— De ce, Anna Fitzgerald, ți-au murit lăudătorii?

— Uită că te-am întrebat ceva.

Îmi aruncă o privire scurtă.

— Da, vorbeam serios. Îmi imaginez că o să frângi inimile băieților sau că o să pictezi în piața Montmartre, sau o să zbori cu avionul, sau o să călătorești pe continente nedescoperite. Face o pauză. Sau ai să faci toate astea.

A fost o perioadă când, asemenea lui Kate, voiam să fiu balerină. Dar apoi am trecut prin alte o mie de faze. Am vrut să fiu paleontolog Am vrut să fiu backing vocal în trupa Arethei Franklin, ministru, pădurar în Parcul Național Yellowstone. Acum, din cauza acestei zile, oscilez între chirurg, poet și vânător de fantome.

Numai un lucru a rămas la fel.

— Peste zece ani, zic eu, aș vrea să fiu sora lui Kate.

Brian

Sunt chemat exact când Kate începe a doua dializă. Un accident rutier cu victime în care sunt implicate mai multe

vehicule.

— Au nevoie de mine, îi zic Sarei. O să te descurci?

Ambulanța este condusă spre intersecția lui Eddie și Fountain, un loc periculos din start, dar devenit și mai periculos din cauza vremii. Până să ajung, au blocat zona. Este o intersecție în T: două vehicule unite pur și simplu de forța impactului într-o masă de oțel contorsionată. Camionul arată mai bine, micul BMW este îndoit ca un zâmbet în jurul părții din față. Ies din mașină în ploaia torențială și îl caut pe primul polițist care-mi iese în cale.

— Trei răniți, zice el. Unul e deja în drum spre spital.

Îl găsesc pe Red, care făcea parte din echipa de descarcerare, încercând să taie prin partea șoferului celei de-a doua mașini pentru a ajunge la victime.

— Ce ai? țip eu încercând să acopăr sirenele.

— Primul șofer a ieșit prin parbriz, îmi răspunde tot țipând. Caesar a dus-o la ambulanță. A doua ambulanță e pe drum. Sunt două persoane aici, din câte văd, dar ambele uși sunt făcute armonică.

— Lasă-mă să văd dacă pot să încerc de pe capota camionului.

Încep să mă cațăr pe caroseria alunecoasă de metal și printre cioburile de sticlă. Piciorul îmi alunecă într-o gaură pe care nu am observat-o, înjur și încerc să mă eliberez. Cu precauție îmi fac loc în cabina camionului și reușesc să înaintez. Șoferul a trecut prin parbriz, peste capota micului BMW; întreaga parte din față a Fordului 150 a trecut prin partea pasagerului din mașina-sport, de parcă ar fi fost de hârtie.

Trebuie să mă târăsc afară prin fereastra camionului, pentru că motorul se interpune între mine și victimele din BMW. Mă răsucesc și mă strecor în spațiul îngust ajungând lângă geamul spart în forma unei pânze de păianjen, și pătat în roșu de la sânge. Și, exact atunci când Red forțează ușa de la șofer și un câine iese schelălăind, îmi dau seama că fața lipită ele cealaltă parte a ferestrei sparte este a Annei.

— Scoate-i, urlu. Scoate-i acum!

Nu știu cum reușesc să ies din acest schelet metalic ostil, dându-l pe Red din calea mea; cum îi scot centura lui Campbell Alexander și-l trag afară pe trotuar în timp ce ploaia continuă să răpăie; cum ajung înăuntru unde fiica mea stă nemișcată și cu ochii larg deschiși, legată cu centura de siguranță așa cum trebuie și nu, Dumnezeule!

Paulie apare din senin și-și pune mâinile pe ea și, înainte să realizez ce fac, îi trag un pumn făcându-l să se îndepărteze.

— Drace, Brian, zice el, ținându-și falca.

— E Anna. Paulie, e Anna.

Atunci când înțeleg și ei, încearcă să mă dea la o parte și să facă ei treaba în locul meu, dar e copilașul meu, copilașul meu și nu mă las. Îi dezleg centura și îi las să o suie în ambulanță. Îi dau vârful bărbiei pe spate, gata să o intubez, dar văd cicatricea pe care o are de la patinaj și mă dezintegrez. Red mă dă la o parte și o intubează el în locul meu, apoi îi ia pulsul.

— E slab, căpitane, zice el, dar are puls.

Îi pune o perfuzie intravenoasă în timp ce eu iau radioul și sun serviciile noastre de urgență.

— Fată de treisprezece ani, accident rutier, traumatism cranian sever…

Când monitorul pe care se vede ritmul cardiac se stinge, scap receptorul și încep resuscitarea cardio-pulmonară.

— Aduceți atelele, ordon, îi rup tricoul Annei, tai dantela sutienului pe care și l-a dorit atât de mult, dar de care nu are nevoie. Red îi face tratament cu șocuri, și-și recapătă pulsul, dar are bradicardie.

O învelim și îi punem o perfuzie. Paulie țipă din ambulanță și deschide larg ușile din spate. Pe targă, Anna nu se mișcă. Red mă apucă strâns de braț.

— Nici să nu te gândești la asta, zice el, și apoi apucă de capătul tărgii și se năpustește împreună cu ea spre Urgențe.

Nu mi se permite să intru. Un grup de pompieri înaintează pentru a mă încuraja. Unul dintre ei se duce după Sara care vine disperată.

— Unde e? Ce s-a întâmplat?

— Un accident de mașină, reușesc eu să-i spun. Nu știam că e implicată până să ajung la fața locului.

Ochii mi se umplu de lacrimi. Să-i spun că nu respiră decât ajutată de aparat? Să-i spun că EKG-ul e o linie complet orizontală? Să-i spun că-n ultimele minute am tot rememorat ce am făcut în această misiune, de la modul în care m-am târât pe camion, până când am scos-o dintre fiare, sigur că sentimentele m-au împiedicat să fac ceea ce aș fi putut face?

În acel moment îl aud pe Campbell Alexander, și sunetul a ceva care se lovește de perete.

— Doamne! zice el. Spune-mi dacă a fost adusă aici sau nu!

Iese dintr-o altă sală de tratamente, cu brațul în ghips și cu hainele pline de sânge. Câinele, șchiopătând, este pe urmele sale. Imediat ochii lui Campbell se opresc în ai mei.

— Unde-i Anna? întreabă.

Nu-i răspund pentru că nu știu ce i-aș putea spune. Și asta-i ajunge ca să înțeleagă.

— Oh, Dumnezeule, nu!

Doctorul iese din salonul Annei. Mă cunoaște; sunt aici patru nopți pe săptămână.

— Brian, zice el sobru, nu răspunde la stimuli nocivi.

Sunetul pe care-l scot este de primată, e inuman, atoateștiutor.

— Ce înseamnă asta? mă lovesc cuvintele Sarei. Ce vrea să spună, Brian?

— Capul Annei s-a izbit de fereastră foarte puternic, doamnă Fitzgerald. Asta i-a provocat o rană care i-a fost fatală. Este conectată la aparatul de respirat, în acest moment, dar nu prezintă niciun semn de activitate neurologică… este în moarte cerebrală. Îmi pare rău, spune doctorul. Îmi pare foarte rău.

Ezită, uitându-se când la mine, când la Sara.

— Știu că nu doriți să vă gândiți la așa ceva acum, dar există o mică portiță… ați vrea să vă gândiți la donarea vreunui organ?

•

Sunt stele pe cerul nopții care sunt mai strălucitoare decât altele și, când te uiți la ele prin telescop, îți dai seama că sunt gemene. Cele două stele se rotesc una în jurul celeilalte, câteodată trecând chiar și o sută de ani până la o rotație completă. Se creează o forță gravitaționala atât de mare, că nu mai există nimic în jurul lor. S-ar putea să vezi o stea începătoșată, de exemplu, și doar mai târziu să-ți dai seama că are drept companioană o stea mică și albă – cea dintâi strălucește atât de puternic, că până s-o poți vedea pe cea de-a doua, e deja târziu.

•

Campbell este cel care-i răspunde doctorului.

— Eu am împuternicire avocațială, explică el, și eu decid, nu părinții ei. Se uită la mine și la Sara. Și sus este o fată care are nevoie de acest rinichi, zice el.

Sara

În limba engleză există cuvintele „orfan” și „văduvă”, dar nu există și un cuvânt pentru părintele care-și pierde un copil.

Ne-o aduc jos după ce organele donate i-au fost prelevate. Eu sunt ultima care intră. Pe hol se află Jesse și Zanne, și Campbell, și câteva dintre asistentele de care ne-am apropiat, și e chiar și Julia Romano – persoanele care au simțit nevoia să-și ia rămas-bun.

Eu și Brian intrăm în salonul unde Anna stă întinsă, mică și nemișcată pe patul de spital. Un tub coboară prin gâtul ei, o mașinărie respiră pentru ea. Noi decidem când s-o oprească. Mă așez pe marginea patului și iau mâna Annei într-a mea; este caldă la atingere, încă, și moale. Se dovedește că, după toți acești ani în care am anticipat un astfel de moment, sunt

complet dezorientată. Ca și cum ai încerca să colorezi cerul cu creionul; nu există cuvinte pentru o astfel de durere atât de mare.

— Nu pot să fac asta, murmur.

Brian vine în urma mea.

— Iubita mea, ea nu mai e aici. Doar aparatul îi mai ține trupul în viață. Ceea ce o făcea pe Anna Anna a dispărut.

Mă întorc și-mi ascund fața la pieptul lui.

— Dar nu așa trebuia să se întâmple, suspin eu.

Stăm îmbrățișați, apoi, atunci când mă simt suficient de curajoasă, mă uit spre trupul mezinei mele. Are dreptate, până la urmă. Nu mai este nimic altceva decât o cochilie. Nu există viață în trăsăturile feței, mușchii par inexistenți. I-au fost scoase organele care se vor duce la Kate și la alții, fără nume, persoane ce au o a doua șansă.

— Bine.

Inspir adânc. Îmi pun mâna pe pieptul Annei, în timp ce Brian, tremurând, scoate aparatul de respirat din priză. O mângâi ușor, de parcă asta o va ajuta cu ceva. Când linia de pe ecran devine dreaptă, mă uit să văd vreo schimbare la ea. Și apoi o simt, de parcă inima a încetat să-i mai bată sub palma mea – o pierdere mică de ritm, acea liniște deplină, acea pierdere totală.

Epilog

De-a lungul trotuarului
Ca și flăcările focului
Oamenii licăresc în jurul meu,
Uit de curaj;
Prăpastia din marea constelație
Locul unde era o stea.

D.H. Lawrence
Scufundare

Kate
2010

Ar trebui să existe un statut care să limiteze tristețea. O carte cu reguli care să spună că e normal să te trezești plângând, dar numai timp o lună. Că după patruzeci și două de zile inima nu ți-o va mai lua la goană, sigură că ai auzit-o strigându-te pe nume. Că nu vei primi o amendă, dacă simți nevoia să-i faci ordine pe birou, să-i dai jos opera de artă de pe frigider; că te întorci să-i vezi o poză, doar dacă acest lucru ți-o readuce în minte. Este în regulă să măsori timpul de când a plecat dintre noi, la fel cum odată măsurăm trecerea timpului prin zilele-i de naștere.

Mult timp, tata a susținut că o vede pe Anna pe cerul nopții. Câteodată este clipitul ochilor ei, altă dată profilul. A zis că stelele sunt oameni atât de iubiți încât au fost trimiși în constelații, pentru a trăi veșnic. Mama a crezut, mult timp după dispariția ei, că Anna se va întoarce la ea. A început să caute semne – plante care înfloreau mai devreme, ouă cu două gălbenușuri, sarea vărsată în formă de litere.

Iar eu am început să mă urăsc. Bineînțeles, totul era din vina mea. Dacă Anna n-ar fi intentat proces, dacă nu ar fi stat la tribunal să completeze formulare împreună cu avocatul, ei nu s-ar fi aflat în acea intersecție, în acel moment. Ar fi fost aici, și eu aș fi fost cea care ar fi venit s-o bântuie.

Mult timp am fost bolnavă. Transplantul aproape că a eșuat, și apoi, inexplicabil, am început să mă simt bine. Au trecut opt ani de la ultimul relaps, lucru pe care nici măcar doctorul Chance nu-l înțelege. Crede că e din cauza combinării terapiei ATRA, cu acid transretinoic, cu arsenic – dar eu știu mai bine. A trebuit să se întâmple ceva rău, iar Anna mi-a luat locul.

Durerea este un lucru ciudat, atunci când ceva neașteptat se întâmplă. Este ca un bandaj care e smuls rapid, luând stratul de

deasupra al familiei. Și dedesubturile unei gospodării nu sunt drăguțe niciodată, și a noastră nu face excepție. Au fost momente când am stat în camera mea zile în șir cu căștile pe urechi doar ca să nu o aud pe mama plângând. Au fost săptămâni în care tata lucra non-stop ca să nu trebuiască să revină la casa care părea prea mare pentru noi.

Apoi, într-o dimineață, mama și-a dat seama că mâncaserăm tot din casă, până și ultima stafidă uscată și firmitură de graham, și s-a dus la magazin. Tata a plătit o factură-două. Eu m-am uitat la televizor la *I Love Lucy* și am izbucnit în râs.

Imediat, m-am simțit de parcă am profanat un altar, mi-am astupat gura cu mâna, rușinată. Dar Jesse, care stătea pe canapea lângă mine, a spus: „Și ei i s-ar fi părut amuzant".

Vedeți, oricât ai încerca să păstrezi tristețea apăsătoare legată de dispariția cuiva, nu se poate să faci abstracție de faptul că tu încă exiști. Și chiar faptul că trăiești este ca un val, la început se pare că nu contează, și apoi într-o zi realizezi câtă durere a erodat.

•

Mă întreb cât urmărește ea ce ni se întâmplă nouă. Dacă știe că multă vreme am fost apropiați de Campbell și Julia, am mers chiar și la nunta lor. Dacă înțelege că motivul pentru care nu mai păstrăm legătura este pentru că ne doare foarte tare, căci chiar și atunci când nu vorbeam despre Anna, ea își făcea simțită prezența, ca mirosul a ceva care arde.

Mă întreb dacă a fost prezentă la ceremonie, atunci când Jesse a terminat Academia de Poliție, dacă știe că a primit o citație de la primar anul trecut pentru rezolvarea unui caz de trafic cu droguri. Mă întreb dacă știe că tata s-a apucat de băutură după ce ea a murit și a trebuit să facă un efort teribil ca să-și revină. Mă întreb dacă știe că acum îi învăț pe copii să danseze. Că de fiecare dată când văd două fetițe la bară, îndoind genunchii, îmi aduc aminte de noi.

•

Încă mă ia prin surprindere. Cum s-a întâmplat la aproape un an de la moartea ei când mama a venit acasă cu niște poze de pe un film pe care tocmai îl developase. Ne-am așezat împreună la masa din bucătărie, una lângă alta, încercând, în timp ce ne priveam zâmbetele noastre largi, să nu pomenim nimic despre faptul că lipsește cineva din fotografie.

Și apoi, de parcă am fi chemat-o noi, ultima poză o înfățișa pe Anna. De atunci nu mai folosiserăm aparatul de fotografiat, pur și simplu. Era pe un prosop de plajă, cu mâna îndreptată spre persoana care o poza, încercând s-o facă să n-o fotografieze.

Eu și mama am stat la masa din bucătărie și ne-am uitat la Anna până a apus soarele, până când am memorat totul, de la culoarea elasticului cu care era prinsă coada ei de cal până la modelul bordurii de pe bichinii ei. Până când nu am mai putut s-o distingem clar.

•

Mama mi-a dat acea fotografie a Annei. Dar nu am înrămat-o; am pus-o într-un plic, l-am lipit și l-am vârât într-un sertar dintr-un dulap de dosare. Este acolo în caz că se întâmplă s-o uit.

S-ar putea să vină o dimineață în care să mă trezesc și primul lucru pe care îl văd să nu fie fața ei. Sau o după-amiază leneșă de august, când să nu-mi mai aduc aminte cum arătau pistruii de pe umărul ei drept. Poate că în una din aceste zile n-o să mai fiu în stare să ascult zăpada căzând și să aud pașii în zăpadă.

Când o să mi se întâmple asta, am să mă duc la baie, am să-mi ridic bluza și o să-mi ating liniile albe ale cicatricei mele. Îmi amintesc cum la început mi se părea că urmele operației păreau că-i formează numele. Mă gândesc la rinichiul ei care funcționează în mine și la sângele-i care îmi curge prin vene. O port cu mine oriunde merg.

O VIAȚĂ
DE REZERVĂ
JODI
PICOULT
virtual-project.eu

virtual-project.eu

[1] Jachetă.

[2] Cancer e denumirea pentru zodia racului, în engleză. (n.tr.).

[3] Judecător (engl.).

[4] „Libertate”.

[5] Aluzie la numele barului (n.tr.).

[6] „Tei”.

[7] Memorial Day: se sărbătorește în ultima luni din luna mai și îi comemorează pe soldații americani morți la datorie. (n.tr.).

[8] Celebru lanț de magazine de îmbrăcăminte (n.tr.).

[9] Un fel de mâncare mexicană (n.tr.).

[10] Darby de Sus și Darby de Jos.

[11] *Dr. No* a fost primul film din seria cu James Bond, ecranizare a romanului cu același nume de Ian Fleming (n.tr.).

[12] Joc de cuvinte „Nicio șansă”.

[13] Joc de cuvinte „Tipul fără nicio șansă”.

[14] Outback = Regiune a Australiei (n.tr.).

[15] *Ralph* – „a voma”.

Table of Contents

Prolog
Luni
Marți
Miercuri
Joi
Vineri
Weekendul
Luni
Marți
Miercuri
Joi
Epilog

Table of Contents

Prolog	3
Luni	4
Marți	38
Miercuri	58
Joi	111
Vineri	160
Weekendul	191
Luni	223
Marți	264
Miercuri	274
Joi	300
Epilog	313